

กลวิธีการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ
ในการตอบคำถามของสื่อมวลชน: กรณีความขัดแย้ง

โดย
นางสาวฐิติภา คุประเสริญ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย แบบ 2.1 อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

กลวิธีการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ
ในการตอบคำถามของสื่อมวลชน: กรณีความขัดแย้ง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย แบบ 2.1 อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต
ภาควิชาภาษาไทย
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2560
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

IMAGE PRESENTATION STRATEGIES OF PUBLIC FIGURES
DURING ADDRESSING THE MASS MEDIA: CASES OF CONFLICT

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Doctor of Philosophy (THAI)
Department of THAI
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2017
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

56202802 : ภาษาไทย แบบ 2.1 อักษรศาสตร์ดุสิตบัณฑิต

คำสำคัญ : หลักการความร่วมมือในการสนทนา, กลวิธีความสุภาพ, ภาพลักษณ์, บุคคลสาธารณะ

นางสาว ฐิติภา คุประเสริฐ: กลวิธีการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ ในการตอบคำถามของสื่อมวลชน: กรณีความขัดแย้ง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สำเนียงงาม

วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ต เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพของบุคคลสาธารณะที่แปรไปตามอาชีพ เพศ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพกับการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ต และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของภาพลักษณ์กับค่านิยมในสังคมไทย โดยศึกษาจากคลิปวิดีโอของบุคคลสาธารณะที่ตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของตนเองกับคู่กรณีในปี พ.ศ. 2555 – 2557 ซึ่งปรากฏในฐานข้อมูลของเว็บไซต์ www.youtube.com 69 คลิปวิดีโอ

ผลการศึกษาพบว่า บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา 2 รูปแบบในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง ได้แก่ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา และการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา ส่วนกลวิธีความสุภาพที่ใช้ในการตอบคำถามนั้น บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุภาพที่แสดงด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนา เพื่อรักษาหน้าของนักข่าวและของตนเอง และให้ความสำคัญกับการรักษาหน้าตนเองมากกว่าการรักษาหน้าของนักข่าว

ในด้านของความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนากับการนำเสนอภาพลักษณ์และค่านิยมของสังคมไทยพบว่า ภาพลักษณ์ที่บุคคลสาธารณะนำเสนอด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาส่วนใหญ่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทย

ในส่วนของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพของบุคคลสาธารณะที่แปรไปตามอาชีพ เพศ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งพิจารณาเฉพาะด้านเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟังนั้นพบว่า ปัจจัยทางด้านอาชีพและเพศมีผลต่อการแปรของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพเพียงเล็กน้อย ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังนั้นเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแปรของการใช้ลักษณะภาษาดังกล่าวได้ชัดเจนกว่าอาชีพและเพศ

56202802 : Major (THAI)

Keyword : COOPERATIVE PRINCIPLE, POLITENESS STRATEGIES, IMAGE, PUBLIC FIGURE

MISS TITIPA KUPRASERT : IMAGE PRESENTATION STRATEGIES OF PUBLIC FIGURES DURING ADDRESSING THE MASS MEDIA: CASES OF CONFLICT THESIS
ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR SOMCHAI SUMNIENGGAM, Ph.D.

This thesis aims to 1) study the characteristics of using Cooperative Principle in conversation and Politeness strategies of public figures in answering questions regarding to their conflicts through internet media 2) compare the characteristics of using Cooperative Principle in conversation and Politeness strategies of public figures according to occupation, gender and relation between speaker and listener 3) study the relation between characteristics of using Cooperative Principle in conversation and Politeness strategies with presenting of image of public figures in answering questions regarding to their conflicts through internet media and 4) study the relation between presenting of image and social values in Thailand by studying from video clips of public figures who answered questions concerning their conflict with adversaries between year 2012 and 2014 which appeared in database of www.youtube.com, 69 video clips in total.

The results of study were found that the public figures used Cooperative Principle in conversation in 2 forms in answering questions concerning their conflict; Observing the maxims and Non – observance of the maxims. Public figures deployed Politeness strategies in answering questions in accordance with Cooperative Principle in conversation to save face of reporters and their own and Public figures save their own face more than reporters's face.

The study of relation between characteristics of using Cooperative Principle in conversation and presenting of image and social values in Thailand was found that social values in Thailand was related to using Cooperative Principle in conversation in order to present the image.

The study of compare the characteristics of using Cooperative Principle in conversation and politeness strategies of public figures according to occupation, gender and relation between speaker and listener; considering only gender of speaker and listener, it was found occupational factor and gender slightly affected to variation of using Cooperative Principle in conversation and Politeness strategies. Relation between speaker and listener is the factor that affected to variation of using said Cooperative Principle more clearly than occupation and gender.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สำเนียงงาม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าให้คำปรึกษา คำแนะนำ ช่วยเหลือ ตลอดจนตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ และคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์สุวัฒนา เลี่ยมประวัติ ประธานกรรมการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว และรองศาสตราจารย์ ดร. อนุรักษ์ พานโพธิ์ทอง กรรมการ ที่กรุณาตรวจแก้ไขและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการปรับแก้วิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณทุนพัฒนาอาจารย์ของมหาวิทยาลัยมหิดลที่สนับสนุนทุนการศึกษาตลอด ระยะเวลาการศึกษา และสำนักคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ที่พิจารณาให้ผู้วิจัยได้รับทุนอุดหนุน การทำกิจกรรมส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัย ประเภททุนบัณฑิตศึกษา จากสำนักงานคณะกรรมการ วิจัยแห่งชาติ ประจำปี 2560

ขอขอบพระคุณสาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ และคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลที่สนับสนุนผู้วิจัยทุก ๆ ด้านตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วง ด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เสาวนิต คุประเสริฐ มารดาผู้เป็น กำลังใจที่ยิ่งใหญ่ให้กับผู้วิจัยเสมอมา

ฉัฐติภา คุประเสริฐ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	7
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	7
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
1.6 วิธีดำเนินการวิจัย.....	9
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	11
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการความร่วมมือในการสนทนา.....	12
2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุภาพ (Politeness strategies).....	16
2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่แปรไปตามปัจจัยทางสังคม.....	26
2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์.....	33
2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของสังคมไทย.....	40
บทที่ 3 บริบทของสถานการณ์ความขัดแย้งที่ใช้ในการวิจัย.....	49
3.1 แนวคิดเกี่ยวกับชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสารของเดลล์ ไฮม์ส์ (Dell Hymes).....	49

3.2 ลักษณะการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งตามหลัก SPEAKING ของ เดลล์ ไฮม์ส์ (Dell Hymes).....	53
3.3 บริบทของกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งในงานวิจัย	76
บทที่ 4 หลักการความร่วมมือในการสนทนาและความสุภาพในการใช้ภาษา เพื่อตอบคำถามของ บุคคลสาธารณะ	114
4.1 ลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามที่ เกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง	114
4.1.1 การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา.....	114
4.1.2 การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา.....	126
4.2 การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อความสุภาพในการตอบคำถามเกี่ยวกับความ ขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	201
4.2.1 ความสุภาพในภาษาตามแนวคิดของบราวน์และเลวินสัน (Brown &	202
Levinson).....	202
4.2.2 ความสุภาพในภาษาตามแนวคิดของเฉิน (Rong Chen).....	204
บทที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนากับภาพลักษณ์ และค่านิยมของ สังคมไทย.....	227
5.1 ค่านิยมของสังคมไทยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อ นำเสนอภาพลักษณ์.....	227
5.2 การนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ โดยใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา... 232	
บทที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนาและ กลวิธีความสุภาพกับปัจจัยทาง สังคม.....	274
6.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความ สุภาพ.....	274
6.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของผู้พูดกับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธี ความสุภาพ.....	280

6.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังกับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธี
 ความสุภาพ..... 284

บทที่ 7 สรุปล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 300

7.1 สรุปลผลการวิจัย 300

7.2 อภิปรายผล 311

7.3 ข้อเสนอแนะ 313

รายการอ้างอิง..... 314

ประวัติผู้เขียน 320

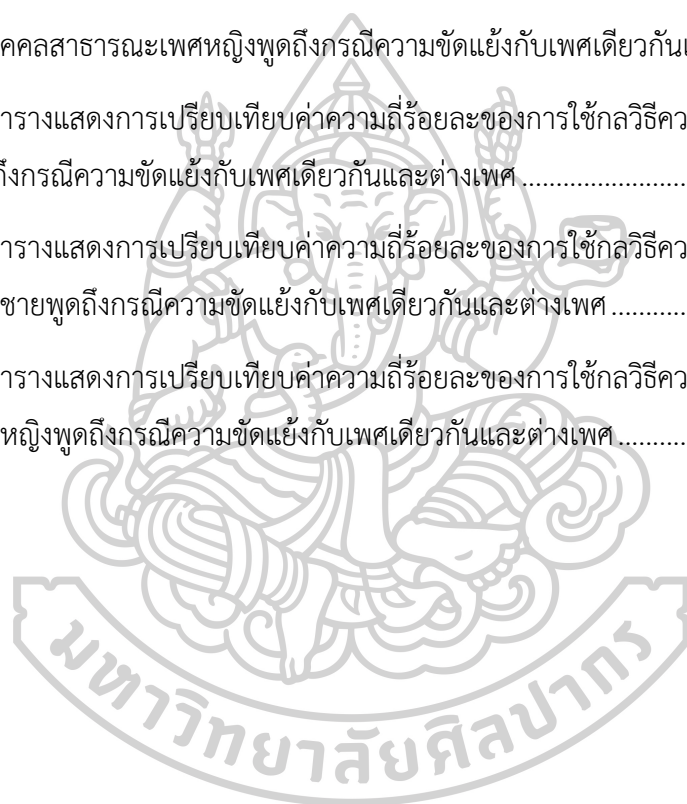
สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติตามหลักคุณภาพของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง	116
ตารางที่ 2 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติตามหลักปริมาณของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง	117
ตารางที่ 3 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์ของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง	119
ตารางที่ 4 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติตามหลักวิธีของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง	121
ตารางที่ 5 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง	125
ตารางที่ 6 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการละเมิดหลักปริมาณของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้ง	136
ตารางที่ 7 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการละเมิดหลักความสัมพันธ์ของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้ง	144
ตารางที่ 8 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการละเมิดหลักวิธีการของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้ง	147
ตารางที่ 9 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการละเมิดหลักการ (Violating a maxim) ของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้ง	147
ตารางที่ 10 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ	157
ตารางที่ 11 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ	163
ตารางที่ 12 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ	171

ตารางที่ 13 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	178
ตารางที่ 14 ตารางแสดงวัตถุประสงค์การใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	180
ตารางที่ 15 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยใช้ถ้อยคำปฏิเสธการให้ข้อมูลรายละเอียดในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	183
ตารางที่ 16 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดในการการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	184
ตารางที่ 17 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้บุคคลอื่นเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียดในการการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	187
ตารางที่ 18 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	190
ตารางที่ 19 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งด้วยตนเองในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	192
ตารางที่ 20 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	193
ตารางที่ 21 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง.....	194
ตารางที่ 22 ตารางแสดงรายละเอียดของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	196
ตารางที่ 23 ตารางแสดงรายละเอียดของการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	197

ตารางที่ 24 ตารางแสดงร้อยละของการละเมิดหลัก (Violating a maxim) ในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ	198
ตารางที่ 25 ตารางแสดงร้อยละของการละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) ในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ	199
ตารางที่ 26 ตารางแสดงร้อยละของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนา (Opting out of maxim) ในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ	200
ตารางที่ 27 ตารางแสดงการใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านลบนักข่าวด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	221
ตารางที่ 28 ตารางแสดงการใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านบวกของตนเองด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	222
ตารางที่ 29 ตารางแสดงการใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านลบของตนเองด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	223
ตารางที่ 30 ตารางแสดงร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	224
ตารางที่ 31 ตารางแสดงร้อยละของการใช้กลวิธีตรงประเด็น (on record) ในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	225
ตารางที่ 32 ตารางแสดงร้อยละของการใช้กลวิธีตรงประเด็น (on record) ที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ.....	226
ตารางที่ 33 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนากับภาพลักษณ์และค่านิยมของสังคมไทยของบุคคลสาธารณะ.....	270
ตารางที่ 34 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาที่แปรไปตามอาชีพของบุคคลสาธารณะ.....	275
ตารางที่ 35 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพที่แปรไปตามอาชีพของบุคคลสาธารณะ.....	277
ตารางที่ 36 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาที่แปรไปตามเพศของบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูด.....	280

ตารางที่ 37 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพที่แปรไปตามเพศของบุคคลสาธารณะ.....	282
ตารางที่ 38 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือใน การสนทนา เมื่อบุคคลสาธารณะพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ.....	286
ตารางที่ 39 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา เมื่อบุคคลสาธารณะเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ.....	288
ตารางที่ 40 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา เมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ	290
ตารางที่ 41 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพ เมื่อบุคคลสาธารณะพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ	293
ตารางที่ 42 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพ เมื่อบุคคลสาธารณะเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ	295
ตารางที่ 43 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพ เมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ.....	297

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

บุคคลสาธารณะ (Public Figure) เป็นกลุ่มบุคคลในสังคมกลุ่มหนึ่งที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จัก และได้รับความสนใจจากคนในสังคม นอกจากนี้ยังเป็นกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลต่อคนในสังคมอีกด้วย รัตนาธิ นาควานิช (2554: 52) ได้แบ่งบุคคลสาธารณะออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ บุคคลที่มีหน้าที่การทำงานส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของคนส่วนใหญ่ในสังคม เช่น นักการเมือง ข้าราชการ นักธุรกิจชื่อดัง และบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น นักกีฬา ดารา นายแบบ นางแบบ จากการจัดกลุ่มของบุคคลสาธารณะข้างต้นพบว่า แมื่อนักการเมืองหรือผู้นำทางการเมืองและดาราจะเป็นบุคคลสาธารณะคนละกลุ่มกัน แต่สภาพการณ์ในปัจจุบันแสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะทั้ง 2 กลุ่มนี้ต่างก็เป็นบุคคลที่มีทั้งชื่อเสียง และมีหน้าที่การทำงานส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของคนในสังคมทั้งสิ้น โดยการเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงนั้น นักการเมืองหรือผู้นำทางการเมืองและดาราต่างก็เป็นกลุ่มบุคคลที่คนในสังคมรู้จักและให้ความสนใจ โดยคนในสังคมสามารถที่จะจดจำรูปร่างหน้าตา ชื่อ นามสกุล สมญานาม ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลสาธารณะดังกล่าวได้ และไม่ว่าบุคคลเหล่านั้นจะทำกิจกรรมใดก็มักจะเป็นจุดสนใจและเป็นที่ยึดตามองของคนในสังคมเสมอ

ส่วนการเป็นบุคคลที่มีหน้าที่การทำงานส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของคนในสังคมนั้น นักการเมืองหรือผู้นำทางการเมืองเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อความคิดความรู้สึกของคนในสังคม และบทบาทของนักการเมืองที่มีอิทธิพลต่อทิศทางความเป็นไปของประเทศก็ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมและความเป็นอยู่ของคนในสังคมด้วย เช่น การชุมนุมทางการเมืองหลายยุคหลายสมัยที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นการชุมนุมของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) ในปี พ.ศ. 2550 หรือแม้กระทั่งการชุมนุมครั้งล่าสุดของกลุ่มคณะกรรมการประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (กปปส.) ในปี พ.ศ. 2556 - 2557 ล้วนแล้วแต่เป็นการชุมนุมทางการเมืองที่เกิดขึ้นจากการจุดประกายทางความคิดที่แตกต่างให้กับคนในสังคมของนักการเมืองหรือผู้นำทางการเมือง และในแต่ละเหตุการณ์การชุมนุมก็สามารถรวบรวมประชาชนจำนวนมากที่มีความคิดเห็นในแบบเดียวกันมารวมกันต่อสู้เพื่อเป้าหมายเดียวกันจนเป็นสาเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครองและชีวิตความเป็นอยู่

ส่วนดารา แม้ว่าจะไม่ได้เป็นกลุ่มบุคคลที่เป็นหลักในการขับเคลื่อนให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านพฤติกรรมและชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคมได้เท่าักนักการเมืองหรือผู้นำทางการเมือง แต่ก็ยังเป็นกลุ่มบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกและการประพฤติปฏิบัติของคนในสังคมด้วย

โดยเฉพาะกลุ่มของผู้ที่ชื่นชอบดาราคณนั้นมักจะมีส่วนร่วมไปกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับดาราคณนั้น หรือเลียนแบบพฤติกรรมของดาราคณที่ตนเองชื่นชอบ เช่น รู้สึกเจ็บแค้นเมื่อดาราคณที่ตนเองชื่นชอบถูก วิพากษ์วิจารณ์ ตั้งเว็บไซต์ต่อต้านดาราคณที่มีข้อพิพาทกับดาราคณที่ตนเองชื่นชอบ และเลียนแบบ พฤติกรรมการใช้ชีวิตของดาราคณที่ตนเองชื่นชอบ

การที่นักการเมืองหรือผู้นำทางการเมืองและดาราคณจะมีอิทธิพลต่อความรู้สึกและการประพฤติ ปฏิบัติของคนในสังคมได้นั้น อาจต้องได้รับการยอมรับและการสนับสนุนจากคนในสังคม และการที่จะ ทำให้คนในสังคมยอมรับและสนับสนุน บุคคลสาธารณะทั้ง 2 กลุ่มจำเป็นต้องรักษาหรือปกป้อง ชื่อเสียงของตนเองให้ไปในทิศทางที่ดี ซึ่งการปกป้องชื่อเสียงก็คือการปกป้องหน้าของตน “หน้า” ตาม แนวความคิดของคนไทยหมายถึง ชื่อเสียง เกียรติยศ และการยอมรับยกย่องจากผู้อื่น ตามที่วรรณา ชินวิทย์ (2546: 48) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเสียงและ “หน้า” ของคนไทยไว้ว่า

“หน้า” มีความหมายเปรียบและแสดงโมโนทัศน์เกี่ยวกับชื่อเสียง เกียรติยศ และการยอมรับยกย่องจากผู้อื่น ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องนามธรรมที่คนไทยให้ความสำคัญ มาก ดังนั้นในการสื่อความหมายให้เห็นเป็นรูปธรรมจึงต้องนำสิ่งที่มีความสำคัญมาก เช่นกันมาใช้ในการเปรียบเทียบ คนในสังคมไทยจึงใช้หน้า ซึ่งเป็นอวัยวะส่วนที่อยู่ใน ระดับสูงของร่างกายและเห็นได้ก่อนอวัยวะอื่นมาใช้ในการแสดงความหมายนี้

และอุทุมพร มีเจริญ (2542: 103 - 108) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเสียงและ “หน้า” ของ คนไทยไว้อีกว่า

เมื่อชื่อเสียง เกียรติยศ และการยอมรับยกย่องจากผู้อื่นเป็นสิ่งที่คนไทยให้ ความสำคัญมาก คนไทยจึงไม่ยอมที่จะให้ส่วนที่สำคัญที่เราที่อยู่ต้องแลกเปลี่ยนกับ สิ่งอื่น เช่น การขายหน้า รักษาความสำคัญให้คงอยู่ไปนานๆ เช่น การไว้หน้า ระวัง ป้องกันไว้ไม่ให้เกิดสิ่งที่ไม่ดี เช่น การรักษาหน้า ไม่ต้องการให้เกิดความเสียหาย เช่น การบากหน้า ไม่ต้องการให้ความสำคัญหมดไปหรือไม่เหลือความสำคัญอยู่เลย เช่น การเสียหน้า ไม่ต้องการที่จะมีส่วนสำคัญไม่เท่ากับคนอื่น เช่น การด้อยหน้า และไม่ ต้องการที่จะมีน้อยกว่าคนอื่น เช่น การน้อยหน้า

นอกจากนี้ธีรยุทธ บุญมี (2535: 275) ยังได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างศักดิ์ศรี และ “หน้า” ของ คนไทยไว้ด้วยว่า หน้าเกี่ยวข้องกับคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ หรือที่เรียกว่า “ศักดิ์ศรี” อีกด้วย กล่าวคือ หากในสถานการณ์หนึ่งๆ หรือในโอกาสหนึ่งๆ คนรู้สึกว่าคุณค่าเชิงสัญลักษณ์มากขึ้นก็จะเกิด ความรู้สึกมีหน้ามีตา หากตรงกันข้าม คือ สูญเสียคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ก็จะรู้สึกเสียหน้าหรืออับอาย จากความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเสียง ศักดิ์ศรี และ “หน้า” แสดงให้เห็นว่า การปกป้องหน้าของคุณค ลสาธารณะไม่เพียงแต่เป็นการปกป้องชื่อเสียงของตนเองเท่านั้น แต่เป็นการปกป้องศักดิ์ศรีของตนเอง ด้วย

เมื่อศึกษาเรื่อง “หน้า” ตามแนวความคิดของตะวันตกจะพบว่า “หน้า” หมายถึง ภาพลักษณ์สาธารณะ (public self - image) (Brown & Levinson, 1999: 62) ดังนั้น นอกจากการปกป้องหน้า จะหมายถึง การปกป้องชื่อเสียง เกียรติยศ การได้รับการยกย่องจากคนในสังคม และศักดิ์ศรีของตนแล้ว ยังหมายรวมถึง การปกป้องภาพลักษณ์สาธารณะของตนอีกด้วย โดยพรทิพย์ พิมลสินธุ์ (2540: 75) ได้กล่าวถึงแนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ว่า

ภาพลักษณ์เป็นภาพที่เกิดขึ้นในใจของคนในสังคมที่มีต่อบุคคลนั้น โดยได้รับมาจากการรู้จัก หรือการมีประสบการณ์เกี่ยวกับบุคคลนั้น และจะต้องมีความประทับใจเพียงพอที่จะทำให้คนในสังคมสามารถสร้างเป็นภาพอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับบุคคลนั้น ซึ่งอาจเป็นภาพทั้งทางบวกที่คนในสังคมชื่นชอบ และภาพทางลบที่คนในสังคมไม่ชื่นชอบก็ได้

นอกจากนี้พจนานุกรมภาษาไทย (2548: 24) ได้กล่าวถึงการเกิดของภาพลักษณ์ไว้ว่า ภาพลักษณ์ของบุคคลอาจเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ ไม่มีการปรุงแต่ง ซึ่งเกิดจากการอบรมของครอบครัว การให้การศึกษา การดำเนินชีวิต และสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้น และอาจเกิดขึ้นจากการปรุงแต่ง สร้างขึ้น หรือจัดการให้เป็นไปอย่างที่ตนต้องการ ดังนั้น ภาพลักษณ์ของทั้งนักการเมืองและดาราที่นำเสนอผ่านการตอบคำถามอาจเป็นภาพที่ติดต่อบุคคลนั้นมาตั้งแต่เกิด หรืออาจเป็นภาพที่บุคคลนั้นสร้างขึ้นในภายหลังเพื่อให้คนในสังคมนึกถึง หรือจดจำได้เมื่อพบเห็น

นอกจากชื่อเสียงของบุคคลสาธารณะทั้ง 2 กลุ่มจะทำให้บุคคลสาธารณะต้องปกป้องภาพลักษณ์ของตนเอง เพื่อให้ได้รับการยอมรับและการสนับสนุนจากคนในสังคมแล้ว ยังทำให้คนในสังคมสนใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับบุคคลสาธารณะทั้งสองกลุ่มนี้ด้วย

เรื่องราวของนักการเมืองหรือผู้นำทางการเมืองและดาราที่คนในสังคมให้ความสนใจเรื่องหนึ่งคือ เรื่องราวความขัดแย้ง ในเรื่องราวความขัดแย้งดังกล่าวคนในสังคมต้องการที่จะทราบข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นที่มาของเหตุการณ์ หรือความคิดเห็นส่วนตัวของนักการเมืองหรือดาราที่เกี่ยวข้อง และเมื่อเรื่องราวความขัดแย้งเหล่านั้นเป็นที่สนใจของคนในสังคม สื่อมวลชนจึงหยิบยกเรื่องราวเหล่านั้นมาเสนอในรูปแบบที่หลากหลาย รูปแบบการนำเสนอหนึ่งที่สื่อมวลชนนำมาใช้ คือ การสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นวิธีสร้างความน่าเชื่อถือในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารของสื่อมวลชนในรูปแบบหนึ่ง เนื่องจากผู้ที่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ความขัดแย้งนั้นออกมาให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้นด้วยตนเอง นอกจากรูปแบบการนำเสนอที่สร้างความน่าเชื่อถือแล้ว การเลือกสื่อที่จะนำเสนอก็มีความสำคัญกับสื่อมวลชนเช่นกัน เนื่องจากการนำเสนอเรื่องราวเหล่านี้ไปสู่คนในสังคมได้อย่างรวดเร็วจะทำให้คนในสังคมหันมาบริโภคข่าวสารกับตนหรือต้นสังกัดของตน ซึ่งจะทำให้เกิดรายได้มหาศาล สื่อมวลชนจึงจำเป็นที่จะต้องเลือกนำเสนอข้อมูลและ

รายละเอียดที่ได้จากการสัมภาษณ์ผ่านสื่อที่เหมาะสมอีกด้วย และสื่อที่สามารถตอบสนองความต้องการและเป็นที่ยอมรับในขณะนี้ คือ อินเทอร์เน็ต

สื่ออินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่ให้ทั้งภาพและเสียงไปพร้อมกัน สามารถเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารไปสู่คนจำนวนมากในเวลาที่รวดเร็วกว่าสื่อชนิดอื่น และการพัฒนาของระบบการสื่อสารที่ก้าวหน้าทำให้ผู้บริโภคสามารถเข้าถึงข่าวสารได้ทุกที่ทุกเวลา นอกจากนี้สื่อประเภทนี้ยังมีระบบการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารไว้ในฐานข้อมูลเป็นระยะเวลาอนันต์อีกด้วย ซึ่งทำให้ผู้บริโภคสามารถรับชมข่าวสารที่ตนเองต้องการย้อนหลังได้ คุณลักษณะของสื่ออินเทอร์เน็ตดังกล่าวนี้ทำให้นักการเมืองหรือผู้นำทางการเมืองและดารารำเป็นที่จะต้องระมัดระวังในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณี เนื่องจากเมื่อตอบคำถาม ไม่เพียงแต่นักข่าว ซึ่งเป็นผู้ถามคำถามและเป็นผู้รับสารในลำดับแรกเท่านั้นที่ได้รับทราบข้อมูลและรายละเอียด แต่คนในสังคมและคู่กรณี ซึ่งเป็นผู้รับสารในลำดับต่อมา ก็ได้รับทราบข้อมูลดังกล่าวผ่านการนำเสนอของนักข่าวด้วย นอกจากนี้คุณลักษณะของอินเทอร์เน็ตดังกล่าวจะทำให้ให้นักการเมืองหรือผู้นำทางการเมืองและดารารำต้องระมัดระวังในการตอบคำถามแล้ว ยังทำให้ต้องเลือกสรรภาษาที่ใช้ในการตอบคำถามให้เหมาะสมอีกด้วย เนื่องจากการที่บุคคลสาธารณะจะนำเสนอภาพลักษณ์ใดภาพลักษณ์หนึ่งของตนให้คนในสังคมได้รับทราบนั้นจะต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อภาพลักษณ์เหล่านั้นออกไป ซึ่งภาพลักษณ์ที่สื่อด้วยการใช้ภาษาของบุคคลสาธารณะนั้น อาจเป็นภาพลักษณ์เดิมที่เคยนำเสนอให้กับคนในสังคมมาแล้ว หรืออาจเป็นภาพลักษณ์อื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการนำเสนอเพิ่มเติมเพื่อเสริมภาพลักษณ์ที่มีอยู่เดิมของตนเอง

การนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะดังกล่าวนอกจากจะเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับภาพลักษณ์ที่ต้องการนำเสนอแล้ว ยังต้องนำเสนอภาพลักษณ์ที่คนในสังคมยอมรับและให้การสนับสนุนอีกด้วย เนื่องจากการยอมรับและให้การสนับสนุนเหล่านั้นมีผลต่อความก้าวหน้าในหน้าที่การงานของบุคคลสาธารณะทั้งในปัจจุบันและอนาคต การนำเสนอภาพลักษณ์ให้เป็นที่พึงประสงค์ของคนในสังคมดังกล่าว บุคคลสาธารณะอาจต้องนำเสนอภาพลักษณ์เหล่านั้นให้อยู่ภายในกรอบของค่านิยมของสังคมไทย เนื่องจากค่านิยมของสังคมเป็นความรู้ความเข้าใจที่คนในสังคมมีส่วนร่วม และเป็นเสมือนกฎกติกาที่เกิดขึ้นจากการตกลงและยอมรับร่วมกันที่จะปฏิบัติตามของคนในสังคม ตามที่ฉวีวรรณ วรรณประเสริฐ (2522: 39) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมของสังคมไว้ว่า ค่านิยมของสังคมเป็นสิ่งที่คนในสังคมยึดถือ หรือปรารถนา เพื่อช่วยในการตัดสินใจว่า สิ่งที่ทำนั้น เป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ และเป็นแบบแผนหรือมาตรฐานในการปฏิบัติของคนในสังคม ซึ่งยอมรับว่าคนในสังคมควรปฏิบัติ เมื่อนักการเมืองหรือผู้นำทางการเมืองและดารารำต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณี อาจต้องเลือกใช้ภาษาเพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งควบคู่ไปกับการนำเสนอภาพลักษณ์ของตนให้อยู่ภายในกรอบของค่านิยมของสังคมไทย

ด้วย เพื่อให้ภาพลักษณ์ที่บุคคลสาธารณะนำเสนอเป็นภาพลักษณ์ที่พึงประสงค์ของคนในสังคม ซึ่งจะส่งผลต่อความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานของบุคคลสาธารณะต่อไป

เมื่อศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะพบว่า ผู้วิจัยได้นำแนวทางของวจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic) มาใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาการใช้ภาษาในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ โดยได้นำประเด็นศึกษาที่เกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพ (Politeness Strategies) มาใช้ ไม่ว่าจะเป็นศุภิตา เทียมสมบูรณ์ (2541) ได้ศึกษาเรื่อง “กลไกทางภาษาในการตอบคำถามของนักการเมืองไทยในการให้สัมภาษณ์สื่อมวลชน” นิจจาภา วงษ์กระจ่าง (2545) ได้ศึกษาเรื่อง “กลวิธีการรักษาหน้าในการตอบคำถามของนักการเมืองไทย” และวรวรรณา เพ็ชรกิจ (2549) ได้ศึกษาเรื่อง “กลวิธีการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกับการรักษาหน้าตนเอง” เป็นต้น ผลการศึกษาของงานวิจัยทั้ง 3 งานดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เมื่อบุคคลสาธารณะตอบคำถามของนักข่าว บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุภาพหลากหลายกลวิธีในการรักษาหน้า ซึ่งก็คือ การรักษาภาพลักษณ์สาธารณะ และแม้ว่ากลวิธีความสุภาพจะมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ แต่ยังไม่พบว่ามีผู้วิจัยคนใดศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีความสุภาพกับการนำเสนอภาพลักษณ์ และยังไม่ปรากฏว่ามีผู้วิจัยคนใดใช้การศึกษาตามแนวทางของวจนปฏิบัติศาสตร์มาศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้ง และการนำเสนอภาพลักษณ์จากการตอบคำถามในกรณีดังกล่าว จึงอาจยังมีประเด็นการศึกษาอื่น ๆ ตามแนวทางของวจนปฏิบัติศาสตร์ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับกลวิธีความสุภาพ และสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในสถานการณ์ความขัดแย้งได้ ประเด็นการศึกษาหนึ่งในนั้นคือ หลักการความร่วมมือในการสนทนา (Cooperative Principle) กล่าวคือ การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งเป็นการสนทนาในรูปแบบหนึ่งระหว่างนักข่าว ซึ่งเป็นบุคคลที่ถามคำถาม และบุคคลสาธารณะ ซึ่งเป็นบุคคลที่ตอบคำถาม บุคคลสาธารณะจะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งกับนักข่าวเพื่อให้การสนทนายกนักข่าวเป็นไปอย่างราบรื่น และในระหว่างการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา บุคคลสาธารณะอาจนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองควบคู่ไปด้วย นอกจากนี้การที่หลักการความร่วมมือในการสนทนามีความเกี่ยวข้องกับกลวิธีความสุภาพ (Paul H. Grice, 1975: 47) ซึ่งจะเห็นได้จากบราวน์และเลวินสันได้ประยุกต์หลักการความร่วมมือในการสนทนาในรูปแบบของการละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) มาใช้เป็นหนึ่งในกลวิธีความสุภาพ นั่นคือ การใช้ถ้อยคำไม่ตรงประเด็น (off record) (Brown & Levinson, 1999: p.211- 227) นั้น ทำให้บุคคลสาธารณะอาจต้องคำนึงถึงความสุภาพในการตอบคำถาม โดยใช้กลวิธีความสุภาพที่แสดงด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนา ดังนั้น การนำหลักการความร่วมมือในการสนทนามาใช้ในการศึกษาไม่เพียงแต่จะทำให้เราเห็นลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา และการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะจากหลักการความร่วมมือในการสนทนาใน

การตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะเท่านั้น แต่ยังทำให้เราเห็นลักษณะการใช้กลวิธี
 ความสุภาพของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม การศึกษาลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความ
 สุภาพในการตอบคำถามของสื่อมวลชนเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะดังกล่าว ยังมี
 ประเด็นที่น่าสนใจศึกษาอีกประเด็น คือ เมื่อนำปัจจัยทางสังคมของบุคคลสาธารณะมาพิจารณา
 ปรากฏว่า บุคคลสาธารณะมีปัจจัยทางสังคมที่แตกต่างกัน 3 ประการ ได้แก่ อาชีพ เพศของผู้พูด และ
 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ปัจจัยทางสังคมดังกล่าวอาจมีผลต่อการใช้หลักการความร่วมมือใน
 การสนทนาและกลวิธีความสุภาพเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะทั้งสองกลุ่ม
 เนื่องจากอาชีพและเพศของบุคคลสาธารณะทำให้บุคคลสาธารณะมีสถานภาพและบทบาทที่แตกต่าง
 กัน ซึ่งอาจกำหนดให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปตามสถานภาพและบทบาทของตนเอง ส่วน
 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังนั้น เมื่อเปรียบเทียบแล้วว่า สถานภาพและบทบาททางสังคม
 ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังมีความแตกต่างกัน อาจทำให้การใช้ภาษาในการโต้ตอบระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังมี
 ความแตกต่างกันด้วย และเมื่อศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะใน
 ช่วงต้นทั้งของ ศุภธิดา เทียมสมบุญ (2541) นิจจาภา วงษ์กระจ่าง (2545) และวรรณมา เพ็ชรกิจ
 (2549) ก็พบว่า ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาการใช้ภาษาในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะที่แปรไปตาม
 ปัจจัยทางสังคม งานวิจัยนี้จึงนำปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อาชีพ เพศของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่าง
 ผู้พูดกับผู้ฟังมาศึกษาร่วมกับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพ เพื่อให้
 เห็นว่า ปัจจัยทางสังคมมีผลทำให้เกิดการแปรของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและ
 กลวิธีความสุภาพในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะหรือไม่ และอย่างไร

ดังนั้น การศึกษาการตอบคำถามเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะกรณีความ
 ขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ตจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษา เพื่อให้เห็นลักษณะการใช้
 ภาษา ได้แก่ หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของ
 บุคคลสาธารณะในการตอบคำถาม เพื่อศึกษาว่าปัจจัยทางสังคมมีผลต่อลักษณะการใช้ภาษาทั้ง 2
 ลักษณะของบุคคลสาธารณะอย่างไร และภาพลักษณ์ที่นำเสนออยู่นั้นอยู่ในกรอบของค่านิยมของคน
 ในสังคมไทยอย่างไร

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามของ
 บุคคลสาธารณะกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ต

1.2.2 เพื่อศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีความสุภาพในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกรณี
 ความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ต

1.2.3 เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพของบุคคลสาธารณะที่แปรไปตามอาชีพ เพศ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

1.2.4 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพกับการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ต

1.2.5 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของภาพลักษณ์กับค่านิยมในสังคมไทย

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 บุคคลสาธารณะไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนามากกว่าปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ต

1.3.2 บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุภาพในรูปแบบของการกล่าวถ้อยคำตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) มากกว่ารูปแบบอื่นในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ต

1.3.3 ตัวแปรทางสังคมของบุคคลสาธารณะ คือ อาชีพ เพศ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้กรณิเป็นปัจจัยที่ทำให้ปรากฏรูปแบบการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพที่แตกต่างกัน

1.3.4 บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพร่วมกันในการนำเสนอภาพลักษณ์

1.3.5 บุคคลสาธารณะส่วนใหญ่นำเสนอภาพลักษณ์ที่เป็นไปตามกรอบของค่านิยมของสังคมไทย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ศึกษาพฤติกรรมการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ตเท่านั้น

1.4.2 ศึกษาพฤติกรรมการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะด้วยกันเท่านั้น โดยปรากฏความขัดแย้งระหว่างบุคคล 2 ลักษณะ คือ ลักษณะแรก บุคคลหนึ่งขัดแย้งกับอีกบุคคลหนึ่ง และลักษณะที่สอง บุคคลที่เป็นตัวแทนของกลุ่มหนึ่งขัดแย้งกับตัวแทนของอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งแต่ละกลุ่มมีกมอบหมายให้บุคคลที่เป็นตัวแทนของกลุ่มตอบคำถามของนักข่าว

1.4.3 ศึกษาพฤติกรรมการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในสถานการณ์การสัมภาษณ์สด ซึ่งไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการสัมภาษณ์ในรายการสัมภาษณ์

1.4.4 ศึกษาการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะและคู่กรณีที่อยู่ในกลุ่มอาชีพเดียวกัน และเกิดความขัดแย้งกัน ในที่นี้คือ ระหว่างดารากับดารา และระหว่างนักการเมืองกับนักการเมือง

1.4.5 ศึกษากลวิธีการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต โดยใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา (Cooperative Principle) ของพอล เอช. ไกรซ์ (Paul H. Grice) และกลวิธีความสุภาพ (Politeness Strategies) ของบราวน์และเลวินสัน (Brown & Levinson) และเฉิน (Rong Chen) ร่วมกับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อาชีพ คือ ดาราและนักการเมือง เพศของผู้พูด คือ เพศชายและเพศหญิง และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับคู่กรณี โดยพิจารณาทางด้านเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง คือ ผู้พูดพูดถึงกรณีความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันกับผู้พูด และบุคคลที่ต่างเพศกับผู้พูด

1.4.6 ศึกษากลวิธีการตอบคำถามโดยใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ตที่เป็นวิจนภาษาเท่านั้น

1.4.7 ศึกษาการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งในปี พ.ศ. 2555 – 2557

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 บุคคลสาธารณะ คือ บุคคลที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จัก และได้รับความสนใจจากคนในสังคม ซึ่งอาจเป็นกลุ่มบุคคลที่มีหน้าที่การงานส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของคนส่วนใหญ่ในสังคม หรืออาจเป็นกลุ่มบุคคลที่มีชื่อเสียง ในที่นี้คือ นักการเมืองและดารา

1.5.2 ความขัดแย้ง คือ การที่สมาชิกในสังคม ซึ่งมีความแตกต่างกันในค่านิยม ความสนใจ แนวคิด วิธีการ และเป้าหมาย กระทำการขัดขวางหรือสกัดกั้นการกระทำของอีกฝ่ายหนึ่งไม่ให้อบรรลุเป้าหมาย มีความแตกต่างทางด้านความคิด ซึ่งความแตกต่างนี้เป็นสิ่งที่ไม่สอดคล้องหรือไปด้วยกันไม่ได้ และต้องมาติดต่อกัน ทำงานด้วยกัน หรืออยู่ร่วมสังคมเดียวกัน

1.5.3 การสัมภาษณ์สด คือ การสอบถาม สนทนา หรือเจรจาโต้ตอบกันอย่างมีจุดมุ่งหมายระหว่างผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์จะกำหนดประเด็นคำถามที่ต้องการสอบถามผู้ให้สัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้าและคิดประเด็นคำถามใหม่ในระหว่างการสอบถามผู้ให้สัมภาษณ์ ส่วนผู้ให้สัมภาษณ์อาจคาดคะเนคำถามของผู้สัมภาษณ์ได้อย่างกว้าง ๆ ว่า จะสอบถามเกี่ยวกับเรื่องใด นอกจากนี้ผู้สัมภาษณ์ไม่ได้กำหนดเวลาหรือสถานที่ที่จะสัมภาษณ์ เมื่อพบผู้ให้สัมภาษณ์ก็จะนำประเด็นคำถามเหล่านั้นถามผู้ให้สัมภาษณ์ทันที

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

1.6.1 ศึกษาและทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1.6.1.1 ศึกษาทฤษฎีหลักการความร่วมมือในการสนทนา (Cooperative Principle) ของพอล เอช. ไกรซ์ (Paul H. Grice) เกี่ยวกับหลักการความร่วมมือในการสนทนา การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา และความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือกับกลวิธีความสุภาพ

1.6.1.2 ศึกษากลวิธีความสุภาพ (Politeness Strategies) ของบราวน์และเลวินสัน (Brown & Levinson) และเฉิน (Rong Chen) เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องหน้า การกระทำที่คุกคามหน้า และกลวิธีความสุภาพ

1.6.1.3 ศึกษาตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อาชีพ เพศของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังที่มีผลต่อการเลือกใช้ภาษา

1.6.1.4 ศึกษาเรื่องภาพลักษณ์เกี่ยวกับความหมายของภาพลักษณ์ องค์ประกอบของภาพลักษณ์ การนำเสนอภาพลักษณ์ และบทบาทของภาษาในการนำเสนอภาพลักษณ์

1.6.1.5 ศึกษาค่านิยมของสังคมไทยที่มีผลต่อการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ

1.6.2 เก็บรวบรวมข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของบุคคลสาธารณะที่เกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของตนเองกับคู่กรณี โดยข้อมูลที่น่ามาศึกษาต้องมีลักษณะ ดังนี้

1.6.2.1 คลิปวิดีโอที่นำมาศึกษาเป็นวิดีโอคลิปที่บุคคลสาธารณะตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของตนเองกับคู่กรณีในปีพ.ศ. 2555 - 2557 และปรากฏในฐานข้อมูลของเว็บไซต์ www.youtube.com

1.6.2.2 เลือกศึกษาบทสัมภาษณ์จากวิดีโอคลิปที่ผู้สัมภาษณ์ตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของตนกับคู่กรณีในสถานการณ์การสัมภาษณ์สด ซึ่งไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการสัมภาษณ์ในรายการสัมภาษณ์

1.6.2.3 ถ้าในวิดีโอคลิปใดบุคคลสาธารณะตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องอื่นๆ ก่อน ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับกรณีความขัดแย้ง หรือแถลงข่าวก่อนที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของตนเองกับคู่กรณี ผู้วิจัยจะนำเฉพาะบทสัมภาษณ์ที่ตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะกับคู่กรณีมาวิเคราะห์เท่านั้น

1.6.2.4 วิดีโอคลิปที่นำมาศึกษาจำนวน 69 วิดีโอคลิป ปรากฏคู่ความขัดแย้งจำนวนทั้งสิ้น 41 คู่ และกรณีความขัดแย้งจำนวนทั้งสิ้น 26 กรณี ได้แก่

1.6.2.4.1 วิดีโอคลิปสัมภาษณ์นักการเมือง 43 วิดีโอคลิป และปรากฏ
คู่ความขัดแย้ง 25 คู่ กรณีความขัดแย้ง 10 กรณี

1.6.2.4.2 วิดีโอคลิปสัมภาษณ์ดาราดารา 26 วิดีโอคลิป และปรากฏคู่ความ
ขัดแย้ง 16 คู่ กรณีความขัดแย้ง 16 กรณี

จากนั้นนำมาถ่ายทอดเสียง และได้ตัวบทที่ใช้ในการวิจัย 130 หน้า รวมเวลาทั้งสิ้น 5 ชั่วโมง 46 นาที

1.6.3 นำข้อมูลที่ได้ในข้อ 6.2 มาวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.6.3.1 นำหลักการวิเคราะห์องค์ประกอบการสื่อสารตามหลัก SPEAKING ของ
เดลล์ ไฮม์ส์ (Dell Hymes) มาใช้วิเคราะห์ปริบทการสื่อสารในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะใน
กรณีความขัดแย้งผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต เพื่อให้เห็นภาพกว้าง ๆ ของปริบทการสื่อสารดังกล่าว โดย
พิจารณาการปรากฏขององค์ประกอบการสื่อสารในพฤติกรรมการสื่อสารของกลุ่มบุคคลสาธารณะ
และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบดังกล่าวกับการใช้ภาษาในการสื่อสารกรณีความขัดแย้งและ
การนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ

1.6.3.2 ใช้ทฤษฎีหลักการความร่วมมือในการสนทนา (Cooperative Principle)
ของพอล เอช. ไกรซ์ (Paul H. Grice) ได้แก่ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา และ
การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา มาใช้วิเคราะห์รูปแบบของหลักการความร่วมมือ
ในการสนทนาที่ปรากฏในคำตอบของบุคคลสาธารณะที่ตอบคำถามของนักข่าวเกี่ยวกับกรณีความ
ขัดแย้ง วิเคราะห์วัตถุประสงค์ในการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนายุขแบบนั้น ๆ และ
วิเคราะห์รูปแบบของหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ

1.6.3.3 ใช้กลวิธีความสุภาพ (Politeness Strategies) ของบราวน์และเลวินสัน
(Brown & Levinson) และเฉิน (Rong Chen) ได้แก่ แนวคิดเรื่องหน้า การกระทำที่คุกคามหน้า และ
กลวิธีความสุภาพมาใช้วิเคราะห์รูปแบบของกลวิธีความสุภาพที่แสดงด้วยหลักการความร่วมมือในการ
สนทนาเพื่อรักษาหน้าของผู้อื่นและตนเองในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับกรณี
ความขัดแย้ง

1.6.3.4 ใช้ปัจจัยทางสังคม คือ อาชีพ เพศของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด
กับผู้ฟัง มาวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความ
สุภาพระหว่างอาชีพ เพศของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งพิจารณาด้านเพศของผู้
พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง

1.6.3.5 ใช้แนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์มาวิเคราะห์ร่วมกับหลักการความร่วมมือใน
การสนทนาเพื่อให้เห็นรูปแบบการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะที่หลากหลายด้วยการใช้
หลักการความร่วมมือในการสนทนา

1.6.3.6 ใช้ค่านิยมของสังคมไทยมาวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างการนำเสนอภาพลักษณ์ด้วยการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนากับค่านิยมของสังคมไทย

1.6.4 ความถี่ที่ปรากฏใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้ความถี่ในรูปแบบของร้อยละ

1.6.5 เรียงเรียง สรุปผลวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ทำให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาที่เป็นพฤติกรรม และวัฒนธรรมการสื่อสารของบุคคลสาธารณะ เมื่อมีสถานการณ์ความขัดแย้ง

1.7.2 ใช้เป็นแนวทางในการใช้ภาษาให้สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมที่ตนเองเป็นสมาชิก ซึ่งจะช่วยให้บุคคลในสังคมสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นในสังคม

1.7.3 ทำให้บุคคลในสังคมตระหนักถึงการมีความรับผิดชอบต่อการใช้ภาษา เนื่องจากภาษามีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิตและเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้บุคคลสามารถอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

1.7.4 การประยุกต์ใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์จะทำให้เห็นกลยุทธ์การใช้ภาษาในการสื่อสารของบุคคลสาธารณะ ซึ่งจะช่วยให้ประชาชนรู้เท่าทันและมีวิจารณญาณในการรับข่าวสารจากสื่อมวลชน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “กลวิธีการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามของสื่อมวลชน: กรณีความขัดแย้ง” เป็นการศึกษาที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ต โดยได้นำปัจจัยทางสังคมของบุคคลสาธารณะ รวมทั้งค่านิยมทางสังคมไทยมาใช้ในการพิจารณาร่วมด้วย ในการศึกษาดังกล่าวจำเป็นต้องใช้แนวคิดที่หลากหลาย ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมแนวคิดจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานี้ ได้แก่

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการความร่วมมือในการสนทนา (Conversational Principle)

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีความสุภาพ (Politeness strategies)

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่แปรไปตามปัจจัยทางสังคม

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของสังคมไทย

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการความร่วมมือในการสนทนา

พอล เอช ไกรซ์ (Paul H. Grice) (1975: 45) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับหลักการความร่วมมือในการสนทนาว่า ในการสื่อสาร การสนทนาที่มีข้อคิดเห็นที่ไม่ต่อเนื่องกันเป็นเรื่องที่ไม่สมเหตุสมผล ผู้ร่วมสนทนาจะมีความพยายามและยอมรับที่จะร่วมมือกัน และมีจุดมุ่งหมายร่วมกัน หรืออย่างน้อยก็ยอมรับทิศทาง ซึ่งอาจได้กำหนดไว้ตั้งแต่เริ่มต้น หรืออาจค่อย ๆ พัฒนาขึ้นระหว่างการสื่อสารกัน และอาจแสดงทิศทางอย่างชัดเจนหรือไม่ชัดเจน ทั้งนี้ขึ้นกับผู้ร่วมสนทนา และแต่ละระยะของการสื่อสาร บางการสนทนาอาจแปรเปลี่ยนเป็นการสนทนาที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ ทรวงธรรม อินทจักร (2550: 67 – 68) ได้กล่าวถึงหลักการความร่วมมือในการสนทนาไว้อีกว่า หลักการนี้เป็นหลักการที่ใช้เพื่อให้การสื่อสารเป็นไปอย่างคล่องตัวและเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ความหมายอื่นที่แฝงอยู่กับถ้อยคำได้ตรงกัน คู่สนทนามักยึดหลักบางประการร่วมกันระหว่างปฏิสัมพันธ์กัน

หลักการความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ (1975: 45 -46) ประกอบด้วยหลักต่าง ๆ ดังนี้

1. หลักปริมาณ (the maxim of Quantity) คือ ปริมาณของข้อมูลและผู้พูดจัดทำให้ผู้ฟัง โดยให้ข้อมูลเท่าที่ต้องการตามจุดมุ่งหมายของการสนทนาที่กำลังดำเนินอยู่ และอย่าให้ข้อมูลมากเกินไป ความต้องการของผู้ฟัง เนื่องจากการให้ข้อมูลมากเกินไปจะทำให้เสียเวลา และมีแนวโน้มทำให้ผู้ฟัง

สับสนจากการที่ผู้พูดนำประเด็นอื่นเข้ามา ซึ่งส่งผลให้ผู้ฟังไขว้เขวกับข้อมูลและทำให้เข้าใจผิดไปจากที่ผู้พูดต้องการ

2. หลักคุณภาพ (the maxim of Quality) คือ พูดในสิ่งที่เป็นความจริง โดยไม่พูดในสิ่งที่เชื่อว่าผิด และไม่พูดในสิ่งที่ไม่หลักฐานเพียงพอ

3. หลักความสัมพันธ์ (the maxim of Relevance) คือ พูดในสิ่งที่เข้าประเด็นและมีความเกี่ยวเนื่องกัน

4. หลักวิธีการ (the maxim of Manner) คือ พูดอย่างชัดเจน โดยเลี่ยงการพูดคลุมเครือ เลี่ยงการพูดกำกวม พูดให้กระชับ และพูดเป็นลำดับ

นอกจากผู้ร่วมสนทนาจะปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาแล้ว ในบางครั้งผู้ร่วมสนทนาอาจไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา โทมัส (Thomas, 1995: 64) ได้จัดกลุ่มการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

1. การละเมิดหลักการ (Violating a maxim) ไกรซ์ (1975: 49) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการละเมิดหลักการไว้ว่า ผู้พูดละเมิดหลักการเพื่อให้เกิดการเข้าใจผิด ซึ่งทรงธรรม อินทจักร (2550: 82 – 83) ได้อธิบายเกี่ยวกับการละเมิดหลักการเพิ่มเติมว่า เกิดจากการที่ผู้พูดตั้งใจที่จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดโดยการแบ่งรับแบ่งสู้หรือไม่บอกความจริงทั้งหมด เนื่องจากต้องการเลี่ยงปัญหาหรือทำให้ตนเองพ้นความผิดหรือข้อกล่าวหา กล่าวโดยย่อคือ ผู้พูดตั้งใจกล่าวเท็จเพื่อทำให้ผู้ฟังเชื่อในสิ่งที่ตนเองเอ่ยออกไปและไม่ได้เพื่อแนะนำให้ผู้ฟังค้นหาความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา และสุจริตลักษณ์ ดีผดุง (2549: 44 – 44) ได้แบ่งการละเมิดหลักการออกเป็น 4 ประเภทตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา ได้แก่ การละเมิดหลักคุณภาพ การละเมิดหลักปริมาณ การละเมิดหลักความสัมพันธ์ และการละเมิดหลักวิธีการ

2. การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) ไกรซ์ (1975: 52) ได้กล่าวถึงการละเมิดหลักแบบมีนัยว่า มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ทรงธรรม อินทจักร (2550: 72) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ผู้พูดเลือกใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยว่า เพื่อต้องการแนะนำหรือบอกใบ้ให้ผู้ฟังหาความหมายที่แฝงอยู่ในถ้อยคำเอง โทมัส (Thomas, 1995: 65, 67) แบ่งการละเมิดหลักแบบมีนัยออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

2.1 การขัดแย้งกันของหลัก 2 หลัก (a clash between maxims) ซึ่ง สุจริตลักษณ์ ดีผดุง (2549: 45) เรียกว่า การละเมิดหลักหนึ่งเพื่อรักษาอีกหลักหนึ่ง คือ ผู้พูดไม่สามารถปฏิบัติตามหลักทั้ง 2 หลักการได้ เพื่อส่งสัญญาณว่า ผู้พูดลำบาก และกระตุ้นให้ผู้สนทนาหาความหมายซึ่งบ่งเป็นนัย ไกรซ์ (1975: 51) ได้ยกตัวอย่างเกี่ยวกับการละเมิดหลักหนึ่งเพื่อรักษาอีกหลักหนึ่งไว้ คือ การให้ข้อมูลน้อยเกินกว่าความต้องการของผู้ฟังเพื่อรักษา หรือไม่ให้ละเมิดหลักคุณภาพ

2.2 การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลัก ไกรซ์ (1975: 52 - 55) ได้กล่าวถึงการละเมิดหลักในลักษณะนี้ว่า เป็นการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา และให้สิทธิกับผู้ฟังในการตีความหมายโดยนัยของคำพูดนั้น แบ่งออกเป็น การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ คุณภาพ ความสัมพันธ์ และวิธีการ

3. การฝ่าฝืนหลักการสนทนา (Infringing a maxim) คือ ผู้พูดไม่มีเจตนาทำให้เกิดความหมายซึ่งบ่งเป็นนัย และไม่มีเจตนาหลอกลวง อาจเกิดจากผู้พูดบกพร่องทางภาษา ตื้นตื้น เมา การรับรู้บกพร่อง

4. การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out a maxim) คือ ผู้พูดไม่เต็มใจให้ความร่วมมือ หรือเลือกที่จะไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา เพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยที่ผิด

5. การระงับหลัก (Suspending a maxim) คือ ผู้พูดให้ข้อมูลน้อยกว่าที่คู่สนทนาต้องการ แม้ว่าจะมีสิทธิให้รายละเอียด หรือข้อมูลที่จำเป็น เกิดในสถานการณ์ที่ไม่สามารถพูดได้ เนื่องจากเป็นข้อห้าม หรืออาจขัดต่อจารีต ประเพณี และวัฒนธรรม

จากแนวความคิดเกี่ยวกับหลักการความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ดังกล่าวปรากฏงานวิจัยที่นำแนวความคิดนี้ประยุกต์ใช้ ซึ่งปรากฏทั้งงานวิจัยที่นำแนวความคิดนี้วิเคราะห์ถ้อยคำที่ใช้ในวรรณกรรมและละครเวที ได้แก่ งานวิจัยของดารณี ใจเย็น (2551) ชีระ รุ่งธีระและอินธิสาร ไชยสุข (2552) และงานวิจัยที่นำแนวความคิดนี้ไปวิเคราะห์ถ้อยคำที่ใช้ในสถานการณ์จริง ได้แก่ งานวิจัยของสุพิชญา มั่นคง (2551)

ในด้านของการนำแนวความคิดเกี่ยวกับหลักการความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ไปใช้วิเคราะห์ถ้อยคำที่ใช้ในวรรณกรรมและละครเวทีนั้น ดารณี ใจเย็น (2551) ได้นำแนวความคิดดังกล่าวไปวิเคราะห์ถ้อยคำที่ใช้ในวรรณกรรมเรื่อง “สามก๊ก” ในการศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่อง “สามก๊ก” ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์” โดยได้นำแนวความคิดเกี่ยวกับหลักการความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์มาวิเคราะห์บทสนทนาของกุยกะ จิวี่ และชงเบ้ง ผลการศึกษาพบว่า ตัวละครปฏิบัติตามและไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา และใช้มากกว่า 2 หลักการขึ้นไปในแต่ละบทสนทนา นอกจากนี้ตัวละครยังใช้รูปแบบของหลักการความร่วมมือในการสนทนาดังกล่าวเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่แตกต่างกันอีกด้วย

ส่วนชีระ รุ่งธีระและอินธิสาร ไชยสุข (2552) ได้นำแนวความคิดเกี่ยวกับหลักการความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ไปวิเคราะห์ถ้อยคำในละครเวทีเรื่อง “ข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล” ในการศึกษาเรื่อง “ซ่อนอยู่ในคำทุกคำเสมอ แววดาฉันทุดอะไร: วจนปฏิบัติศาสตร์กับการถอดรหัสรักของคุณหญิงกิริติในข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล” โดยศึกษาจากบทละคร ซึ่งเป็นบทสนทนายาระหว่าง ม.ร.ว.กิริติ และนพพรเรื่อง “ข้างหลังภาพ” ที่จัดการแสดงโดยบริษัทเซนารีโอ จำกัด งานวิจัยนี้มุ่ง

ศึกษากลวิธีการเข้าห้สรั้กของม.ร.ว.กัรติเพื่อแสดงความในใจของต่นกับบพพร และวิเคราะห์ห้งสารที่ เป็นวัจนภาษาและอวัจนภาษา ผลการศึกษาคพบว่า ม.ร.ว.กัรติมีกลวิธีในการเข้าห้สรั้กโดยการละเมิด หลั้กแบบมีนัย (Flouting a maxim) โดยใช้ประโยชน์จากหลั้ก 4 หลั้กได้แก่ หลั้กปริมาณ หลั้ก คุณภาพ หลั้กความสัมพันธ์ และหลั้กวิธีการ ม.ร.ว.กัรติใช้กลวิธีการเข้าห้สรั้กดังกล่าว เนื่องจาก บริบททางสังคมของม.ร.ว.กัรติไม่ว่าจะเป็นวัย สถานะทางสังคม สถานภาพทางครอบครัว รวมถึง กรอบจารีตประเพณีทำให้ไม่สามารถบอกรั้ก หรือตอบคำถามต่าง ๆ ของนพพรได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้กลวิธีดังกล่าวยังเป็นกลวิธีที่แนบเนียนและซับซ้อน ดีความได้ยาก ทำให้นพพรผู้ที่ด้อย ประสพการณ์ทางการสื่อสารไม่สามารถถอดรห้สรั้กของม.ร.ว.กัรติได้จนกลายเป็นโศกนาฏกรรมใน ที่สุด

ด้านของการนำแนวความคิดหลั้กการความร่วมมือในการสนทนาวิเคราะห์ถ้อยคำที่ใช้ใน สถานการณ์จริงนั้น สุพิชญา มั่นคง (2551) ได้นำแนวความคิดนี้ศึกษาเรื่อง “กลวิธีการกล่าวเลียงใน หัวข้อสนทนาที่อ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้พูดภาษาไทยและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน” ซึ่งเป็นการ เปรียบเทียบระหว่างกลวิธีการกล่าวเลียงในภาษาไทยและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และจำแนก กลวิธีการกล่าวเลียงในภาษาไทยและภาษาอังกฤษแบบอเมริกันตามประเภทของการไม่ปฏิบัติตาม หลั้กการความร่วมมือในการสนทนาตามแนวคิดของไกรซ์ (Paul H. Grice) สุพิชญาเก็บข้อมูลด้วย แบบสอบถาม ชาวไทย 40 คน และชาวอเมริกัน 40 คน ผลการศึกษาคพบว่า กลวิธีการกล่าวเลียงมี 5 กลวิธี คือ การไม่กล่าวตรง การไม่กล่าวความจริง การกล่าวแสดงความรู้สึก การปฏิเสธ และการ เพิกเฉยต่อประเด็น ทั้งชาวไทยและชาวอเมริกันมักกล่าวเลียงด้วยการให้ข้อมูลน้อยกว่าความจริง ชาวไทยจะไม่กล่าวเลียงด้วยกลวิธีการปฏิเสธและการเพิกเฉยต่อประเด็น ขณะที่ชาวอเมริกันใช้ การกล่าวเลียงด้วยกลวิธีดังกล่าว นอกจากนี้หัวข้อสนทนายังมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีการกล่าว เลียงอีกด้วย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลั้กการความร่วมมือในการสนทนาดังกล่าวสามารถนำมา ประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชน ประเภทอินเทอร์เน็ตได้ กล่าวคือ การศึกษาการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะดังกล่าวเป็นการเก็บ ข้อมูลจากคลิปวิดีโอที่นักข่าวสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งที่เกิดขึ้นของบุคคล สาธารณะ ซึ่งการสัมภาษณ์เป็นการสนทนาในรูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นการสื่อสารระหว่างนักข่าวกับบุคคล สาธารณะ การนำหลั้กการความร่วมมือในการสนทนามาวิเคราะห์การสื่อสารดังกล่าวอาจทำให้พบ ลักษณะการใช้ภาษาของบุคคลสาธารณะและวัตถุประสงค์ของการใช้ลักษณะภาษาเหล่านั้นใน สถานการณ์ที่บุคคลสาธารณะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของตนเอง

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุภาพ (Politeness strategies)

ในเหตุการณ์การสื่อสาร นอกจากผู้ส่งสารจะใช้ภาษาเพื่อส่งข้อมูลข่าวสารไปสู่ผู้รับสารแล้ว ผู้รับสารยังใช้ภาษาเพื่อรักษาหน้าของตนเองและของผู้อื่นไปพร้อมกับการส่งข้อมูลข่าวสารด้วยการรักษาหน้าจึงเป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งของผู้ส่งสารจำเป็นต้องคำนึงถึงเพื่อความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ตลอดจนให้การสื่อสารระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารเป็นไปอย่างราบรื่น

2.2.1 แนวคิดเรื่อง “หน้า”

เมื่อคนในสังคมต้องรักษาหน้าของตนเองและของผู้อื่นในการสื่อสาร “หน้า” จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับคนในสังคม และคนในแต่ละสังคมก็มีแนวคิดเกี่ยวกับคำว่า “หน้า” แตกต่างกันไป จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า แนวคิดเกี่ยวกับคำว่า “หน้า” ของสังคมตะวันตกและสังคมตะวันออกแตกต่างกัน

แนวคิดเรื่อง “หน้า” ของสังคมตะวันตกนั้น บราวน์และเลวินสัน (Brown & Levinson) ได้ยืมความคิดเรื่อง “หน้า” มาจากกอฟฟ์แมน (Goffman) ซึ่ง “หน้า” คือ ภาพลักษณ์สาธารณะ และเมื่อได้มาแล้วก็สามารถเสียไป สามารถรักษาหรือมีเพิ่มขึ้นได้ และเป็นสิ่งที่บุคคลให้ความสนใจในการปฏิสัมพันธ์ โดยปกติแล้ว บุคคลจะร่วมมือกันในการรักษาหน้า เนื่องจากหน้าเป็นสิ่งที่ไม่มั่นคงและผู้ร่วมสนทนาทุกคนจะต้องให้ความสนใจในการรักษาหน้าของผู้อื่น (Brown & Levinson, 1999: 61)

ส่วน “หน้า” ของสังคมตะวันออกนั้นมีแนวคิดที่แตกต่างออกไปจากสังคมตะวันตก แนวคิดเรื่อง “หน้า” ของสังคมตะวันออกนั้น จีโน (Gino, 2001: 10) ได้กล่าวถึงแนวคิดเรื่อง “หน้า” ของคนจีน ซึ่งนำมาจากงานวิจัยของกู (Gu) ว่า “หน้า” ของคนจีนไม่ได้เป็นแค่ความต้องการของปัจเจกเท่านั้น แต่ “หน้า” ของคนจีนเกี่ยวข้องกับบรรทัดฐานของสังคมโดยเป็นสิ่งที่สังคมคาดหวังว่า บุคคลในสังคมจะประพฤติปฏิบัติเป็นไปในแนวทางเดียวกัน สิ่งที่สังคมจีนคาดหวังให้บุคคลในสังคมประพฤติปฏิบัติ คือ คนในสังคมต้องเคารพซึ่งกันและกัน ต้องถ่อมตัว มีมิตรภาพ และสุภาพ ดังนั้นการคุกคามหน้าไม่ได้เกิดขึ้นจากบุคคลนั้นไม่ได้รับการตอบสนองกับความต้องการเท่านั้น แต่การคุกคามหน้ายังเกิดจากบุคคลนั้นไม่สามารถทำตามความต้องการของสังคมได้อีกด้วย นั่นคือ บุคคลนั้นไม่สามารถดำเนินชีวิตไปตามที่สังคมคาดหวังได้

ส่วนแนวคิดเรื่อง “หน้า” ของคนไทยและคนญี่ปุ่นนั้น วรรณภา ชินวิทย์ (2546) ได้ศึกษาเรื่อง “ความหมายเปรียบเทียบ “หน้า” เปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาญี่ปุ่น” พบว่า “หน้า” ในความหมายของชื่อเสียง เกียรติยศ และการยกย่องผู้อื่นนั้น คนไทยและคนญี่ปุ่นมีมโนทัศน์เกี่ยวกับเรื่องนี้คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ชื่อเสียง เกียรติยศ และการยอมรับยกย่องจากผู้อื่นเป็นเรื่องนามธรรมที่มีความสำคัญมาก ดังนั้นในการสื่อความหมายให้เป็นรูปธรรม จึงต้องนำสิ่งที่มีความสำคัญมากเช่นกันมาใช้ในการเปรียบเทียบ นั่นคือ “หน้า” ซึ่งเป็นอวัยวะส่วนที่อยู่ในระดับสูงของร่างกายและเห็นได้

ก่อนอวัยวะอื่นมาใช้ในการแสดงความหมายถึงเรื่องชื่อเสียง เกียรติยศ จึงเป็นการเชื่อมโยงจากวงความหมายต้นทาง คือ “หน้า” ไปยังวงความหมายปลายทาง คือชื่อเสียง เกียรติยศ และการยอมรับยกย่องจากผู้อื่น และมีการตีความขยายจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมไปจนถึงสิ่งที่เป็นนามธรรมตามลำดับดังนี้

ลักษณะหน้าตา → ความรู้สึก → คน → ความประพฤติ →
ชื่อเสียงเกียรติยศ

นอกจากนี้งานวิจัยของ อุทุมพร มีเจริญ (2542) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับ “การศึกษาความหมายเปรียบเทียบอวัยวะร่างกายในภาษาไทย” ก็พบว่า “หน้า” ของคนไทยหมายถึงชื่อเสียงและเกียรติยศเช่นเดียวกับงานวิจัยของวรรณา ชินวิทย์ คนไทยใช้ “หน้า” มาเปรียบเทียบกับชื่อเสียงเกียรติยศ เนื่องจาก “หน้า” เป็นส่วนที่เห็นก่อนส่วนอื่น เราจึงคิดว่าหน้าเป็นส่วนสำคัญ เราจึงไม่ยอมที่จะให้ส่วนที่สำคัญที่เรามีอยู่ต้องถูกแลกเปลี่ยนไปกับสิ่งอื่น เช่น ขายหน้า ซึ่งเหมือนกับเราเอาหน้าไปขาย เราให้ความสำคัญ และต้องการที่จะรักษาความสำคัญให้คงอยู่ไปนานๆ เช่น ไว้หน้า เราต้องระวังป้องกันไม่ให้เกิดสิ่งไม่ดีกับ “หน้า” ของเราได้ เช่น รักษาหน้า เราไม่ต้องการให้ความสำคัญหมดไปหรือไม่เหลือความสำคัญอยู่เลย เช่น เสียหน้า เราไม่ต้องการที่จะมีส่วนสำคัญไม่เท่ากับผู้อื่น เช่น ด้อยหน้า เราต้องการมีมากกว่าผู้อื่น เช่น เกินหน้า และเราไม่ต้องการที่จะมีน้อยกว่าผู้อื่น เช่น น้อยหน้า

จากแนวความคิดเรื่อง “หน้า” ของสังคมตะวันตกและสังคมตะวันออกจะพบว่า ในสังคมตะวันตก “หน้า” มีมิติทัศน์เกี่ยวกับภาพลักษณ์สาธารณะ แต่ในสังคมตะวันออก “หน้า” กลับมีมิติทัศน์ที่หลากหลายตามสังคมและวัฒนธรรมของคนแต่ละเชื้อชาติ กล่าวคือ “หน้า” ของคนจีนคือ การปฏิบัติตามบรรทัดฐานที่สังคมคาดหวังไว้ ส่วน “หน้า” ของคนไทยและคนญี่ปุ่นมีมิติทัศน์ที่คล้ายคลึงกัน คือชื่อเสียงและเกียรติยศ

เมื่อแนวคิดเรื่อง “หน้า” ของสังคมตะวันตกและตะวันออกแตกต่างกัน คนในสังคมก็จะใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อรักษาหรือปกป้องหน้าของตนเองและของผู้อื่นแตกต่างกันด้วย กลวิธีทางภาษาเพื่อรักษาหรือปกป้องหน้าเหล่านั้นเรียกว่า กลวิธีความสุภาพ

2.2.2 กลวิธีความสุภาพ

2.2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพในสังคมตะวันตก

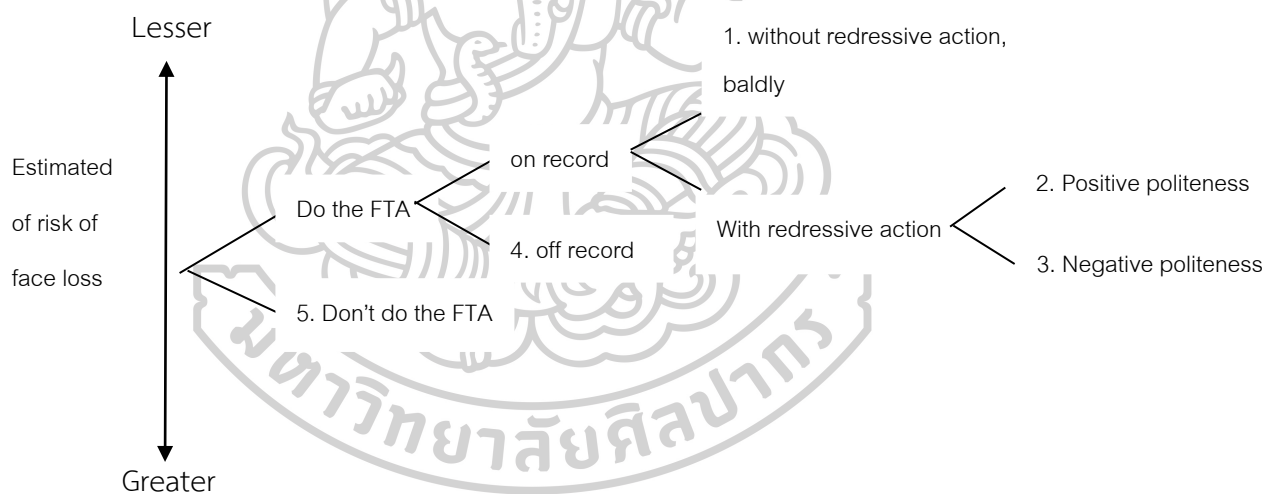
ในสังคมตะวันตก บราวน์และเลวินสัน (Brown & Levinson) ได้อธิบายเกี่ยวกับความสุภาพในภาษาไว้ว่า ความสุภาพในภาษา คือ วิธีการต่างๆ ที่ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้ในการสื่อสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการสื่อสารนั้นเป็นการคุกคามหน้า และ “หน้า” ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ หน้าด้านบวก คือ ความต้องการพื้นฐานที่จะให้ผู้อื่นชื่นชมคุณสมบัติที่ผู้ใช้ภาษามี และหน้าด้านลบ คือ ความต้องการพื้นฐานที่จะไม่ถูกผู้ใดบงกชหรือลดทอนสิทธิของตนเอง บราวน์และเลวินสันเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมี

ความต้องการพื้นฐาน 2 ประการนี้ และในการสนทนาจะปฏิบัติตามหลักการในการให้ความร่วมมือ โดยพยายามที่จะปกป้องหน้าของกันและกัน (กฤษดาวรรณ หงส์ลดารมภ์และธีรณัฐ โชคสุวณิช, 2551: 128 – 130)

เมื่อทุกคนมีความต้องการที่จะรักษาหน้าของตนเองและของผู้อื่นไว้ในระหว่างการสื่อสาร บุคคลจึงต้องใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อเลี่ยงการเสียหน้า หรือลดระดับการทำให้เสียหน้า กลวิธีหนึ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการดังกล่าวได้ คือ กลวิธีความสุภาพ สุจริตลักษณะ ดีผดุง (2549: 124 - 125) ได้กล่าวว่า ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีความสุภาพโดยคำนวณขนาดหรือปริมาณของการคุกคามหน้าจากตัวแปร 3 ตัวแปร คือ อำนาจ (Power - P) ระยะห่าง (Distance - D) และอัตราการรบกวนหรือภาระ (Rating of Imposition - R) ค่าที่ได้จากการคำนวณจะเป็นตัวชี้วัดน้ำหนักของการคุกคามหน้า ซึ่งจะเป็นตัวชี้วัดกลวิธีความสุภาพที่ใช้ บรรวณและเลวินสันได้แสดงกลวิธีความสุภาพเป็นแผนภูมิดังนี้

Circumstances determining

Choice of strategy:

(Brown & Levinson, 1999: 60)

จากแผนภูมิดังกล่าวพบว่า ถ้าผู้พูดคาดการณ์ว่าการกระทำนั้นมีความเสี่ยงที่จะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเสียหน้าน้อยจะกระทำการคุกคามหน้า (Do the FTA) แต่ถ้าการกระทำนั้นมีความเสี่ยงที่จะทำให้อีกฝ่ายเสียหน้ามาก ผู้พูดจะเลือกไม่กระทำการคุกคามหน้า (Don't do the FTA) และเมื่อผู้พูดตัดสินใจที่จะกระทำการคุกคามหน้าแล้ว ผู้พูดก็จะเลือกกลวิธีความสุภาพที่แตกต่างกัน สุจริตลักษณะ ดีผดุง (2549, 126 - 134) ได้อธิบายกลวิธีความสุภาพของบรรวณและเลวินสันไว้ ดังนี้

1. การใช้ถ้อยคำตรงประเด็น (on record) ประกอบด้วย

1.1 การใช้ถ้อยคำตรงประเด็นแบบที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (without redressive action, baldly) มักใช้ในเหตุการณ์ที่รีบเร่งหรือคับขัน เช่น สั่งให้กระโดดออกมาจากอาคารสูงใน

กรณีที่เกิดไฟไหม้ หรือใช้กับการสนทนาที่คู่สนทนาที่มีความสนิทสนมกันมาก รวมไปถึงเมื่อเกิดการทะเลาะวิวาท

1.2 การใช้ถ้อยคำตรงประเด็นแบบที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redressive action) แบ่งออกเป็น

1.2.1 กลวิธีความสุภาพด้านบวก (positive politeness) คือ การกระทำที่แสดงความเป็นมิตรรวมทั้งการแสดงความตกลงขบขัน ได้แก่ การเสนอการมีภูมิหลังร่วมกัน (Claim common ground) การแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้รับสารมีการร่วมมือกัน (Convey that S and H are cooperators) และการสนองความต้องการของผู้รับสารในบางสิ่งบางอย่าง (Fulfill H's want for some X)

1.2.2 กลวิธีความสุภาพด้านลบ (negative politeness) คือ การกระทำที่มีแนวโน้มแสดงความยกย่องนับถือ ได้แก่ การพูดตรงประเด็นแต่ไม่บีบบังคับ (On record) และการสื่อสารความต้องการของผู้พูดที่จะไม่ละเมิดต่อผู้รับสาร (Communicate's want not to impinge on H) และการแก้ไขความต้องการอื่น ๆ ของผู้รับสาร (Redress other wants of H's)

2. การใช้ถ้อยคำไม่ตรงประเด็น (off record) คือ ผู้พูดไม่ได้แสดงเจตนาอย่างชัดเจนว่ากำลังทำอะไร ผู้ฟังต้องตีความเอาเองว่าผู้พูดต้องการสื่ออะไร ประกอบไปด้วยการกล่าวถ้อยคำที่มีความหมายขี้บ่งเป็นนัย (Invite conversational implicatures) โดยการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ ปริมาณ และความสัมพันธ์ และการใช้ถ้อยคำกำกวมหรือคลุมเครือ (Be vague or ambiguous) โดยการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ

3. ตัวเองและผู้อื่น: ไม่ทำอะไรเลย (Self and other: do nothing) คือ ให้ผู้อื่นรับรู้ความต้องการของตน โดยที่ตนเองไม่ต้องกล่าวถ้อยคำ แต่ให้ผู้อื่นเสนอให้เอง หรือผู้พูดคำนวณแล้วว่าการคุกคามหน้ามีสูงมาก และอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงในการเสียหน้ามาก ผู้พูดอาจจะตัดสินใจไม่กล่าวถ้อยคำอะไรเลยก็ได้

แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพของบราวน์และเลวินสัน (Brown & Levinson) ดังกล่าวเป็นแนวคิดที่นักวิจัยในประเทศไทยนำมาประยุกต์ใช้เพื่อศึกษากลวิธีความสุภาพในภาษาไทย เช่น ศุภธิดา เทียมสมบุญ (2541) ซึ่งศึกษาเรื่อง “กลไกทางภาษาในการตอบคำถามของนักการเมืองไทยในการให้สัมภาษณ์สื่อมวลชน” โดยวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ของนักการเมืองไทยในสถานการณ์สัมภาษณ์แบบเฉพาะหน้า 10 บท และแบบจัดเตรียม 10 บท ผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีความสุภาพพบว่า ในการตอบคำถามทุกรูปแบบ นักการเมืองใช้กลวิธีการกลบเกลื่อนที่ละเมิดหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้ง 4 ประเภท คือ การกลบเกลื่อนด้วยการละเมิดเงื่อนไขเชิงคุณภาพ เชิงปริมาณ เชิงความสอดคล้อง และเชิงรูปแบบ หรืองานวิจัยอีกงานหนึ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับกลวิธี

ความสุภาพของบรรวณและเลวินสันมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาการใช้กลวิธีความสุภาพของนักการเมือง คือ งานวิจัยของนิจจาภา วงษ์กระจ่าง

นิจจาภา วงษ์กระจ่าง (2545) ซึ่งศึกษาเรื่อง “กลวิธีการรักษาหน้าในการตอบคำถามของนักการเมืองไทย” โดยงานวิจัยของนิจจาภา วงษ์กระจ่างจะแตกต่างกับงานวิจัยของศุภธิดา เทียมสมบูรณ์ในด้านของกลุ่มข้อมูล โดยใช้บทสัมภาษณ์นักการเมืองจำนวน 9 บทจากรายการคมชัดลึก ซึ่งเป็นสถานการณ์การสัมภาษณ์แบบจัดเตรียมทั้งหมด ผลการศึกษาพบว่า นักการเมืองไทยมีกลวิธีการรักษาหน้าในการตอบคำถาม 10 กลวิธีคือ การกลบเกลื่อน การเพิ่มข้อมูลใหม่ การกล่าวถึงบุคคลอื่น การให้ข้อมูลน้อยเกินไป การพูดคลุมเครือ การปฏิเสธที่จะตอบคำถาม การบอกว่าไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะตอบคำถาม การปฏิเสธสมมติฐานของผู้สัมภาษณ์ การถามคำถามกลับผู้สัมภาษณ์ และการคุกคามหน้าผู้อื่น โดยกลวิธีที่นิยมมากที่สุดคือ การปฏิเสธสมมติฐานของผู้สัมภาษณ์ เนื่องจากการแก้ไขหน้าตนเองที่เสียไปจากการตั้งสมมติฐานของผู้สัมภาษณ์ที่ทำให้เกิดภาพลักษณ์ด้านลบ นอกจากนี้กลวิธีความสุภาพที่ใช้รักษาหน้าทั้ง 10 กลวิธีนั้น นักการเมืองมักใช้ในการตอบคำถามเพื่อที่จะรักษาหน้าของตนเอง

นอกจากนี้วิจัยจะนำแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพของบรรวณและเลวินสันศึกษาภาษาของบุคคลสาธารณะเช่นนักการเมืองแล้ว นักวิจัยบางส่วนยังนำไปศึกษาภาษาของคนทั่วไปในสังคมอีกด้วย โดยปรากฏทั้งศึกษาภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง และภาษาที่ใช้ในวรรณกรรม การนำกลวิธีความสุภาพของบรรวณและเลวินสันศึกษาภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง ได้แก่ งานวิจัยของสุนันทา คงประโคน (2544) ซึ่งศึกษาเรื่อง “กลวิธีการกลบเกลื่อนในการสนทนาเรื่องเพศของคนไทย” กลุ่มข้อมูลของงานวิจัยนี้ คือ ปริเฉทการสนทนาแบบสาธารณะใน 4 สถานการณ์ คือ รายการโทรทัศน์ รายการวิทยุ คอลัมน์ถาม – ตอบในหนังสือพิมพ์ และกระดานสนทนาในอินเทอร์เน็ต ผลการศึกษาพบว่า ผู้พูดใช้การกลบเกลื่อน 4 ประเภท คือ การกลบเกลื่อนที่ละเมิดเงื่อนไขเชิงคุณภาพ ละเมิดเงื่อนไขเชิงรูปแบบ ละเมิดเงื่อนไขเชิงปริมาณ และละเมิดเงื่อนไขเชิงความสอดคล้อง และใช้รูปภาพในการกลบเกลื่อน คือ การแทนที่รูปภาพ การละรูปภาพ และการเพิ่มรูปภาพ นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบภาษาจะแตกต่างกันตามสถานการณ์ปริเฉท การศึกษาแต่ละสถานการณ์พบว่า ปริเฉทการสนทนาในโทรทัศน์จะมีอัตราการกลบเกลื่อนสูงสุด รองลงมาเป็นปริเฉทในอินเทอร์เน็ต และปริเฉทในรายการวิทยุ และผู้ร่วมสนทนาที่เห็นหน้ากันมีการกลบเกลื่อนมากกว่าผู้ร่วมสนทนาที่ไม่เห็นหน้ากัน และผู้ร่วมสนทนาที่มีความสัมพันธ์เป็นแบบใกล้ชิดจะมีการกลบเกลื่อนมากกว่าแบบห่าง

ส่วนงานวิจัยอีกงานหนึ่งได้นำแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพของบรรวณและเลวินสันศึกษาภาษาที่ใช้ในวรรณกรรม คือ งานวิจัยของนินันญา ประจงจัด (2553) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับ “การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อรักษาหน้า” โดยเก็บข้อมูลจากบทละครโทรทัศน์ 5 เรื่องคือ พระจันทร์สีรุ้ง

เมื่อยลวง เสาร์ 5 แจ๋วใจร้ายกับคุณชายเทวดา และสาปภูเขา ผลการศึกษาพบว่า ตัวละครใช้ทั้ง วิชาภาษาและอวัจนภาษาเพื่อรักษาหน้า และส่วนใหญ่ใช้เพื่อรักษาหน้าของตนเองเป็นหลัก

นอกจากงานของนักวิจัยคนไทยจะนำแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพของบราวน์และ เลวินสันไปประยุกต์ใช้ในการศึกษาความสุภาพในภาษาไทยแล้ว ยังปรากฏนักวิจัยชาวจีนที่นำแนวคิด เกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพของบราวน์และเลวินสันไปใช้ในการสร้างแนวความคิดใหม่เกี่ยวกับกลวิธี ความสุภาพเพื่อรักษาหรือปกป้องหน้าของตนเอง ผู้นำเสนอแนวคิดนี้ คือ เฉิน (Rong Chen)

เฉิน (Chen, 2001: 87 - 106) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้า ตนเองในบทความเรื่อง “Self – politeness: A proposal” ว่า ในเหตุการณ์การสื่อสาร นอกจาก ผู้พูดจะใช้ภาษาเพื่อรักษาหน้าหรือปกป้องหน้าของผู้อื่นแล้ว ในบางครั้งผู้พูดใช้ภาษาเพื่อรักษาหรือ ปกป้องหน้าของตนเองด้วย กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าตนเองปรากฏ 4 กลวิธี และแต่ละกลวิธี จะถูกเลือกใช้ตามระดับการสูญเสียหน้าที่เพิ่มขึ้นจากน้อยไปหามากตามลำดับ ดังนี้

1. กลวิธีตรงไปตรงมา (Baldly) ใช้เมื่อผู้พูดประเมินแล้วว่า การเสียหายของตนเองมีน้อย ที่สุด หรือเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ที่ไม่รู้สึกว่าคุณความหน้าของตน เช่น กล่าวคำขอโทษเมื่อเดินชนกับ คนที่ตลาด แม้ว่าการกระทำนี้จะทำให้เราเสียหายด้านบวก แต่เราก็ไม่คิดว่าเป็นเรื่องเสียหาย

2. กลวิธีปรับแก้ถ้อยคำ (with redress) ผู้พูดใช้บรรเทาการเสียหายตนเอง โดยตกแต่ง คำพูด เมื่อรู้สึกว่าคุณความหน้าถูกคุกคามโดยคนอื่น หรือโดยตนเอง ซึ่งทำให้ผู้พูดเสียหายมากกว่า การพูดตรง มี 9 กลวิธีย่อย กลวิธีที่ 1 – 5 เป็นกลวิธีความสุภาพเชิงบวก ใช้ในสถานการณ์ที่ผู้พูดทำ ความผิด หรือทำความผิดของสังคม ได้แก่ การอธิบาย หรือการแก้ตัว (Justify) การโต้แย้ง หรือการ ยอมรับร่วมกับการปฏิเสธ (Contradict) การเลี่ยงความ หรือการออกตัว (Hedge) การทำให้ไม่มี ตัวตน (Impersonalize) และการใช้อารมณ์ขัน (Use Humor) ส่วนกลวิธีที่ 6 – 7 เป็นกลวิธีที่ผู้พูด ใช้เมื่อต้องการเสนอตนเองว่า เป็นคนมีความสามารถในคุณสมบัติที่สังคมยอมรับ หรือคุณสมบัติที่ สังคมเรียกหาในสถานการณ์การสื่อสารที่ผู้พูดเข้าไปเกี่ยวข้อง ได้แก่ การแสดงความมั่นใจ (Be confident) และการถ่อมตน (Be modest) ส่วนกลวิธีที่ 8 – 9 เป็นความสุภาพเชิงลบ เป็นการ คุกคามหน้าด้านลบ ซึ่งผู้พูดไม่พอใจที่จะยอมรับ และปกป้องตนเองโดยแสดงความต้องการของตน ออกมา เพื่อปกป้องอิสระในการเลือกทำบางสิ่งบางอย่าง ได้แก่ การลึงเล และเงื่อนไข

3. กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) ใช้การละเมิดหลักแบบมีนัย ประโยชน์ของการใช้วิธีนี้ คือ การคุกคามหน้าตนเองโดยบ่งบอกเป็นนัยมากกว่าการพูดตรงทำให้ผู้พูดเลี่ยงการเสียหาย รักษา หน้าตนเอง และเลี่ยงการเผชิญหน้า ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาของตนเอง ได้แก่ การละเมิดหลักแบบ มีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ หลักคุณภาพ หลักความสัมพันธ์ และหลักวิธีการ

นอกจากนี้วัฒนธรรมยังมีส่วนที่ทำให้ความสุภาพเพื่อตนเองแตกต่างกันออกไปในแต่ละสังคม กล่าวคือ ความสุภาพเพื่อตนเองจะเกิดจากการประเมินระดับของการเสียหายที่ต่างกัน ทำให้เลือกใช้

กลวิธีในการรักษาหน้าตนเองแตกต่างกันด้วย และวัฒนธรรมยังทำให้การให้ค่ากับกลวิธีบางอย่างแตกต่างกัน เช่น การถ่อมตัว จะมีค่ามากในวัฒนธรรมญี่ปุ่นและจีนมากกว่าวัฒนธรรมอเมริกัน เป็นต้น

งานวิจัยที่นำแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าตนเองมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาความสุภาพในภาษาไทย คือ วรวรรณ เพ็ชรกิจ (2549: 187 – 212) ซึ่งเขียนบทความเรื่อง “กลวิธีการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกับการรักษาหน้าตนเอง” โดยศึกษาในกลุ่มบุคคลสาธารณะที่เผชิญกับคำถามที่คุกคามหน้าในการให้สัมภาษณ์ผ่านทางโทรทัศน์รายการต่าง ๆ ได้แก่ รายการถึงลูกถึงคน เจาะใจ ยายแม่ที่สอนหญิง ขอบอก มท.1 โนลิมีท ก๊กกะไบท์ ก๊อ ก๊อ ก๊อ ก๊อ กุ้ย กุ้ย ขาว กุ้ยกับรัฐบาล และจับเข้ากุ้ยกัน ผลการศึกษาพบว่า ปรากฏการใช้กลวิธีในการรักษาหน้าตนเอง 17 กลวิธี กลวิธีที่พบมากที่สุดคือ การปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา ตามด้วยการให้เหตุผล การแสดงความมั่นใจ การหัวเราะ การยอมรับ การพูดคลุมเครือ การพูดให้ตกลง การเลี่ยงการตอบคำถาม การถามกลับ การต่อว่ากลับ การให้ข้อมูลมากเกินไป การยกย่องตนเอง การขอบคุณ การกล่าวโทษบุคคลที่ 3 การเจียบ การประชดประชัน และการพูดไม่ตรงกับความจริง เมื่อนำกลวิธีทั้ง 17 วิธีมาจัดกลุ่มพบว่า การพูดตรงไปตรงมา การตกแต่งถ้อยคำ การพูดอ้อม และการยับยั้งการคุกคามหน้าตนเอง กลวิธีเหล่านี้แสดงให้เห็นแนวทางในการรักษาหน้าตนเองของคนไทย 3 แนวทางด้วยกัน คือ การรักษาหน้าตนเองและผู้อื่นไปพร้อมกัน การรักษาหน้าผู้อื่น และการคุกคามหน้าตนเอง

2.2.2.2 แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพในสังคมตะวันออก

การศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพของบราวน์และเลวินสันในข้างต้นทำให้พบว่าแนวคิดของบราวน์และเลวินสันดังกล่าวให้ความสำคัญกับอำนาจ ระยะห่าง และอัตราการรบกวนหรือภาระเท่านั้น และไม่ได้ให้ความสำคัญกับบริบททางสังคมวัฒนธรรม ซึ่งแตกต่างจากแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพของสังคมตะวันออกที่ถือว่าบริบททางสังคมและวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญที่เป็นตัวกำหนดในการเลือกใช้กลวิธี ในสังคมตะวันออกจึงปรากฏการใช้กลวิธีความสุภาพที่มีรูปแบบเฉพาะตามสังคมและวัฒนธรรมของคนแต่ละเชื้อชาติ

ในการใช้กลวิธีความสุภาพของคนจีนและคนญี่ปุ่นนั้น จิโน (Gino, 2001: 10 - 12) นำเสนองานวิจัยของกู (Gu) และของอีเดะ (Ide) ไว้ ในส่วนของกลวิธีความสุภาพของคนจีนนั้น กูนำกลวิธีความสุภาพของลีช (Geoffrey Leech) มาปรับปรุง โดยนำจริยธรรมและบริบททางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้องกับกลวิธีความสุภาพด้วยเพื่อสะท้อนให้เห็นกลวิธีความสุภาพที่คนจีนใช้ในบริบทของสังคมและวัฒนธรรมจีน ได้แก่

1. การลดตน (Self - denigration) คือ ผู้พูดลดตนเองและยกย่องผู้อื่น
2. การเรียกขาน (Address) คือ การพูดกับคู่สนทนาด้วยการใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมแก่สถานภาพของผู้ฟัง บทบาทของผู้ฟัง และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง
3. การรู้ผ่อนหนักผ่อนเบาและการเอื้อเฟื้อ (Tact and Generosity) คือ ต้องรู้จักและคำนึงถึงขนาดการรบกวน อำนาจ และผลประโยชน์ของผู้ฟัง

ส่วนกลวิธีความสุภาพของคนญี่ปุ่นนั้น อิเดะได้กล่าวถึงความสุภาพไว้ว่า ความสุภาพ คือ การรักษาให้การสื่อสารเป็นไปอย่างราบรื่น ความสุภาพในสังคมญี่ปุ่น คือ การใช้รูปแบบภาษาที่ทำให้เกียรติ หรือ honorific form ซึ่งเป็นรูปแบบภาษาที่คนในสังคมกำหนดขึ้น กล่าวคือ ผู้พูดต้องเลือกใช้รูปแบบภาษาระหว่างให้เกียรติกับไม่ให้เกียรติผู้ฟัง นอกจากนี้ในการเลือกใช้รูปแบบภาษาดังกล่าว ผู้พูดต้องพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังอีกด้วย ดังนั้นรูปแบบภาษานอกจากจะสะท้อนว่าผู้พูดให้เกียรติผู้ฟังหรือไม่ ระดับใดแล้ว ยังสามารถบ่งบอกโครงสร้างทางสังคมจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังได้อีกด้วย กลวิธีสุภาพประกอบด้วย

1. ต้องสุภาพกับคนที่มีตำแหน่งสูงในสังคม
2. ต้องสุภาพกับคนที่มีอำนาจ
3. ต้องสุภาพกับคนที่แก่กว่า
4. ต้องสุภาพในสถานที่ที่เป็นทางการ โดยปัจจัยที่กำหนดคือผู้ร่วมสนทนา โอกาส หรือหัวข้อในการสนทนา

ในด้านของกลวิธีความสุภาพของคนไทย ทศนีย์ เมฆถาวรวัฒนา (2554) ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ใช้ในการตัดสิน “ความสุภาพ” ในการสนทนาของเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มตัวอย่างระดับอุดมศึกษาของไทย” พบว่า ในการพิจารณาว่า บทสนทนาของเพศชายสุภาพหรือไม่นั้นขึ้นกับปัจจัยเรื่องบริบทการใช้ภาษา ได้แก่ เรื่องที่สนทนา การใช้ภาษาได้เหมาะสมกับความสนิทสนมคุ้นเคยระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง และสถานที่ในการสนทนา ส่วนในเพศหญิงพบว่า ปัจจัยเรื่องรูปภาษาถือเป็นปัจจัยหลักในการตัดสินความสุภาพ นอกจากนี้ความสุภาพในการสนทนาของเพศชายหมายถึง การใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบทของการใช้ภาษา ส่วนความสุภาพในการสนทนาของเพศหญิง หมายถึง การใช้รูปภาษาที่สุภาพ การใช้คำลงท้าย และการไม่ใช้คำหยาบ

งานวิจัยของทศนีย์ เมฆถาวรวัฒนาดังกล่าวพบว่า ปัจจัยที่ใช้การตัดสินความสุภาพในการสนทนาของทั้งเพศชายและเพศหญิงนั้นตัดสินจากการใช้ภาษาให้สอดคล้องกับบริบททางสังคม และการใช้รูปภาษาที่สุภาพ ไม่ว่าจะเป็นการใช้คำลงท้าย หรือการไม่ใช้คำหยาบ ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับบทความของวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2529) เรื่อง “ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการแสดงความสุภาพในภาษาไทยกรุงเทพฯ” ซึ่งนำเสนอว่า ความสุภาพในภาษา คือ การใช้คำที่แสดงถึงท่าทีและความรู้สึกของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง และเรื่องราวที่พูดถึง ท่าทีและความรู้สึกที่แสดงความสุภาพใน

ภาษาไทย คือ ท่าทีที่ยกย่อง ให้เกียรติผู้ฟังและถ่อมตนของผู้พูด การใช้ภาษาที่สื่อความนอบน้อมตน และการยกย่องผู้ฟัง คือ การแสดงความสุภาพ นอกจากนี้ภาษาสุภาพยังมีลักษณะเด่น คือ ความเป็นภาษาทางการที่ใช้ได้ในที่สาธารณะและใช้ได้กับบุคคลแปลกหน้า ลักษณะของความสุภาพในภาษาไทยกรุงเทพฯ พบจากการใช้คำแทนตัวผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งคำประเภทยังมีมิติซ้อนกันอยู่ถึง 3 มิติ ดังนี้

1. มิติบุรุษสรรพนาม คือ การเลือกใช้คำขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง วัยและเพศ คำที่จัดว่าเป็นคำแสดงความสุภาพอ่อนน้อม ได้แก่ คำว่า “ผม” แสดงให้เห็นร่องรอยของการถ่อมตนของผู้พูดเมื่อเทียบกับผู้ฟัง “คุณ” เป็นคำแทนตัวผู้ฟังที่ผู้พูดแสดงความสุภาพและยกย่องผู้ฟัง แต่เป็นการยกย่องของผู้พูดเท่านั้น ไม่เกี่ยวพันถึงผู้อื่นด้วย แต่คำคำนี้ก็ยังคงมีความหมายแฝงอยู่ว่า ผู้ฟังและผู้พูดมีฐานะทัดเทียมกัน และ “ท่าน” เป็นคำแสดงการยกย่องผู้ฟังว่า เป็นผู้ที่มีฐานะสูงกว่าผู้พูด และฐานะนี้มีใช้เกิดจากการยกย่องของผู้พูดเท่านั้น แต่เป็นฐานะที่ผู้ฟังมีอยู่ในสังคม นอกจากนี้คำว่า “คุณ” และ “ท่าน” ยังถูกนำไปใช้หน้าคำอื่นๆ ให้กลายเป็นคำสุภาพและแสดงการยกย่องอีกด้วย

2. มิติวัย คำแทนตัวผู้พูดและผู้ฟังในมิตินี้ คือ คำที่ใช้เรียกแสดงความสัมพันธ์อันญาติต่างๆ อาทิ พ่อ แม่ ตา ยาย ป้า เป็นต้น ในฐานะที่เป็นคำแสดงความสุภาพ โดยคำเหล่านี้ต้องไม่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์อันญาติที่แท้จริง นิยมใช้แทนตัวผู้ฟังมากกว่า และแสดงว่า ผู้พูดยอมรับว่าตนเป็นผู้อ่อนวัยกว่าและเคารพนับถือผู้ฟังเป็นญาติผู้ใหญ่ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งว่า คนไทยเคารพนับถือผู้ที่มีวัยสูงกว่า และเรียกผู้ฟังเป็นญาติผู้ใหญ่ของตน

3. มิติสถานภาพทางสังคม การแสดงความสุภาพอ่อนน้อมในมิตินี้ไม่ได้ยึดเรื่องวัย แต่ยึดเรื่องยศและตำแหน่งหน้าที่เป็นเกณฑ์ เช่น หัวหน้า ผู้พัน อาจารย์ ประธาน เป็นต้น เป็นการยกย่องผู้ฟังว่าเป็นผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมดี

นอกจากนี้ยังได้อธิบายคำแทนตัวผู้พูดว่า “หนู” ไว้ว่า คำนี้แสดงความนอบน้อมถ่อมตนของผู้พูด บ่งบอกถึงความเยาว์วัยและความเป็นอยู่ใต้ผู้ฟัง คำคำนี้น่าจะจัดเป็นคำในประเภทยกย่องได้ เพราะมีลักษณะเด่นว่าผู้พูดเป็นผู้อ่อนวัยกว่าผู้ฟัง

ลักษณะของความสุภาพในภาษาไทยกรุงเทพฯ นอกจากจะพบได้จากการใช้คำแทนตัวผู้พูดและผู้ฟังแล้ว ยังพบได้จากคำช่วยแสดงความสุภาพอีกด้วย คือ คำที่ใช้ช่วยเพิ่มความสุภาพให้กับถ้อยคำหรือถ้อยความอื่น คำประเภทยังส่วนมากเป็นคำที่มีความหมายหลักในตัวอยู่แล้วและมักเป็นคำที่สื่อความสุภาพนอบน้อม เมื่อนำไปใช้ร่วมกับคำอื่นทำให้เกิดความรู้สึกหรือท่าทีแสดงความสุภาพนอบน้อมมากกว่าปกติ ได้แก่ “คุณ” เมื่อใช้หน้าชื่อก็จะสื่อความสุภาพและแสดงการยกย่องผู้พูด “ท่าน” เมื่อใช้หน้ายศตำแหน่งหน้าที่จะแสดงความสุภาพ 2 ชั้น คือ คำบอกยศตำแหน่งบ่งบอกความสุภาพอยู่แล้ว เมื่อใช้คำว่า “ท่าน” ซึ่งบ่งบอกถึงอำนาจและสถานภาพที่สูงทางสังคมเข้ามา

นำหน้าอีก จึงแสดงว่าผู้พูดยกย่องผู้ฟังมากเป็น 2 ชั้น “พ่อ” และ “แม่” เมื่อใช้นำหน้าชื่อหรือคำอื่นๆ จะเป็นการแสดงความนิยมยกย่องและชื่นชมผู้ฟังอีกเช่นกัน “กราบ” เมื่อใช้นำหน้าคำกริยาจะแสดงท่าทีและความรู้สึกนอบน้อมของผู้พูด เป็นการกราบด้วยภาษาแทนที่จะเป็นการกราบด้วยการกระทำ “ขอ” เมื่อใช้นำหน้าคำกริยาเป็นการแสดงความสุภาพ เพราะผู้พูดแสดงว่า ตนเองไม่ได้กระทำการ โดยผลการหากแต่ได้ขออนุญาตก่อน เป็นการให้เกียรติผู้ฟัง หรือเห็นความสำคัญของผู้ฟัง

จากกลวิธีความสุภาพของสังคมตะวันออกพบว่า แม้ว่าแนวความคิดเกี่ยวกับเรื่อง “หน้า” และกลวิธีความสุภาพของคนในแต่ละสังคมจะมีความแตกต่างกันไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมของตน แต่เมื่อสังเกตกลวิธีความสุภาพพบว่า สาระสำคัญของกลวิธีความสุภาพของคนในสังคมตะวันออก คือ การใช้ภาษาที่ยกย่องหรือนอบน้อมต่อผู้อื่น และการใช้ภาษาโดยคำนึงถึงสถานภาพความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้ฟัง และกาลเทศะ

2.2.3 การกระทำที่คุกคามหน้า

การใช้ภาษาสื่อสารกันในชีวิตประจำวันระหว่างผู้พูดและผู้ฟังนั้น นอกจากผู้พูดจะพยายามที่จะรักษาหรือปกป้องหน้าของตนเองและของผู้อื่นไปพร้อมกับการให้ข้อมูลข่าวสารหรือให้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ แล้ว ในบางครั้งการใช้ภาษาของผู้พูดอาจเป็นการกระทำที่คุกคามหน้าของผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งอาจเจตนาหรือไม่เจตนาอีกด้วย

การกระทำที่คุกคามหน้าเกิดจากการใช้ภาษาที่คุกคามหน้า คือ การใช้ภาษาที่ไม่เป็นไปเพื่อการรักษาหน้า (กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์และธีรานุช โชคสุวณิช, 2551: 130 – 135) ดังนี้

2.2.3.1 การกระทำที่คุกคามหน้าด้านลบของผู้ฟัง ได้แก่

2.2.3.1.1 การกระทำที่แสดงความคาดหวังหรือกำหนดการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งในอนาคตของผู้ฟัง ประกอบด้วย การสั่ง การขอร้อง การแนะนำ การให้คำปรึกษา การเตือน การข่มขู่ และการทำทนาย

2.2.3.1.2 การกระทำที่ผู้พูดคิดว่าจะเป็นผลดีแก่ผู้ฟัง แต่ในการกระทำนั้นทำให้ผู้ฟังต้องยอมรับหรือปฏิเสธและอาจก่อให้เกิดความรู้สึกว่าเป็นหนี้บุญคุณจะต้องทำอะไรทดแทน จึงเป็นการคุกคามหน้าด้านลบของผู้ฟัง ประกอบด้วย การที่ผู้พูดเสนอที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ผู้ฟัง และการสัญญา

2.2.3.1.3 การกระทำที่แสดงว่าผู้พูดมีความต้องการบางสิ่งบางอย่างที่เป็นคุณสมบัติที่น่าชื่นชมของผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังอาจต้องกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อปกป้องสิ่งนั้นหรือคุณสมบัตินั้น ประกอบด้วย การชม การแสดงความอิจฉา และการใช้คำพูดแสดงความรู้สึกที่ไม่ดีต่อผู้ฟัง

2.2.3.2 การกระทำที่คุกคามหน้าด้านบวของผู้ฟัง ได้แก่

2.2.3.2.1 การกระทำที่แสดงว่าผู้พูดมีทัศนคติไม่ดีต่อผู้ฟัง หรือไม่ชื่นชมในคุณสมบัติที่ผู้ฟังมี ประกอบด้วย การแสดงความไม่เห็นด้วย การติเตียน การแสดงความดูถูก การตำหนิและดูว่า การกล่าวหา การดูถูก การแสดงความไม่เห็นด้วย และการทำท่าย

2.2.3.2.2 การกระทำที่แสดงว่าผู้พูดไม่เห็นความสำคัญหรือไม่สนใจในสิ่งที่ผู้ฟังมี และอาจทำให้ผู้ฟังรู้สึกไม่ดี รู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่นับถือชื่นชม ประกอบด้วย การแสดงความรู้สึกรุนแรงต่อผู้ฟังอย่างควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ การแสดงความไม่เคารพ การพูดเรื่องที่ไม่เหมาะสม การบอกข่าวร้ายของผู้ฟังหรือการบอกข่าวดีของผู้พูดซึ่งเป็นการอวดอ้าง การพูดถึงหัวข้อที่ก่อให้เกิดการถกเถียงได้ การไม่ให้ความร่วมมือ และการใช้คำเรียกขานในการพบกันครั้งแรก

2.2.3.3 การกระทำที่คุกคามหน้าด้านลบของผู้พูด ได้แก่ การขบถ และการยอมรับคำขอขบถหรือคำขอโทษของผู้ฟัง การแก้ตัว การยอมรับข้อเสนอ การสัญญา และการเสนอที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยที่ผู้พูดไม่เต็มใจ

2.2.3.4 การกระทำที่คุกคามหน้าด้านบวของผู้พูด ได้แก่ การถ่อมตัว การยอมรับความผิดหรือการสารภาพ การขอโทษ การเสียการควบคุมทางอารมณ์หรือร่างกาย การหกล้ม ลื่น เสียการทรงตัวและการควบคุมอารมณ์ความรู้สึกไม่ได้ การยอมรับคำชม การกระทำที่ทำให้ตัวเองต้องอาย และการประณามตนเอง

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุภาพพบว่า สังคมตะวันตกและสังคมตะวันออกมีแนวคิดเกี่ยวกับ “หน้า” และกลวิธีความสุภาพที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพของทั้งบราวน์และเลวินสัน และเงินมาประยุกต์ใช้ร่วมกันในการวิเคราะห์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้ง เพื่อให้เห็นลักษณะการใช้กลวิธีความสุภาพของกลุ่มบุคคลสาธารณะที่เป็นคนไทยในสถานการณ์ที่บุคคลเหล่านั้นมีความขัดแย้งกัน โดยจะนำแนวความคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพของบราวน์และเลวินสันมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์การรักษาน้ำผู้อื่น ซึ่งบุคคลสาธารณะสื่อสารด้วย และนำแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีความสุภาพของเงินมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์การรักษาน้ำตนเองของบุคคลสาธารณะ

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่แปรไปตามปัจจัยทางสังคม

ในการศึกษาการใช้ภาษาของคนในสังคม นอกจากจะศึกษาลักษณะ รูปแบบ หรือกลวิธีในการใช้ภาษาแล้ว อาจต้องนำปัจจัยทางสังคมมาศึกษาร่วมด้วย เนื่องจากเป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้การใช้ภาษาของคนในสังคมแตกต่างกัน ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเน้นศึกษาการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา (Cooperative principle) และกลวิธีความสุภาพ (Politeness strategies) ที่แปรไป

ตามอาชีพ เพศ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งพิจารณาเฉพาะเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง เพื่อให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาในสถานการณ์ความขัดแย้ง

2.3.1 การใช้ภาษาที่แปรไปตามอาชีพ

อาชีพเป็นสิ่งที่กำหนดสถานภาพของคนในสังคม ซึ่งเป็นตัวชี้ให้เห็นฐานะหรือตำแหน่งของบุคคลในสังคม หรือเกียรติภูมิในทางสังคม อาชีพเป็นสถานภาพที่ได้มาด้วยความสามารถ (achieved status หรือ achievement) ซึ่งหมายถึง สถานภาพที่ได้มาภายหลังเมื่อเติบโตขึ้น ได้รับการศึกษา มีหน้าที่การงานสูงขึ้น ทำให้อาชีพมั่นคง และได้รับการยกย่องทางสังคม สถานภาพที่ได้มาด้วยความสามารถดังกล่าวเป็นลักษณะของสถานภาพที่มีลำดับชั้นสูงหรือต่ำ ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับเกียรติยศชื่อเสียง ตลอดจนสิทธิต่าง ๆ ทางสังคมด้วย เช่น ปลัดกระทรวงมีอำนาจบังคับบัญชาเหนือข้าราชการในกระทรวงทั้งหมด เป็นต้น (สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2553: 10-24 – 10-25) สถานภาพมีความสัมพันธ์กับบทบาท หรือหน้าที่ หรือพฤติกรรมอันพึงคาดหวังของบุคคลในสังคม คือ สถานภาพเป็นสิ่งที่กำหนดบทบาทของคนในสังคม และการกำหนดสถานภาพและบทบาทของคนในสังคมย่อมแตกต่างกันไปตามอาชีพ กล่าวคือ บุคคลที่มีอาชีพแตกต่างกันย่อมจะมีสถานภาพ หรือตำแหน่งในสังคมและบทบาท หรือหน้าที่หรือความรับผิดชอบแตกต่างกันด้วย ซึ่งเป็นการแบ่งหน้าที่ต่าง ๆ ในสังคม โดยรู้ว่าตนเองมีสิทธิ หน้าที่ หรือมีอำนาจเหนือใครในสังคมบ้าง (สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2553: 10-24 – 10-25, 10-29)

เมื่ออาชีพเป็นสิ่งที่ทำให้สถานภาพและบทบาทของคนในสังคมแตกต่างกัน อาชีพจึงเป็นตัวแปรที่ทำให้คนในสังคมเลือกใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารแตกต่างกันด้วย ดิยู ศรีนราวัฒน์ (2558: 226) กล่าวถึงปัจจัยทางสถานภาพและบทบาทของคู่สนทนาที่ทำให้ภาษาแปรไปว่า สถานภาพ (status) และบทบาท (role) มีความสัมพันธ์กัน สถานภาพของคู่สนทนามีส่วนกำหนดการใช้ภาษาในการตอบโต้ระหว่างคู่สนทนา ซึ่งเห็นได้จากงานวิจัยของฮอบส์ (Hobbs, 2003: 243 – 262) ที่กล่าวถึงสถานภาพและบทบาทกับการใช้ภาษาไว้ในบทความเรื่อง “The medium is the message: politeness strategies in men’s and woman’s voice mail messages.” โดยศึกษาพฤติกรรมการสุภาพในข้อความเสียง (voice mail) ที่ฝากไว้ในสำนักงานกฎหมายของฮอบส์ว่า ในการฝากข้อความเสียง ผู้พูดที่มีสถานภาพและบทบาทด้อยกว่าผู้วิจัย คือ เลขาฯ การใช้กวีติยสุภาพมากกว่าผู้พูดที่มีสถานภาพและบทบาทเท่ากับผู้วิจัย คือ ทนาย พยาน และผู้ปรองดอง นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้พูดที่มีสถานภาพและบทบาทเท่ากับผู้วิจัยและด้อยกว่าผู้วิจัยต่างก็ใช้กวีติยสุภาพด้านลบเช่นเดียวกัน แต่กวีติยสุภาพด้านลบนั้นเป็นกวีติยที่ทนาย ซึ่งเป็นผู้พูดที่มีสถานภาพเท่ากับผู้วิจัยใช้เท่านั้น ดังนั้นความสุภาพด้านลบไม่ได้มีความสัมพันธ์กับสถานภาพ แต่มีความสัมพันธ์กับบทบาท กล่าวคือ การใช้ความสุภาพด้านลบในการฝากข้อความเสียงมีความสัมพันธ์กับบทบาทของทนายที่มีหน้าที่ใน

การโน้มน้ำหนักคู่สนทนา ซึ่งการใช้กลวิธีความสุภาพด้านบวกจะช่วยเพิ่มอำนาจในการโน้มน้ำหนักกับคำพูดของเขาได้

ผลการศึกษางานวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดของดียู ครินราว์ฌน์ (2558: 226) ที่ว่า ผู้ที่มีสถานภาพต่ำกว่ามักจะระมัดระวังในการใช้ภาษา ตลอดทั้งใช้ภาษาที่สุภาพและค่อนข้างเป็นทางการกับผู้ที่มีสถานภาพสูงกว่า ในทางตรงข้าม เมื่อผู้มีสถานภาพสูงกว่าสนทนากับผู้ที่มีสถานภาพต่ำกว่า ผู้ที่มีสถานภาพสูงกว่าอาจไม่จำเป็นต้องพิถีพิถันในการใช้ภาษามากเท่ากับอีกฝ่ายหนึ่ง

2.3.2 การใช้ภาษาที่แปรไปตามเพศ

การใช้ภาษาของคนในสังคมนอกจากจะแตกต่างกันไปตามอาชีพ ซึ่งเป็นสิ่งที่กำหนดสถานภาพและบทบาทของผู้ใช้ภาษาแล้ว คนในสังคมยังใช้ภาษาแตกต่างกันไปตามเพศอีกด้วย ดียู ครินราว์ฌน์ (2558: 214) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของการใช้ภาษากับเพศไว้ว่า เพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การใช้ภาษามีความแตกต่างกัน การใช้ภาษาของเพศหญิงจะแตกต่างจากการใช้ภาษาของเพศชาย งานวิจัยหลายงานชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างการใช้ภาษาของเพศชายและของเพศหญิง

งานของรันควิส (Rundquist, 1992: 431 - 449) ศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของการพูดอ้อมของเพศชายและเพศหญิง ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของการละเมิดหลักแบบมีนัย (flouting the maxim) ของไกรซ์ ในบทความเรื่อง “Indirectness: A gender study of flouting Grice’s maxims” ผลการศึกษาพบว่า ผู้พูดเพศชายใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยมากกว่าเพศหญิงในการสนทนา และพบว่า วัตถุประสงค์ของผู้พูดเพศชายและเพศหญิงที่ใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยแตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้พูดเพศชายจะใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยมีวัตถุประสงค์ ได้แก่ เป็นผู้เริ่มใช้การละเมิดหลักแบบมีนัย (Men as initiators) ควบคุมพฤติกรรมของเด็ก (Regulating childrens behavior) วิพากษ์วิจารณ์ตนเองแบบผิวเผิน (Superficial self - criticism) ทำให้ผู้อื่นรู้สึกต่ำต้อย (Putting others down) และทำให้ตลกขบขัน (Humor) ส่วนผู้พูดเพศหญิงจะใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยมีวัตถุประสงค์ ได้แก่ วิพากษ์วิจารณ์ลูก (Criticism of children) ทำให้คู่สมรสรู้สึกต่ำต้อย (Putting spouse down) และทำให้ตลกขบขัน (Humor) วัตถุประสงค์ในการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยของผู้พูดเพศชายทำให้เห็นว่า ผู้พูดเพศชายแสดงบทบาทของผู้ที่มีอำนาจและมั่นใจในการแสดงอำนาจเหล่านั้นผ่านการละเมิดหลักแบบมีนัย และการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยเพื่อทำให้ตลกขบขันของผู้พูดเพศชายนั้นเป็นการแสดงความโดดเด่น และต้องการเป็นจุดศูนย์กลางของการสนทนาเพื่อที่จะได้เปรียบที่สุดในการสนทนา กล่าวคือ การทำให้ผู้ร่วมสนทนาหัวเราะเป็นกลวิธีการเรียกร้องความสนใจของผู้พูดเพศชาย และแสดงให้เห็นว่าผู้พูดเพศชายควบคุมการสนทนาขึ้นได้

ดียู ครินราว์ฌน์ (2558: 214) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของการใช้ภาษากับเพศไว้อีกว่า เพศหญิงจะได้รับการคาดหวังให้ใช้ภาษาที่ดีและเหมาะสม และในฐานะแม่ เพศหญิงจะต้องเป็น

แบบอย่างของลูกในด้านภาษาด้วย ดังนั้นจึงพบว่า เพศหญิงระมัดระวังในการใช้ภาษา และใช้ภาษาได้เหมาะสมตามหลักเกณฑ์ของภาษามากกว่าเพศชาย แนวความคิดเกี่ยวกับการใช้ภาษาของเพศหญิงของดียู ศรีนราวัฒน์ดังกล่าวสอดคล้องกับแนวความคิดของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2550: 43 - 46) ที่ว่า ผู้หญิงมักใช้รูปภาษาที่เป็นมาตรฐานมากกว่าเพศชาย ในภาษาอังกฤษ ผู้หญิงอเมริกันมักใช้ question tags มากกว่าผู้ชายอเมริกัน ใช้คำเรียกสีเฉพาะบางคำ เช่น beige, mauve, lavender มากกว่าผู้ชาย การใช้ภาษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงขาดความมั่นใจ ถูกเลี้ยงดูให้พึ่งพาผู้อื่น และต้องทำตัวอ่อนโยน ตัวอย่างของการใช้ภาษาของเพศหญิงในลักษณะดังกล่าว ทาลบอท (Talbot, 2010: 34 - 42) ได้ยกตัวอย่างงานวิจัยของเลคอฟ (Lakoff) ซึ่งได้นำเสนอเกี่ยวกับภาษาของเพศหญิงในปี ค.ศ. 1975 ไว้ว่า ภาษาของเพศหญิงแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ ภาษาที่สุภาพน้อย และภาษาที่สุภาพมาก ภาษาของเพศหญิงเป็นภาษาที่แสดงความไม่มั่นใจและขาดความมั่นใจ โดยมีลักษณะดังนี้

1. ใช้คำบอกลีที่ละเอียด เช่น สีเบจ (beige) สีน้ำตาลอ่อน (ecru) สีเขียวอมน้ำเงินอ่อน (aquamarine) เป็นต้น
2. ใช้คำคุณศัพท์บอการมณณ์ เช่น น่ารัก มีเสน่ห์ โดยใช้การแสดงอารมณ์มากกว่าอ้างถึงความหมายของคำ
3. ใช้รูปแบบของภาษาที่สุภาพเกินไป ได้แก่ หลีกเลี่ยงคำหยาบ และการใช้สำนวนโดยอ้อม ซึ่งเป็นคำที่สุภาพนุ่มนวลเพื่อลดความรุนแรง เช่น ใช้คำว่า “pass away” แทนคำว่า “die” เป็นต้น
4. ใช้การกลบเกลื่อน (hedges) ซึ่งเป็นคำเสริมเพื่อลดความรุนแรงของคำพูด หรือเพิ่มความไม่แน่นอนของประโยคและลดความน่าเชื่อถือของประโยค เช่น you know, well, kind of หรือลดความรุนแรงของการยืนยัน เช่น sort of เป็นต้น เพศหญิงจะใช้มากเมื่อพูดกับเพศชาย
5. การใช้วลีท้ายประโยคบอกเล่าแสดงการถาม (Tag question) เพื่อเปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นคำถาม และลดความรุนแรงของประโยคบอกเล่า เช่น don't you ? หรือ haven't we ?
6. ใช้การขึ้นเสียงสูงต่ำ มักเกิดท้ายคำถาม เป็นการเปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม เพื่อลดความรุนแรงของประโยคบอกเล่าและบอกว่าผู้พูดไม่แน่ใจ
7. แก้ไขไวยากรณ์เกินกว่าเหตุ เพศหญิงมีแนวโน้มในการใช้รูปภาษามาตรฐานมากกว่าเพศชาย และแก้ไขไวยากรณ์ให้ถูกเกินกว่าที่ควรจะเป็น
8. ใช้การเน้นคำ คือ เพศหญิงเน้นย้ำคำมากเกินไป

นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นลักษณะของเพศหญิงที่เป็นรองในสังคม ไม่มีเหตุผล ไร้ความสามารถ เราจะพบลักษณะของเพศหญิงจากการแสดงออกทางภาษา ซึ่งเพิ่มเติมจากงานวิจัยของเลคอฟ (Lakoff) ในข้างต้นได้จากงานวิจัยของ ฟราซิโอลา (Fracchiolla, 2011: 2480 - 2488) งานวิจัยนี้ได้ศึกษาทวิความสุภาพในฐานะที่เป็นกลวิธีที่ใช้ในการโจมตีทางการเมืองในบทความเรื่อง

“Politeness as a strategy of attack in a gendered political debate – The Royal – Sarkozy debate” ในบทความนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษากลวิธีความสุภาพที่ใช้ในการโต้เถียงทางการเมืองระหว่างผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดีฝรั่งเศส ซึ่งเป็นนักการเมืองเพศชาย คือ นิโคลาส ซาโกซี และนักการเมืองเพศหญิง คือ เซโกแลน โรยาน โดยศึกษาว่านักการเมืองดังกล่าวใช้กลวิธีความสุภาพผ่านคำเรียกขานเป็นกลวิธีในการโจมตีทางการเมืองอย่างไร ผลการศึกษาพบว่า การใช้คำสรรพนามเป็นกลวิธีความสุภาพหนึ่งที่นักการเมืองเพศชายและเพศหญิงใช้ในสถานการณ์การโต้เถียงทางการเมือง นักการเมืองเพศหญิงมีความถี่ในการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 แทนตนเองว่า je และใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 3 แทนผู้ฟัง ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งว่า il / elle มากกว่านักการเมืองเพศชายเพื่อสร้างความเชื่อมโยงระหว่างตนเองกับผู้ที่มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ในขณะที่นักการเมืองเพศชายใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 3 แบบไม่เฉพาะเจาะจงแทนผู้ฟัง ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งว่า on เพื่อแสดงให้เห็นว่า ตนเองมีความเป็นเผด็จการน้อยกว่า ซึ่งทำให้เขาได้รับความเห็นชอบจากผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งมากกว่านักการเมืองเพศหญิงอีกด้วย นอกจากนี้จากผลการวิจัยยังพบว่า นักการเมืองเพศชายใช้กลวิธีความสุภาพเป็นกลวิธีที่ใช้ในการโจมตีนักการเมืองเพศหญิงและบอกกับผู้ที่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งอย่างเป็นทางการเป็นนัยว่า นักการเมืองเพศหญิงไม่เหมาะที่จะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีฝรั่งเศส กลวิธีความสุภาพที่นักการเมืองเพศชายใช้ได้แก่

1. การใช้คำว่า Madame ซ้ำ ๆ เรียกนักการเมืองเพศหญิง ซึ่งเป็นคู่โต้เถียงทางการเมืองของเธอ เพื่อเป็นการตอกย้ำภาพของการเป็นผู้หญิงของนักการเมืองเพศหญิงกับผู้ฟัง ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

2. ใช้การชมเชยและการแสดงความเคารพกับนักการเมืองเพศหญิง เพื่อสะท้อนให้เห็นสถานะที่เป็นรองในสังคมของเพศหญิง เนื่องจากการชมเชยที่ใช้กับเพศหญิงมีหน้าที่เหมือนการชมเชยที่ให้กับเด็ก ซึ่งเป็นการให้กำลังใจเด็กเมื่อปฏิบัติตนอย่างเหมาะสมในความคิดของผู้ใหญ่ การชมเชยจึงเป็นเสมือนเครื่องมือทางสังคมที่ทำให้เพศหญิงเป็นเหมือนเด็ก ดังนั้นการใช้การชมเชยของนักการเมืองเพศชายเป็นกลวิธีความสุภาพกลวิธีหนึ่งที่ทำให้นักการเมืองเพศชายมีอำนาจเหนือนักการเมืองเพศหญิงในสายตาของผู้ฟัง

3. ใช้คำว่า vous dites (you said) เพื่ออ้างอิงคำพูดของนักการเมืองเพศหญิงว่าไม่สมเหตุสมผล และไม่มีเชื่อมโยงกัน

4. ใช้คำว่า calmez – vous (calm down) ในรูปประโยคคำสั่ง เพื่อแสดงให้เห็นว่านักการเมืองเพศชายเหนือกว่านักการเมืองเพศหญิงจึงสามารถสั่งให้นักการเมืองเพศหญิงทำบางอย่างได้ และบอกเป็นนัยกับผู้ฟัง ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งว่า นักการเมืองเพศหญิงกำลังใช้อารมณ์ในการโต้เถียงทางการเมือง ซึ่งสิ่งนี้ทำให้นักการเมืองเพศหญิงไม่เหมาะสมกับตำแหน่งประธานาธิบดี

การใช้กลวิธีความสุภาพเป็นเครื่องมือในการโจมตีทางการเมืองของนักการเมืองเพศชาย ดังกล่าวทำให้ผู้ฟัง ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเห็นว่า นักการเมืองเพศหญิงไร้ความสามารถ และไม่เหมาะที่จะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี เนื่องจากนักการเมืองเพศหญิงมีลักษณะของผู้หญิง ได้แก่ เป็นรองเพศชาย ไม่มีเหตุผล และใช้อารมณ์ นักการเมืองเพศชายใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อทำให้นักการเมืองเพศหญิงเสียหน้า และทำให้ผู้ฟังเห็นว่า เขาสุภาพ และเหมาะสมกับตำแหน่งประธานาธิบดี มากกว่านักการเมืองเพศหญิง

2.3.3 การใช้ภาษาที่แปรไปตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังเป็นปัจจัยทางสังคมอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนในสังคมเลือกใช้ภาษาแตกต่างกัน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2550: 104, 113) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังไว้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง หมายถึง บทบาททางสังคมของผู้พูดและผู้ฟังเมื่อเปรียบเทียบกับกัน ซึ่งมีอิทธิพลต่อปฏิกริยาโต้ตอบทางสังคมของผู้พูดกับผู้ฟัง รวมทั้งการใช้ภาษาด้วย กล่าวคือ ในการใช้ภาษานั้น ผู้พูดต้องคำนึงว่าผู้ฟังเป็นใคร หรือเขากำลังพูดอยู่กับใคร หรือตนเป็นอะไรกับเขา ความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังที่จะเป็นตัวกำหนดให้ผู้พูดใช้ภาษาแตกต่างกันไปนั้นถูกกำหนดโดยปัจจัยหลายอย่าง เช่น ความเกี่ยวข้องกันในบทบาททางสังคม อายุ เป็นต้น นอกจากนี้ปัจจัยทางเพศ ซึ่งหมายถึง เพศของผู้พูดเพื่อสัมพันธ์กับผู้ฟัง หรือเพศที่เปรียบเทียบกับกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เช่น เพศหญิงเมื่อพูดกับเพศหญิง เพศหญิงเมื่อพูดกับเพศชาย เป็นต้น ยังเป็นตัวกำหนดให้ผู้พูดใช้ภาษาแตกต่างกันอีกด้วย

ในประเด็นการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามเพศของผู้พูดเพื่อสัมพันธ์กับผู้ฟังนั้น เทลบอท (Talbot, 2010: 84 – 91) ได้กล่าวถึงงานวิจัยของ โฮมส์ (Holmes) ที่ได้ศึกษาการใช้คำชมเชยและการตอบรับคำชมเชยของคนนิวซีแลนด์ ซึ่งพบว่า เมื่อผู้หญิงชมผู้หญิงด้วยกันที่มีสถานภาพเท่ากันจะใช้ความสุภาพมาก แต่เมื่อผู้ชายชมผู้ชายด้วยกันที่มีสถานภาพเท่ากันจะใช้ความสุภาพน้อย ถ้าเป็นการกล่าวคำชมระหว่างเพศชายและเพศหญิงจะปรากฏกลวิธียอมรับคำชม ปฏิเสธคำชม และเบี่ยงเบนไปประเด็นอื่น ถ้าเป็นการกล่าวคำชมระหว่างเพศชายกับเพศชายจะปรากฏกลวิธีเปลี่ยนเรื่อง และตอบไม่ตรงประเด็น

ส่วนงานวิจัยอีกงานหนึ่งที่ศึกษาการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามเพศของผู้พูดเพื่อสัมพันธ์กับผู้ฟังนั้นเป็นงานวิจัยของ จอห์นสตัน เฟอราธา และบิน (Johnstone, Ferrara and Bean, 1992: 405 - 430) ศึกษาเรื่อง “Gender, politeness and discourse management in same – sex and cross – sex opinion – poll interviews.” ในงานวิจัยนี้ได้ศึกษากลวิธีความสุภาพ (politeness strategies) และเทคนิคการจัดการข้อความ (discourse management technique) ของผู้สัมภาษณ์ที่เป็นเพศหญิง ซึ่งสำรวจความคิดเห็นผู้ตอบแบบสำรวจทั้งเพศชายและเพศหญิง โดยคำถามที่นำมาถามจะให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่หลากหลาย เช่น การควบคุมปืน

การดูแลสุขภาพ การทำแท้ง และพลังงานนิวเคลียร์ การศึกษานี้จะแสดงให้เห็นว่า ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงใช้กลวิธีทั้ง 2 กลวิธีนี้เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรในการสัมภาษณ์ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิง ผลการศึกษาในส่วนของกลวิธีความสุภาพที่ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงใช้ คือ กลวิธีความสุภาพเป็นกลวิธีที่ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงใช้จัดการผู้ตอบคำถามทั้ง 2 เพศ กล่าวคือ เป็นกลวิธีที่ทำให้แน่ใจว่าในตอนเริ่มต้นของการสัมภาษณ์ ผู้ตอบคำถามทั้ง 2 เพศให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ และยังคงให้ความร่วมมือต่อไปในระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงใช้กลวิธีความสุภาพในการสัมภาษณ์เมื่อผู้ตอบคำถามเป็นเพศชายมากกว่าเป็นเพศหญิง และปรากฏลักษณะ 2 ลักษณะ คือ กลวิธีความสุภาพด้านบวก และกลวิธีความสุภาพด้านลบ

ในด้านกลวิธีความสุภาพด้านบวก ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงจะใช้กลวิธีสังเกต เอาใจใส่ผู้รับสารในแง่ความสนใจ ความต้องการ ความอยากได้ของผู้ตอบคำถาม (Notice, attend to interests, wants, needs of respondent) และหาความคิดเห็นที่สอดคล้อง (Seek agreement) มากที่สุดกับผู้ตอบคำถามทั้ง 2 เพศ และใช้กลวิธีสังเกต เอาใจใส่ความสนใจ ความต้องการ และความอยากได้ของผู้ตอบคำถาม (Notice, attend to interests, wants, needs of respondent) ยกการมีภูมิหลังร่วมกันขึ้นมา (Claim common ground) และทำเป็นเรื่องตลก (Joke) กับผู้ตอบคำถามทั้ง 2 เพศ ในความถี่ที่เท่ากัน ในการใช้กลวิธีสังเกต และเอาใจใส่ความสนใจ ความต้องการ และความอยากได้ของผู้ตอบคำถาม (Notice, attend to interests, wants, needs of respondent) ทั้ง 2 เพศนั้นพบว่า ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงจะหัวเราะ หรือพูดพร้อมหัวเราะกับผู้ตอบคำถามเพศชาย และจะหัวเราะกับผู้ตอบคำถามเพศหญิง

ส่วนการใช้กลวิธีการให้ความเห็นอกเห็นใจ ความเข้าใจ ความร่วมมือ (Give sympathy, understanding, cooperation) และทำเป็นเรื่องตลก (Joke) นั้น ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงใช้กับผู้ตอบคำถามเพศชายมากกว่าเพศหญิง ผู้ตอบคำถามทั้ง 2 เพศเป็นผู้เริ่มใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก ส่วนผู้สัมภาษณ์เพศหญิงจะเป็นผู้เสริมกลวิธีนี้

ในด้านกลวิธีความสุภาพด้านลบ ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงจะใช้กลวิธีการให้ความยกย่อง (Give deference) และการขอโทษ (Apologize) กับผู้ตอบคำถามทั้ง 2 เพศบ่อยที่สุด แต่ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงจะใช้การขอโทษกับผู้ตอบคำถามเพศชายมากกว่าผู้ตอบคำถามเพศหญิงต่อการปฏิสัมพันธ์ครั้งหนึ่ง ส่วนการใช้กลวิธีการหลบเลี่ยง (Hedge) และการลดภาระให้น้อยที่สุด (Minimize the imposition) นั้น ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงจะใช้กับผู้ตอบคำถามเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่แปรไปตามปัจจัยทางสังคมดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อาชีพ เพศของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังใน

ประเด็นที่เกี่ยวกับเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟังเป็นปัจจัยที่ทำให้การใช้ภาษาของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงนำแนวความคิดนี้มาใช้วิเคราะห์การใช้ภาษาในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้ง โดยนำปัจจัยทางสังคมดังกล่าวมาพิจารณาพร้อมกับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพของบุคคลสาธารณะ เพื่อให้เห็นบทบาทของปัจจัยทางสังคมที่มีต่อลักษณะการใช้ภาษาของบุคคลสาธารณะ

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์

การเลือกใช้ภาษาของคนในสังคมนั้นนอกจากจะเลือกใช้ภาษาเพื่อส่งข้อมูลข่าวสาร และเพื่อความสุภาพ ซึ่งทำให้การสื่อสารเป็นไปอย่างราบรื่นแล้ว ยังเลือกใช้ภาษาเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองต่อคนในสังคมอีกด้วย ภาพลักษณ์จึงเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่คนในสังคมคำนึงถึงในการเลือกใช้ภาษา

2.4.1 ความหมายของภาพลักษณ์

พจน ใจชาณฺสุขกิจ (2548: 48) ได้กล่าวถึงความหมายของภาพลักษณ์ว่า “ภาพลักษณ์คือ สิ่ง ที่พบ จดจำ นำไปสู่การตัดสินใจในด้านต่าง ๆ ” ส่วนดวงพร คำคุณวิวัฒน์และวาสนา จันทร์สว่าง (2541: 67) ได้อธิบายความหมายของภาพลักษณ์เพิ่มเติมว่า “ภาพที่คนรู้สึกนึกคิด หรือวาดขึ้นในใจ จะเป็นภาพของอะไรก็ได้ ทั้งที่มีชีวิต หรือไม่มีชีวิต” ซึ่งพรทิพย์ พิมลสินธุ์ (2540: 75) ได้อธิบายความหมายของภาพลักษณ์ไว้ในลักษณะที่คล้ายกันว่า “เป็นภาพที่เกิดขึ้นในใจของบุคคลที่มีต่อบุคคลอื่น วัตถุ หรือสถาบัน”

ส่วนเสรี วงษ์มณฑา (2541: 16) ได้อธิบายความหมายของภาพลักษณ์เพิ่มเติมว่า ภาพลักษณ์ เป็นผลของข้อเท็จจริง (objective facts) บวกกับการประเมินส่วนตัว (personal judgement) และเป็นภาพที่ฝังใจ (perceptual picture) อยู่ยาวนานแสนนานของบุคคล ซึ่งอาจจะแตกต่างไปจากสภาพความเป็นจริงก็ได้ เพราะภาพลักษณ์นั้นไม่ใช่เรื่องของข้อเท็จจริง (factual reality) แต่เป็นเรื่องของการรับรู้ (perception) ภาพลักษณ์สามารถเสริมให้เข้มแข็งได้ (reinforce) สร้างขึ้นมาจากความเป็นกลางให้เป็นบวกได้ (build) และสามารถเปลี่ยนจากบวกเป็นลบหรือจากลบเป็นบวกได้ (change)

จากความหมายของภาพลักษณ์สรุปได้ว่า ภาพลักษณ์ คือ ภาพที่เกิดขึ้นในใจของบุคคลหนึ่งที่มีต่อบุคคลอื่น วัตถุ หรือสถาบัน ซึ่งเป็นผลของข้อเท็จจริง (objective facts) บวกกับการประเมินส่วนตัว (personal judgement) และเป็นภาพที่ฝังอยู่ในใจ (perceptual picture) นานของบุคคล ซึ่งอาจแตกต่างไปจากสภาพความเป็นจริง เพราะภาพลักษณ์นั้นไม่ใช่เรื่องของข้อเท็จจริง (factual reality) ภาพลักษณ์สามารถเสริมให้เข้มแข็งได้ (reinforce) สร้างขึ้นมาจากความเป็นกลางให้เป็นบวกได้ (build) และสามารถเปลี่ยนจากบวกเป็นลบหรือจากลบเป็นบวกได้ (change)

2.4.2 การเกิดของภาพลักษณ์

ดวงพร คำณวนวัฒน์และวาสนา จันทร์สว่าง (2541: 67) ได้กล่าวว่า “ภาพลักษณ์เกิดขึ้นจากการได้รับข้อมูลข่าวสาร ทั้งประสบการณ์ทางตรงหรือทางอ้อมบวกกับความรู้สึกรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นในจิตใจ” ส่วนพจน์ ใจชาญสุขกิจ (2548, น.18) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเกิดของภาพลักษณ์ไว้ว่า “ภาพลักษณ์เกิดขึ้น 3 ทางด้วยกัน ได้แก่ เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ เป็นภาพลักษณ์ที่มาพร้อมการเกิด และลักษณะเด่นเฉพาะตัว เกิดขึ้นจากการสร้างขึ้น เป็นภาพลักษณ์ที่ตนตั้งใจและอยากให้เป็น และเกิดขึ้นเพราะการควบคุม เป็นภาพลักษณ์ที่ถูกบริหารและจัดการให้เป็นไปอย่างต้องการ”

ส่วนอภิสิทธิ์ พุกสวัสดิ์ได้อ้างถึงกระบวนการในการเกิดภาพลักษณ์ของบุคคลตามแนวความคิดของพงษ์เทพ วรกิจโกศาทร (พงษ์เทพ วรกิจโกศาทร, 2536: 130 อ้างถึงใน อภิสิทธิ์ พุกสวัสดิ์, 2556: 40 – 42) ดังนี้

2.4.2.1 เหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม (events and environment) คือ เมื่อคนเป็นสมาชิกในสังคม และในสังคมมีเหตุการณ์มากมาย แต่มีเพียงบางส่วนของเหตุการณ์ หรือบางเหตุการณ์เท่านั้นที่เราเลือกรับ เลือกจดจำ และในบรรดาเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจะมีคุณค่าอย่างไร สภาพแวดล้อมที่อยู่กับเหตุการณ์และอยู่โดยรอบเรามีอิทธิพลในการกำหนดคุณค่าเหล่านั้นทั้งก่อนและหลังการรับรู้ ตลอดจนมีอิทธิพลต่อความสมบูรณ์หรือการหดหาย และระยะเวลาของความจำในเหตุการณ์นั้นๆ ด้วย

2.4.2.2 ช่องทางการสื่อสาร (communication channel) คือบรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหลายจะผ่านช่องทางการสื่อสาร ได้แก่ การได้ยิน การมองเห็น การสัมผัส การลิ้มรส และการได้กลิ่น ซึ่งแต่ละช่องทางต่างมีประสิทธิภาพในการรับรู้ความสมบูรณ์ของเหตุการณ์แตกต่างกัน นอกจากนี้เนื้อหาสาระ วิธีการจัดข่าวสาร โครงสร้างสารของผู้ส่งสารก็มีความสัมพันธ์กับช่องทางการสื่อสารด้วย กล่าวโดยสรุป ช่องทางการสื่อสารจะเป็นประตูด่านแรกของการรับรู้เหตุการณ์ ซึ่งประสิทธิภาพและประสิทธิผลในขั้นตอนนี้ คุณสมบัติของ “ข่าวสาร” และ “สื่อ” มีความสำคัญที่สุด

2.4.2.3 องค์ประกอบเฉพาะบุคคล (personal element) คือ ทักษะการสื่อสาร ทัศนคติ ความรู้ ระบบสังคมและวัฒนธรรม เราจะมองเห็นภาพเป็นอย่างไร จะเป็นภาพที่มีความหมายเหมือนหรือไม่เหมือนคนอื่น มีความนิยมชมชอบหรือไม่สนใจขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้ง 5 นี้เป็นสำคัญ

2.4.2.4 การรับรู้และความประทับใจ (perception and impression) เมื่อเหตุการณ์ผ่านช่องทางการสื่อสารและองค์ประกอบทั้ง 5 ของผู้รับสาร คือ ทักษะของการสื่อสาร ทัศนคติ ความรู้ ระบบสังคมและวัฒนธรรมจะเป็นตัวพิจารณาเหตุการณ์นั้นก่อน โดยการ “รับรู้” (perception) ซึ่งเป็นตัวแปลงเหตุการณ์ให้เป็น “ความหมายตามความคิดของบุคคลนั้นๆ” ส่วนความประทับใจ (impression) มีความสำคัญในการรับรู้อีกลักษณะหนึ่ง โดยจะเกี่ยวพันกับคุณภาพ

และปริมาณของความทรงจำ ถ้าประทับใจมาก (ไม่ว่าจะบวกหรือลบ) จะมีความทรงจำ จดจำได้มาก และนาน

2.4.3 ความสำคัญของภาพลักษณ์

ภาพลักษณ์มีความสำคัญทั้งในระดับบุคคลและระดับองค์กร ความสำคัญของภาพลักษณ์ในระดับบุคคลนั้น พจนี ใจชาญสุขกิจ (2548: 15) ได้กล่าวว่า ภาพลักษณ์ที่มีพลังสามารถก่อให้เกิดความศรัทธาหรือไม่ก็ได้ แต่ละบุคคลจะนำเสนอภาพลักษณ์ออกมาอย่างไรขึ้นกับว่า บุคคลนั้นเห็นความสำคัญของแต่ละภาพลักษณ์นั้นมากน้อยเพียงใด และกำหนดระดับที่จะแสดงภาพลักษณ์ของตนได้มากน้อยเพียงใด เพื่อให้บุคคลอื่นสนใจหรืออยากเห็นภาพลักษณ์ จดจำ ระลึกถึง และเกิดความศรัทธาในภาพลักษณ์นั้น พลังของภาพลักษณ์ไม่ได้มีพลังในแง่บวกเท่านั้น แต่หากใช้ภาพลักษณ์ไปในทางที่ผิดหรือเจตนาให้เป็นเช่นนั้น ภาพลักษณ์ก็สามารถทำลายทุกสิ่งได้

ส่วนดวงพร คำคุณวัฒน์และวาสนา จันทร์สว่าง (2541: 68 - 69) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาพลักษณ์ในระดับองค์กรไว้ว่า ด้วยเหตุที่องค์กรต่างๆ ได้รับความสนใจจากสาธารณะชนมากขึ้น ถ้าองค์กรใดมีภาพลักษณ์ดีก็จะได้ความน่าเชื่อถือ ไว้วางใจ และสนับสนุนร่วมมือให้องค์กรนั้นประสบความสำเร็จในการดำเนินงาน แต่หากองค์กรใดมีภาพลักษณ์ที่ไม่ดีจะได้รับการต่อต้าน และการดูหมิ่นเกลียดชัง ดังนั้น ภาพลักษณ์จึงเป็นรากฐานแห่งความมั่นคงขององค์กรด้วย

2.4.4 การนำเสนอภาพลักษณ์

พจนี ใจชาญสุขกิจ (2548: 28 - 212) ได้ให้แนวทางในการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคล 27 แนวทาง ดังนี้

2.4.4.1 บุคคลต้องประเมินต้นทุนและคุณสมบัติเป็นอย่างดีเป็นอย่างแรก โดยต้นทุนมี

องค์ประกอบคือ หลักฐานหรือชาติตระกูล โดยการมีเชื้อสายบุคคลสำคัญจะทำให้เกิดการยอมรับได้ง่ายขึ้น ฐานะความเป็นอยู่ หน้าตาและบุคลิกภาพ โดยผู้ที่มีบุคลิกภาพดีสร้างความโดดเด่นและประทับใจให้กับผู้พบเห็น การศึกษา ซึ่งต้องมีการศึกษาดีและต้องชำนาญ หรือโดดเด่นในด้านนั้น ๆ จะทำให้คนเชื่อถือ ศรัทธา และมั่นใจ ความชำนาญเฉพาะตัว คือ มีความเชี่ยวชาญ หรือชำนาญเฉพาะด้านที่โดดเด่น เป็นที่กล่าวขาน และผลงาน และประวัติเกียรติคุณ คือ จะได้รับการยอมรับมากน้อยเพียงใดขึ้นกับประวัติการทำงานด้วย และเครือข่ายพันธมิตร คือ มีคนรัก ซึ่งเกิดจากการมีความจริงใจ เป็นผู้ให้และผู้เสียสละ ซึ่งทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กับคนหมู่มากยอมทำให้เกิดความเข้าใจผูกพัน การเกิดความสมัครใจเป็นพรรคพวกระหว่างกัน พัฒนาเป็นกลุ่มเครือข่ายคอยช่วยเหลือกัน

2.4.4.2 กำจัดจุดอ่อน คือ กำจัดสิ่งที่เป็นจุดอ่อนเพื่อให้ภาพลักษณ์มีพลังมากขึ้น โดยสำรวจ ตรวจสอบ ทบทวน วิเคราะห์ เปรียบเทียบ วิพากษ์ภาพลักษณ์ของตนเองว่ามีสิ่งที่ต้องแก้ไข ปรับปรุง เพิ่มเติม เสริมแต่ง

2.4.4.3 เผยแพร่และแสดงออก คือ มีการแสดงออกและเผยแพร่ตัวเอง หรือผลงาน อย่างต่อเนื่องให้เหมาะสมและตรงกับสาขาวิชาชีพของตน วิธีนี้เป็นการสื่อสาร การแนะนำ การเตือน การตอกย้ำให้อยู่ในความสนใจของสาธารณชนอย่างต่อเนื่อง

2.4.4.4 เปิดเผยกรรมสิทธิ์อย่างเหมาะสม คือ นำเสนอในสิ่งที่เป็นเรื่องราวให้ สาธารณชนทราบ เพื่อสะท้อนความเป็นตัวตนและเสริมภาพลักษณ์ให้ชัดเจน

2.4.4.5 บุคลิกภาพและการแต่งกาย ไม่ว่าจะเป็นการพูด การสนทนา อากัปกิริยา การแต่งกาย ซึ่งจะต้องดึงดูด รู้จักกาลเทศะ เพื่อสร้างความประทับใจ และเป็นที่ยัง ประสงค์ของบุคคลที่ได้พบเห็น

2.4.4.6 ศึกษาบริบททางวัฒนธรรม คือ ปรับลักษณะเฉพาะของตนให้เข้ากับ บทบาท ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมนั้นๆ เพื่อให้ภาพลักษณ์มีความมั่นคงและอยู่ใน ระยะยาว

2.4.4.7 กาลเทศะ ควรแสดงตนให้เหมาะกับวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแต่ง กาย การพูด อิริยาบถต่างๆ ตลอดจนความสามารถในการควบคุมอารมณ์ และการแสดงออกทาง อารมณ์ได้อย่างเหมาะสม

2.4.4.8 มีมนุษยสัมพันธ์ โดยเฉพาะความสามารถในการสื่อสารด้วยวาจา ซึ่งจะ สามารถสร้างความประทับใจได้

2.4.4.9 การเป็นนักประสานและเจรจา การประสาน คือ การเป็นผู้เชื่อมโยงบุคคล ต่างๆ อาจจะอยู่ในแวดวงเดียวกันหรือแตกต่างแวดวงให้เกิดความสัมพันธ์กัน ทำธุรกรรมร่วมกัน หรือ แคร่รู้จักกันเพื่อหาแนวทางของพัฒนาการในด้านต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต จะต้องเป็นผู้ที่มี ความสามารถในการเก็บรายละเอียด มีฐานข้อมูลที่ดี การเข้าถึงในแต่ละวงการได้เป็นอย่างดี รวดเร็ว และสัมฤทธิ์ผล ส่วนการเจรจา คือ ความสามารถในการเจรจาความ มีเทคนิคในการโน้มน้าวใจ การต่อรอง การสลับข้อ การไกลเกลี่ย คลี่คลายเหตุการณ์ กระตุ้น ปลุกเร้า ปลอดภัย และกลมกล่อมขจัด

2.4.4.10 เป็นความจริง เชื่อถือได้ ไม่หลอกลวง โดยสื่อสารความจริง ซึ่ง ประกอบด้วย ความจริงของข้อมูล คือ ไม่หลอกลวงข้อมูลบุคคล ความจริงของเรื่องราวที่สื่อสาร คือ การถ่ายทอดในโอกาสต่างๆ ต้องอยู่บนพื้นฐานของความจริง การจริงใจ การไม่ใส่ร้ายผู้อื่นเพื่อให้ เอนเอียงมาทางตน การสื่อสารเรื่องราวที่ผิดเพี้ยน ความน่าเชื่อถือจะหดหายหรือลดลงได้ และความ จริงที่ต้องสร้างความเข้าใจ คือ สำหรับความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนไม่ควรปล่อยไว้ ควรชี้แจงไม่ให้เกิด ความสับสนและเข้าใจในเรื่องนั้นๆ ผิดพลาด อาจเกิดจากความเข้าใจผิด ความไม่ชัดเจนของข้อมูล การได้ข้อมูลจากผู้อื่น ต้องแก้ไข อย่าปล่อยไว้

2.4.4.11 ทันสมัย คือ มีวิสัยทัศน์ที่ทันสมัย นำหลักคิดใหม่ๆ เข้ามาพัฒนาและ ปรับปรุง กล้านำเสนอสิ่งแปลกใหม่

2.4.4.12 เกาะติดสถานการณ์ทันโลก คือ สนใจติดตามสถานการณ์การเปลี่ยนแปลง ทำให้เป็นคนมีศักยภาพ

2.4.4.13 การทำสิ่งที่ผู้อื่นไม่อาจคาดเดา คือ พยายามหาแนวคิด จินตนาการถึงสิ่งที่เหนือการคาดเดา และเผยแพร่ในโอกาส เวลา และสถานที่ที่เหมาะสม

2.4.4.14 ความสุภาพไม่ลืมหืมตา สภาพสังคมไทยไม่ยอมรับคนที่กล้าออกมาโจมตีผู้อาวุโสกว่า หรือแสดงออกที่มีความมั่นใจเกินวิมุติของตนเอง ควรรู้จักถ่อมตัว มีความสุภาพ เนื่องจากสภาพของชนบทรรมนิยมประเพณีวัฒนธรรมไทยนั้นนิยมการเป็นคนสุภาพเรียบร้อย ความสุภาพนั้นแสดงถึงความเข้าใจต่อการใช้ชีวิต และรู้ว่าสิ่งใดคือกฎ

2.4.4.15 ความเป็นเหตุเป็นผลของบุคลิก ความเป็นเหตุเป็นผลเป็นสิ่งสำคัญที่แสดงถึงการมีวุฒิภาวะ ในการคิด ความรู้สึก การเปิดเผยความเป็นตัวของตัวเองออกมาผ่านบุคลิกของตน บุคลิกที่แสดงออกมานั้นอาจเพื่อให้เหมาะสมกับอาชีพหน้าที่การงาน หรือให้เหมาะสมกับโอกาส หรือเหมาะสมกับตัวเอง หรือตัวเองนั้นมีความพึงพอใจกับสิ่งที่ต้องการนำเสนอออกไป

2.4.4.16 บทบาทของผู้นำ คือ ต้องมีวิสัยทัศน์ดี ความซื่อสัตย์ ความกล้าตัดสินใจ ในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อคนหมู่มาก สามารถจัดลำดับความสำคัญก่อนหลัง เป็นที่ปรึกษาของกลุ่มคนที่ต้องการให้ความช่วยเหลือ มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความสามารถในการสื่อสาร การสร้างสรรค์สิ่งที่ดีให้แก่องค์กร กลุ่ม หรือชุมชน มีความยืดหยุ่น ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ผ่อนผันในเรื่องที่สามารถกระทำได้ เชื่อมโยงกลุ่มต่างๆ ให้เข้าหากัน โดยเฉพาะกลุ่มบุคคลที่ทำงานร่วมกัน สามารถคลี่คลายความขัดแย้ง และยอมรับการเปลี่ยนแปลง

2.4.4.17 การเป็นบุคคลแรกของเหตุการณ์ คือ ปรากฏตัว และเข้าไปมีบทบาทสำคัญหรือเข้าไปมีส่วนร่วมในเหตุการณ์เป็นคนแรกๆ นอกจากนี้อาจเป็นบุคคลแรกที่ได้รับการคิดถึงของเหตุการณ์นั้นๆ อีกด้วย

2.4.4.18 ความเป็นนักเผยแพร่ข่าวสารที่ดี คือ นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่ดีและถูกต้องบนพื้นฐานข้อเท็จจริง มีการอ้างอิงหากเรื่องราวบางเรื่องนั้นต้องอาศัยความถูกต้องแม่นยำ และอาจทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหายรวมถึงการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

2.4.4.19 การเป็นนักตลาด คือ รู้จักความต้องการของกลุ่มเป้าหมายที่ต้องรับรู้ รับทราบ พึงพอใจ ประทับใจต่อภาพลักษณ์ของเรา เพื่อตอบสนองให้ตรงจุดความต้องการของคนแต่ละกลุ่ม โดยเปรียบเสมือนการนำเสนอสิ่งที่ดีให้กับลูกค้า ซึ่งสามารถจะดึงดูดและสร้างความประทับใจให้มิผู้จดจำ และขยายกลุ่มคนออกไปได้

2.4.4.20 เป็นนักรับเสนอ คือ มีวิธีการที่น่าสนใจ พร้อมกับสามารถนำเสนออย่างเป็นขั้นตอน และสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง ถ้านำเสนอดี คนฟังเข้าใจ ผลที่เกิดขึ้นจะนำมาซึ่งพลังตอบรับของสาธารณชนหรือกลุ่มชน

2.4.4.21 การสร้างการยอมรับ คือ สร้างการสนับสนุน การขจัดความเข้าใจผิด ต่อต้าน ชัดแย้ง ความรู้ความเข้าใจในชื่อเสียงและเกียรติยศ เพื่อให้เกิดการยอมรับในสิ่งที่ตั้งงามที่ตนเองนั้นสามารถสร้างขึ้น มาให้ตนเองเป็นแบบอย่างแก่ผู้อื่น และพร้อมนำไปเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตหรือยึดถือปฏิบัติ

2.4.4.22 การรักษาสัญญา คือ ทำได้ตามที่ได้พูดหรือสัญญา ซึ่งทำให้เกิดความประทับใจ ผู้คนอยากคบหาสมาคมเพิ่มเติม

2.4.4.23 การเข้าใจเรื่องสื่อสารมวลชน สื่อสารมวลชนเป็นองค์ประกอบหลักที่สำคัญยิ่งต่อการนำเสนอหรือช่วยส่งเสริมให้ภาพลักษณ์ได้รับการแสดงออกผ่านการสื่อสารในหลากหลายวิธีด้วยกัน หน้าที่ของสื่อมวลชนที่มีผลต่อภาพลักษณ์ ได้แก่ การนำเสนอข่าวสารข้อเท็จจริง การเสนอความคิดเห็น การให้ความบันเทิง การให้การศึกษา การเป็นผู้คอยท้วงติงผู้มีอำนาจ การเผยแพร่โฆษณาประชาสัมพันธ์ และการบริการสาธารณะ ดังนั้นจากหน้าที่ของสื่อมวลชนเมื่อนำเสนอภาพลักษณ์ที่อาศัยสื่อสารมวลชนจะต้องตระหนักว่า สื่อสารมวลชนนั้นมีอิทธิพลต่อทัศนคติ ค่านิยม อารมณ์ ศิลธรรม สติปัญญาความรู้ของมวลชน

2.4.4.24 สร้างอิทธิพลชักจูงใจ คือ ความสามารถในการโน้มน้าวชักจูงจิตใจคนให้เชื่อถือ รับฟัง และสนใจในสิ่งที่ตนเองนั้นเผยแพร่หรือถ่ายทอดออกมา

2.4.4.25 แสวงหากัลยาณมิตร เป็นการสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ มีมิตรไมตรีที่ดีต่อกัน ไม่ว่าจะยามทุกข์ ยามสุข แม้ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นจากการติดต่อกันในฐานะหน้าที่ การงาน แต่ความสัมพันธ์เหล่านี้สามารถสร้างประโยชน์ทางอ้อมกลับกลายเป็นการมีมิตรที่เพิ่มมากขึ้น

2.4.4.26 ความโปร่งใส คือ ความโปร่งใสในการทำงาน บริหารจัดการเพื่อให้ผู้อื่นหรือผู้ร่วมงานมั่นใจว่า การดำเนินงานของเรานั้นจะเป็นไปในทิศทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ร่วมงาน โดยมีได้แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวหรือพวกพ้อง

2.4.4.27 คุณธรรม หรือจริยธรรมแห่งภาพลักษณ์ ได้แก่ มีความรับผิดชอบอย่างสูงต่อข้อมูลข่าวสารโดยให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นจริง ไม่บิดเบือน และคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าส่วนตน

นอกจากนี้เสรี วงษ์มณฑา (2541: 17 - 18) ได้กล่าวถึงการนำเสนอภาพลักษณ์โดยใช้สื่อมวลชนไว้ว่า การนำเสนอภาพลักษณ์วิธีหนึ่งคือ การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับสื่อมวลชน โดยให้ความร่วมมือในการให้ข่าวและการให้สัมภาษณ์ ไม่ควรแสดงอาการโกรธสื่อมวลชน อย่าพูดจาโกหกสื่อมวลชน และพบปะกับสื่อมวลชน เพราะนอกจากจะเป็นการเผยแพร่ข้อมูลของเราและสอบถามข้อมูลสาธารณะจากพวกเขาแล้ว เรายังสามารถใช้การพบปะนี้เป็นการสร้างความคุ้นเคยสนิทสนม ความเป็นเพื่อน ความเป็นกันเองที่จะเสริมสร้างสื่อมวลชนสัมพันธ์ได้อีกด้วย

จากแนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์ที่กล่าวมา ภาพลักษณ์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อบุคคล และบุคคลสามารถนำเสนอภาพลักษณ์ผ่านทางวจนภาษาและวัจนภาษา การศึกษาการใช้ภาษาของบุคคลต่างๆ จึงสามารถทำให้เราเห็นภาพลักษณ์ของบุคคลนั้นได้ ในประเด็นที่เกี่ยวกับภาพลักษณ์ที่นำเสนอผ่านการใช้นาษานั้นได้มีผู้สนใจศึกษาภาพลักษณ์ของบุคคลต่าง ๆ ในวรรณกรรม เช่น นิโบล นาคพลังกุล และปัทมา ฑีฆประเสริฐกุล

งานวิจัยของนิโบล นาคพลังกุล (2546) ศึกษาภาพลักษณ์พระสงฆ์ในเรื่องสั้นไทยระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2543 ซึ่งศึกษาภาพลักษณ์ของพระสงฆ์จากนิตยสารและวารสาร ผลการศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ของพระสงฆ์พบว่า ปรากฏภาพลักษณ์ 6 ลักษณะ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือ ภาพลักษณ์ส่วนบุคคล ได้แก่ ภาพลักษณ์ของผู้ฝึกฝนตนทางธรรม ผู้พ่ายแพ้ต่อกิเลส และผู้ให้ ความสำคัญกับตัวตนและวัตถุ กลุ่มที่สองคือ ภาพลักษณ์ที่สัมพันธ์กับสังคม ได้แก่ ภาพลักษณ์ของ ผู้นำทางจิตวิญญาณ ผู้สงเคราะห์ชาวบ้าน ผู้มอมเมาชาวบ้านให้หลงอยู่ในอวิชชา ภาพลักษณ์ทั้งหมด ที่กล่าวมาแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของพระสงฆ์ในสังคมไทย ซึ่งแม้ว่าจะลดบทบาทในด้านการเป็น ผู้นำชุมชนลง หากยังมีความสำคัญในด้านการเป็นที่พึ่งทางใจของพุทธศาสนิกชน ขณะเดียวกัน บางภาพลักษณ์ยังแสดงให้เห็นมณษย์ปุถุชน ซึ่งยังอยู่ใต้อำนาจของกิเลสอีกด้วย นอกจากนี้ องค์ประกอบสำคัญในการนำเสนอภาพลักษณ์ของพระสงฆ์คือ น้ำเสียง โดยนักเขียนใช้น้ำเสียง 3 แบบ ได้แก่ น้ำเสียงชื่นชม เสียดสีประชดประชัน และแสดงความเห็นใจ การใช้น้ำเสียงแตกต่างกันทำให้เห็นภาพลักษณ์ของพระสงฆ์ที่แตกต่างกัน

ส่วนงานวิจัยของปัทมา ฑีฆประเสริฐกุล (2547) ศึกษาภาพลักษณ์ของพระมหากษัตริย์ ไทย ในวรรณคดีสมัยอยุธยา โดยศึกษาในวรรณคดี 4 ประเภท ได้แก่ วรรณคดียพระเกียรติ วรรณคดี พิธีกรรมและประเพณี วรรณคดีคำสอน และวรรณคดีนิทาน ผลการศึกษาพบว่า พระมหากษัตริย์มี ภาพลักษณ์ทั้งด้านคุณสมบัติ ได้แก่ การมีชาติกำเนิดและชาติตระกูลสูง การมีบุญ การมีรูปร่างและ บุคลิกลักษณะที่ดี การมีความรอบรู้ การมีพระราชทรัพย์ การมีพระราชอำนาจและฤทธาณาภาพ และการมีเกียรติยศ และภาพลักษณ์ด้านหน้าที่ ได้แก่ การเป็นนักปกครอง และการเป็นนักรบ ภาพลักษณ์ ดังกล่าวมีปรากฏในวรรณคดีอยุธยาแต่ละประเภทแตกต่างกันตามจุดมุ่งหมายและลักษณะของ วรรณคดี กล่าวคือ วรรณคดียพระเกียรติ ภาพลักษณ์ของพระมหากษัตริย์สมบูรณ์มากที่สุด เนื่องจากเป็นวรรณคดีที่มุ่งสวดติพระมหากษัตริย์ว่าเป็นเลิศ รองลงมาคือ วรรณคดีนิทาน วรรณคดี พิธีกรรมและประเพณี และน้อยที่สุดคือ วรรณคดีคำสอน เนื่องจากมุ่งเสนอหลักปฏิบัติที่ดีของ พระมหากษัตริย์ นอกจากนี้ภาพลักษณ์ของพระมหากษัตริย์ดังกล่าวยังมีลักษณะพื้นฐานสำคัญ เหมือนกับพระมหากษัตริย์ตามแนวคิดของทั้งศาสนาพราหมณ์ ซึ่งเป็นผู้ทรงพลังอำนาจและนำเกรง ขาม และศาสนาพุทธ ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติธรรมหรือเป็นธรรมราชา

นอกจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์จะเป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาพลักษณ์ที่ผ่านทาง การใช้ภาษาของผู้เขียนในเรื่องสั้นและวรรณคดีแล้ว ยังปรากฏงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับ กลวิธีการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพลักษณ์ของตัวละครในวรรณคดีอีกด้วย ซึ่งจะพบในงานของ อัจฉริยา ใจบุญ

งานวิจัยของ อัจฉริยา ใจบุญ (2550) ได้ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีสร้างภาพลักษณ์ตัวละครชายในผู้ชนะสิบทิศ โดยศึกษาตัวละครชายที่มีบทบาทในการดำเนินเรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ยาขอบ ใช้กลวิธีสร้างภาพลักษณ์ตัวละครชายในผู้ชนะสิบทิศ 2 กลวิธีหลัก กลวิธีแรกคือ กลวิธีสื่อความ โดยตรง ได้แก่ วิธีการกล่าวซ้ำ วิธีการขยายความโดยเสริมรายละเอียด วิธีการยกเหตุการณ์ในเรื่อง วิธีการใช้คู่เทียบ วิธีการกล่าวในทำนองที่กล่าวออกไป และวิธีการใช้กลวิธีแบบผสมผสาน ส่วนกลวิธีที่ 2 คือ กลวิธีสื่อความโดยการเสนอแนะ ได้แก่ วิธีการใช้ภาพพจน์ และวิธีการใช้โวหาร ยาขอบใช้กลวิธีสร้างภาพลักษณ์ทั้ง 2 กลวิธีดังกล่าวกับกลุ่มตัวละครสำคัญและกลุ่มตัวละครประกอบ กลุ่มตัวละครสำคัญจะใช้แตกต่างกันตามลักษณะภาพลักษณ์ที่ต้องการนำเสนอในตัวละครแต่ละตัว ส่วนกลุ่มตัวละครประกอบจะใช้กลวิธีแตกต่างกันตามสถานภาพและบทบาทของตัวละคร การใช้กลวิธีที่สอดคล้องกัน ระหว่างการสร้างภาพลักษณ์ และลักษณะภาพลักษณ์ที่ต้องการนำเสนอของยาขอบดังกล่าวเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ตัวละครในเรื่องผู้ชนะสิบทิศมีความโดดเด่น และมีความสมจริงจนทำให้วรรณกรรมเรื่องนี้เป็นอมตะและประทับใจผู้อ่าน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์แสดงให้เห็นว่า ภาพลักษณ์มีความสำคัญสำหรับบุคคลต่าง ๆ และแต่ละบุคคลจะนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองกับคนในสังคม โดยภาษาเป็นวิธีหนึ่งที่บุคคลนำมาใช้ในการนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเอง ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์มาประยุกต์ใช้ร่วมกับการศึกษาการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะ เมื่อตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง เพื่อให้เห็นบทบาทของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพในการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของสังคมไทย

ในสังคมแต่ละสังคมนอกจากจะมีกฎหมายเป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อควบคุมคนในสังคมแล้ว ยังมีค่านิยมของคนในสังคมที่เป็นเสมือนกฎซึ่งใช้ในการควบคุมคนในสังคมอีกด้วย แต่ละสังคมก็จะมีค่านิยมของสังคมแตกต่างกันไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรม การไม่ปฏิบัติตามค่านิยมของสังคมไม่ได้ถูกลงโทษตามตัวบทกฎหมาย แต่ถูกลงโทษตามวิถีประชา ไม่ว่าจะเป็นการนิทาว่าร้าย การไม่คบค้าสมาคมด้วย ตลอดจนขับไล่ทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ต่อไป ในบางสังคม การไม่ปฏิบัติตามค่านิยมของสังคมถือเป็นความผิดร้ายแรง เมื่อค่านิยมของสังคมมี

ความสำคัญ ไม่เพียงแต่การประพฤติปฏิบัติตัวเท่านั้นที่จำเป็นต้องอยู่ภายในกรอบของค่านิยมของสังคม การใช้ภาษาและการนำเสนอภาพลักษณ์ก็ต้องอยู่ภายในกรอบของค่านิยมของสังคมเช่นเดียวกัน

2.5.1 ความหมายของคำว่า "ค่านิยม"

นักวิชาการทางด้านสังคมศาสตร์ได้ให้ความหมายของคำว่า “ค่านิยม” ไว้ว่า

รัชนีกร เศรษฐ (2532: 78) กล่าวถึงค่านิยมว่า ค่านิยมเป็นความรู้สึกของสังคมที่ถือว่าสิ่งใดดีหรือไม่ดี และค่านิยมนั้นมีใช้ความรู้สึกส่วนบุคคลเพียงคนใดคนหนึ่ง ค่านิยมของสังคมใดก็ย่อมหมายถึงว่าคนส่วนใหญ่ในสังคมนั้นมีความรู้สึกว่สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เขาควรกระทำมากกว่าสิ่งที่เขาต้องการจะทำ เป็นแบบฉบับของความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคม และเป็นหลักเกณฑ์ทางศีลธรรมจรรยาในสังคมซึ่งจะแสดงออกมาในรูปของความประพฤติ

ฉวีวรรณ วรรณประเสริฐ (2522: 39) ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับค่านิยมไว้ว่า เป็นสิ่งที่คนยึดถือประจำใจที่ช่วยตัดสินใจในการเลือกที่จะกระทำ ซึ่งเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของคนส่วนใหญ่ในสังคมนั้น ๆ

สุพัทธรา สุภาพ (2543: 5 – 6) ได้กล่าวถึงค่านิยมว่า เป็นสิ่งที่คนสนใจ สิ่งที่ยอมรับปรารถนาจะได้อาจปรารถนาจะเป็น หรือกลับกลายเป็น เป็นสิ่งที่คนถือว่าเป็นสิ่งบังคับต้องทำต้องปฏิบัติ เป็นสิ่งที่คนบูชายกย่อง และมีความสุขที่จะได้เห็นได้ฟังได้เป็นเจ้าของ ค่านิยมของสังคมจึงเป็น “วิถีของการจัดรูปแบบความประพฤติ” ที่มีความหมายต่อบุคคล และเป็นแบบฉบับของความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคม ค่านิยมคือ สิ่งในกลุ่มสังคมหนึ่งๆ เห็นว่าเป็นสิ่งที่มีค่าควรแก่การกระทำ น่ากระทำ น่ายกย่อง หรือเห็นว่าถูกต้อง

บันเทิง พาพิจิตร (2549: 13) ได้กล่าวถึงค่านิยมไว้ว่า เป็นสิ่งที่กลุ่มสังคมหนึ่งๆ เห็นว่าเป็นสิ่งที่มีค่าควรแก่การกระทำ น่ากระทำ น่ายกย่อง หรือเห็นว่าถูกต้อง หรือว่าค่านิยมเป็นวัฒนธรรมที่กำหนดพฤติกรรมของสมาชิกของสังคมโดยส่วนรวมนั่นเอง

สุพิศวง ธรรมพันทา (2540: 47) ได้ให้ความหมายของคำว่าค่านิยมว่า เป็นความรู้สึกนึกคิดเชิงคุณค่าของสังคมที่มีต่อสิ่งหนึ่ง กำหนดว่าสิ่งใด ดี – เลว ถูก – ผิด สวย – น่าเกลียด เป็นต้น ค่านิยมจึงเป็นเกณฑ์ของสังคมที่ใช้ตัดสินสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเป็นสิ่งที่จริงแท้

จากค่านิยมของนักวิชาการดังกล่าว สรุปได้ว่า ค่านิยม คือ สิ่งที่ยอมรับในสังคมนั้นเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีค่าควรแก่การกระทำ เป็นที่ยอมรับปรารถนาของคนส่วนใหญ่ในสังคม และช่วยในการตัดสินใจเลือกที่จะกระทำว่า สิ่งใดดี สิ่งใดไม่ดี หรือสิ่งใดควรกระทำ สิ่งใดไม่ควรกระทำ

2.5.2 ค่านิยมของสังคมไทย

2.5.2.1 ค่านิยมของสังคมไทยทั่วไป

ค่านิยมดังกล่าวเป็นสิ่งที่คนในสังคมปรารถนา และเป็นแนวทางในการปฏิบัติที่คนในสังคมตกลงและยอมรับร่วมกันเพื่อให้สมาชิกในสังคมปฏิบัติตาม แม้ว่าสภาพสังคมและวัฒนธรรมจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา แต่คนในสังคมก็ยังคงยึดถือค่านิยมของสังคมนี้เป็นหลักอยู่ โดยนักวิชาการทางสังคมศาสตร์ได้ประมวลค่านิยมของสังคมไทยทั่วไปไว้ ดังนี้

ฉวีวรรณ วรรณประเสริฐ (2522: 42 - 51) ได้กล่าวถึงค่านิยมของสังคมไทยทั่วไปไว้ 8 ประการ ได้แก่

1. ความจงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์
2. บริโภคนิยม คนไทยส่วนใหญ่สนใจเรื่องการบริโภคมาก ชอบเสาะแสวงหาอาหารรับประทานเป็นพิเศษ ดังนั้นกิจกรรมต่างๆ จะผูกพันกับเรื่องการบริโภคตลอดเวลา เช่น การเลี้ยงฉลองในงานต่างๆ
3. โหราศาสตร์ เนื่องจากภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมของสังคมไทยในปัจจุบันมีการแข่งขันกันมากทำให้เกิดความตึงเครียด และมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับชะตาชีวิตของคนทุกๆ ด้าน จึงต้องแสวงหาความรู้ล่วงหน้าว่า ชะตาชีวิตของตนในอนาคตจะเป็นอย่างไร
4. การจัดงานพิธีต่างๆ คนไทยส่วนใหญ่นิยมจัดงานพิธีในโอกาสต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนวงจรชีวิต เช่น งานสมรส งานศพ เป็นต้น มักจะจัดให้ใหญ่โตเพื่อความมีหน้ามีตาของตน
5. ความหรูหรา คนไทยมักแสดงออกซึ่งความหรูหรา เพื่อแสดงให้เห็นว่า สถานภาพทางสังคมสูง เป็นคนชั้นสูง มีเงินมีทอง
6. ขาดระเบียบวินัย คนไทยชอบทำอะไรเพื่อความพอใจของตนเองมากกว่าส่วนรวม โดยไม่คำนึงถึงผลที่ผู้อื่นจะได้รับ ไม่นิยมปฏิบัติตามวินัยของส่วนรวม
7. ความสนุกสนานร่าเริง คนไทยรักความสนุก กิจกรรมต่างๆ จึงตั้งอยู่บนพื้นฐานของความสนุกสนานตั้งแต่เกิดจนตาย เช่น งานฉลองวันเกิด บวช สมรส งานศพ เป็นต้น
8. ชาตินิยม คือ คนไทยปลุกฝังอบรมสั่งสอนลูกหลานให้เกิดความรู้รักภักดีในเอกราชความเป็นชาติไทย และมาตุภูมิของคนไทย มีความซาบซึ้งในวีรกรรมของพระมหากษัตริย์ วีรบุรุษ วีรสตรี ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ช่วยกันป้องกันรักษาความมั่นคงภายในชาติโดยรู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวมโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อชาติ ยอมอุทิศทรัพย์สิน ร่างกาย และจิตใจให้กับชาติ

รัชนีกร เศรษฐ์ (2532: 79 - 82) ได้กล่าวถึงค่านิยมของคนไทยไว้ 6 ประการเพิ่มเติมจากฉวีวรรณ วรรณประเสริฐ ได้แก่

1. อำนาจ คนไทยนิยมยกย่อง และนิยมที่จะได้เป็นเจ้าของอำนาจ ดังนั้น คนไทยจึงนิยมให้ลูกหลานรับราชการเพื่อจะได้มีอำนาจ มีเงิน รวมไปถึงบริวารและตำแหน่ง

2. การเคารพผู้อาวุโส ผู้อาวุโสหมายถึง ผู้ที่มีประสบการณ์มานาน รอบรู้ มีอายุมากกว่า และมีตำแหน่งสูงกว่า พฤติกรรมที่แสดงออกมาจนกลายเป็นนิสัยส่วนรวม คือ ยอมรับฟังเรื่องใดที่เห็นว่ายอมได้ก็ยอมเสียเพื่อกันมิให้เกิดสภาพความขุ่นใจ เด็ก ๆ จะถูกอบรมให้มีความประพฤติดีโดยให้รู้จักเกรงใจผู้ใหญ่ ห้ามเถียง แต่สุภาพอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่

3. ความเป็นผู้รู้หรือมีความสามารถ คนไทยนิยมยกย่องผู้มีวิชาติดตัวไม่ว่าจะเป็นวิชาติดตัวไม่ว่าจะเป็นวิชาชนิดใดแขนงใดก็ตาม ถ้าหากมีมากก็จะถูกขนานนามว่าเป็นผู้รู้ เป็นอาจารย์ เป็นเกจิอาจารย์ทั้งสิ้น

4. การให้ความสำคัญในแง่บุคคล คนไทยนิยมให้ความสำคัญต่อบุคคลเป็นอันมาก ก่อให้เกิดนิสัยที่เป็นคนรักพวกรักพ้อง รักพี่รักน้อง รักเพื่อนฝูง ติดแน่นกับพวกพ้อง และความเป็นพวกเดียวกันเอง นอกจากนี้การให้ความสำคัญในแง่ของบุคคลยังหมายถึงการมองตัวเองเป็นหลักว่าจะได้เสียประโยชน์เท่าใด

5. ความวางเฉย ความสงบใจเย็น และความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ คือ พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ ช่มความโกรธ ไม่แสดงอารมณ์กราดเกรี้ยวรุนแรง และสุขุมรอบคอบใจเย็น ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของคนไทยแสดงออกมาในรูปของการให้ทั้งสิ่งของและความใส่ใจในธุระของผู้อื่น

6. ความสบายกายและใจ มีความเป็นอิสระเสรีในเกือบทุกๆ เรื่อง ไม่ชอบขัดใจผู้อื่น และไม่ชอบให้ผู้อื่นขัดใจเพื่อความสบายใจและกายเป็นสำคัญ กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่สังคมตั้งขึ้นมามักถูกหลีกเลี่ยงหลบหลีกอยู่เสมอ เพราะมุ่งแต่ในเรื่องความสะดวกสบายของตนเองและของคนที่อยู่ใกล้ชิดตนเองเป็นสำคัญ

สุพัตรา สุภาพ (2543: 7 - 23) ได้กล่าวถึงค่านิยมของสังคมไทยทั่วไปเพิ่มเติมจากฉวีวรรณวรรณประเสริฐและรัชณี เศรษฐ์อีก 11 ประการ ได้แก่

1. นิยมเจ้านายและยศถาบรรดาศักดิ์ คนที่มียศถาบรรดาศักดิ์จะได้รับการยกย่องและนับหน้าถือตาโดยทั่วไป

2. กตัญญูรู้บุญคุณคน

3. ไม่ตรงเวลา และชอบผิดผ่อนเลื่อนเวลา โดยมีความเชื่อว่า เวลาไม่ใช่ของสำคัญที่เราต้องยอมเป็นทาสให้

4. ให้อภัยกันง่าย

5. ยิ้มเสมอ คือ มีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าเสมอ การยิ้มจึงเป็นวิถีชีวิตที่ปฏิบัติมาจนเกิดความเคยชิน จนติดเป็นนิสัย จนกลายเป็นแบบที่ทำไปโดยไม่รู้ตัว

6. ไม่กล้าเสี่ยง ขาดความอดทน คนไทยชอบทำงานที่ให้หลักประกันและมั่นคง ชอบสบาย ไม่กล้าเสี่ยง หรือไม่ชอบเสี่ยงภัยกับอะไรที่ไม่เห็นผลทันตา

7. ชอบเสี่ยงโชค คือ อายากรวยแต่ไม่อยากทำงาน จึงมักออกมาในรูปการเสี่ยงโชค เช่น ซื้อลอตเตอรี่ ส่งชิ้นส่วนไปจับรางวัล เป็นต้น

8. สอดรู้สอดเห็น ในชีวิตประจำวันของคนไทย ต่างสนใจเรื่องส่วนตัวของกันและกัน เป็นอย่างยิ่ง

9. ชอบของแจกหรือของแถม

10. ชอบนับญาติ โดยไม่ว่าจะชอบพอหรือไม่จะต้องนับญาติ ซึ่งการนับนี้อาจจะตั้งใจ (อยากให้เป็นญาติจริงๆ) หรือด้วยความเคารพคารวะขนบ หรือไม่ตั้งใจ (นับไปอย่างนั้นเอง)

11. ชอบต่อรอง

นอกจากนี้บัณฑิต พาทีจิตร และเสาวภา ไพทยวัฒน์ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับค่านิยมของสังคมไทยเพิ่มเติมจากฉวีวรรณ วรรณประเสริฐ รัชนิ ศรชโร และสุพัตรา สุภาพอีกด้วยว่า คนไทยไม่ชอบขัดแย้ง สาเหตุอาจมีหลายประการ เช่น อาจเกิดจากความเฉื่อยชา เกรงใจ เกรงภัย กลัวอับอาย ขายหน้า (บัณฑิต พาทีจิตร, 2549: 17) และคนไทยมีความเชื่อในเรื่องบุญบาป และกฎแห่งกรรม คือ คนไทยมีความเชื่อว่าผู้ใดทำกรรมดีย่อมได้รับผลดี ผู้ใดทำกรรมชั่วย่อมได้รับผลชั่ว กฎแห่งกรรมจะสัมพันธ์กับการเวียนว่ายตายเกิดหรืออยู่ในวัฏสงสาร การเวียนว่ายตายเกิดเป็นเพราะกรรมอันได้แก่ผลของการกระทำทั้งกรรมดีหรือบุญและกรรมชั่วหรือบาป (เสาวภา ไพทยวัฒน์, 2526: 111)

ในปัจจุบัน แม้สังคมเปลี่ยนแปลงไปจากสังคมเกษตรกรรมมาเป็นสังคมอุตสาหกรรม ค่านิยมของสังคมโดยทั่วไปบางอย่างยังคงเดิม แต่ค่านิยมบางอย่างเปลี่ยนแปลง ปრაภฏ 7 ประการ ได้แก่

1. ให้ความสำคัญกับเวลา เพราะเน้นเรื่องความคล่องแคล่ว ว่องไว ต้องทำอะไรด้วยความรวดเร็ว

2. ยกย่องความสามารถของบุคคลเป็นสำคัญ ไม่สนใจระบบอาวุโส คือ แม้ว่าอายุน้อย หากมีความสามารถก็สามารถเป็นผู้นำหรือหัวหน้างานได้ ทั้งยินดีรับฟังข้อเสนอแนะของผู้้อยด้วยความเต็มใจ เรื่องวัยวุฒิไม่ใช่เรื่องสำคัญ

3. เน้นเรื่องวัตถุนิยม มีเครื่องอำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวันและการทำงาน ทุกคนต้องทำงานอย่างขยันขันแข็ง เพื่อเงินและความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ

4. เคร่งครัดในระเบียบและกฎหมายบ้านเมือง

5. ไม่ยึดมั่นในประเพณี และแบบแผนเก่า สนใจสิ่งที่ทันสมัย และอยู่แบบตัวใครตัวมัน ต่างคนต่างอยู่ และชอบความเปลี่ยนแปลงเพื่อชีวิตที่ดีขึ้น

6. ถือประโยชน์ส่วนรวมหรือบริษัทหรือสถาบัน ทุกคนต้องทำงานอย่างเต็มความสามารถและสติกำลัง เพื่อให้องค์กรมีผลงานหรือกำไรสูง เพื่อนำมาแบ่งปันกัน

7. มีระบบในการทำงาน มีขั้นตอนที่ชัดเจน โดยมีการวางแผนการดำเนินงาน และประเมินเพื่อพัฒนาและหาทางแก้ปัญหาตลอดเวลา (สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมมาธิราช, 2533: 73 - 74)

2.5.2.2 ค่านิยมเกี่ยวกับเพศชายและเพศหญิงในสังคมไทย

สังคมไทยนอกจากจะปรากฏค่านิยมของสังคมไทยทั่วไปที่คนในสังคมยึดถือในการปฏิบัติไม่ว่าสภาพสังคมจะเปลี่ยนแปลงไปเช่นไรแล้ว ยังปรากฏค่านิยมเฉพาะกลุ่มอีกด้วย เพื่อให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ได้แก่ ค่านิยมเกี่ยวกับเพศชายและเพศหญิงในสังคมไทย

ในอดีต สังคมไทยกำหนดให้สถานภาพของเพศหญิงต่ำต้อยกว่าเพศชายมาตั้งแต่ยุคโบราณ ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองในพ.ศ. 2475 เพศชายมีอำนาจและสถานภาพสูงกว่าเพศหญิง และการปฏิบัติต่อชายและหญิงมีความแตกต่างกัน โดยเพศชายเป็นใหญ่ เป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นผู้ตัดสินใจในกิจการครอบครัว ปกครองภรรยาและลูก มีโอกาสเล่าเรียนสูงๆ ทำงานนอกบ้าน เที่ยวเตร่ได้ ส่วนเพศหญิงต้องเชื่อฟัง ยกย่อง ปรนนิบัติ เอาใจใส่ เป็นที่พึ่งทางใจให้กับสามี ไม่ได้รับโอกาสทางการศึกษา อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน เรียนรู้และเก่งในงานบ้านเพื่อให้เป็นภรรยาที่ดี และพ่อแม่เข้ามามีส่วนร่วมในการทำความรู้จักรับเพศตรงข้าม ไม่มีสิทธิไปกับผู้ชายตามลำพัง ไม่มีสิทธิที่จะไปรักใคร่ชอบพอ หรือเกี่ยวพาราสีกับชายคนใดก่อน เพราะถือเป็นเรื่องเสื่อมเสียเกียรติอย่างร้ายแรง นำอับอาย และเป็นที่ยึดฉินินทา (สุพัตรา สุภาพ, 2543: 81 - 84)

นอกจากนี้เพศหญิงยังถูกคาดหวังให้หวงแหนพรหมจารีเพื่อมอบให้แก่สามีในอนาคต ต้องอดทนอดกลั้น รับผิดชอบมากกว่าได้แย้ง เป็นคนสำรวมทั้งกาย วาจา และใจ เมื่อมีสามีจะหย่าร้างไม่ได้ เพราะสังคมไม่ยอมรับหญิงที่หย่าขาดจากสามี เลื่อนฐานะทางสังคมขึ้นอยู่กับเพศชาย คือ โดยการแต่งงานเท่านั้นส่วนในเรื่องกฎหมายนั้น หญิงมีสามีเป็นเสมือนทรัพย์สินของสามี เป็นบุคคลที่ไร้ความสามารถไม่สามารถทำนิติกรรมใดๆ ผูกพันถึงสินบริคณห์ไม่ได้ต้องได้รับคำยินยอมจากสามีก่อน ด้านศาสนา เพศหญิงไม่มีโอกาสบวชเป็นพระสงฆ์ และในเรื่องทศ 6 ยังทำให้คิดได้ว่า หญิงไทยมีสถานภาพต่ำกว่าชายโดยที่ระบุไว้ว่า สามีพึงอนุเคราะห์ภรรยา 5 ประการ และภรรยามีหน้าที่บำรุงสามี 5 ประการเช่นกัน ที่น่าสังเกตคือ หน้าที่ของสามีนั้นเป็นเพียง “พึง” ในขณะที่ฝ่ายภรรยาต้องทำเป็น “หน้าที่” คือ จะต้องทำอย่างแน่นอน (รัชนิกร เศรษฐ์รัฐ, 2532: 102 - 103, 110)

ในปัจจุบัน สังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้ทัศนคติ ค่านิยมเกี่ยวกับเพศชายและเพศหญิงเปลี่ยนแปลงไป ดังนี้

1. ทักษะคติเกี่ยวกับความเป็นชายชาติ ซึ่งต้องเป็นทั้งนักรบและนักรักเปลี่ยนแปลงไป ผู้ชายในปัจจุบันจึงไม่เพียงแต่จะมีคุณสมบัติของความเข้มแข็ง เป็นผู้นำ แต่จะได้รับการอบรมให้เป็น “สุภาพบุรุษ” ตามแบบวัฒนธรรมตะวันตกด้วย เช่น การให้เกียรติสุภาพสตรีที่เดินเข้ามาด้วยการยืนขึ้น การเปิดประตูให้ หรือถือของหนักให้ เป็นต้น

2. การเปลี่ยนทัศนคติและความเชื่อในการแบ่งแยกงานว่าเป็นของผู้หญิงหรือของผู้ชาย เช่น ผู้ชายอาจจะทำงานบ้าน ซักเสื้อผ้า ทำอาหารได้โดยไม่ถือเป็นภาระหน้าที่ของผู้หญิง หรือบางครั้งผู้หญิงอาจเปลี่ยนหลอดไฟ ทาสีรั้ว เป็นต้น โดยไม่ถือว่าเป็นงานของผู้ชาย การไม่แบ่งแยกหน้าที่การงานในบ้านเช่นนี้จะช่วยลดความคิดและความอายว่าต้องทำงานของผู้หญิง พร้อมกันกับตระหนักถึงความเท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชายมากขึ้นว่าแท้ที่จริงแล้วชายและหญิงมีศักยภาพในการเรียนรู้เท่ากัน การกำหนดบทบาทของความเป็นผู้หญิงความเป็นผู้ชายจึงเป็นเรื่องของค่านิยม

3. ทัศนคติเรื่องความเป็นผู้หญิงในสังคมปัจจุบันเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดกว่า ทัศนคติเรื่องความเป็นผู้ชาย ผู้หญิงมีบทบาทในการแสดงบทบาทในสังคมมากขึ้น สภาพแวดล้อมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปและอิทธิพลจากแนวคิดของตะวันตกทำให้ผู้หญิงตระหนักในความสามารถของตนเอง เกิดความเชื่อมั่น และพร้อมที่จะเรียกร้องสิทธิของผู้หญิงที่ถูกละเลยหรือเอาเปรียบจากฝ่ายชาย ทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปก่อให้เกิดความพยายามในการสร้างภาพลักษณ์ (image) ของผู้หญิงยุคใหม่ขึ้น ความคิดรวบยอด (concept) ของผู้หญิงยุคใหม่คือ ผู้หญิงเก่ง ซึ่งหมายถึงผู้หญิงฉลาด เชื่อมั่นในตนเอง มีอิสระเสรี ทันสมัย กล้าหรือ “ใจถึง” เช่น กล้าตัดสินใจ กล้าเสี่ยง

ในขณะที่ผู้หญิงสร้างภาพลักษณ์อย่างใหม่ สังคมก็ยังคาดหวังให้ผู้หญิงยังคงเป็นผู้หญิง แม้จะแข็งแกร่งแต่ก็ไม่แข็งแกร่ง อ่อนหวานแต่ไม่อ่อนแอ ผู้หญิงจึงต้องรักษาคุณสมบัติของความเป็นหญิงให้ครบถ้วนแต่ในขณะเดียวกันก็ต้องสร้างคุณสมบัติของความเป็นชายให้อยู่ในตัวอย่างเหมาะสมพอดีไปด้วย

4. ทักษะคติเรื่องความเป็นชายและความเป็นหญิงในสังคมปัจจุบันอ่อนคลายไปสู่ความคิดว่าชายและหญิงต่างเป็นมนุษย์ที่มีธรรมชาติของความเป็นมนุษย์และศักยภาพในการเรียนรู้ฝึกฝน ได้เหมือนกัน (สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533: 394)

เมื่อศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมพบว่า ผู้วิจัยมักไม่นิยมนำค่านิยมของสังคมมาศึกษา ร่วมกับการใช้ภาษาของคนในสังคม ส่วนใหญ่พบการนำบรรทัดฐานทางสังคมมาประยุกต์ใช้ เมื่อค่านิยมและบรรทัดฐานทางสังคมต่างก็เป็นสิ่งที่คนในสังคมนำมาใช้เพื่อควบคุมสมาชิกในสังคมเช่นเดียวกัน การศึกษางานวิจัยที่นำบรรทัดฐานทางสังคมมาศึกษาภาษาของคนในสังคมจึงอาจทำให้เห็นแนวทางในการนำค่านิยมของสังคมมาศึกษาภาษาของคนในสังคมได้

งานวิจัยของ ดิททริช โจฮันเซน และคูลินสกายา (Dittrich, Johansen and Kulinskaya, 2011 : 3807 - 3821) ในบทความเรื่อง “Norms and situational rules of address in English and Norwegian speakers” นั้น ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชาวอังกฤษและชาวนอร์เวย์ และมุ่งศึกษาการใช้การเรียกขานของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มนี้ ผลการศึกษาพบว่า สิ่งที่กำหนดการใช้คำเรียกขานของผู้พูดทั้ง 2 ประเทศ คือ ความเป็นปึกแผ่นทางสังคม (solidarity) และสถานภาพ (status) ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เมื่อต้องเรียกขานบุคคลอื่น ชาวอังกฤษจะพิจารณาสถานภาพทางสังคมของตนเองและผู้ฟัง แต่สำหรับชาวนอร์เวย์จะพิจารณาลักษณะบุคลิกภาพของผู้ฟัง เช่น อายุ เสื้อผ้า การปรากฏตัว เป็นต้น ชาวอังกฤษใช้คำนำหน้าชื่ออย่างแพร่หลาย และให้ความสำคัญกับการได้รับรูปแบบการเรียกขานที่เหมาะสมกับตนเองจากผู้อื่น และให้ความสำคัญกับการใช้การเรียกขานที่เหมาะสมกับผู้อื่นมากกว่าชาวนอร์เวย์ ซึ่งเป็นการบ่งชี้การเคารพตนเองและการประเมินค่าบุคคลอื่น

ในการแสดงความสุภาพ แม้ว่าคนทั้ง 2 ประเทศจะเห็นความสำคัญของการแสดงออกโดยใช้วัจนภาษา คือ การใช้การเรียกขาน และการใช้วัจนภาษาเหมือนกัน เช่น ท่าทาง ทิศทางการมอง เป็นต้น แต่ชาวอังกฤษให้ความสำคัญอย่างมากกับการแสดงความสุภาพโดยใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษามากกว่าชาวนอร์เวย์ และบรรทัดฐานทางสังคมจะเป็นตัวกำหนดการใช้วัจนภาษาของทั้ง 2 ประเทศดังกล่าว นอกจากนี้ปัจจัยทางสังคมและบริบทมีอิทธิพลต่อกลวิธีความสุภาพที่คนทั้ง 2 ประเทศใช้

การใช้การเรียกขานของชาวอังกฤษและชาวนอร์เวย์แสดงให้เห็นว่า ชาวอังกฤษมีท่าทีที่สุภาพมากกว่าชาวนอร์เวย์ และชาวอังกฤษยึดถือบทบาทของสถานภาพและการแบ่งชนชั้นทางสังคมของคนในสังคม ซึ่งเป็นลักษณะเด่นทางสังคมของคนอังกฤษ ส่วนคนนอร์เวย์ยึดถือบทบาทและอาชีพของคนในสังคม ซึ่งสิ่งนี้ทำให้เห็นการจัดลำดับทางสังคมผ่านการใช้การเรียกขานของคนทั้ง 2 ประเทศ นอกจากนี้การใช้การเรียกขานของคนทั้ง 2 ประเทศยังแสดงให้เห็นว่า คุณค่าทางวัฒนธรรมและการเล็งดูอบรมมีอิทธิพลต่อการรับรู้การใช้การเรียกขาน ซึ่งทำให้คนทั้ง 2 ประเทศปรากฏการใช้การเรียกขานที่แตกต่างกันอีกด้วย

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของสังคมไทยพบว่า ค่านิยมเป็นสิ่งที่คนในสังคมกำหนดขึ้นยึดถือ และนำมาใช้เป็นกฎในการควบคุมคนในสังคม บุคคลจึงประพฤติตนให้สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมที่ตนเองเป็นสมาชิกอยู่ เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมนั้น ๆ ได้ ผู้วิจัยได้นำแนวความคิดเกี่ยวกับค่านิยมมาใช้ในการศึกษาร่วมกับการนำเสนอภาพลักษณ์ด้วยการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะ เมื่อตอบคำถามในกรณีความขัดแย้ง เพื่อให้เห็นบทบาทของค่านิยมของสังคมที่มีต่อการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการความร่วมมือในการสนทนา กลวิธีความสุภาพ การใช้ภาษาที่แปรไปตามปัจจัยทางสังคม ภาพลักษณ์ และค่านิยมของสังคมไทยที่ได้ศึกษานั้น ผู้วิจัยจะนำแนวคิดเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวไปใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์การใช้ภาษาในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนในบทที่ 4 และบทที่ 5 ต่อไป เพื่อให้เห็นลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพของบุคคลสาธารณะ เพื่อให้เห็นลักษณะของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพในการนำเสนอภาพลักษณ์ และเพื่อให้เห็นบทบาทของปัจจัยทางสังคมและค่านิยมของสังคมต่อการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา กลวิธีความสุภาพ และการนำเสนอภาพลักษณ์

บทที่ 3 บริบทของสถานการณ์ความขัดแย้งที่ใช้ในการวิจัย

การสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งเป็นการสื่อสารของบุคคล 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่ง คือ นักข่าว ซึ่งถามคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง อีกฝ่ายหนึ่ง คือ บุคคลสาธารณะ ซึ่งตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะจะใช้รูปแบบภาษาใดตอบคำถาม อาจต้องคำนึงถึงค่านิยม บรรทัดฐาน ตลอดจนวัฒนธรรมในการใช้ภาษาของสังคมที่บุคคลสาธารณะเป็นสมาชิก เนื่องจากค่านิยม บรรทัดฐาน และวัฒนธรรมเหล่านั้น เป็นเสมือนกฎที่ควบคุมการใช้ภาษาในการสื่อสารให้เป็นไปได้ไปอย่างราบรื่นและบรรลุวัตถุประสงค์ การเลือกใช้รูปแบบภาษาในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะตามกฎหมายของสังคมดังกล่าวจึงเป็นพฤติกรรมการสื่อสาร (Schiffrin, D., 1994: 137) แนวทางที่สามารถนำมาอธิบายให้เห็นภาพกว้าง ๆ ของพฤติกรรมการสื่อสารในเหตุการณ์การตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะได้แนวทางหนึ่ง คือ แนวทางของเดลล์ ไฮม์ส์ (Dell Hymes) ซึ่งได้เสนอแนวทางในการวิเคราะห์ เรียกว่า ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร (Ethnography of speaking หรือ Ethnography of communication)

3.1 แนวคิดเกี่ยวกับชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารของเดลล์ ไฮม์ส์ (Dell Hymes)

แนวความคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์การสื่อสารตามแนวคิดชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารของไฮม์ส์เป็นวิธีการวิเคราะห์การสื่อสารของสมาชิกในชุมชนภาษาหนึ่งที่ต้องลงพื้นที่เก็บข้อมูลภาษาจากสมาชิกในชุมชนภาษานั้นโดยตรง เนื่องจากผู้ศึกษาจะวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง และจะนำข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคมวัฒนธรรมของสมาชิกในชุมชนภาษานั้น ไม่ว่าจะ เป็นทัศนคติ ความสนใจ ความเชื่อ ค่านิยม บรรทัดฐานทางสังคม เป็นต้น มาประกอบการวิเคราะห์การใช้ภาษาในการสื่อสารของสมาชิกในชุมชนภาษา เพื่อให้เห็นพฤติกรรมการสื่อสารของสมาชิกในชุมชนภาษานั้นอย่างชัดเจน แต่ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยจะนำกรอบแนวคิดของไฮม์ส์มาใช้เท่านั้น เพื่อให้เห็นภาพกว้าง ๆ ของบริบทการสื่อสารในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตว่า พฤติกรรมการสื่อสารของกลุ่มบุคคลสาธารณะปรากฏองค์ประกอบอย่างไร และองค์ประกอบดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาในการสื่อสารของบุคคลสาธารณะอย่างไร

ไฮม์ส์ (Dell Hymes) ได้อธิบายเกี่ยวกับชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร (Ethnography of speaking หรือ Ethnography of communication) ไว้ว่า เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสาร

สถานการณ์การสื่อสาร การแลกเปลี่ยนการสื่อสาร และเหตุการณ์การสื่อสาร ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและสถานการณ์การสื่อสาร โดยมองการสื่อสารจากทัศนคติและความสนใจของชุมชนภาษา และสมาชิกของชุมชนภาษานั้นอยู่ในฐานะของแหล่งที่แบ่งปันความรู้ความเข้าใจ และวิเคราะห์เปรียบเทียบการสื่อสารบนพื้นฐานของหลายศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นมานุษยวิทยา สังคมวิทยา หรือจิตวิทยา เป็นต้น (Hymes, 1974: 3 – 8, 92) นอกจากนี้ยังเป็นการศึกษาความสามารถของเจ้าของภาษาที่ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง และอธิบายความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence) มากกว่าอธิบายความสามารถในการสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (linguistic competence) ของผู้พูดหรือผู้ฟังอีกด้วย (Johnstone and Marcellino, 2011: 59)

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2550: 181) ได้อธิบายเกี่ยวกับชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารของไฮมส์ เพิ่มเติมว่า เป็นการศึกษาบทบาทของภาษาในการสื่อสารของคนในชุมชน หรือการศึกษาโดยละเอียดถึงวิธีการใช้ภาษาในวัฒนธรรมต่าง ๆ เช่น การศึกษาหน้าที่และการใช้วัจนลีลาต่าง ๆ รวมทั้งภาษาย่อย และภาษาต่าง ๆ ตลอดจนการวิเคราะห์ศิลปะในการพูดและวัจนกรรมในแต่ละสังคม การศึกษานี้เป็นการบูรณาการความรู้จากหลากหลายสาขาวิชา เช่น สังคมวิทยา มานุษยวิทยา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ผู้ศึกษาชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการพูดเชื่อว่า ภาษาเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งซึ่งเหมือนพฤติกรรมอื่น ๆ ของมนุษย์ในสังคม คือ มีกฎควบคุมอยู่ และเราสามารถพรรณนากฎเหล่านั้นได้

ตามแนวความคิดของไฮมส์ (1974: 51 - 53) การสื่อสารแบ่งออกเป็น 3 หน่วย ได้แก่

3.1.1 สถานการณ์การสื่อสาร หรือสถานการณ์การพูด (speech situation)

สถานการณ์การสื่อสาร คือ บริบททางสังคมที่การสื่อสารเกิดขึ้น เช่น การเฉลิมฉลอง มีอาหาร การท่องเที่ยวตกปลา เป็นต้น เป็นหน่วยการสื่อสารที่ใหญ่ที่สุด

พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) (2557: 81) ได้อธิบายเกี่ยวกับสถานการณ์การสื่อสาร หรือสถานการณ์การพูดไว้ว่า คือ สถานการณ์ที่ประกอบด้วยเหตุการณ์สื่อสารหลายเหตุการณ์ เช่น สถานการณ์การสื่อสารการสัมมนามักประกอบด้วยเหตุการณ์สื่อสาร การลงทะเบียน การเปิดสัมมนา การปาฐกถาพิเศษ การเสนอบทความ การถามคำถาม การอภิปรายรวม การปิดสัมมนา นอกจากนี้สถานการณ์การสื่อสารอาจต่างกันได้แม้จะยังอยู่ในสถานที่เดิม ถ้ากิจกรรมที่เกิดขึ้นในสถานะนั้นแตกต่างกัน เช่น สถานการณ์การสื่อสารการเปิดการพิจารณาคดีในศาลกับสถานการณ์การปิดพิจารณาคดีในศาล ในทางตรงข้าม สถานการณ์สื่อสารอาจเป็นสถานการณ์เดียวกันได้แม้ว่าจะต่างสถานที่ เช่น สถานการณ์สื่อสารการแสดงธรรมเทศนาอาจเกิดขึ้นที่วัดหรือหอประชุมโรงเรียนก็ได้

3.1.2 เหตุการณ์สื่อสาร (speech event)

เหตุการณ์สื่อสาร คือ กิจกรรมซึ่งเกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ (rule) หรือบรรทัดฐาน (norm) ของการใช้การสื่อสาร โดยจะเกิดขึ้นในสถานการณ์การสื่อสาร เช่น บทสนทนาระหว่างงานเฉลิมฉลอง และเหตุการณ์สื่อสารเดียวกันอาจเกิดในสถานการณ์การสื่อสารที่แตกต่างกัน เช่น บทสนทนาที่เป็นส่วนตัวอาจเกิดในสถานการณ์การสื่อสารของงานเฉลิมฉลอง หรือของการหยุดพักครึ่งเพื่อเปลี่ยนข้างในการแข่งขัน เหตุการณ์การสื่อสารเป็นหน่วยการสื่อสารรองลงมาจากสถานการณ์การสื่อสาร

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2550: 182) ได้อธิบายเกี่ยวกับเหตุการณ์สื่อสารว่า การจะเข้าถึงพฤติกรรมการพูดหรือการสื่อสารต้องวิเคราะห์จากมุมมองของมโนทัศน์นี้ ซึ่งหมายถึง เหตุการณ์ที่ผู้พูดใช้ภาษาเพื่อสื่อสารตามวัตถุประสงค์ที่เขาต้องการ เช่น การทักทาย การอำลา การแสดงความเสียใจ การกล่าวเปิดงาน เป็นต้น

นอกจากนี้พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) (2557: 426) ยังได้อธิบายอีกว่า เหตุการณ์สื่อสาร หรือเหตุการณ์การพูด คือ กิจกรรมหรือประเด็นต่าง ๆ ของกิจกรรม ซึ่งมักจะถูกกำหนดด้วยกฎ (rule) หรือบรรทัดฐาน (norm) ของการใช้คำพูดนั้น ๆ เช่น การบรรยาย การสนทนาทางโทรศัพท์ การสวดมนต์ การสัมภาษณ์ การเล่าเรื่องตลก ซึ่งในกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ การพูดจะมีบทบาทสำคัญมากที่สุด เพราะการตัดการพูดทิ้งไป กิจกรรมเหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้

3.1.3 วัจนกรรม (speech act)

วัจนกรรม คือ ถ้อยคำที่สื่อเจตนา เหตุการณ์สื่อสารหนึ่งอาจมีวัจนกรรมเดียว และชนิดของวัจนกรรมเดียวกันอาจเกิดในเหตุการณ์สื่อสารที่แตกต่างกัน เช่น การพูดตลก อาจเกิดในการสนทนาส่วนตัว หรือการแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ หรือการบรรยาย เป็นต้น นอกจากนี้การแปลความหมายของวัจนกรรมขึ้นกับสถานภาพทางสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา ตลอดจนบริบทของวัจนกรรมด้วยวัจนกรรมจัดเป็นหน่วยการสื่อสารที่เล็กที่สุดในการสื่อสาร

พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) (2557: 424) อธิบายเกี่ยวกับวัจนกรรมว่า คือ การกระทำด้วยคำพูด ซึ่งจำแนกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ตามเจตนาของผู้พูด เช่น บอกเล่า สัญญา ขอร้อง สั่ง ถาม เป็นต้น

ในการวิเคราะห์การสื่อสารดังกล่าวเพื่อให้เห็นภาพรวมของพฤติกรรมการสื่อสารของคนในสังคม ไทมส์ (1974: 54 – 62) ได้นำเสนอหลักการวิเคราะห์ที่เรียกว่า SPEAKING ดังนี้

S =Setting หรือ Scene

Setting หรือ Scene คือ เวลา และสถานที่ที่เกิดวัจนกรรม และเหตุการณ์ทางกายภาพ เช่น การจัดโต๊ะเก้าอี้ในห้องประชุมเมื่อฉากเปลี่ยน บุคคลเดียวกันที่อยู่ในเวลาและสถานที่เดียวกันอาจเกิดการปฏิสัมพันธ์ใหม่ เช่น การปฏิสัมพันธ์จากทางการเป็นไม่เป็นทางการ หรือจากเคร่งเครียดเป็นรื่นเริง

P = Participants

Participants คือ ผู้ร่วมสนทนา ซึ่งหมายถึง ผู้พูด หรือผู้ส่งสาร ผู้ฟัง หรือผู้รับสาร ซึ่งการใช้ภาษาของผู้ร่วมสนทนาจะแตกต่างกันตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เช่น อายุ เพศ สถานภาพทางสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างกัน เป็นต้น

E = End

End คือ จุดมุ่งหมาย หรือจุดประสงค์ ซึ่งหมายถึงทั้งจุดประสงค์ของเหตุการณ์การสื่อสาร และจุดประสงค์ของผู้ร่วมสนทนา

A = Act sequence

Act sequence คือ ลำดับวัจนกรรม โดยศึกษาว่า วัจนกรรมมีการเรียงลำดับอย่างไรในเหตุการณ์การสื่อสารและอะไรคือเนื้อหาของคำพูด

K = Key

Key คือ กุญแจ ซึ่งหมายถึง น้ำเสียง ท่าทาง เจตนา ในการสื่อสาร และจะเกิดร่วมกับฉากผู้ร่วมสนทนา การกระทำ และภาษา โดยอาจแสดงออกมาทางอวัจนภาษา เช่น ท่าทาง การแต่งกาย เป็นต้น และทางวัจนภาษา เช่น การพูดสระเสียงยาว หมายถึง การเน้นข้อความ เป็นต้น

I = Instrumentalities

Instrumentalities คือ เครื่องมือ หรือรหัสทางภาษา เช่น ภาษา ภาษาถิ่น วิธภาษา และทำเนียบภาษาต่าง ๆ และช่องทางการสื่อสาร เช่น การพูด การเขียน เป็นต้น

N = Norms of Interaction and Interpretation

Norms of Interaction and Interpretation คือ บรรทัดฐานของการปฏิสัมพันธ์ และการตีความ ลักษณะของการพูดในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้ฟัง ซึ่งตีความด้วยการใช้วัฒนธรรมทางสังคมของคนในสังคมนั้น

G = Genre

Genre คือ ประเภทของการสื่อสาร หรือประเภทของเหตุการณ์สื่อสาร เช่น การบรรยาย บทกวี จดหมาย เป็นต้น

เมื่อนำกรอบแนวคิดเกี่ยวกับหน่วยของการสื่อสารของโฮมส์มาวิเคราะห์ปรับการสื่อสารในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตพบว่า การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต คือ สถานการณ์การสื่อสาร (speech situation) ในสถานการณ์การสื่อสารดังกล่าวปรากฏเหตุการณ์สื่อสาร (speech event) 2 เหตุการณ์ คือ เหตุการณ์การถามคำถามของนักข่าวเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะกับคู่กรณี และเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งระหว่างตนเองกับคู่กรณี ซึ่งอาจถามคำถามและตอบคำถามจบหรือไม่จบภายใน 1 ผลัดการพูดก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นกับจุดหมาย หรือ

จุดประสงค์ (End) ของนักข่าวและบุคคลสาธารณะ ซึ่งเป็นผู้ร่วมสนทนา (Participants) และในเหตุการณ์การสื่อสารดังกล่าวยังปรากฏวัจนกรรม (speech act) หลายประเภททั้งนี้ขึ้นกับจุดมุ่งหมาย หรือจุดประสงค์ของนักข่าวและบุคคลสาธารณะ ซึ่งเป็นผู้ร่วมสนทนา ในการวิเคราะห์พฤติกรรมการสื่อสารของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง ผู้วิจัยจะใช้แนวคิดเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ในสื่อมวลชนประเภทอินเทอร์เน็ต อิทธิพลของปัจจัยทางสังคมที่มีต่อการแปรของภาษา วัจนกรรม น้ำเสียง และวัจนลีลา ร่วมกับหลักการวิเคราะห์ SPEAKING ของโฮมส์

3.2 ลักษณะการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งตามหลัก SPEAKING ของ เดลล์ ไฮมส์ (Dell Hymes)

ในบริบทสถานการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตนั้น การวิเคราะห์องค์ประกอบของการสื่อสารตามหลัก SPEAKING ของโฮมส์จะทำให้เห็นภาพรวมของพฤติกรรมการสื่อสารของบุคคลสาธารณะ ดังนี้

3.2.1 กาลเทศะ หรือฉาก

ลักษณะของกาลเทศะหรือฉากของการสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้งพบว่าสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาและสถานที่ กล่าวคือ นักข่าวสามารถสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้ง เมื่อนักข่าวพบ หรือสามารถเข้าถึงตัวบุคคลสาธารณะได้ ไม่ว่าจะเป็งานที่มีผู้ว่าจ้างให้บุคคลสาธารณะไปปรากฏตัว สถานที่ทำงานของบุคคลสาธารณะ โรงพักและหน้าศาลในกรณีที่มีการฟ้องร้องระหว่างบุคคลสาธารณะกับคู่กรณี หน้ากลุ่มผู้ชุมนุมของตนเอง เป็นต้น กาลเทศะหรือฉากของการสัมภาษณ์ดังกล่าวทำให้บุคคลสาธารณะไม่สามารถกำหนดเวลาและสถานที่ในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของนักข่าวได้อย่างแน่นอนและในระหว่างการสัมภาษณ์ บุคคลที่รับทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งมีเพียงนักข่าวและบุคคลสาธารณะ ซึ่งอยู่ในเวลาและสถานที่นั้นเท่านั้น

หลังจากการสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้ง นักข่าวจะนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งจากการสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะกับคนในสังคม ซึ่งกาลเทศะหรือฉากของการนำเสนอหรือเผยแพร่ข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาและสถานที่ กล่าวคือ เมื่อนักข่าวได้รับข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งจากการสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะแล้วนักข่าวก็จะนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นผ่านสื่อหลายประเภทไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อวิทยุกระจายเสียง สื่อวิทยุโทรทัศน์ซึ่งทำให้คนในสังคมสามารถเข้าถึงข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวต้องการนำเสนอได้ตลอดเวลาและสถานที่ สื่อประเภทหนึ่งที่นักข่าวเลือกใช้ คือ สื่ออินเทอร์เน็ต เพราะนอกจากคนในสังคมจะสามารถเข้าถึงข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้สัมภาษณ์ได้ตลอดเวลาและสถานที่ที่อย่างรวดเร็วกว่าสื่อประเภทอื่นแล้ว คนในสังคมยังรับข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นย้อนหลังได้

หลายครั้งตามความต้องการของตนเอง เนื่องจากการพัฒนาของระบบการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตที่ก้าวหน้าทำให้ผู้บริโภคจำนวนมากสามารถเข้าถึงข่าวสารได้ทุกที่ทุกเวลาได้อย่างรวดเร็ว และมีระบบการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารไว้ในฐานข้อมูลเป็นระยะเวลานาน ซึ่งทำให้ผู้บริโภคสามารถรับชมข่าวสารที่ตนเองต้องการย้อนหลังได้

ลักษณะกาลเทศะหรือฉากของการสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้ง และการนำเสนอหรือเผยแพร่เกี่ยวกับความขัดแย้งจากการสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะกับคนในสังคมที่ไม่สามารถกำหนดเวลาและสถานที่ได้ดังกล่าว ทำให้บุคคลสาธารณะมีโอกาสในการเตรียมตัวที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งได้น้อย และทำให้นักข่าวไม่ได้เป็นผู้ร่วมเหตุการณ์ที่ได้รับข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งโดยตรงจากบุคคลสาธารณะเพียงบุคคลเดียวเท่านั้น แต่คู่กรณีและคนในสังคม ซึ่งได้รับข้อมูลรายละเอียดจากการนำเสนอของนักข่าวผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตยังเป็นผู้ร่วมเหตุการณ์อีกด้วย บุคคลสาธารณะจึงต้องระมัดระวังในการตอบคำถาม เนื่องจากการตอบคำถามไม่ได้เป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณีเพียงเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ในอนาคตของบุคคลสาธารณะ และส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้าและความมั่นคงในหน้าที่การงานต่อไปอีกด้วย

3.2.2 ผู้ร่วมสนทนา

ในเหตุการณ์สื่อสารที่ประกอบไปด้วยการถามคำถามของนักข่าว และการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะจะปรากฏผู้ร่วมสนทนาดังนี้

3.2.2.1 นักข่าวและบุคคลสาธารณะ

ในกาลเทศะหรือฉากของการสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้ง ผู้ร่วมสนทนาในกาลเทศะหรือฉากนี้คือ นักข่าว ซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในสังกัดของสำนักข่าวต่าง ๆ ทำหน้าที่ถามคำถาม และบุคคลสาธารณะ ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จัก และได้รับความสนใจจากคนในสังคม ทำหน้าที่ตอบคำถาม นักข่าวและบุคคลสาธารณะสามารถสลับหน้าที่กันเป็นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร กล่าวคือ เมื่อนักข่าวถามคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะกับคู่กรณี นักข่าวจะเป็นผู้ส่งสาร ส่วนบุคคลสาธารณะจะเป็นผู้รับสาร และเมื่อบุคคลสาธารณะตอบคำถามของนักข่าว บุคคลสาธารณะจะเป็นผู้ส่งสาร ส่วนนักข่าวจะเป็นผู้รับสาร

เพศของบุคคลสาธารณะมีทั้งเพศชายและเพศหญิง และสถานภาพของบุคคลสาธารณะปรากฏ 2 สถานภาพ คือ ดาราและนักการเมือง ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะกับคู่กรณี เพศของบุคคลสาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นเพศของผู้พูด และเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง และสถานภาพอาจทำให้ปรากฏการใช้ภาษาในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งที่แตกต่างกัน

ในด้านของสถานภาพระหว่างนักข่าวและบุคคลสาธารณะนั้นพบว่า นักข่าวมีสถานภาพที่เหนือกว่าบุคคลสาธารณะ เนื่องจากเมื่อบุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดกับนักข่าวแล้ว สิทธิขาดในการนำเสนอข้อมูลรายละเอียดขึ้นกับนักข่าวว่า จะนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นไปในแง่มุมไหน หรือไปในแนวทางใด สถานภาพระหว่างนักข่าวและบุคคลสาธารณะดังกล่าวทำให้บุคคลสาธารณะต้องเลือกใช้ภาษาในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะด้วย เพื่อให้ นักข่าวเกิดความพึงพอใจในการตอบคำถามของตนเอง และส่งผลดีต่อภาพลักษณ์ของตนเอง

3.2.2.2 บรรณาธิการข่าว คนในสังคม และคู่กรณี

เมื่อนักข่าวได้รับข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งจากการสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะ และต้องการนำเสนอหรือเผยแพร่ข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นกับคนในสังคม กาลเทศะหรือฉากของการนำเสนอหรือเผยแพร่ข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นจะปรากฏผู้ร่วมสนทนา คือ บรรณาธิการสำนักข่าว ซึ่งทำหน้าที่พิจารณาและคัดเลือกว่า ข้อมูลรายละเอียดใดที่สมควรจะนำเสนอกับคนในสังคม ซึ่งอาจเป็นข้อมูลรายละเอียดทั้งหมด หรือเป็นข้อมูลรายละเอียดบางส่วนจากการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ การพิจารณาของบรรณาธิการสำนักข่าวในการนำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้สัมภาษณ์กับนักข่าวก่อนการเผยแพร่ดังกล่าว ทำให้บุคคลสาธารณะต้องระมัดระวังในการตอบคำถาม เพื่อให้ข้อมูลรายละเอียดไม่บิดเบือนไปจากที่ตนเองให้ และไม่ทำให้ภาพลักษณ์ตนเองเสียหาย ไม่ว่าสำนักข่าว หรือนักข่าวจะนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งระหว่างตนเองกับคู่กรณีทั้งหมด หรือเพียงบางส่วนก็ตาม

เมื่อข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งจากการสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะผ่านการพิจารณาจากบรรณาธิการสำนักข่าว และเผยแพร่กับคนในสังคมผ่านสื่อประเภทยินเทอร์เน็ตแล้ว จะปรากฏผู้ร่วมสนทนาในกาลเทศะหรือฉากของการนำเสนอหรือเผยแพร่ข้อมูลรายละเอียด คือ คนในสังคมและคู่กรณี ซึ่งเป็นผู้รับทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งตามที่สำนักข่าวนำเสนอ การที่คนในสังคมและคู่กรณีได้รับทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งที่บุคคลสาธารณะให้สัมภาษณ์ด้วยนั้นทำให้บุคคลสาธารณะต้องระมัดระวังในการตอบคำถาม เนื่องจากหากไม่ระมัดระวัง อาจถูกคู่กรณีฟ้องร้อง ส่งผลให้ภาพลักษณ์ของตนเสียหาย และอาจทำให้เสียการสนับสนุนและการยอมรับจากคนในสังคมได้ และเนื่องจากอาชีพของบุคคลสาธารณะไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง หรือดารา ต้องได้รับการสนับสนุนและการยอมรับจากคนในสังคมเป็นสำคัญ การสูญเสียการสนับสนุนและการยอมรับจากคนในสังคมอาจส่งผลต่อความก้าวหน้าและความมั่นคงในหน้าที่การงานของบุคคลสาธารณะได้

3.2.3 จุดมุ่งหมาย

สถานการณ์การสื่อสารการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตประกอบด้วยเหตุการณ์สื่อสาร 2 เหตุการณ์ ได้แก่ เหตุการณ์การถามของนักข่าว และ

เหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ และแต่ละเหตุการณ์สื่อสารปรากฏจุดมุ่งหมาย หรือ จุดประสงค์ ดังนี้

3.2.3.1 จุดมุ่งหมายของเหตุการณ์การถามของนักข่าว

จุดมุ่งหมายของเหตุการณ์สื่อสารนี้ คือ ต้องการได้รับคำตอบจากบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับ ความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะกับคู่กรณี โดยนักข่าวจะใช้ประโยคคำถามในประเด็นที่ ตนเองต้องการทราบ ปรากฏรูปแบบของประโยคคำถาม 4 รูปแบบ ดังนี้

(1) ประโยคคำถามที่ต้องการการตอบรับหรือปฏิเสธ คือ รูปแบบคำถามที่ต้องการให้บุคคลสาธารณะยืนยันหรือปฏิเสธข้อมูลรายละเอียดที่เป็นข้อสงสัยของนักข่าว คำถามในรูปแบบนี้จะลงท้ายด้วยคำแสดงคำถาม “ไหม” และ “หรือ” เช่น เหมอ หรือเปล่า หรือยัง ใช่ไหม ไหม เป็นต้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1

“ตกลงเนี่ยะ ถูกตบหรือเปล่าอะ”

“นายกคะ มีการวิเคราะห์จากอันจาสิลาคะว่า ที่รัฐบาลไม่เข้มงวดกับผู้ชุมนุม จึงปล่อยให้มีการบุกรุกสถานที่ตามใจแกนนำของผู้ชุมนุม เป็นเพราะว่ารัฐบาลชุดนี้เกรงว่าจะซ้ารอยรัฐบาลชุดที่แล้วจนมีผู้เสียชีวิต 99 ศพใช่ไหมคะ”

“แบบนี้หลังจากนี้จะสามารถพูดคุยกับเขาได้ตามปกติหรือว่าร่วมงานกันได้ตามปกติไหม”

“ได้ยื่นข่าวพอได้ยื่นข่าวบ้างหรือยังคะ”

ถ้อยคำว่า “หรือเปล่า” “ใช่ไหม” “ไหม” และ “หรือยัง” ที่นักข่าวใช้ในคำถามเป็นถ้อยคำที่ต้องการให้บุคคลสาธารณะยืนยันหรือปฏิเสธข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะที่ตนเองได้รับทราบมา

(2) ประโยคคำถามที่ต้องการให้เลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ ประโยคคำถามที่นักข่าวกำหนดตัวเลือกมาให้บุคคลสาธารณะ 2 ตัวเลือก เพื่อให้บุคคลสาธารณะเลือกคำตอบอย่างใดอย่างหนึ่งจากตัวเลือก 2 ตัวเลือกนั้น ประโยคคำถามดังกล่าวจะลงท้ายคำแสดงคำถาม “หรือ” ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 2

“ก่อนที่เราจะตัดสินใจอย่างนี้เราได้แบบพูดคุยกับพี่ต๋าก่อนไหมหรือบอกกะทันหันเลย”

“โดยส่วนตัวยังรับงานร่วมกันได้หรืออย่างไร”

นักข่าวใช้ถ้อยคำว่า “หรือ” ในประโยคคำถามเพื่อต้องการให้บุคคลสาธารณะเลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่งจากตัวเลือก 2 ตัวเลือกที่นักข่าวได้ให้ไป

(3) ประโยคคำถามที่ต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าวคือ ประโยคคำถามที่นักข่าวใช้เพื่อตรวจสอบข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองได้รับมาจากการคาดการณ์ของตนเอง

แหล่งข่าวต่าง ๆ คู่กรณี และบุคคลอื่น ๆ ตลอดจนที่ได้รับมาจากบุคคลสาธารณะเองเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะกับคู่กรณีว่าเป็นข้อมูลรายละเอียดเป็นดังเช่นที่นักข่าวได้รับข้อมูลรายละเอียดหรือไม่ โดยใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเจตนาถาม ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 3

“ให้เวลานายก 45 วัน”

“เออ ไอ้ใบลาออกสรุปแล้วก็คือ ยืนยันว่า เป็นลายมือของคุณชัยวัฒน์”

“วันนี้เค้าโทรมาแสดงความยินดี”

“มีเพื่อนพยายามที่จะแบบเป็นตัวกลางประสานร้อยร้าว”

ตัวอย่างในข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นักข่าวใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเจตนาถามเพื่อตรวจสอบสมมติฐานว่า ข้อมูลรายละเอียดเป็นไปตามที่ตนเองได้รับมาหรือไม่

(4) ประโยคคำถามที่ต้องการข้อมูลรายละเอียด คือ ประโยคคำถามที่นักข่าวต้องการให้บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งในประเด็นที่นักข่าวสงสัย ปรากฏ 3 ลักษณะ ได้แก่

(4.1) ประโยคคำถามที่ลงท้ายด้วยคำสรรพนามและคำวิเศษณ์แสดงคำถาม และคำบอกจำนวน (สถาบันภาษาไทย, 2552:146, 109) เช่น ใคร อย่างไร ทำไม อะไร ไหน เพราะอะไร ก็ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 4

“ช่วยเล่าเหตุการณ์นิดนึงค่ะว่าเกิดอะไรขึ้นกับทางพี่นงเขาคะ”

“ถามนิดนึงครับคุณรังสิมาในเรื่องที่ทุกคนอ้างว่า อะไรก็ส่วนตัว ตั้งแต่เรื่องจริยธรรมรัฐมนตรี นลินี หรือว่าเรื่องของบริษัทพีอาร์ของคุณณัฐวุฒิว่าเป็นเรื่องส่วนตัว ส่วนตัวเนี่ยะ มันแบ่งกันยังไงระหว่างความเป็นบุคคลสาธารณะกับเรื่องส่วนตัวเนี่ยะ”

“หลังจากที่ยึดอำนาจได้แล้วเนี่ยะครับ ใครจะมาเป็นผู้ปกครอง”

“อันนี้ก็ขอหาคะ”

“มีประโยคไหนที่ทำให้เรารู้สึกว่าต้องดำเนินคดีแล้ว”

“เหตุผลเพราะอะไรคะ”

“ทำไมไม่จูงมือมานั่งแถลงข่าวด้วยกันคะ”

“พี่ทราบเมื่อไหร่คะ”

ถ้อยคำว่า “ยังไง” “ใคร” “ก็” “ไหน” “เพราะอะไร” “ทำไม” และ “เมื่อไหร่” ที่นักข่าวใช้ในประโยคคำถามเป็นถ้อยคำที่ต้องการให้บุคคลสาธารณะอธิบายข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวที่นักข่าวต้องการทราบ

(4.2) ประโยคบอกเล่าที่มีเจตนาถามให้บุคคลสาธารณะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งที่นักข่าวได้กล่าวถึง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 5

“จริง ๆ แล้วมีอีกเรื่องนึงเนอะที่บอกว่า เค้าออกมาแฉประมาณว่าพี่แมนไปขอ หลับนอนอะไรกับเค้าอะไรอย่างงี้”

“แต่เค้าพูดว่า ก็เรามีเรื่องกันอยู่ก็ต้องหมายถึงฉันสิ”

“เค้าคุยแล้วเค้าก็บอก บอกความต้องการไปแล้วนี่คะว่า ไม่อยากให้มีการเสนอร่างเข้ามาในช่วงนี้ หรือว่าไอ้ที่ค้างอยู่หยุดไปก่อน หรือเอาออกไปก่อน เพื่อความสบายใจ ถึงจะเดินหน้าคุยกันได้”

“แล้วที่พรรคเพื่อไทยกล่าวหาว่า พรรคประชาธิปัตย์ซื้อหากบฏ เพราะหัวหน้าพรรคเองก็ไม่ได้รู้จักห้ามปราม”

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า เมื่อนักข่าวต้องการให้บุคคลสาธารณะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งที่ตนเองได้กล่าวถึง นักข่าวจะใช้ประโยคบอกเล่าที่มีเจตนาถามดังกล่าว

3.2.3.2 จุดมุ่งหมายของเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ

จุดมุ่งหมายของเหตุการณ์การสื่อสารนี้ คือ ต้องการให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ หรือแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้รับมาจากแหล่งข่าวต่าง ๆ คู่กรณี หรือบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง โดยการให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ตามความรับรู้ของตนเอง หรือตามที่ตนเองได้ประสมกับนักข่าว หรือหลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวกับตนเอง คู่กรณี บุคคลที่ 3 และเรื่องราวความขัดแย้ง นอกจากจุดมุ่งหมายดังกล่าวแล้ว บุคคลสาธารณะยังมีจุดมุ่งหมายในการนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองไปพร้อมกับการให้ การแก้ไข หรือการหลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งเหล่านั้นด้วย ดังนั้น จุดมุ่งหมายดังกล่าวจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลสาธารณะเลือกที่จะปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา

3.2.4 ลำดับวัจนกรรม

เซอร์ล (John R. Searle) ได้แบ่งวัจนกรรมเป็น 5 ประเภท โดยยึดกริยาบงการกระทำเป็นหลัก (สุจริตลักษณ์ ตีพิมพ์, 2549:73 - 74) ดังนี้

3.2.4.1 การบอกกล่าว (representative) เป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดทำให้ตนเองถูกผูกมัดอยู่กับความเป็นจริงของประพจน์นั้น ๆ เช่น การยืนยัน (asserting) การสรุป (concluding) การบรรยายหรือการพรรณนา (describing) การคาดการณ์ (anticipating) เป็นต้น

3.2.4.2 การกล่าวชี้แนะ (directive) เป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดพยายามกำหนดให้ผู้รับสารกระทำบางสิ่งบางอย่าง เช่น การสั่ง (ordering) การขอร้อง (requesting) การถาม (questioning) เป็นต้น

3.2.4.3 การกล่าวผูกพัน (comminssive) เป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดผูกมัดตนเองต่อการกระทำในอนาคต เช่น การสัญญา (promising) การข่มขู่ (threatening) การยื่นข้อเสนอหรือการเสนอตัว (offering) เป็นต้น

3.2.4.4 การกล่าวแสดงออก (expressive) เป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดกล่าวแสดงความรู้สึกหรือทัศนคติบางอย่างหรือบางเรื่อง เช่น การขอบคุณ (thanking) การขอโทษหรือการขออภัย (apologizing) การต้อนรับ (welcoming) การแสดงความยินดี (congratulating) เป็นต้น

3.2.4.5 การกล่าวประกาศ (declaration) เป็นวัจนกรรม ซึ่งผู้พูดกล่าวถ้อยคำที่มีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่าง จัดเป็นการกระทำที่ผู้พูดต้องการให้ผู้อื่นได้รับรู้ เช่น การขับออกจากศาสนาหรือสังคมของชุมชน หรือการคว่ำบาตร (excommunicating) การประกาศสงคราม (declaring war) การตั้งชื่อ (christening) การไล่ออกจากงาน (firing from employment) การคัดค้าน (objecting) การแต่งตั้ง (appointing) เป็นต้น

เหตุการณ์สื่อสาร ซึ่งประกอบด้วยเหตุการณ์การถามคำถามของนักข่าว และเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ ปรากฏลำดับวัจนกรรม คือ เริ่มต้นด้วยการใช้วัจนกรรมกล่าวชี้แนะ (directive) เสมอในเหตุการณ์การถามคำถามของนักข่าว โดยใช้การถาม (questioning) เกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

การใช้การถามในวัจนกรรมกล่าวชี้แนะนั้น ปรากฏใช้ 2 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก รูปประโยคตรงตามเจตนาของผู้พูด ซึ่งเรียกว่า วัจนกรรมตรง คือ ใช้รูปประโยคคำถามและมีเจตนา กำหนดให้ผู้รับสารตอบคำถามนั้น โดยมีคำแสดงคำถามในประโยค เช่น

“หลังจากที่ยึดอำนาจได้แล้วนี่เยะครับ **ใคร**จะมาเป็นผู้ปกครอง”

ผู้พูดใช้รูปประโยคคำถาม โดยมีคำแสดงคำถามว่า “ใคร” ในประโยค และมีเจตนาให้ผู้รับสารให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลที่จะมาปกครองหลังจากยึดอำนาจได้แล้ว

ลักษณะที่สอง ปรากฏใช้รูปประโยคไม่ตรงตามเจตนาของผู้พูด ซึ่งเรียกว่า วัจนกรรมอ้อม คือ ใช้รูปประโยคบอกเล่าแต่มีเจตนา กำหนดให้ผู้รับสารตอบคำถามนั้น โดยไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในประโยค เช่น

“เออ ไบ้ไบลาออกสรุปแล้วก็คือ ยืนยันว่า เป็นลายมือของคุณชัยวัฒน์”

ผู้พูดใช้รูปประโยคบอกเล่า แต่มีเจตนาถามคำถามเพื่อตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับผู้รับสารว่า ผู้รับสารยืนยันว่า ไบลาออกเป็นลายมือของนายชัยวัฒน์เองใช่หรือไม่

“จริง ๆ แล้วมีอีกเรื่องนึงเนอะที่บอกว่า เค้าออกมาแฉประมาณว่าพี่แมนไปขอ หลับนอนอะไรกับเค้าอะไรอย่างงี้

ผู้พูดใช้รูปประโยคบอกเล่า แต่มีเจตนาถามคำถามเพื่อให้ผู้รับสารแสดงความคิดเห็นว่า ผู้รับสารมีความคิดเห็นอย่างไรกับถ้อยคำที่คู่กรณีได้กล่าวไว้

หลังจากวัจนกรรมกล่าวชี้หน้า จะปรากฏการใช้วัจนกรรมหลายประเภทในเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ ดังนี้

วัจนกรรมการบอกกล่าว ใช้เพื่อให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะและคู่กรณี ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และความต้องการของบุคคลสาธารณะ เรื่องราวความขัดแย้ง การกระทำของบุคคลสาธารณะและคู่กรณี ตลอดจนพฤติกรรมด้านบวกและด้านลบของบุคคลสาธารณะและคู่กรณี และใช้เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้รับมาจากการคาดการณ์ของนักข่าวเอง จากคู่กรณี จากบุคคลอื่น ๆ หรือจากแหล่งข่าวต่าง ๆ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ตามความรู้หรือตามที่บุคคลสาธารณะได้ประสบมากับนักข่าว ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 6

นักข่าว: อ้อ ชี้ให้ไปจับประธานสภาแทน

นางสาวรังสิมา: **ใช่**

(นางสาวรังสิมา รอดรัมย์ วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองว่า นางสาวรังสิมาชี้ให้ตำรวจของสภาผู้แทนราษฎรไปจับกุมประธานสภาผู้แทนราษฎรแทนการจับกุมตนเองใช่หรือไม่ นางสาวรังสิมาใช้วัจนกรรมบอกกล่าวในการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองในสภาผู้แทนราษฎรว่าตนเองกระทำดังเช่นสมมติฐานของนักข่าว โดยใช้ถ้อยคำว่า “ใช่” เพื่อยืนยันว่า สมมติฐานของนักข่าวนั้นถูกต้อง

ตัวอย่างที่ 7

นักข่าว: แสดงว่าเป้าหมายต่อไปคือสถานที่ราชการ

นายสุเทพ: **เป้าหมายต่อไปก็คือว่า ประชาชนลุกฮือขึ้นแสดงตนไม่ยอมรับระบอบทักษิณ**

ทั้งประเทศ

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองว่า เป้าหมายต่อไปของกลุ่มผู้ชุมนุมคือการยึดสถานที่ราชการใช่หรือไม่ นายสุเทพใช้วัจนกรรมบอกกล่าวในการแก้ไขข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของฝ่ายตนเองที่นักข่าวได้รับมาจากการคาดการณ์ของนักข่าวเอง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ว่า เป้าหมายต่อไปของกลุ่มผู้ชุมนุม คือ ประชาชนแสดงตนไม่ยอมรับระบอบทักษิณทั้งประเทศ

วัจนกรรมกล่าวชี้หน้า ใช้เพื่อให้นักข่าว หรือคู่กรณีกระทำบางสิ่งบางอย่าง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 8

นักข่าว: ที่พี่แตกไปว่าเค้า พุดถึงเค้าในทางไม่ดี ถึงแม้ไม่เอ่ยชื่อแต่ใคร ๆ ก็รู้ว่าเป็นเค้า แล้วเป็นการเปิดทางให้มาเม้นด่าเค้าอีก

นายภรณ์ยู: เออ เดียวก่อนนะครับ คือเรื่องคอมเม้นแน่นอนครับผม ผมจะบอกอย่างนี้ว่า เราอยู่วงการบันเทิงแน่นอนครับมีคนรักคนเกลียดเราแน่นอนครับ แล้วแน่นอนเวลาไปลงเว็บลงอะไรทุกคนด่าทุกคนอะไรก็โอเค ให้มันลืม ๆ ดึกว่า นะครับ เรื่อย่า เราย่า **เอาเรื่องนั้นมาใส่ใจเลยดีกว่าครับผม** ถ้าเราจะอยู่วงการนี้เรา**ต้องอดทน** นะครับผมผมบอกอย่างนี้ดีกว่าครับ

(นายภรณ์ยู โรจนวุฒิชัยธรรม วันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นายภรณ์ยูใช้วัจนกรรมกล่าวชี้หน้า โดยใช้คำว่า “อย่า” และ คำว่า “ต้อง” ในถ้อยคำที่ว่า “เราอย่าเอาเรื่องนั้นมาใส่ใจเลยดีกว่าครับผม” และ “ถ้าเราอยู่วงการนี้เราต้องอดทน” ซึ่งเป็นการสั่ง (ordering) ไม่ให้และให้คู่กรณีทำบางสิ่งบางอย่าง นั่นคือ ไม่ให้ใส่ใจกับความคิดเห็นของบุคคลอื่นที่เขียนแสดงความคิดเห็นลงในเว็บไซต์ และ ให้คู่กรณีอดทน ถ้าจะทำงานอยู่ในวงการบันเทิงตามลำดับ

วัจนกรรมกล่าวผูกพัน ใช้เพื่อกำหนดว่า ตนเองจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้นักข่าวในอนาคตดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 9

นักข่าว: แล้วที่จะฟ้องต่อไปจากแตก คือพี่พจน์อานนที่ใช่ไหมครับ

นางสาวอมลวรรณ: อันนี้เดี๋ยวเอ็มมีของปรึกษาผู้ใหญ่ก่อนได้ไหมคะ **แล้วเดี๋ยวเอ็มมีค่อยมาบอกนะ** ไม่อยากเอ่ยชื่อหรือพาดพิง เพราะว่าทุกวันนี้ก็เป็นฉายาหน้าปลาซ่า ปลาตุตตะใคร้อะไรไม่รู้ ไม่เจตตัวจริง อย่าเพิ่งตัดสินใจ เอ็มมีอาจจะไม่ได้สวยเป๊ะ แต่หน้าไม่ได้ศัลยกรรม ก็สวยแค่นี้ก็พอแล้วนะคะมั้งคะ

(นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นางสาวอมลวรรณใช้วัจนกรรมกล่าวผูกพัน โดยใช้ถ้อยคำว่า “แล้วเดี๋ยวเอ็มมีค่อยมาบอกนะ” ซึ่งเป็นการสัญญา (promising) ที่จะระบุตัวบุคคลที่ตนเองจะดำเนินคดีด้วยในอนาคตกับนักข่าว หลังจากທີ່ปรึกษาต้นสังกัดของตนเองแล้ว

วัจนกรรมกล่าวแสดงออก ใช้เพื่อแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 10

นักข่าว: มันจะจบที่ไม่ศาลได้ไหม เราจะให้เป็นที่ศาลอย่างเดียว

นางสาวอมลวรรณ: ขอให้เป็นที่ศาลดีกว่าค่ะ เพราะเอ็มมีบอกแล้ว เอ็มมีเคยบอกเค้าแล้วว่า เอ็มมีเคยโพสต์อินสตาร์แกรมครั้งนึงว่า **ขอบพระคุณและขอโทษ**ที่เอ็มมีไม่เคยเอ่ยชื่อด้วย เอ็มมีมี

พยาน **เอ็มีมีขอบคุณเค้า** เอ็มีมีก็พูดถึงหลักพระพุทธศาสนาตลอดว่า **เอ็มีมีขอโทษเค้าถ้าเกิดว่าเอ็มีมีทำให้เค้าต้องเสียชื่อเสียง** แต่เอ็มีมีไม่เคยเอ่ยชื่อพี่เค้าเลย แต่ทางโน้นมาบอกว่า เอ็มีมีมาเอ่ยชื่อพี่เค้าก่อน ก็ตอนนี้เรากำลังรวบรวมทุกรายการที่เอ็มีมีไปถ่ายมา ไม่มีชื่อพี่เค้า

(นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นางสาวอมลวรรณใช้วัจนกรรมกล่าวแสดงออก โดยใช้ถ้อยคำว่า “ขอโทษ” (apologizing) เพื่อเป็นการแสดงความรู้สึกเสียใจที่อาจทำให้คู่กรณีเสียชื่อเสียงจากการกระทำของตน และใช้ถ้อยคำว่า “ขอบคุณ” (thanking) เพื่อแสดงว่าตนเองรู้สึกซาบซึ้งที่คู่กรณีภัยให้กับการกระทำนั้นของตน

เมื่อสังเกตการใช้ประเภทของวัจนกรรมในเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะจะพบว่า ประเภทวัจนกรรมที่ปรากฏในการตอบคำถามเสมอ คือ วัจนกรรมบอกกล่าว เนื่องจากจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ ต้องการได้รับข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง ส่วนจุดมุ่งหมายของบุคคลสาธารณะ คือ ตอบสนองความต้องการของนักข่าว โดยให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ทำให้พบวัจนกรรมประเภทนี้อยู่ในเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเสมอ

วัจนกรรมทั้ง 4 ประเภทที่ปรากฏในเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะดังกล่าว เป็นการใช้วัจนกรรมตรงตามการสื่อเจตนาของตนเอง เช่น ใช้วัจนกรรมกล่าวชี้แจง เมื่อบุคคลสาธารณะมีเจตนาให้คู่กรณีกระทำบางสิ่งบางอย่างให้ หรือใช้วัจนกรรมกล่าวแสดงออก เมื่อบุคคลสาธารณะมีเจตนาแสดงความรู้สึกของตนเอง การใช้วัจนกรรมในลักษณะดังกล่าว เรียกว่า วัจนกรรมตรง ซึ่งเป็นการใช้รูปภาษาตรงตามเจตนาของผู้พูด และจะปรากฏเมื่อบุคคลสาธารณะให้ความร่วมมือในการตอบคำถามของนักข่าว หรือบุคคลสาธารณะปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา

ในเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะนั้น ไม่เพียงบุคคลสาธารณะจะใช้วัจนกรรมตรงตามการสื่อเจตนาของตนเองเท่านั้น ยังปรากฏใช้วัจนกรรมไม่ตรงตามการสื่อเจตนาของตนเองอีกด้วย เรียกว่า วัจนกรรมอ้อม ซึ่งเป็นการใช้ภาษาอ้อมที่เรียกว่า ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัย (conversational implicature) (ทรงธรรม อินทจักร, 2558: 240) และจะปรากฏเมื่อบุคคลสาธารณะไม่ให้ความร่วมมือในการตอบคำถามของนักข่าว หรือบุคคลสาธารณะไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา ดังตัวอย่าง

นักข่าว: ที่กล่าวหาว่าเป็นการขัดขวางการทำหน้าที่ของประธานสภาที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ

นายอภิสิทธิ์: **ขัดขวางอะไรครับ** ผมเห็นก็ผ่านไปอยู่แล้วเนี่ยครับ เออะครับ พอสมควรนะครับ **ขอบคุณครับ**

(นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ วันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นายอภิสิทธิ์แสดงความคิดเห็นในประเด็นที่ฝ่ายรัฐบาลกล่าวหาฝ่ายของ นายอภิสิทธิ์ว่า การกระทำของฝ่ายนายอภิสิทธิ์เป็นการขัดขวางการทำหน้าที่ของประธานสภา ผู้แทนราษฎรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ นายอภิสิทธิ์ใช้ถ้อยคำว่า “ขัดขวางอะไรครับ” ซึ่งไม่ตรงตาม การสื่อเจตนาของนายอภิสิทธิ์ กล่าวคือ ถ้อยคำดังกล่าวเป็นวัจนกรรมกล่าวชี้้นำ คือ วัจนกรรม การถาม (questioning) ซึ่งจะมีเจตนากำหนดให้ผู้รับสารตอบคำถาม แต่ในบริบทดังกล่าว นายอภิสิทธิ์มีเจตนาแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้รับมาจากฝ่ายรัฐบาล โดยให้ความหมายซึ่งบ่ง เป็นนัยว่า ฝ่ายของนายอภิสิทธิ์ไม่ได้ขัดขวางการทำหน้าที่ของประธานสภาผู้แทนราษฎร การใช้ วัจนกรรมดังกล่าวของนายอภิสิทธิ์เป็นการใช้วัจนกรรมอ้อม และปรากฏเมื่อนายอภิสิทธิ์ไม่ปฏิบัติตาม หลักการความร่วมมือในการสนทนาในที่นี้คือ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลัก คุณภาพ

การใช้วัจนกรรมตรงและวัจนกรรมอ้อมของบุคคลสาธารณะไม่เพียงเป็นการสื่อเจตนาของ บุคคลสาธารณะเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณีเท่านั้น แต่ยังเป็นการสื่อให้ เห็นถึงภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะด้วย บุคคลสาธารณะจึงต้องเลือกใช้วัจนกรรมให้เหมาะสมกับ การตอบคำถามในแต่ละครั้งด้วย

ในด้านของการเรียงลำดับวัจนกรรมนั้นพบว่า ไม่มีลำดับที่แน่นอนในการเรียงลำดับวัจนกรรม กล่าวคือ ในผลัดการสนทนาหนึ่ง ๆ จะขึ้นต้นด้วยการถามคำถามของนักข่าวในประเด็นที่นักข่าว ต้องการทราบกับบุคคลสาธารณะ ซึ่งเป็นวัจนกรรมกล่าวชี้้นำ จากนั้นบุคคลสาธารณะจะตอบคำถาม ของนักข่าวด้วยการใช้วัจนกรรมการบอกกล่าว การกล่าวชี้้นำ การกล่าวผูกพัน และการกล่าว แสดงออก โดยไม่มีลำดับแน่นอนว่า บุคคลสาธารณะจะใช้วัจนกรรมใดก่อนหลัง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 11

นักข่าว: ลูกค้าเค้าไม่สบายใจใช่ไหมคะ

นายรัฐภูมิ: (1) คือแบบ ผมอยากพูดแต่ว่า ผมอยากบอกแต่ว่า ผมอยากบอกแต่ว่า สงสารผม เถอะครับ สงสารผมเถอะ (2) คือผมก็เป็นคนคนนึงครับ ซึ่งผมก็ต้องหาเลี้ยงดูคุณพ่อคุณแม่ คือว่า ความจริงมันคือความจริงครับ (3) อ่าหนีนั่นไปเลย แล้วก็ อ่าเอาพื้นที่ตรงนั้นนะไปเป็นพื้นที่ให้ ตัวเองยื่นในสังคมเลยครับ แล้วให้คนอื่นตายอะขอรับรองเถอะครับ

(นายรัฐภูมิ โตคงทรัพย์ วันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2555)

การตอบคำถามของนายรัฐภูมิมีการเรียงลำดับวัจนกรรม คือ **วัจนกรรมกล่าวชี้้นำ**ในถ้อยคำ ที่ (1) ว่า “คือแบบ ผมอยากพูดแต่ว่า ผมอยากบอกแต่ว่า ผมอยากบอกแต่ว่า สงสารผมเถอะครับ สงสารผมเถอะ” เพื่อขอรับรองให้คู่กรณีเห็นใจตน จากนั้นใช้วัจนกรรมด้วย**วัจนกรรมบอกกล่าว**เป็น ลำดับถัดมาในถ้อยคำที่ (2) ว่า “คือผมก็เป็นคนคนนึงครับ ซึ่งผมก็ต้องหาเลี้ยงดูคุณพ่อคุณแม่ คือว่า ความจริงมันคือความจริงครับ” เพื่ออธิบายสาเหตุที่ตนเองต้องได้รับความเห็นใจจากคู่กรณี และปิด

ท้ายด้วย**วัจนกรรมกล่าวขึ้น**นำในถ้อยคำที่ (3) ว่า “อย่าหนีกันไปเลย แล้วก็ อย่าเอาพื้นที่ตรงนั้นนะไป เป็นพื้นที่ให้ตัวเองยืนในสังคมเลยครับ แล้วให้คนอื่นตายอะ” เพื่อสั่งให้คู่กรณีหยุดการกระทำ บางอย่างที่ไม่พึงประสงค์ และถ้อยใจคำที่ว่า “ขอรับรองละครับ” เพื่อขอให้คู่กรณีทำบางสิ่งบางอย่าง ให้ นั่นคือ หยุดการกระทำบางอย่างที่ไม่พึงประสงค์

ตัวอย่างที่ 12

นักข่าว: เราอยากจะบอกอะไร

นายจिरายู: (1) ใช่ครับ ผมว่าจริง ๆ แล้ว เรื่องนี้สรุปสุดท้ายแล้ว ผมว่าน่าจะเป็นเรื่องของ ความเข้าใจผิดกันมากกว่าอะครับ (2) ก็ อย่าให้มีปากเสียง หรือมีการว่า หรืออะไรกันเลยดีกว่าครับ

(นายจिरายู ตั้งศรีสุข วันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2556)

การตอบคำถามของนายจिरายูมีการเรียงลำดับวัจนกรรม คือ **วัจนกรรมบอกกล่าว**ในถ้อยคำ ที่ (1) ว่า “ใช่ครับ ผมว่าจริง ๆ แล้ว เรื่องนี้สรุปสุดท้ายแล้ว ผมว่าน่าจะเป็นเรื่องของความเข้าใจผิด กันมากกว่าอะครับ” เพื่อแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่าง นายจिरายูและนางสาวสุจิรา และใช้**วัจนกรรมกล่าวขึ้น**นำในลำดับต่อมา ในถ้อยคำที่ (2) ว่า “ก็ อย่าให้ มีปากเสียง หรือมีการว่า หรืออะไรกันเลยดีกว่าครับ” เพื่อสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องในความขัดแย้ง ระหว่างนายจिरายูและนางสาวสุจิราหยุดการกระทำบางอย่างที่ไม่พึงประสงค์ นั่นคือ การมีปากเสียง กัน การว่ากล่าวกัน หรือการกระทำอื่น ๆ ที่เป็นการกระทำที่ไม่ส่งผลดี

การเรียงลำดับวัจนกรรมที่ไม่แน่นอนดังกล่าว อาจเนื่องมาจากคู่วัจนกรรม (Adjacency pair) ในการสนทนาเป็นแบบคู่วัจนกรรมแบบถาม – ตอบ (questioning - answer) (สุจริตลักษณ์ ตีผดุง, 2549: 91) ทำให้วัจนกรรมที่ขึ้นต้น คือ วัจนกรรมกล่าวขึ้น นำ เนื่องจากใช้ในการถามคำถาม ส่วนวัจนกรรมในลำดับถัดมาจะเป็นวัจนกรรมประเภทใดก็ได้ และเรียงลำดับแบบใดก็ได้ เนื่องจากใช้ ในการตอบคำถาม ซึ่งขึ้นกับการเลือกใช้ของบุคคลสาธารณะที่มีความแตกต่างทางด้านเวลาและ สถานที่ที่บุคคลสาธารณะแต่ละคนให้สัมภาษณ์ ปัจจัยทางสังคมของผู้พูดไม่ว่าจะเป็นอาชีพ เพศ หรือ ความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคู่กรณี และจุดมุ่งหมายของบุคคลสาธารณะแต่ละคน และแม้ว่าจะมี การเรียงลำดับวัจนกรรมที่ต่างกันไป แต่บุคคลสาธารณะก็ใช้วัจนกรรมและเรียงลำดับวัจนกรรมเพื่อ จุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณี พร้อมทั้ง นำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองอันเป็นที่พึงประสงค์ของคนในสังคมด้วย ซึ่งมีส่วนสำคัญที่จะทำให้ ตนเองได้รับการยอมรับและการสนับสนุนจากคนในสังคม และทำให้ตนเองมีความมั่นคงและ เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานของตนเองต่อไป

3.2.5 น้ำเสียง

น้ำเสียงที่ใช้ในเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะจะใช้แตกต่างกันไปตามเนื้อความที่บุคคลสาธารณะมุ่งที่จะบอกกล่าวกับผู้รับสาร ซึ่งถ้อยคำในเนื้อความได้แสดงความรู้สึกหรือทัศนคติที่บุคคลสาธารณะมีต่อสิ่งที่กล่าวถึง (ดวงมน จิตต์จำนงค์, 2541: 75 - 76) ในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะปรากฏลักษณะการใช้ น้ำเสียงแตกต่างกัน ดังนี้

3.2.5.1 น้ำเสียงประนีประนอม

น้ำเสียงประนีประนอม คือ น้ำเสียงที่ลดความรุนแรงของเรื่องราวความขัดแย้งลงให้เป็นเพียงความขัดแย้งเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยใช้ถ้อยคำลดระดับความรุนแรงของเหตุการณ์ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 13

นักข่าว: พี่เปิ้ลไม่เหมาะสมกับสาระแนรูปแบบใหม่อย่างไร

นายวิल्ली: มันก็คือการพัฒนา **เฉย ๆ ครับ** ผมอยากหาพิธีกรใหม่ ๆ เด็ก ๆ เข้ามาเพื่อให้ตรงกับทากेतที่เป็นวัยรุ่นเหมือนเดิม **เท่านั้นเองครับ**

(นายวิल्ली แมคอินทอช วันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นายวิल्लीอธิบายลักษณะที่นายนาครไม่เหมาะสมกับรูปแบบใหม่ของรายการสาระแนจึงทำให้นายวิल्लीปลดนายนาครออกจากการเป็นพิธีกรรายการสาระแน นายวิल्लीใช้น้ำเสียงประนีประนอมในการอธิบายเรื่องราวดังกล่าว โดยใช้ถ้อยคำลดระดับความรุนแรงของเหตุการณ์ว่า “เฉย ๆ” และ “เท่านั้นเอง” เพื่อสื่อให้เห็นว่า เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความไม่เหมาะสมของนายนาครกับรายการสาระแนรูปแบบใหม่จนนำมาสู่การปลดนายนาครออกจากรายการสาระแน นั้นเป็นเรื่องราวที่ไม่มีสาระ หรือไม่มีอะไรมากมาย และเรื่องราวความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตนเองและคู่กรณีไม่ได้รุนแรงตามที่นักข่าวได้รับทราบ เนื่องจากการปลดนายนาครออกจากการเป็นพิธีกรรายการสาระแนคือการพัฒนารายการเพียงเท่านั้น และตนเองเพียงแค่ต้องการให้พิธีกรใหม่ ๆ เด็ก ๆ เข้ามาเพื่อให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่นเหมือนเดิม

3.2.5.2 น้ำเสียงโอ้อวด

น้ำเสียงโอ้อวด คือ น้ำเสียงที่แสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะ ซึ่งเป็นผู้พูดดีกว่าคู่กรณี โดยให้เนื้อความเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือความสามารถของตนเองที่คิดว่าเหนือกว่าคู่กรณีประกอบดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 14

นักข่าว: แต่ว่ามีเสียงน้อยออกน้อยใจของคนในภาคใต้อะคะ

นายเฉลิม: เอ้าจ้ะ ผมฝากไปถามนายอภิสิทธิ์กับนายสุเทพ ว่า **ชีวิตคุณเคยจับโจรผู้ร้ายอย่างผมมะ** ที่เก่งกว่า กำนะยะ **เคยเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายมะอะโถ** **มาพูดทำไมอะอายเค้า** **เคยจับปืนมะ** **เคยจับคนร้ายมะ** ปัดโธ่พวกนี้ไม่รู้จัก เตียวเอาไม้เรียวตีกันเลย

(นายเฉลิม อยู่บำรุง วันที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นายเฉลิมแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่มีเสียงน้อยใจของคนภาคใต้ที่นายเฉลิมไม่ลงตรวจเยี่ยม 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งมีปัญหาการก่อการร้ายอยู่ในขณะนั้น นายเฉลิมได้ฝากข้อความบางอย่างไปถึงนายอภิสิทธิ์และนายสุเทพ ซึ่งเป็นฝ่ายตรงข้ามตนเองและกล่าวหาว่าตนเองไม่ลงตรวจเยี่ยม 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เนื่องจากกลัวเกิดความไม่ปลอดภัยกับตนเอง และทำให้มีเสียงน้อยใจของคนภาคใต้ในถ้อยคำว่า “ชีวิตคุณเคยจับโจรผู้ร้ายอย่างผมมะ” “เคยเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายมะ” “มาพูดทำไมอะ อายเค้า” “เคยจับปืนมะ” และ “เคยจับคนร้ายมะ” ซึ่งเป็นการใช้รูปประโยคคำถาม แต่ไม่ได้มีเจตนาถามคำถามให้นายอภิสิทธิ์และนายสุเทพตอบ แต่มีเจตนาบอกกล่าวด้วยน้ำเสียงโอ้อวด โดยให้คุณสมบัติหรือความสามารถที่คิดว่าเหนือกว่านายอภิสิทธิ์และนายสุเทพเกี่ยวกับการจับผู้ร้าย การใช้ปืน และการดำรงชีวิตว่า ในชีวิตของนายอภิสิทธิ์และนายสุเทพไม่เคยจับผู้ร้าย ไม่เคยรู้จักวิธีการจับผู้ร้าย ไม่เคยจับปืน และไม่เคยเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายอย่างตนเอง ดังนั้นนายอภิสิทธิ์และนายสุเทพไม่ควรกล่าวหานายเฉลิมเช่นนั้น

3.2.3 น้ำเสียงทำทนาย

น้ำเสียงทำทนาย คือ น้ำเสียงที่ชวนวิพากษ์และชวนให้คู่กรณีทดลองความรู้ความสามารถ โดยแสดงให้เห็นว่า คู่กรณีผิดหรือไม่มีความน่าเชื่อถือ (กฤษฎาภรณ์ หงส์ศิลปกรรม และธีรณัฐ โชคสุวณิช, 2551: 133) ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 15

นักข่าว: ท่านนายกรับมีข่าวว่า ไปแล้วไปเจอคุณทักษิณ

พลเอกประยุทธ์: ก็ไปแล้ว ไปเจอแล้วเป็นไรละ

นักข่าว: เราหวั่นไหวไหม

พลเอกประยุทธ์: หวั่นไหวเรื่องอะไรละ

นักข่าว: ท่านนายกขา คือ เหมือนกับว่า มัน มันมีข่าวว่า อดีต อดีตส.ส. ในพรรคเพื่อไทย เนี่ยะก็ไปหลายคน

พลเอกประยุทธ์: แล้วยังไงละ

นักข่าว: ไป ไป อะไรอย่างนี้ ไม่ ไม่เป็นไรใช่ไหมคะ

พลเอกประยุทธ์: ไม่เป็นไร ก็ไปในฐานะประชาชน

นักข่าว: ไปเจอกันต่างประเทศ

พลเอกประยุทธ์: ไปเจอกันก็ไปเจอสิ ก็ ถ้ามันผิดก็เจอกันไม่ได้ อีกข้างหนึ่งไม่มีความผิดไม่ใช่หรือ **ไปดิ ไปดิไปเลย** หวันไหวเรื่องอะไร ผมไม่ใช่ แหม หวันไหวไปทุกเรื่อง

(พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา วันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับพลเอกประยุทธ์ว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย นางสาวยิ่งลักษณ์ และนายทักษิณ อดีตนายกรัฐมนตรีไปเจอกันต่างประเทศก็ไม่ใช่ไรโซหรือไม่ พลเอกประยุทธ์ใช้น้ำเสียงท้าทาย โดยใช้ถ้อยคำว่า “ไปดิ ไปดิไปเลย” ซึ่งเป็นการใช้รูปประโยคคำสั่ง แต่ไม่ได้มีเจตนาสั่งให้คู่กรณี ซึ่งคือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย นางสาวยิ่งลักษณ์ และนายทักษิณทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ตนเอง แต่มีเจตนาชวนให้คู่กรณีไปพบกัน ถ้าคู่กรณีคิดว่า คู่กรณีไม่มีความผิด และการใช้ถ้อยคำด้วยน้ำเสียงท้าหยิ่งดังกล่าวดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า พลเอกประยุทธ์คิดว่า คู่กรณีมีความผิด ดังนั้น การพบกันของคู่กรณีก็เป็นสิ่งที่ผิดและไม่สมควรกระทำ

ตัวอย่างที่ 16

นักข่าว: วันนี้ปัญหาที่เกิดขึ้นเองอะ แน่นอนว่าเรากลับไปแก้ไขไม่ได้แล้ว วันนี้อยากจะฝากอะไรถึงกรณีของส.ส.หญิงที่มีปัญหาเกี่ยวกับเรา รวมถึงภาพลักษณ์ของส.ส. ในสภาเองกับการทำหน้าที่ ส.ส. ตัวแทนของประชาชน

นางนาลยา:

พี่ก็ไม่ได้ว่าอะไรก็เพราะว่าพ่อเค้าบอกว่า เค้าสวยสด ก็สดคะ เพราะว่าเราตามอายุคะนะคะ **อายุ 52 ก็ทำให้ได้เท่าพี่แล้วกันนะคะ** ก็เื่อตรงนี้แห่เล่นกันนะคะ.....

(นางนาลยา เบญจศิริวรรณ วันที่ 21 สิงหาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นางนาลยาฝากข้อความบางอย่างถึงนางชัตติยา และให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับการทำหน้าที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชน นางนาลยาได้กล่าวถึงนางชัตติยาในตอนหนึ่ง และใช้น้ำเสียงท้าทาย โดยใช้ถ้อยคำว่า “อายุ 52 ก็ทำให้ได้เท่าพี่แล้วกันนะคะ” ซึ่งเป็นการชวนให้นางชัตติยาทำงานและมีผลงานเทียบเท่ากับตนเองเมื่ออายุเท่ากัน และการใช้ถ้อยคำด้วยน้ำเสียงท้าหยิ่งดังกล่าวดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นางนาลยาไม่เชื่อถือว่า นางชัตติยาจะมีความสามารถในการทำงานและมีผลงานเทียบเท่าตนเองเมื่ออายุเท่ากันได้

3.2.4 น้ำเสียงกระทบกระเทียบเหน็บแนม

น้ำเสียงกระทบกระเทียบเหน็บแนม คือ น้ำเสียงที่เสียดสีคู่กรณีให้เจ็บช้ำน้ำใจ โดยใช้ถ้อยคำที่เปรียบเปรยให้กระทบถึง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 17

นักข่าว: แต่มีคนบอกว่า เอ๊ะ ถ้านายกรัฐมนตรีไม่อยู่ ถ้านายกรัฐมนตรีมอบหมายภารกิจนี้ให้คนอื่นตอบแทน ท่านรองนายกรัฐมนตรีตอบแทน ทำไมคุณรังสีมาถึงไม่ยอมรับในการที่จะให้คนอื่นมาตอบแทนท่านนายกคะ

นางสาวรังสีมา: อะ แล้วคนอื่นไปอยู่ในเหตุการณ์ด้วยหรือ ไปอยู่ในห้องกับนายกหรือ ดิฉันถึงถามรองนายกไง ที่มาตอบว่า วันนั้นที่โพซิชันเนี่ยะ ที่ชั้น 7 เนี่ยะ ว.5 เนี่ยะ ท่านขึ้นไปอยู่กับท่านนายกด้วยหรือเปล่า แล้วท่านจะมาตอบดิฉันเนี่ยะ ท่านจะตอบได้หรือ แล้วเท่าที่ดิฉันสืบมาเนี่ยะ ท่านรองนายกเพิ่งจะกลับมาจากต่างประเทศ ท่านจะมาตอบอะไรได้ส.ส. ส.ส.ในสภาไม่ใช่ควายนะ แล้วประชาชนที่ฟังเนี่ยะ เค้าก็ไม่ได้กินหญ้า เค้ากินข้าว

(นางสาวรังสีมา รอดรัศมี วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นางสาวรังสีมาระบุสาเหตุที่นางสาวรังสีมาไม่ยินยอมให้บุคคลอื่นนอกจากนายกรัฐมนตรีมาตอบกระทู้ถามสดของตนเอง นางสาวรังสีมาใช้คำเสียดสีกระทบกระเทียบเหน็บแนมโดยใช้ถ้อยคำว่า “ควาย” แทนที่จะใช้คำว่า “คนโง่” ซึ่งเป็นความหมายที่สื่อถึง เนื่องจากคำว่า “ควาย” ส่งผลกระทบทางด้านลบต่อความรู้สึกของฝ่ายนายกรัฐมนตรีมากกว่าและเสียดสีให้ฝ่ายนายกรัฐมนตรีนั้นเจ็บช้ำน้ำใจ

3.2.5 น้ำเสียงตำหนิ

น้ำเสียงตำหนิ คือ น้ำเสียงที่ไม่ชื่นชมกับคุณสมบัติของคู่กรณี ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 18

นักข่าว: เค้าบอกว่า (ศอรส.) ผู้ชุมนุมจะไปปิดแบงก์ชาติและกต.ด้วยเพื่อเป็นการกดดันสถาบันทางการเงิน

นายสุเทพ: **รัฐบาลนี้โกหกทั้งวันอะเมื่อกี้ก็โกหกว่า จับผมได้แล้ว**

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองที่ได้รับมาจากศูนย์อำนวยการรักษาความสงบแห่งชาติ (ศอรส.) กับนายสุเทพว่า ศอรส.กล่าวว่า ผู้ชุมนุมฝ่ายของนายสุเทพจะไปปิดธนาคารแห่งประเทศไทยและสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กต.) เพื่อเป็นการกดดันสถาบันทางการเงินใช่หรือไม่ นายสุเทพได้ใช้น้ำเสียงตำหนิ โดยใช้ถ้อยคำว่า “โกหก” เมื่อกกล่าวถึงรัฐบาลซึ่งแสดงว่านายสุเทพไม่ชื่นชมกับการให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่เป็นความจริงของคู่กรณี ซึ่งเป็นบุคคลในฝ่ายรัฐบาล

ในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ นอกจากถ้อยคำในเนื้อความจะสื่อความหมายให้ผู้รับสารเข้าใจข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารแล้ว

การใช้น้ำเสียงยังเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ผู้รับสารเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนเจตนาของผู้พูดอีกด้วย

3.2.6 เครื่องมือ

ในเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ กาลเทศะหรือฉากเป็นแบบไม่เป็นทางการ คือ การสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้งของนักข่าวเกิดขึ้นเมื่อนักข่าวพบ หรือสามารถเข้าถึงตัวบุคคลสาธารณะได้ การสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะจึงเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาและสถานที่ และเรื่องราวที่นักข่าวสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะเป็นเรื่องราวทั่วไปเกี่ยวกับความขัดแย้งส่วนบุคคล เมื่อเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะมีลักษณะดังกล่าว วัจนลีลาที่บุคคลสาธารณะใช้ในการตอบคำถามจึงปรากฏเป็นวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง ซึ่งเป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้พูดโดยไม่ระมัดระวัง ใช้พูดกับเพื่อน หรือคนที่คุ้นเคยกันพอสมควร รูปประโยคไม่ซับซ้อน มีการละประธานและมีการซ้ำคำมาก คำศัพท์ที่ใช้มักมีสแลงปน และใช้คำลงท้าย (final particle) มาก (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2550: 162)

ลักษณะวัจนลีลาแบบเป็นกันเองที่บุคคลสาธารณะใช้ในเหตุการณ์การตอบคำถามปรากฏ 7 ลักษณะ ดังนี้

3.2.6.1 การใช้คำอุทาน

การใช้คำอุทาน คือ การใช้คำที่เปล่งเสียงเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของบุคคลสาธารณะ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง 19

นักข่าว: เริ่ม ที แอนนี่ก่อนที่เค้าออกมาได้ว่า ก็ฟิล์มทำผิดสัญญาก่อน

นายรัฐภูมิ: โห

(นายรัฐภูมิ โตคงทรัพย์ วันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นายรัฐภูมิแสดงความคิดเห็นกับคำกล่าวของนางแอนนี่ที่ตอบได้ว่านายรัฐภูมิทำผิดสัญญา ก่อน นางแอนนี่จึงออกมาให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับความขัดแย้ง นายรัฐภูมิแสดงความคิดเห็น โดยใช้คำอุทานว่า “โห” ซึ่งเป็นการแสดงอารมณ์ความรู้สึกของตนเองว่า นายรัฐภูมิรู้สึกประหลาดใจกับข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งที่นางแอนนี่ได้ให้กับนักข่าว

3.2.6.2 การใช้คำแทนตัวผู้พูดและผู้ฟัง

การใช้คำแทนตัวผู้พูดและผู้ฟัง คือ การใช้คำเรียกเครือญาติ โดยไม่ได้มีความเป็นญาติกันตามสายเลือด การใช้ชื่อเล่น และการใช้คำสรรพนามเพื่อแทนตัวบุคคลสาธารณะและบุคคลที่บุคคลสาธารณะกล่าวถึง

ตัวอย่างที่ 20

นักข่าว: คุณรังสิมาเล่าให้ฟังสิว่าคุณรังสิมานานที่นั่นขึ้นไปบนบัลลังก์ทำไม ทำอะไร แล้วสุดท้ายทำไมถึงตบกับน้องเดียร์

นางสาวรังสิมา: อ้อ ไม่ได้ ตบกับ**น้องเดียร์**ค่ะ คือว่า ไปเอาเก้าอี้ลงคะ เก้าอี้ทั้ง 3 ตัวเลยไม่ให้ประธานขึ้นมาทำหน้าที่ แต่ว่า **น้องเดียร์**เนี่ยะเขามาดีงเอาเก้าอี้คืน ค่ะ แต่ดิฉันคิดว่า มันไม่ควรให้ ประธานคนนี้ได้นั่งแล้ว เพราะมันแย

(นางสาวรังสิมารอดรัศมี วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555)

ตัวอย่างในข้างต้น บุคคลสาธารณะใช้คำเรียกเครือญาติว่า “น้อง” นำหน้าชื่อเล่นของนางชัตติยาว่า “เดียร์” ในถ้อยคำว่า “น้องเดียร์” การใช้คำเรียกเครือญาติดังกล่าวนอกจากจะแสดงให้เห็นว่า นางสาวรังสิมาสนิทสนมกับนางชัตติยา โดยให้นางชัตติยาเป็นบุคคลที่อยู่ในกลุ่มญาติของตนเอง ทั้ง ๆ ที่ไม่มีความผูกพันทางสายเลือดแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่า นางสาวรังสิมามีอาวุโสมากกว่านางชัตติยาอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 21

นักข่าว: ตัวเองอยากฝากบอกอะไรเค้ากลับไปบ้างไหม

นางสาวฝนทิพย์: ไม่ฝากอะคะ **หนู**ว่ามัน ยึดเยื้อมา มานานมากแล้วอะคะ

(นางสาวฝนทิพย์ วัชรตระกูล วันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2556)

นางสาวฝนทิพย์ใช้คำสรรพนามแทนตนเองว่า “หนู” ในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของนักข่าว การใช้คำสรรพนามเพื่อแทนตัวของนางสาวฝนทิพย์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านางสาวฝนทิพย์นอบน้อมถ่อมตน และอ่อนน้อมกว่านักข่าวและคู่กรณี

3.2.6.3 การใช้คำลงท้าย

คำลงท้าย คือ คำที่บุคคลสาธารณะใช้ลงท้ายประโยค เพื่อแสดงเจตนาและความสุภาพดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 22

นักข่าว: มีการประเมินว่า ประชาชนที่ต่อต้านเนี่ยะน้อย แล้วท่านคิดว่าเค้าดูถูกประชาชนมาไปหรือเปล่า

นายอภิสิทธิ์: ผมว่า ไปทบทวนความคิดแบบนี้**เถอะครับ** อย่าไปทำทาย สิ่งต่าง ๆ อย่าไปทำทายประชาชน**นะครับ**

(นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ วันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ. 2556)

นายอภิสิทธิ์ตอบคำถามของนักข่าว โดยใช้คำลงท้ายว่า “เถอะ” และ “นะ” เพื่อแสดงเจตนาแนะนำให้ฝ่ายของคู่กรณีทบทวนความคิดและไม่ทำทายประชาชน และใช้คำลงท้ายว่า “ครับ” เพื่อแสดงความสุภาพ

3.2.6.4 การใช้ภาษาอังกฤษ

การใช้คำภาษาอังกฤษ คือ บุคคลสาธารณะนำคำที่ใช้ในภาษาอังกฤษมาใช้แทนคำภาษาไทย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 23

นักข่าว: ถามไหมคะเรื่องนี้มันเกิดขึ้นได้อย่างไร

นางสาวสุธีวัน: อา คือเรื่องนี้ที่แมนได้ได้เล่าตั้งแต่เริ่ม ได้เล่าคร่าว ๆ ตั้งแต่วัน วันถ่ายกับที่เป็ลแล้วคะ ซึ่งเรา เราก็นึกอยู่แล้วว่ามันต้องออกมายังไง แล้วก็ แล้วก็ไม่ได้ใจ แล้วก็ไม่ใช่เรียส ค่ะ

(นางสาวสุธีวัน ทวีสิน วันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2557)

ตัวอย่างข้างต้น นางสาวสุธีวันใช้คำภาษาอังกฤษในถ้อยคำว่า “ซีเรียส” แทนคำภาษาไทยว่า เครื่องเครียด ในการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้ง

3.2.6.5 การกร่อนเสียงของคำ

การกร่อนเสียงของคำ คือ บุคคลสาธารณะตัดเสียงสระของคำให้สั้นลง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 24

นักข่าว: แต่ไม่ได้

พลเอกประยุทธ์: ผมไปห้ามท่านได้ยังไง

นักข่าว: คสช. ยืนยันว่าไม่ได้ห้าม

พลเอกประยุทธ์: ผมไปห้ามท่านได้ยังไง ท่านเป็นประชาชน ท่านเป็นคนประชาชน ทำยังไม่ได้ สักสิ่งสักอย่างกระบวนกรก็ว่าไป.....

(พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา วันที่ 10 ตุลาคม พ.ศ. 2557)

พลเอกประยุทธ์ใช้ถ้อยคำว่า “ยังงัย” ซึ่งเป็นการกร่อนเสียงของคำ โดยตัดเสียงสระอาของคำว่า “อย่างไร” ให้สั้นลง

3.2.6.6 การตัดคำ และอักษรย่อ

การตัดคำ คือ การนำคำเต็มมาตัดให้สั้นลง คำที่ตัดแล้วยังคงความหมายเดิมอยู่ และอักษรย่อ คือ การนำอักษรบางตัวในคำหนึ่ง ๆ มาใช้แทนคำเต็ม ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 25

นักข่าว: แล้วอย่างในวันพรุ่งนี้มีการอภิปรายไม่ไว้วางใจก็แสดงว่าไม่สามารถที่จะมีได้ใช่ไหมคะ

นายสุเทพ: ก็สภานี้เป็นโมฆะไปแล้ว เพราะสภานี้มีประธานสภาที่เป็นโมฆะ ประธานสภาที่ไม่ได้รับอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ.....

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นายสุเทพใช้ถ้อยคำว่า “สภา” และ “ประธานสภา” ซึ่งตัดมาจากคำว่า “สภาผู้แทนราษฎร” และ “ประธานสภาผู้แทนราษฎร”

ตัวอย่างที่ 26

นักข่าว: ท่านนายกคะ ในที่สุดแล้วเมื่อสถานการณ์บานปลาย ในฐานะที่ท่านนายกเป็นผู้นำประเทศแล้วก็มีอำนาจในการสั่งการ จะยังมีแนวคิดที่จะให้ทางกองกำลังทหารออกมาช่วยแก้ไขสถานการณ์หรือไม่คะ ในเมื่อก็บอกว่าไม่ยากให้เกิดความรุนแรง แล้วทั้งสองฝ่ายก็บอกว่า การยุบสภาและการลาออกไม่ใช่ทางออก

นางสาวยิ่งลักษณ์: ค่ะ ก็เรียนว่าในส่วนขอ**พรบ.ความมั่นคง**นะคะภายใต้การดูแลของ**ศอ.รส.** กรรมการ**ศอ.รส.**โดยท่าน**ผบ.ตร.**นี้ นะคะ ก็มีอำนาจที่จะขอกำลัง และขอความร่วมมือทางด้านของกองทัพมาช่วยสนับสนุนได้อยู่แล้วค่ะ ซึ่งเราคิดว่าในส่วนของการใช้**พรบ.ความมั่นคง**ก็น่าจะเพียงพอ เราก็คงจะดูในเรื่องของการบริหารจัดการ เรื่องของกำลังเจ้าหน้าที่บุคลากรมากกว่าค่ะ
(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นางสาวยิ่งลักษณ์ใช้อักษรย่อว่า “พรบ.” “ศอ.รส.” และ “ผบ.ตร.” ซึ่งย่อมาจากคำว่า “พระราชบัญญัติ” “ศูนย์อำนวยการรักษาความสงบเรียบร้อย” และ “ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ” ตามลำดับ

3.2.6.7 การละส่วนของประโยค

การละส่วนของประโยค คือ การที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคหายไป ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 27

นักข่าว: สามารถทำงานร่วมกันได้ไหมคะ

นางสาวฉันทิพย์: **ร่วมได้ทุกคนค่ะ**

(นางสาวฉันทิพย์ วิชระตระกูล วันที่ 26 กันยายน พ.ศ. 2557)

การตอบคำถามของนางสาวฉันทิพย์ดังกล่าวเป็นการละส่วนของประโยคที่เป็นประธาน คือ “ดิฉัน” ซึ่งหมายถึงนางสาวฉันทิพย์ และกริยา คือ “สามารถทำงาน” ซึ่งรูปประโยคที่สมบูรณ์ คือ “ดิฉันสามารถทำงานร่วมได้ทุกคนค่ะ”

บุคคลสาธารณะเลือกใช้วลีลีลาแบบเป็นกันเองดังกล่าวในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้ง เนื่องจากวลีลีลาดังกล่าวเหมาะสมกับกาลเทศะหรือฉากที่ไม่เป็นทางการ และแสดงให้เห็นว่า ตนเองและคู่กรณีสนิทสนมกัน และเป็นบุคคลในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งทำให้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลสาธารณะและคู่กรณีกลายเป็นความขัดแย้งที่ไม่จริงจัง

3.2.7 บรรทัดฐานของการปฏิสัมพันธ์ และการตีความ

ในเหตุการณ์การตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะปรากฏบรรทัดฐานการปฏิสัมพันธ์ คือ เมื่อนักข่าวถามคำถามบุคคลสาธารณะ บุคคลสาธารณะต้องตอบคำถามของนักข่าว การกระทำดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะให้ความร่วมมือและทำตามความต้องการของนักข่าว ถ้าบุคคลสาธารณะไม่ตอบคำถาม เช่น เดินหนี เจียบ เป็นต้น จะผิดบรรทัดฐานของการปฏิสัมพันธ์นี้อาจทำให้นักข่าวไม่พอใจและไม่สนับสนุนบุคคลสาธารณะต่อไป เนื่องจากการไม่ตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเป็นการแสดงว่า บุคคลสาธารณะไม่ให้ความร่วมมือกับนักข่าว หากนักข่าวไม่พอใจและไม่สนับสนุนอาจส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ และความก้าวหน้าในอาชีพการงานของบุคคลสาธารณะในอนาคตได้ ดังนั้น บุคคลสาธารณะจึงต้องปฏิบัติตามบรรทัดฐานของการปฏิสัมพันธ์นี้

เมื่อบุคคลสาธารณะต้องตอบคำถามของนักข่าว บุคคลสาธารณะจะเลือกใช้กลวิธีทางภาษาในการตอบคำถามหรือไม่ตอบคำถามในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบก็ได้ กล่าวคือ บางประเด็นที่บุคคลสาธารณะสามารถให้ข้อมูลรายละเอียดได้ บุคคลสาธารณะก็จะเลือกใช้การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา แต่ถ้าประเด็นใดที่บุคคลสาธารณะไม่สามารถที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นเหล่านั้นได้ เนื่องจากการให้ข้อมูลรายละเอียดอาจทำให้ตนเองเสียชื่อเสียงหรือผลประโยชน์ส่วนตน บุคคลสาธารณะก็จะเลือกที่จะไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา นอกจากนี้ในการเลือกใช้การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามของนักข่าวดังกล่าว บุคคลสาธารณะจำเป็นต้องคำนึงถึงคุณภาพในการใช้ภาษาอีกด้วย กล่าวคือ บุคคลสาธารณะจะเลือกใช้การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อการรักษาหน้าตนเอง และนักข่าวด้วย ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของตนเองในอนาคต

ปัจจัยทางสังคมนับเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเลือกใช้การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา กล่าวคือ บุคคลสาธารณะที่ตอบคำถามปรากฏทั้งเพศชายและเพศหญิง ประกอบอาชีพดาราและนักการเมือง และพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ บุคคลสาธารณะที่มีความแตกต่างกันทางด้านเพศ อาชีพ และความสัมพันธ์ระหว่างเพศของบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดที่สัมพันธ์กับบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้ฟังดังกล่าวอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้บุคคลสาธารณะเลือกใช้การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างตนเองกับคู่กรณีแตกต่างกันด้วย ตามที่ตีญู ศรีนราวัฒน์ (2558: 197) ได้กล่าวว่า การที่บุคคลมีความหลากหลายตามปัจจัยต่าง ๆ ล้วนมีผลให้ลักษณะภาษาที่บุคคลใช้นั้นแตกต่างกันไป

ในด้านของบรรทัดฐานการตีความนั้น ปัจจัยที่มีผลต่อการตีความถ้อยคำของบุคคลสาธารณะในเหตุการณ์การตอบคำถามของผู้รับสาร คือ ประสบการณ์ของผู้รับสาร ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์

ทางด้านภาษา ซึ่งเกี่ยวกับความเข้าใจความหมายของคำ สำนวน ตลอดจนรูปประโยค และเจตนาที่บุคคลสาธารณะใช้ หรือประสบการณ์เกี่ยวกับบริบทของความขัดแย้งที่บุคคลสาธารณะกล่าวถึง หรือปัจจัยทางสังคม ประสบการณ์ของผู้รับสารดังกล่าวอาจทำให้ผู้รับสารเชื่อข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะใช้ในการตอบคำถามหรือไม่ก็ได้ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยที่มีผลต่อการตีความของผู้รับสารอีกปัจจัยหนึ่ง คือ ค่านิยมของสังคม ซึ่งเป็นเสมือนกฎกติกาที่เกิดขึ้นจากการตกลงและยอมรับร่วมกันที่จะปฏิบัติตามของคนในสังคม ดังนั้น ผู้รับสารอาจนำกรอบของค่านิยมของสังคมมาใช้ในการตีความหมายถ้อยคำของบุคคลสาธารณะด้วย ทำให้บุคคลสาธารณะเลือกใช้ภาษาเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ให้อยู่ในกรอบของค่านิยมของสังคมนี้ด้วย ซึ่งจะทำให้ภาพลักษณ์ที่นำเสนอเป็นภาพลักษณ์ที่พึงประสงค์ของคนในสังคม และทำให้ได้รับการสนับสนุนและยอมรับจากคนในสังคม

3.2.8 ประเภทของการสื่อสาร

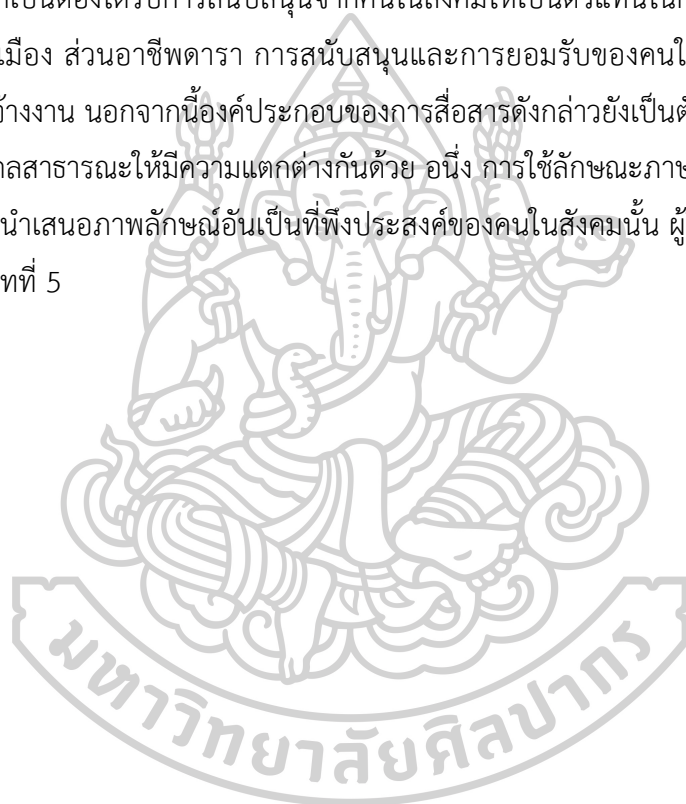
ประเภทของการสื่อสารที่ปรากฏในเหตุการณ์การถามของนักข่าวและเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ คือ การสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นการสื่อสารระหว่างบุคคล 2 ฝ่าย เป็นการสนทนาที่แบ่งหน้าที่ของผู้พูดอย่างชัดเจน คือ ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ถามเรียกว่าผู้สัมภาษณ์ และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ตอบเรียกว่าผู้ให้สัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์จะมีจุดมุ่งหมายเฉพาะและนำคำตอบที่ได้ไปใช้ประโยชน์ตามจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ (เยวาลักษณ์ อยู่เจริญสุข, 2550: 126)

ลักษณะของการสัมภาษณ์ที่ใช้ในเหตุการณ์การถามของนักข่าวและเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ คือ การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ (informal interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่ผู้สัมภาษณ์ต้องการให้ผู้ฟังทราบเรื่องราวทั่ว ๆ ไป ไม่ต้องการข้อมูลรายละเอียดมากนัก ผู้สัมภาษณ์ไม่มีมีบท คือ พบผู้ให้สัมภาษณ์ก็ถามตามที่ต้องการได้ทันที และผู้ให้สัมภาษณ์ก็ตอบคำถามทันที (เอกฉันท จารุเมธีชน, 2548: 64 - 65)

ลักษณะของการสัมภาษณ์ดังกล่าวทำให้บุคคลสาธารณะไม่ทราบเนื้อความคำถามของผู้สัมภาษณ์อย่างชัดเจนล่วงหน้า และไม่ทราบอย่างชัดเจนว่า ผู้สัมภาษณ์จะถามคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งประเด็นใดกับตนเองในเวลาและสถานที่ใด ทำให้บุคคลสาธารณะมีเวลาเตรียมตัวในการตอบคำถามน้อย บุคคลสาธารณะจึงต้องระมัดระวังในการตอบคำถาม โดยการเลือกใช้ภาษาให้สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งที่นักข่าวต้องการ และนำเสนอภาพลักษณ์ที่ดีของตนเองไปพร้อมกัน เพื่อให้ตนเองได้รับการสนับสนุนหรือยอมรับจากคนในสังคม ซึ่งมีผลต่อความก้าวหน้าหรือมั่นคงในหน้าที่การงานของบุคคลสาธารณะในอนาคต

สถานการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตมีผลกับการเลือกใช้กลวิธีทางภาษาของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถาม กล่าวคือ บุคคลสาธารณะจะเลือกใช้ภาษาให้สอดคล้องกับกรอบของสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเสมือนกฎควบคุมในการใช้ภาษา เพื่อให้การใช้ภาษาของตนเองนำเสนอภาพลักษณ์ที่ดีของตนเองกับคนในสังคม

ในสถานการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ปรากฏเหตุการณ์การสื่อสาร 2 เหตุการณ์ คือ เหตุการณ์การถามของนักข่าว และเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ องค์ประกอบของของเหตุการณ์การสื่อสารทั้ง 2 เหตุการณ์แสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบของการสื่อสารเป็นตัวกำหนดให้บุคคลสาธารณะต้องใช้ภาษาอย่างระมัดระวังในการตอบคำถาม และต้องใช้ลักษณะภาษาที่หลากหลายในการตอบคำถามเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์อันเป็นที่พึงประสงค์ของคนในสังคม ทั้งนี้ก็เพื่อให้ตนเองได้รับการสนับสนุน การชื่นชม และการยอมรับจากคนในสังคม ซึ่งมีความสำคัญต่อความก้าวหน้าและมั่นคงในหน้าที่การงานของตน กล่าวคือ อาชีพนักการเมืองจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากคนในสังคมให้เป็นตัวแทนในการทำหน้าที่บริหารและปกครองบ้านเมือง ส่วนอาชีพดารา การสนับสนุนและการยอมรับของคนในสังคมมีผลต่อการเปิดโอกาสในการจ้างงาน นอกจากนี้องค์ประกอบของการสื่อสารดังกล่าวยังเป็นตัวกำหนดลักษณะการใช้ภาษาของบุคคลสาธารณะให้มีความแตกต่างกันด้วย อนึ่ง การใช้ลักษณะภาษาของบุคคลสาธารณะที่จะนำไปสู่การนำเสนอภาพลักษณ์อันเป็นที่พึงประสงค์ของคนในสังคมนั้น ผู้วิจัยจะนำเสนอต่อไปในบทที่ 4 และบทที่ 5

3.3 ปริบทของกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งในงานวิจัย

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากคลิปวิดีโอที่บุคคลสาธารณะตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งระหว่างปี พ.ศ. 2555 – 2557 ซึ่งปรากฏในฐานข้อมูลและสามารถค้นหาข้อมูลย้อนหลังได้จากเว็บไซต์ www.youtube.com จำนวนทั้งสิ้น 69 คลิปวิดีโอ ประกอบด้วยความขัดแย้งของนักการเมือง 10 ปริบท และความขัดแย้งของดารา 16 ปริบท รวมปริบทของความขัดแย้งทั้งสิ้น 26 ปริบท ซึ่ง “ปริบท” ในที่นี้หมายถึง ประเด็นความขัดแย้ง ดังนี้

3.3.1 ปริบทที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งของนักการเมือง

ปริบทที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งของนักการเมืองปรากฏทั้งสิ้น 10 ปริบท และปรากฏคู่ความขัดแย้ง 25 คู่ ซึ่งบางปริบทจะปรากฏคู่ความขัดแย้งเพียงคู่เดียว แต่บางปริบทจะปรากฏคู่ความขัดแย้งหลายคู่ในปริบทเดียวกัน คลิปวิดีโอจำนวน 43 คลิปวิดีโอ โดยสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

3.3.1.1 นักการเมืองชายจำนวน 25 คลิปวิดีโอ ประกอบด้วย

- (1) นักการเมืองชายขัดแย้งกับนักการเมืองชายจำนวน 12 คลิปวิดีโอ
- (2) นักการเมืองชายขัดแย้งกับนักการเมืองหญิงจำนวน 13 คลิปวิดีโอ

3.3.1.2 นักการเมืองหญิงจำนวน 18 คลิปวิดีโอ ประกอบด้วย

- (1) นักการเมืองหญิงขัดแย้งกับนักการเมืองหญิงจำนวน 3 วิดีโอคลิป
- (2) นักการเมืองหญิงขัดแย้งกับนักการเมืองชายจำนวน 15 วิดีโอคลิป

ปริบทที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งของนักการเมืองทั้ง 10 ปริบท มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประวัติที่ 1

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	ผู้ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง	วันที่เผยแพร่คลิปรีดิโอ
<p>ประเด็นของความขัดแย้ง</p> <p>การประเพณีดุริยธรรมาของนายชัยวัฒน์ ไกรฤกษ์</p> <p>สภาเขตของความขัดแย้ง</p> <p>นายชัยวัฒน์มีพฤติกรรมที่ส่งไปในทางทุจริตในการนำผลประโยชน์มาสู่ตนเอง อาทิ การนำงบประมาณมาสร้างถนนในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา และร่วมมือกับผู้รับเหมาสมชื่อบริษัท แล้วประมูลเพื่อรับเงินส่วนแบ่งผ่านโครงการของรัฐบาล</p>	<p>นายชูวิทย์ กมลวิศิษฎ์หัวหน้าพรรครักประเทศไทยกับนายชัยวัฒน์ ไกรฤกษ์</p> <p>สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระบอบบัญชีรายชื่อพรรครักประเทศไทยและอดีตเลขาธิการพรรครักประเทศไทย</p>	<p>นายชูวิทย์ให้สัมภาษณ์นบนั่งสื่อของตนเองที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) โดยขอให้ตรวจสอบพฤติกรรมของนายชัยวัฒน์</p>	<p>7 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555</p>

บรรพที่ 2

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง	วันที่เผยแพร่คดีปริทัศน์
<p>ประเด็นของความขัดแย้ง</p> <p>การเดินทางไปโปรแกรมนโปเลียนและไม่เข้าประชุมสภาผู้แทนราษฎรของนางสาวยังลักษณ์ ชินวัตร</p> <p>สาเหตุของความขัดแย้ง</p> <p>นางสาวรังสิมา รอดรัศมีตั้งกระทู้ถามสดเกี่ยวกับภารกิจของนางสาวยังลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีที่เดินทางไปประชุมที่โรงแรมโพซิชั่น ทำให้นางสาวยังลักษณ์ไม่มาประชุมสภาผู้แทนราษฎร นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ คัดค้านการถามกระทู้ถามสดของนางสาวรังสิมา และมอบหมายให้พลเอกยุทธศักดิ์ ศศิประภา รองนายกรัฐมนตรีตอบกระทู้ถามสดของนางสาวรังสิมาแทน</p>	<p>นางสาวรังสิมา รอดรัศมี</p> <p>สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสงคราม พรรคประชาธิปัตย์กับ</p> <p>นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์</p> <p>ประธานสภาผู้แทนราษฎร</p>	<p>นางสาวรังสิมาให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่พอใจที่นายสมศักดิ์ไม่ให้อาณัติแก่เธอและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของนางสาวยังลักษณ์ทำให้เกิดการประท้วงกันไปมาระหว่างนางสาวรังสิมาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคประชาธิปัตย์กับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย นายสมศักดิ์จึงใช้อำนาจสั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจของสภาผู้แทนราษฎรมาเชิญตัวนางสาวรังสิมาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคประชาธิปัตย์ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่นางสาวรังสิมาสังกัดออกจากสภาผู้แทนราษฎร</p>	<p>16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555</p>

บริบทที่ 3

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มเหลว	วันที่เผยแพร่คดีปริตโ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>การเลื่อนร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติขึ้นมาพิจารณา ก่อนเป็นวาระด่วนสภาแห่งความขัดแย้ง</p> <p>ในระหว่างการประชุมสภาผู้แทนราษฎร นายแพทย์ชุลน่าน ศรีแก้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดน่าน พรรคเพื่อไทยซึ่งเป็นฝ่ายเดียวกับนางสาวรังสิมา รุ่งสิตา ซึ่งเสนอให้เลื่อนร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติขึ้นมาพิจารณาก่อนเป็นวาระด่วน ซึ่งนายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานสภาผู้แทนราษฎรเห็นด้วยและได้ยืนยันว่า ตนเองได้บรรจุวาระเป็นวาระด่วนตามขั้นตอน และได้วินิจฉัยแล้วว่าเป็นเรื่องด่วนที่ต้องให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรร่วมกันพิจารณา จากนั้นนายสมศักดิ์พิทยาคมที่จะปิดอภิปรายสภาผู้แทนราษฎร โดยขอเสียงรับรองร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในห้องประชุม</p>	<p>นางสาว รุ่ง สิ มา ร อ ด ร ์ ศ มี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสงคราม พรรคประชาธิปัตย์กับนาง ชิต ตี ย า ส วิ ส ตี ผ ล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อ พรรคเพื่อไทย</p>	<p>นางสาว รุ่ง สิ มา ร อ ด ร ์ ศ มี ไปบนบัลลังก์ของประธานสภาผู้แทนราษฎรและนำเก้าอี้ของประธานสภาผู้แทนราษฎรลงจากบัลลังก์ของประธานสภาผู้แทนราษฎรเพื่อ นางชิตตี ย า ส วิ ส ตี ผ ล แยกเก้าอี้ของประธานสภาผู้แทนราษฎรคืนกลับมาจากนางสาว รุ่ง สิ มา ร อ ด ร ์ ศ มี ไปบนบัลลังก์ของประธานสภาผู้แทนราษฎรตามเดิม</p> <p>นางชิตตี ย า ส วิ ส ตี ผ ล เองขึ้นไปบนบัลลังก์ประธานสภาผู้แทนราษฎรเพื่อแย่งเก้าอี้ของประธานสภาผู้แทนราษฎรคืนกลับมาจากนางสาว รุ่ง สิ มา ร อ ด ร ์ ศ มี</p>	<p>17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555</p> <p>17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555</p>

บรรณที่ 3 (ต่อ)

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ให้สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่คลิปริติโอ
	นางสาวรุ่งสิมา รอดรัศมี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสงคราม พรรคประชาธิปัตย์กับ นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานสภาผู้แทนราษฎร	นางสาวรุ่งสิมาให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่เห็นด้วยกับการกระทำดังกล่าวของนายสมศักดิ์ที่เห็นด้วยกับการเลื่อนร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติขึ้นมาพิจารณาตามที่นายแพทย์ชลอนานได้เสนอ และพยายามที่จะปิดการอภิปรายสภาผู้แทนราษฎรโดยขอเสียงรับรองร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร	17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555
	นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์กับนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคเพื่อไทย	นายอภิสิทธิ์ให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่เห็นด้วยกับนางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งเป็นหัวหน้ารัฐบาลและหัวหน้าพรรคเพื่อไทยที่ปล่อยให้ให้นายแพทย์ชลอนาน ซึ่งเป็นสมาชิกพรรคเพื่อไทยเสนอพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในระเบียบวาระเรื่องด่วน	31 พฤษภาคม พ.ศ. 2555

บริบทที่ 4

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มล้าง	วันที่เผยแพร่ประวัติ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>การชุมนุมต่อต้านรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตรของ กลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. และกลุ่มผู้ชุมนุม คปท. สาเหตุของความขัดแย้ง</p> <p>ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2556 นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้รับร่างพระราชบัญญัติ นิรโทษกรรมจากนายวรชัย เหมะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวดสมุทรปราการ พรรคเพื่อไทยและคณะ เพื่อนำเข้าบรรจุในระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2556 รัฐบาลของนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตรได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมดังกล่าวเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร และสภาผู้แทนราษฎรมติให้พระราชบัญญัตินิรโทษกรรมดังกล่าวผ่านการลงมติให้พิจารณาในวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556 นอกจากนี้ ร่างรัฐธรรมนูญเรื่องที่มาของสมาชิกวุฒิสภายังผ่านการพิจารณาจากสภาผู้แทนราษฎรอีกด้วย ต่อมาในวันที่ 20</p>	<p>นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์กับนายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานสภาผู้แทนราษฎร</p> <p>นางสาว ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร</p> <p>นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคเพื่อไทยกับนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์</p>	<p>นายอภิสิทธิ์ให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่เห็นด้วยกับการร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมจากนายวรชัยเข้าบรรจุในระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎรของนายสมศักดิ์นางสาวยิ่งลักษณ์ให้สัมภาษณ์ในกรณีตนเองทำให้นายอภิสิทธิ์ไม่พอใจที่ตนเองปล่อยให้นายวรชัย เหมะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรปราการ พรรคเพื่อไทยเสนอให้นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานสภาผู้แทนราษฎรนำพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมบรรจุในระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร เนื่องจากนายอภิสิทธิ์เกรงว่า ตนเองจะเสนอให้ร่างพระราชบัญญัติรับรองตำแหน่งชาติเข้าสู่การพิจารณาต่อเนื่องไปกับร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรม และนายอภิสิทธิ์กล่าวหาว่า การเสนอพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมดังกล่าวเป็นการทำเพื่อประโยชน์ของพรรคการเมืองทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรีและพี่ชายของนางสาวยิ่งลักษณ์ให้พ้นโทษและสามารถกลับเข้าประเทศได้ หลังจากที่ได้ตั้งภัยทางการเมือง</p>	<p>7 มีนาคม พ.ศ. 2556</p> <p>18 เมษายน พ.ศ. 2556</p>

บริบทที่ 4 (ต่อ)

สาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มเหลว	วันที่เผยแพร่ประวัติ
<p>พฤศจิกายน พ.ศ. 2556 ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยร่างรัฐธรรมนูญเรื่องที่มาของสมาชิกวุฒิสภาว่า ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ทำให้พรรคเพื่อไทย ซึ่งนางสาวยิ่งลักษณ์เป็นหัวหน้าพรรคมียอมรับการวินิจฉัยดังกล่าวของศาลรัฐธรรมนูญ</p> <p>ในวันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ. 2556 นางสาวยิ่งลักษณ์ประกาศยุบสภาผู้แทนราษฎร และกำหนดให้มีการเลือกตั้งในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557 ระหว่างช่วงเวลาดังกล่าว นางสาวยิ่งลักษณ์ยังคงเป็นหัวหน้าของรัฐบาลรักษาการ จนกว่าการเลือกตั้งจะเสร็จสิ้น</p> <p>ในวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่า นางสาวยิ่งลักษณ์พ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและสิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่ และฝ่ายทหารประกาศกักอัยการศึกเพื่อควบคุมสถานการณ์ พร้อมทั้งสั่งย้ายเจ้าหน้าที่ตำรวจและออกอาวุธออกจากจังหวัดกรุงเทพมหานคร จนกระทั่งวันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ.</p>	<p>นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคเพื่อไทยกับนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ (ต่อ)</p>	<p>นางสาวยิ่งลักษณ์ให้สัมภาษณ์ในกรณีที่มาของสิทธิที่ไม่พอใจ นางสาวยิ่งลักษณ์เกี่ยวกับการตัดสินใจประกาศยุบสภาผู้แทนราษฎรและกำหนดให้มีการเลือกตั้งในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557 และนางสาวยิ่งลักษณ์เห็นด้วยที่นายอภิสิทธิ์จะไม่ส่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรรับสมัครเลือกตั้ง</p> <p>นายอภิสิทธิ์ให้สัมภาษณ์ โดยไม่เห็นด้วยกับการประกาศยุบสภาผู้แทนราษฎรของนางสาวยิ่งลักษณ์ แต่นางสาวยิ่งลักษณ์ยังคงดำรงตำแหน่งหัวหน้าของรัฐบาลรักษาการ</p> <p>นายอภิสิทธิ์ให้สัมภาษณ์ โดยไม่เห็นด้วยกับการกำหนดให้มีการเลือกตั้งในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557 และตนเองและสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์อาจไม่ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เพื่อแสดงความจริงใจในครั้งนี้</p>	<p>22 ธันวาคม พ.ศ. 2556</p> <p>2 มกราคม พ.ศ. 2557</p> <p>30 มกราคม พ.ศ. 2557</p>

ประวัติที่ 4 (ต่อ)

สาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มเหลว	วันที่เผยแพร่คดีปริตไอ
2557 พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ทำรัฐประหารรัฐบาลรักษาการของนางสาวยิ่งลักษณ์ และดำรงตำแหน่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) พร้อมทั้งให้ผู้ชุมนุมทั้งฝ่ายที่สนับสนุนรัฐบาลและฝ่ายที่ต่อต้านรัฐบาลยุติการชุมนุม	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคเพื่อไทยกับนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ (ต่อ)	นายอภิสิทธิ์ให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่เห็นด้วยกับคำชี้แจงของนางสาวยิ่งลักษณ์ว่า นางสาวยิ่งลักษณ์เสนอร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร เพื่อทำให้เกิดความปรองดองกันในสังคม และแนะนำให้นางสาวยิ่งลักษณ์ศึกษาวิจัยของสถาบันพระปกเกล้า ซึ่งเกี่ยวกับการสร้างความปรองดองแห่งชาติเพื่อประกอบการศึกษาในใจก่อนที่จะเสนอร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณา	20 เมษายน พ.ศ. 2557
	นางนงนุช เบญจศิริวรรณ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดกรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ กับนายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานสภาผู้แทนราษฎร	นางนงนุชให้สัมภาษณ์ด้วยความไม่พอใจเกี่ยวกับการกระทำของนายสมศักดิ์ที่ไม่ให้โอกาสสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้อภิปรายเกี่ยวกับร่างรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับที่มาของสมาชิกวุฒิสภาอย่างละเอียด และให้ร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวผ่านการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรไปอย่างรวดเร็ว	21 สิงหาคม พ.ศ. 2556

ประวัติที่ 4 (ต่อ)

สาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มเหลว	วันที่เผยแพร่ประวัติ
นางนงนุช เบญจศิริวรรณ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดกรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ กับ นาง ชิตติยา สวัสดิผล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อ พรรคเพื่อไทย	นางนงนุช เบญจศิริวรรณ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดกรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ กับ นาง ชิตติยา สวัสดิผล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อ พรรคเพื่อไทย	นางนงนุชให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองปะทะคารมกับนางชิตติยา ในการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญเรื่องที่มาของสมาชิกวุฒิสภา เกี่ยวกับบทกล่าวหาตึงถึงสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหญิงของ พรรคประชาธิปัตย์ในทางที่ไม่ดีและไม่ให้เกียรติของนางชิตติยา	21 สิงหาคม พ.ศ. 2556
นายสุเทพ เทือกสุบรรณ เลขาธิการ กลุ่ม กปปส. กับนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคเพื่อไทย	นายสุเทพ เทือกสุบรรณ เลขาธิการ กลุ่ม กปปส. กับนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคเพื่อไทย	นายสุเทพให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนางสาวยิ่งลักษณ์ที่เสนอร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร และมีคำแนะนำที่ต้องการต่อต้านคัดค้านพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมให้ไปชุมนุมที่สถานีรถไฟสามเสนในวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2556	29 ตุลาคม พ.ศ.2556
		นางสาวยิ่งลักษณ์ให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองทำให้นายสุเทพไม่พอใจเกี่ยวกับการเสนอร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรและสภาผู้แทนราษฎรลงมติให้พระราชบัญญัติดังกล่าวผ่านการพิจารณา ซึ่งทำให้นายสุเทพชุมนุมทางการเมืองเพื่อต่อต้านพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมร่วมกับนายนิธิกร ถ้ำเหลือ ผู้นำกลุ่ม คปท.	4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556

ประวัติที่ 4 (ต่อ)

สาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มล้าง	วันที่เผยแพร่ประวัติ
<p>นายสุเทพ เทือกสุบรรณ เลขาธิการ กลุ่ม กปปส. กับนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคเพื่อไทย (ต่อ)</p>	<p>นายสุเทพ เทือกสุบรรณ เลขาธิการ กลุ่ม กปปส. กับนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคเพื่อไทย (ต่อ)</p>	<p>เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มล้าง</p> <p>นายสุเทพให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนางสาวยิ่งลักษณ์ที่เสนอร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร และชุมนุมทางการเมืองคัดค้านพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย</p> <p>นายสุเทพให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนางสาวยิ่งลักษณ์ที่เสนอร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร และพรรคเพื่อไทยไม่ยอมรับการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับร่างรัฐธรรมนูญเรื่องที่มาของสมาชิกวุฒิสภา โดยนำผู้ชุมนุมเข้ายึดสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง</p>	<p>8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556</p> <p>26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556</p>
		<p>นายสุเทพให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนางสาวยิ่งลักษณ์ที่เสนอร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร และพรรคเพื่อไทยไม่ยอมรับการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับร่างรัฐธรรมนูญเรื่องที่มาของสมาชิกวุฒิสภา โดยนำผู้ชุมนุมเข้ายึดศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา 5 ธันวาคม พ.ศ. 2550 และเชิญชวนให้ประชาชนร่วมกันยึดสถานที่ราชการและให้ข้าราชการหยุดทำงานอีกด้วย</p>	<p>28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556</p>

ประวัติที่ 4 (ต่อ)

สาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่ประวัติ
<p>นายสุเทพ เทือกสุบรรณ เลขานุการ กลุ่ม กบปส. กับนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคเพื่อไทย (ต่อ)</p>	<p>นางสาวยิ่งลักษณ์ให้สัมภาษณ์ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับกรณีที่นายสุเทพนำกลุ่มผู้ชุมนุม กบปส. มาชุมนุมต่อต้านและกดดันตนเองให้ลาออกจากการเป็นหัวหน้ารัฐบาลรักษาการ</p>	<p>นางสาวยิ่งลักษณ์ให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองตั้งสติในใจที่จะเจรจา กับนายสุเทพ และให้มีการถ่ายทอดระหว่างการเจรจาตามที่นายสุเทพได้เสนอมา แต่เรียกร้องให้นายสุเทพเจรจาภายในกรอบของกฎหมายรัฐธรรมนูญ เพื่อให้นางสาวยิ่งลักษณ์และนายสุเทพยุติความขัดแย้งและนายสุเทพยุติการชุมนุมต่อต้านนางสาวยิ่งลักษณ์</p> <p>นางสาวยิ่งลักษณ์ให้สัมภาษณ์ในกรณีที่นายสุเทพไม่ส่งตัวแทนเข้ามาเจรจาเกี่ยวกับการยุติความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลของนางสาวยิ่งลักษณ์กับกลุ่มผู้ชุมนุม กบปส. ของนายสุเทพ นางสาวยิ่งลักษณ์ตั้งสติไม่ส่งตัวแทนเข้าร่วมการเจรจา</p>	<p>25 ธันวาคม พ.ศ. 2556</p> <p>27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557</p> <p>18 มีนาคม พ.ศ. 2557</p>

บรรพที่ 4 (ต่อ)

สาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มโทษ	วันที่เผยแพร่ประวัติ
<p>หม่อมหลวงอภิเมงคต โสณกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดกรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ กับนางสาวนางสาวยังลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี และหัวหน้าพรรคเพื่อไทย</p>	<p>หม่อมหลวงอภิเมงคต โสณกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดกรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ กับนางสาวนางสาวยังลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี และหัวหน้าพรรคเพื่อไทย</p>	<p>หม่อมหลวงอภิเมงคตให้สัมภาษณ์ โดยแสดงความไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนางสาวยังลักษณ์ที่เสนอร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรและสภาผู้แทนราษฎรมติให้พระราชบัญญัติดังกล่าวผ่านการพิจารณาจึงเชิญชวนให้ประชาชนเข้าร่วมการชุมนุมกับนายสุเทพ เพื่อทศวรรษที่สถานีรถไฟสามเสน เพื่อต่อต้านคดีค้าพระราชราชบัญญัตินิรโทษกรรมของรัฐบาลนางสาวยังลักษณ์</p>	<p>1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556</p>
<p>นางธิดา ถาวรเศรษฐ์ ผู้นำกลุ่ม กปปส. กับนายสุเทพ เทือกสุบรรณ ผู้นำกลุ่ม กปปส.</p>	<p>นางธิดา ถาวรเศรษฐ์ ผู้นำกลุ่ม กปปส. กับนายสุเทพ เทือกสุบรรณ ผู้นำกลุ่ม กปปส.</p>	<p>นางธิดาให้สัมภาษณ์ โดยไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนายสุเทพ ที่ใช้ทริควิธีกัดนิ้วรัฐบาลของนางสาวยังลักษณ์ โดยนำกลุ่มผู้ชุมนุมของตนเดินเท้าเป็น 13 จุดทั่วกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ประชาชนที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลของนางสาวยังลักษณ์ออกมาร่วมในการชุมนุมกับกลุ่มของตนเอง และนางธิดาได้เชิญชวนให้ประชาชนเข้าร่วมกับกลุ่ม กปปส. เพื่อชุมนุมต่อต้านกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ของนายสุเทพที่ราชมิ่งมงคลกีฬาสถาน</p>	<p>25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556</p>
		<p>นางธิดาให้สัมภาษณ์ โดยไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนายสุเทพ ที่ใช้ทริควิธีกัดนิ้วรัฐบาลของนางสาวยังลักษณ์ โดยมีแผนการที่จะนำกลุ่มผู้ชุมนุมของนายสุเทพปิดกรุงเทพฯ ทมหานครจนกว่ารัฐบาลของนางสาวยังลักษณ์จะลาออกจากการเป็นรัฐบาลรักษาการ</p>	<p>12 มกราคม พ.ศ. 2557</p>

ประวัติที่ 4 (ต่อ)

สาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มล้าง	วันที่เผยแพร่ประวัติ
นางธิดา ถาวรเศรษฐ์ ผู้นำกลุ่ม นปช. กับนายสุเทพ เทือกสุบรรณ ผู้นำกลุ่ม กปปส. (ต่อ)	นางธิดา ถาวรเศรษฐ์ ผู้นำกลุ่ม นปช. กับนายสุเทพ เทือกสุบรรณ ผู้นำกลุ่ม กปปส. (ต่อ)	นางธิดาให้สัมภาษณ์ โดยไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนายสุเทพ ที่นำกลุ่มผู้ชุมนุมยึดทำเนียบรัฐบาล และสถานีวิทยุโทรทัศน์ต่าง ๆ เพื่อกดดันให้นางสาวยิ่งลักษณ์ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี รักษาการ	9 พฤษภาคม พ.ศ. 2557
นายเอกนัฐ พร้อมพันธุ์ โฆษกประจำ กลุ่ม กปปส. กับนายสุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล ผู้อำนวยการ คอ.รส.	นายเอกนัฐ พร้อมพันธุ์ โฆษกประจำ กลุ่ม กปปส. กับนายสุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล ผู้อำนวยการ คอ.รส.	นายเอกนัฐให้สัมภาษณ์ โดยไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของนายสุรพงษ์ที่กล่าวว่า การให้นางสาวยิ่งลักษณ์ จินวัตร ลาออกจาก การเป็นหัวหน้ารัฐบาลรักษาการและจัดตั้งสภาประชาชนตาม แนวทางที่นายสุเทพ เที่ยงสุบรรณ เลขานุการกลุ่ม กปปส. ได้ นำเสนอขึ้นเป็นแนวทางที่ไม่สามารถทำได้	10 ธันวาคม พ.ศ. 2556
นายชูวิทย์ กมลวิศิษฐ์ หัวหน้าพรรครักประเทศไทย กับนายนิติธร ล้ำเหลือ ผู้นำกลุ่ม คปท.	นายชูวิทย์ กมลวิศิษฐ์ หัวหน้าพรรครักประเทศไทย กับนายนิติธร ล้ำเหลือ ผู้นำกลุ่ม คปท.	นายชูวิทย์ในสัมภาษณ์ โดยแสดงความไม่พอใจนายนิติธรที่นำกลุ่ม ผู้ชุมนุม คปท. จัดวางการรับสมัครเป็นผู้ลงสมัครเลือกตั้งของ ตนเอง โดยให้กลุ่มผู้ชุมนุมรวมตัวกันหน้าบริเวณทางเข้าอาคาร กีฬาวาสน์ 2 ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่นดินแดง) เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นสถานที่รับสมัคร และจับ ฉลากหมายเลขประจำพรรคการเมือง ทำให้นายชูวิทย์ไม่สามารถ ลงสมัครเป็นผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใน ระบบบัญชีรายชื่อ และจับฉลากหมายเลขประจำพรรคการเมืองได้	26 ธันวาคม พ.ศ. 2556

ประวัติที่ 4 (ต่อ)

สาเหตุของความขัดแย้ง	ผู้ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ให้สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่ประวัติ
นายนิธิธร ลำเทื่อ ผู้นำกลุ่ม คปท. กับนางสาว ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคเพื่อไทย	นายนิธิธรลำเทื่อ ผู้นำกลุ่ม คปท. ซึ่งนายนิธิธรร่วมงานที่รัฐสภาของนางสาวยิ่งลักษณ์ เป็นผู้บงการหรือให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง และมีแผนที่จะส่งข่าวผู้นำกลุ่ม คปท. และผู้นำกลุ่ม กปปส. ซึ่งเข้าร่วมการประชุมต่อต้านพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมกับนายนิธิธร เพื่อให้การชุมนุมอ่อนน้อมถ่อมลง	นายนิธิธรลำเทื่อ ผู้นำกลุ่ม คปท. ซึ่งนายนิธิธรร่วมงานที่รัฐสภาของนางสาวยิ่งลักษณ์ เป็นผู้บงการหรือให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง และมีแผนที่จะส่งข่าวผู้นำกลุ่ม คปท. และผู้นำกลุ่ม กปปส. ซึ่งเข้าร่วมการประชุมต่อต้านพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมกับนายนิธิธร เพื่อให้การชุมนุมอ่อนน้อมถ่อมลง	30 ธันวาคม พ.ศ. 2556
ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง ผู้อำนวยการ ศอ.รต. กับนายสุเทพ เทือกสุบรรณ เลขาธิการกลุ่ม กปปส.	ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง ผู้อำนวยการ ศอ.รต. กับนายสุเทพ เทือกสุบรรณ เลขาธิการกลุ่ม กปปส.	ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์ โดยแสดงความไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนายสุเทพที่ไปปิดล้อมสถานที่ราชการ เดินขบวนไปในสถานที่ต่าง ๆ และชักชวนให้ประชาชนออกมาร่วมชุมนุมกับนายสุเทพ โดยระบุจะบังคับใช้กฎหมายกับผู้ชุมนุม กปปส. อย่างเข้มงวด	4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557
		ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์แสดงความไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนายสุเทพที่ไปปิดล้อมสถานที่ราชการ เดินขบวนไปในสถานที่ต่าง ๆ และชักชวนให้ประชาชนออกมาร่วมชุมนุมกับนายสุเทพ โดยระบุจะจับกุมนายสุเทพ ซึ่งเป็นผู้นำของกลุ่ม กปปส. ในข้อหากบฏ	25 เมษายน พ.ศ. 2557

บรรณที่ 4 (ต่อ)

สาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง	วันที่เผยแพร่ปริทัศน์
	<p>ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง ผู้อำนวยการ ศอ.ร.ส. กับ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์</p>	<p>ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์ โดยไม่เห็นด้วยกับนายอภิสิทธิ์ที่ไม่เข้าร่วมหารือวันเลือกตั้งกับ กกต. โดยอ้างว่า ตนเองได้ข้อมูลเชิงลึกมาจากแหล่งข่าวว่า อาจมีปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัย ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อการประชุมดังกล่าว</p>	<p>23 เมษายน พ.ศ. 2557</p>
	<p>นายจาตุรนต์ ฉายแสง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการกับ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์</p>	<p>นายจาตุรนต์ให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของนายอภิสิทธิ์ที่เสนอให้นางสาวยิ่งลักษณ์ จินวัตร ลาออก จากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีรักษาการณ์เพื่อให้วุฒิสภาสรรหา นายกรัฐมนตรีคนใหม่ โดยนายจาตุรนต์มีความคิดเห็นว่า ข้อเสนอของนายอภิสิทธิ์ที่จัดรัฐธรรมนูญอย่างร้ายแรง และเป็นข้อเสนอที่มาจกนายสุเทพ</p>	<p>3 พฤษภาคม พ.ศ. 2557</p>
	<p>พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีและหัวหน้า คสช. กับ</p>	<p>พลเอกประยุทธ์ชี้แจงในกรณีที่มาข่าวออกมาว่า ตนเองทำม</p>	<p>10 ตุลาคม พ.ศ. 2557</p>
	<p>นางสาวยิ่งลักษณ์ จินวัตร อดีต นายกรัฐมนตรี</p>	<p>พลเอกประยุทธ์ชี้แจงเกี่ยวกับการพิจารณาการเดินทางออกนอกประเทศของนางสาวยิ่งลักษณ์ เนื่องจากนางสาวยิ่งลักษณ์ยังคงตกเป็นจำเลยในคดีอาญาเกี่ยวกับการทุจริตโครงการรับจำนำข้าว</p>	<p>21 ตุลาคม พ.ศ. 2557</p>

ปริบทที่ 5

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มเหลว	วันที่เผยแพร่คดีปริตโอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>การลงพื้นที่แก้ปัญหาความรุนแรงในภาคใต้ของร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง</p> <p><u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u></p> <p>นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะวิพากษ์วิจารณ์การให้สัมภาษณ์ของร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุงที่กล่าวว่า พลตำรวจเอกพงศ์พิศ พงษ์เจริญจะชนะการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดกรุงเทพมหานคร และถ้าหากร้อยตำรวจเอกเฉลิมคาดการณผิดพลาด จะหยุดให้สัมภาษณ์ 10 วันว่า ขอให้ร้อยตำรวจเอกเฉลิมเปลี่ยนการหยุดสัมภาษณ์ 10 วันมาเป็น การลงพื้นที่แก้ปัญหาความรุนแรงในภาคใต้ นอกจากนี้นายสุเทพ เทือกสุบรรณยังวิพากษ์วิจารณ์ร้อยตำรวจเอกเฉลิมอีกว่า การประชุมแก้ไขสถานการณ์ภาคใต้ไม่ช่วยอะไร ถ้าร้อยตำรวจเอกเฉลิมที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลพื้นที่ภาคใต้โดยตรง ไม่ลงไปสัมผัสเหตุการณ์เอง และการบัญชาการอยู่ในกรุงเทพมหานครไม่สามารถแก้ไขปัญหาความไม่สงบในภาคใต้ได้</p>	<p>ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายความมั่นคงกับนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ และนายสุเทพ เทือกสุบรรณ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสุราษฎร์ธานี</p>	<p>ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์ด้วยความไม่พอใจกับคำวิพากษ์วิจารณ์ของนายอภิสิทธิ์และนายสุเทพดังกล่าว และท้าทายให้นายสุเทพและนายอภิสิทธิ์ลงพื้นที่ภาคใต้ด้วยกันเพื่อพิสูจน์ว่าตนเองไม่ได้กลัวที่จะลงพื้นที่ภาคใต้</p>	<p>19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556</p>

ปริบทที่ 6

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มล้าง	วันที่เผยแพร่คดีปริตโอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>คลิปเสียงการสนทนาของพลเอกยุทธศักดิ์ ศศิประภา กับ พันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร</p> <p><u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u></p> <p>วันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2556 ผู้ที่ชื่อว่า “ไทยรักชาติ” ได้โพสต์คลิปเสียงชื่อว่า “เสียงการสนทนาของ พล.อ. ยุทธศักดิ์กับ พ.ต.ท. ทักษิณในการวางแผนกลับประเทศไทย” ลงในเว็บไซต์ www.youtube.com ซึ่งมีทั้งหมด 4 ตอน รวมเวลาทั้งสิ้น 30.57 น. คลิปเสียงดังกล่าวทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ในสังคมอย่างกว้างขวางว่าน่าจะเป็นเสียงการสนทนาระหว่างพลเอกยุทธศักดิ์ ศศิประภา กับ พันตำรวจโททักษิณ ชินวัตรเกี่ยวกับแผนการที่จะนำ พันตำรวจโททักษิณกลับมาประเทศไทย โดยให้คลิปเสียงนี้ได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องกฎหมาย และเรื่องโยกย้ายทหารที่เอื้อต่อการให้พลตำรวจโททักษิณสามารถกลับมาประเทศไทยได้ โดยไม่ถูกดำเนินคดีทางการเมือง</p>	<p>นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ กับ พลเอกยุทธศักดิ์ ศศิประภา รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม</p>	<p><u>เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มล้าง</u></p> <p>นายอภิสิทธิ์ให้สัมภาษณ์ โดยไม่เห็นด้วยกับการกระทำของพลเอกยุทธศักดิ์ ถ้าคลิปเสียงเป็นการสนทนาจริงระหว่างพลเอกยุทธศักดิ์กับพันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร เนื่องจากอาจทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย</p>	<p>7 กรกฎาคม พ.ศ. 2556</p>

ประวัติที่ ๗

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มเหลว	วันที่เผยแพร่คดีปริตไอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร โยกย้ายนายถวิล เป็ลยีสี่ สภาเขตของความขัดแย้ง</p> <p>นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีมีคำสั่งโยกย้าย นายถวิล เป็ลยีสี่จากตำแหน่งเลขานุการสภาความมั่นคง แห่งชาติ (สมช.) ไปตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีเมื่อ วันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2556 นายถวิลจึงยื่นคำร้องขอ ความคุ้มครองจากศาลปกครองสูงสุดในวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2556 และศาลได้มีคำสั่งเพิกถอนคำสั่ง ของนางสาวยิ่งลักษณ์ และให้นายถวิลกลับไปดำรง ตำแหน่งเลขานุการ สมช. ตามเดิม ต่อมาวันที่ 7 มีนาคม พ.ศ. 2557 ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้นางสาวยิ่ง ลักษณ์คืนตำแหน่งให้นายถวิลภายใน 45 วัน</p>	<p>นายถวิล เป็ลยีสี่ ที่ปรึกษา นายกรัฐมนตรีกับนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและหัวหน้า พรรคเพื่อไทย</p>	<p>นายถวิลให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองกำลังรอคำสั่งจากนางสาว ยิ่งลักษณ์ให้กลับไปดำรงตำแหน่งเลขานุการ สมช. ตามเดิมภายใน 45 วันตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุด</p> <p>นางสาวยิ่งลักษณ์ให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองต้องโยกย้ายนาย ถวิลให้กลับไปดำรงตำแหน่งเลขานุการ สมช. ตามเดิมภายใน 45 วันตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดพิพากษา</p>	<p>7 มีนาคม พ.ศ. 2557</p> <p>10 มีนาคม พ.ศ. 2557</p>

ปริบทที่ 8

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	ผู้ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่คลิปวิดีโอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>นายสุเทพ เพื่อกลุ่มสุบรรณทำเรื่องขอเปลี่ยนแปลงสัญญาโครงการก่อสร้างสถานีตำรวจทดแทนจำนวน 396 แห่ง</p> <p><u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u></p> <p>ขณะที่นายสุเทพ เพื่อกลุ่มสุบรรณ ดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีด้านความมั่นคง นายสุเทพได้ทำเรื่องขอเปลี่ยนแปลงสัญญาโครงการก่อสร้างสถานีตำรวจทดแทนจำนวน 396 แห่ง</p> <p>จากการประมวลรวมเป็นการประมวลรายเดี่ยว</p>	<p>นายสุเทพ เพื่อ ก สุบรรณ อดีตเลขาธิการกลุ่ม กปส. กับนายชาริต เพ็งดิษฐ์ อดีตอธิการบดี DSI</p>	<p>นายชาริตได้ฟ้องนายสุเทพว่า นายสุเทพปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเกี่ยวกับการทำเรื่องขอเปลี่ยนแปลงสัญญาโครงการก่อสร้างสถานีตำรวจทดแทนจำนวน 396 แห่ง และนายสุเทพได้ฟ้องร้องนายชาริตกลับในข้อหาหมิ่นประมาทนายสุเทพ</p>	<p>4 มิถุนายน พ.ศ. 2557</p>

บรรณที่ ๑

ประเด็นและความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง	วันที่เผยแพร่ปริทัศน์
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u> การทุจริตโครงการรับจำนำข้าวของนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร <u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u> นายวิชา มหาคุณ คณะกรรมการ ปชช. ดำเนินการฟ้องร้องนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและประธานคณะกรรมการนโยบายข้าวแห่งชาติ (กชช.) ในข้อหาทุจริตการจำนำข้าว ซึ่งเริ่มโครงการตั้งแต่วันที่พ.ศ. 2554 – 2557</p>	<p>นายวิชา มหาคุณ คณะกรรมการ ปชช. กับนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและประธานคณะกรรมการนโยบายข้าวแห่งชาติ (กชช.)</p>	<p>นางสาวยิ่งลักษณ์ให้สัมภาษณ์ในกรณีที่ดินเองถูกดำเนินการฟ้องร้องจากนายวิชาในข้อหาทุจริตการจำนำข้าว</p>	<p>8 กันยายน พ.ศ. 2557</p>

ปริบทที่ 10

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มล้าง	วันที่เผยแพร่คดีปริตไอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>คำเตือนของพลเอกชวลิต ยงใจยุทธเกี่ยวกับการปฏิวัติ</p> <p>ข้อ</p> <p><u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u></p> <p>พลเอกชวลิต ยงใจยุทธออกมาเตือนให้รัฐบาลทหารของ</p> <p>พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชาระวังการปฏิวัติซ้อน</p> <p>เนื่องจากความขัดแย้งในการยกย่องรัฐธรรมนูญ และความ</p> <p>ไม่พอใจของหลายฝ่ายเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาของรัฐบาล</p> <p>พลเอกประยุทธ์</p>	<p>พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ อดีต</p> <p>นายกรัฐมนตรีในปีพ.ศ. 2539 กับ</p> <p>พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา</p> <p>นายกรัฐมนตรีและหัวหน้า คสช.</p>	<p>เหตุการณ์ให้สัมภาษณ์ โดยไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดของ</p> <p>พลเอกชวลิตที่กล่าวว่าจะมีการทำปฏิวัติซ้อน</p>	<p>9 ธันวาคม พ.ศ. 2557</p>

3.3.2 ปริบทที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งของดารา

ปริบทที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งของดาราปรากฏทั้งสิ้น 16 ปริบท และปรากฏคู่ความขัดแย้ง 16 คู่ ซึ่งปรากฏคู่ความขัดแย้งเพียงคู่เดียวในหนึ่งปริบท คลิปีวิดีโอจำนวน 26 คลิปีวิดีโอ โดยสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

3.3.1.1 ดาราชายจำนวน 7 คลิปีวิดีโอ ประกอบด้วย

- (1) ดาราชายขัดแย้งกับดาราชายจำนวน 2 คลิปีวิดีโอ
- (2) ดาราชายขัดแย้งกับดารานหญิงจำนวน 5 คลิปีวิดีโอ

3.3.1.2 ดาราหญิงจำนวน 19 คลิปีวิดีโอ ประกอบด้วย

- (1) ดาราหญิงขัดแย้งกับดารานหญิงจำนวน 11 คลิปีวิดีโอ
- (2) ดาราหญิงขัดแย้งกับดาราชายจำนวน 8 คลิปีวิดีโอ

ปริบทที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งของดาราทั้ง 16 ปริบท มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประวัติที่ 1

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ส่งผลกระทบ	วันที่เผยแพร่คดีปริตโ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u> การเลิกกันระหว่างนางสาวฝนทิพย์ วัชรตระกูลกับ นายวีรภาพ สุภาพไพบูลย์ (วี) สาเหตุของความขัดแย้ง นางสาวนิตา พัชรวัชรพงษ์เป็นต้นเหตุที่ทำให้นางสาว ฝนทิพย์ วัชรตระกูลเลิกเรากับนายวีรภาพ สุภาพไพบูลย์ (วี)</p>	<p>นางสาวนิตา พัชรวัชรพงษ์ (แดงโม) กับนางสาวฝนทิพย์ วัชรตระกูล (ปูกลูก)</p>	<p>นางสาวนิตาให้สัมภาษณ์ในกรณีนี้นางสาวฝนทิพย์ขอแยกห้อง แต่งตัวกับนางสาวนิตา และปฏิเสธการซ่อมเตียงกับนางสาว นิตา</p> <p>นางสาวฝนทิพย์ให้สัมภาษณ์ในกรณีนี้นางสาวนิตาให้สัมภาษณ์ ผ่านรายการบันเทิงรายการหนึ่งว่า ปัญหาระหว่างนางสาวนิตา และนางสาวฝนทิพย์เมื่อ 3 ปีก่อนยังไม่ยุติ และยังได้กล่าวหาว่า นางสาวฝนทิพย์เป็นคนไม่มีสัมมาคารวะ และนางสาวฝนทิพย์คิด มากไปเองเกี่ยวกับเรื่องราวระหว่างนางสาวนิตากับนายวีรภาพจน ทำให้นางสาวฝนทิพย์ต้องเลิกเรากับนายวีรภาพ โดยนางสาว ฝนทิพย์ออกมาขอโทษนางสาวนิตาเพื่อขอให้นางสาวนิตายุติความ ขัดแย้งทั้งหมดระหว่างตนเองกับนางสาวนิตา</p>	<p>20 มีนาคม พ.ศ. 2555</p> <p>2 กันยายน พ.ศ. 2556</p>

ปริบทที่ 2

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มเหลว	วันที่เผยแพร่คดีปริตโอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>การถอนชื่อนายรัฐภูมิ โตคงทรัพย์ออกจากการเป็นบิดาของบุตรชายนางสาวแอนนี่ บรู๊ค</p> <p><u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u></p> <p>นางสาวแอนนี่ บรู๊คนำบุตรชายของตนเองไปตรวจดีเอ็นเอ (DNA) แล้วพบว่า นายรัฐภูมิ โตคงทรัพย์ไม่ใช่บิดาของบุตรชายตนเอง แต่ยังคงไม่ถอนชื่อนายรัฐภูมิออกจากการเป็นบิดา</p>	<p>นายรัฐภูมิ โตคงทรัพย์ (พิร์ม) กับ</p> <p>นางสาวแอนนี่ บรู๊ค</p>	<p>นายรัฐภูมิให้สัมภาษณ์ในกรณีที่มีตนเองฟ้องต่อศาลให้นางสาวแอนนี่ถอนชื่อนายรัฐภูมิออกจากการเป็นบิดาของบุตรชายนางสาวแอนนี่ เนื่องจากทำให้นายรัฐภูมิเสียชื่อเสียงและส่งผลกระทบต่อหน้าที่การงาน</p> <p>นางสาวแอนนี่ให้สัมภาษณ์ในกรณีที่มีตนเองได้ถอนชื่อนายรัฐภูมิออกจากการเป็นบิดาของบุตรชายตนเองแล้ว</p>	<p>16 มิถุนายน พ.ศ. 2555</p> <p>26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555</p>

ปริบทที่ 3

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ให้สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่คลิปวิดีโอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>การหย่าร้างระหว่างนางชงกวนันท์ รักชีพกับ นายเชษฐวุฒิ วัชรคุณ</p> <p><u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u></p> <p>นางชงกวนันท์ รักชีพมีปัญหาครอบครัวกับนายเชษฐวุฒิ วัชรคุณ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางการเงินที่ธุรกิจเสื้อผ้าของนางชงกวนันท์ไม่ประสบความสำเร็จและงดรับงานในวงการบันเทิงเพื่อไปเลี้ยงลูก ปัญหาที่ญาติของนายเชษฐวุฒิย้ายเข้ามาอยู่ในบ้าน ซึ่งเป็นเรือนหอและญาติของนายเชษฐวุฒิไม่ชอบนางชงกวนันท์ และปัญหาที่นายเชษฐวุฒิ แอบมีความสัมพันธ์เชิงคู่สาวกับผู้หญิงคนอื่น</p>	<p>นางชงกวนันท์ รักชีพ (ตุ๊ก) กับนาย เชษฐวุฒิ วัชรคุณ (บ๊วย)</p>	<p>นางชงกวนันท์ให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองหย่าขาดจากนาย เชษฐวุฒิหลังจากที่มีปัญหาครอบครัวกับนายเชษฐวุฒิเป็นเวลา</p>	<p>13 กรกฎาคม พ.ศ. 2555</p>

ปริบทที่ 4

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	ผู้ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ให้สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่คลิปวิดีโอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u> ความสัมพันธ์ระหว่างนางสาวสุวิภา ไชยเดชกับ นายสันชัย เอ็งตระกูล (เบ๊ก) <u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u> นางอังญาเรศ เอ็งตระกูลกล่าวว่านางสาวสุวิภา ไชยเดช มีความสัมพันธ์เชิงคู่สาวกับสามีของนางอังญาเรศ คือ นายสันชัย เอ็งตระกูล (เบ๊ก)</p>	<p>นางสาวสุวิภา ไชยเดช (พิงกี้) กับนาง อังญาเรศ เอ็งตระกูล (อังญา)</p>	<p>นางสาวสุวิภาให้สัมภาษณ์ โดยแสดงความไม่พอใจที่นาง อังญาเรศออกมาอ่อนน้อมให้นางสาวสุวิภาเลิกส่งข้อความหา นายสันชัย พร้อมทั้งอ่อนน้อมให้นางสาวสุวิภาเลิกเป็นภรรยา น้อยของนายสันชัย นางสาวสุวิภาได้ชี้แจงว่า นายสันชัยเป็นฝ่าย ส่งข้อความมาหาตนเองก่อน และได้ขอโทษและขออภัยนางอังญา เรศให้หยุดการกระทำที่ก่อให้เกิดตนเองเสื่อมเสียชื่อเสียง</p> <p>นางอังญาเรศให้สัมภาษณ์ในงานรางวัลนราธิป ประจำปี 2555 เกี่ยวกับการแสดงท่าทีของตนเอง ถ้าต้องรับรางวัลและยืนร่วมบน เวทีเดียวกับนางสาวสุวิภา</p>	<p>17 สิงหาคม พ.ศ. 2555</p> <p>20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555</p>

ปริบทที่ 5

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	ผู้ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่คดีปริตโอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u> การปฏิเสธที่จะให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนคู่กันของนางสาวณภัทร วัฒนภมลฤดีและนางสาวศกกรรัตน์ วรอุไร</p> <p><u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u> นางสาวณภัทร วัฒนภมลฤดีและนางสาวศกกรรัตน์ วรอุไร ปฏิเสธที่จะให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนคู่กัน เนื่องจากทั้ง 2 ฝ่ายมีปัญหากันเรื่องการเขียนข้อความเห็นร่วมกันผ่านอินสตาแกรม</p>	<p>นางสาวณภัทร วัฒนภมลฤดี (มด) และนางสาวศกกรรัตน์ วรอุไร (โพร์)</p>	<p>นางสาวณภัทรให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่ยินดีให้สัมภาษณ์คู่กับนางสาวศกกรรัตน์ และยอมรับว่ามีปัญหากับนางสาวศกกรรัตน์จริง ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การเขียนข้อความเห็นร่วมกันผ่านอินสตาแกรมส่วนตัว</p> <p>นางสาวศกกรรัตน์ให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองไม่ยินดีที่จะให้สื่อมวลชนสัมภาษณ์คู่กับนางสาวณภัทร เนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับสาวณภัทรเกี่ยวกับการเขียนข้อความเห็นร่วมกันผ่านอินสตาแกรมส่วนตัว และยอมรับว่า วงดนตรีที่นางสาวศกกรรัตน์เป็นนักร้องคู่กับนางสาวณภัทรอาจต้องยุติลง</p>	<p>13 กันยายน พ.ศ. 2555</p> <p>13 กันยายน พ.ศ. 2555</p>

บรรณที่ 6

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ให้สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่คดีปริทัศน์
<p><u>ประเด็นความขัดแย้ง</u></p> <p>การปลดนายนาคร ศิลาชัยออกจากรายการ “สาระแนม” และออกจากการเป็นผู้ถือหุ้ของบริษัท 666 สาขาของความขัดแย้ง</p> <p>นายวิไล แมคอินทอชปลดนายนาคร ศิลาชัยออกจากพิธีกรรายการ “สาระแนม” อย่างกะทันหัน ซึ่งรายการดังกล่าว นายวิไล นายนาคร และนายเกียรติศักดิ์ อุดมภาค (ทอย) ทำหน้าที่เป็นพิธีกรร่วมกันเป็นเวลา 15 ปี และปลดออกจากการเป็นผู้ถือหุ้ของบริษัท 666 จำกัด ซึ่งร่วมก่อตั้งร่วมกับนายวิไลและนายเกียรติศักดิ์</p>	<p>นายวิไล แมคอินทอช ผู้บริหารและผู้ถือหุ้นบริษัท 666 จำกัด กับ นายนาคร ศิลาชัย (เปิ้ล) อดีตผู้ถือหุ้นบริษัท 666 จำกัด</p>	<p>นายวิไลให้สัมภาษณ์ โดยชี้แจงที่ตนเองปลดนายนาครออกจากพิธีกรรายการ “สาระแนม” อย่างกะทันหันว่า เนื่องจากมีการปรับปรุงรูปแบบรายการ โดยต้องการหาพิธีกรใหม่ให้ตรงกับเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่น</p> <p>นายนาครให้สัมภาษณ์ โดยกล่าวถึงความรู้สึกที่นายวิไลปลดตนเองออกจากรายการ “สาระแนม” อย่างกะทันหัน และชี้แจงสาเหตุการถอนหุ้ของตนเองออกจากรายการ 666 จำกัดว่า มีสาเหตุมาจากแนวคิดในการทำงานของนายนาครเปลี่ยนไปทัศนคติเรื่องระบบการทำงานไม่ตรงกับนายวิไล และต้องดูแลครอบครัว และชี้แจงเกี่ยวกับแนวทางการผลิตงานของบริษัทตนเองว่า ไม่ได้เข้าซ้อนกับแนวทางของบริษัท 666 จำกัด นอกจากนี้ยังระบุว่า ความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างตนเอง นายวิไล และนายนาครไม่เหมือนเดิม</p>	<p>19 กันยายน พ.ศ. 2555</p> <p>25 กันยายน พ.ศ. 2555</p>

ประวัติที่ ๗

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง	วันที่เผยแพร่คดีปริทัศน์
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u> การลาออกจากการเป็นพิธีกรรายการ “จิ้งร้อยชิ่งล้าน” ของนางมยุรา เสวตศิลา <u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u> นางมยุรา เสวตศิลาขอลาออกจากการเป็นพิธีกรร่วมรายการ “จิ้งร้อยชิ่งล้าน” อย่างกะทันหัน ซึ่งนางมยุรา เป็นพิธีกรคู่กับนายปัญญา นรินทรกุลมาเป็นเวลามากกว่า 20 ปี</p>	<p>นางมยุรา เสวตศิลา (ตัก) กับนายปัญญา นรินทรกุล (ตา) ประธานกรรมการบริหารบริษัทเวิร์คพอยต์</p>	<p>นางมยุราให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสาเหตุที่ตนเองลาออกจากการเป็นพิธีกรร่วมรายการ “จิ้งร้อยชิ่งล้าน” ร่วมกับนายปัญญาว่ามาจากความอึดอัดที่นายปัญญาไม่พูดคุยกับนางมยุราเหมือนเคยเป็นเวลามากกว่า 1 ปี อีกทั้งทีมงานไม่แจ้งรายละเอียดงานจึงทำให้นางมยุราไม่ค่อยมีส่วนร่วมร่วมกับงานพิธีกรมากนัก และนายปัญญาไม่ได้เอ่ยปากให้ตนเองร่วมงานอื่น ๆ ของบริษัทเวิร์คพอยต์</p> <p>นายปัญญาให้สัมภาษณ์ในกรณีที่นางมยุราลาออกจากการเป็นพิธีกรร่วมรายการ “จิ้งร้อยชิ่งล้าน” ว่า นางมยุราไม่ได้ให้เหตุผลในการลาออก</p>	<p>9 ตุลาคม พ.ศ. 2555</p> <p>31 ตุลาคม พ.ศ. 2555</p>

ปริบทที่ 8

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่คดีปริตไอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>การถอนตัวออกจากละครของนายธนา ลิมปารยะ สาเหตุของความขัดแย้ง</p> <p>นางสาวชัชฎาภรณ์ ธนันทาเลิกกับนายธนา ลิมปารยะ หลังคบหาได้กันเป็นเวลา 3 ปี ทำให้เหมือนนายธนาทราบว่านางสาวชัชฎาภรณ์เล่นละครเรื่องเดียวกับตนเอง นายธนาจึงตัดสินใจถอนตัวออกจากละคร</p>	<p>นางสาวชัชฎาภรณ์ ธนันทา (ด้าย) กับ นายธนา ลิมปารยะ (เซน)</p>	<p>เหตุการณ์ที่แข็งแรงในประเด็นที่นายธนาถอนตัวออกจากละครเรื่องเดียวกับที่นางสาวชัชฎาภรณ์เล่น เนื่องจากมีข่าวว่านางสาวชัชฎาภรณ์จะถอนตัวออกจากละครทันที ถ้านายธนาจับเล่นละครเรื่องเดียวกับตนเอง</p>	<p>29 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555</p>

ปริบทที่ 9

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มภาษณ์	วันที่เผยแพร่คดีปริตไอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>การบุกรุกบ้านนางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ของ นายฮาร์เวิร์ด หวัง</p> <p><u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u></p> <p>นายฮาร์เวิร์ด หวัง ซึ่งคบหาอยู่กับนางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ บุกรุกจากห้องนอนชั้น 2 ของบ้านนางสาวอมลวรรณ และใช้เลือดเขียนข้อความว่า “I love you, But you don't” ไว้ที่ระเบียงบ้าน ซึ่งทำให้นางสาวอมลวรรณเสียขวัญและเกรงว่านายฮาร์เวิร์ดจะทำร้ายตนเอง นางสาวอมลวรรณจึงแจ้งความดำเนินคดีขอหาบุกรุกและทำลายทรัพย์สินในนามนายฮาร์เวิร์ด ซึ่งทำให้มารดาของนายฮาร์เวิร์ดโทรศัพท์มาต่อว่าและกล่าวหาว่า นางสาวอมลวรรณต้องการมีชื่อเสียงจึงแจ้งความดำเนินคดีกับนายฮาร์เวิร์ด</p>	<p>นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ (เอมีมี) กับนายฮาร์เวิร์ด หวัง</p>	<p>นางสาวอมลวรรณซึ่งแจ้งเกี่ยวกับกรณีที่ดินเองเข้าแจ้งความดำเนินคดีกับนายฮาร์เวิร์ดในข้อหาบุกรุกและทำลายทรัพย์สินในนามเอมีมี และชี้แจงข้อกล่าวหาที่มีการตายนายฮาร์เวิร์ดกล่าวว่าตนเองต้องการมีชื่อเสียงจึงแจ้งความดำเนินคดีกับนายฮาร์เวิร์ด</p>	<p>22 เมษายน พ.ศ. 2556</p>

บรรพที่ 10

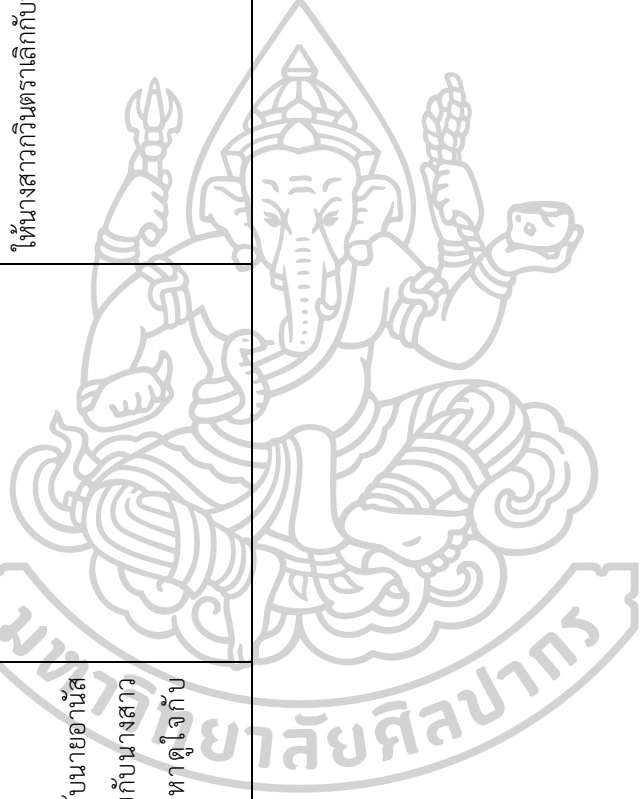
ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ให้สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่คดีปริทัศน์
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>นายภรณ์ยู โรจนวุฒิธรรมเขียนข้อความกล่าวอ้างถึงนางสาวอมลวรรณ ศิริกิติรัตน์เป็นอินสตาแกรมของตนเอง <u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u></p> <p>นายภรณ์ยู โรจนวุฒิธรรมได้เขียนข้อความลงในอินสตาแกรมของตนเอง ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับความไม่พอใจที่นางสาวอมลวรรณ ศิริกิติรัตน์อ้างว่านายภรณ์ยูเข้ามาร่วมต่อว่านางสาวอมลวรรณ เนื่องจากทำให้นางสาวอมลวรรณเสื่อมเสียชื่อเสียงและนางสาวอมลวรรณยังต้องการให้นายภรณ์ยูออกมาขอโทษตนเองผ่านสื่อมวลชนอีกด้วย</p> <p>นายภรณ์ยูชี้แจงในกรณีของตนเองเขียนข้อความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความไม่พอใจที่นางสาวอมลวรรณ ศิริกิติรัตน์อ้างว่านายภรณ์ยูคือผู้ช่วยคนหนึ่งที่นางสาวอมลวรรณอินสตาแกรมของนายภรณ์ยูเข้ามาร่วมต่อว่านางสาวอมลวรรณ และทำให้นางสาวอมลวรรณเข้าแจ้งความร้องเรียนนายภรณ์ยู</p>	<p>นางสาวอมลวรรณ ศิริกิติรัตน์ (เอมมี) กับนายภรณ์ยู โรจนวุฒิธรรม (แท้ค)</p>	<p>นางสาวอมลวรรณให้สัมภาษณ์ในกรณีของตนเองเข้าแจ้งความ นายภรณ์ยูที่เขียนข้อความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความไม่พอใจที่นางสาวอมลวรรณ ศิริกิติรัตน์อ้างว่านายภรณ์ยูคือผู้ช่วยคนหนึ่งที่นางสาวอมลวรรณมีความสัมพันธ์เชิงคู่สาวด้วยและทำให้บุคคลที่ติดตามอินสตาแกรมของนายภรณ์ยูเข้ามาร่วมต่อว่านางสาวอมลวรรณ เนื่องจากทำให้นางสาวอมลวรรณเสื่อมเสียชื่อเสียงและนางสาวอมลวรรณยังต้องการให้นายภรณ์ยูออกมาขอโทษตนเองผ่านสื่อมวลชนอีกด้วย</p> <p>นายภรณ์ยูชี้แจงในกรณีของตนเองเขียนข้อความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความไม่พอใจที่นางสาวอมลวรรณ ศิริกิติรัตน์อ้างว่านายภรณ์ยูคือผู้ช่วยคนหนึ่งที่นางสาวอมลวรรณมีความสัมพันธ์เชิงคู่สาวด้วยและทำให้บุคคลที่ติดตามอินสตาแกรมของนายภรณ์ยูเข้ามาร่วมต่อว่านางสาวอมลวรรณ และถูกนางสาวอมลวรรณแจ้งความดำเนินคดี</p>	<p>7 พฤษภาคม พ.ศ. 2556</p> <p>21 พฤษภาคม พ.ศ. 2556</p>

ปริบทที่ 11

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ให้สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่คลิปวิดีโอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>นางสาวสุจิตรา อรุณพิพัฒน์ไม่ได้รับอนุญาตให้ถ่ายรูปร่วมกับนายจิรายุ ตั้งศรีสุข</p> <p><u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u></p> <p>นางสาวสุจิตรา อรุณพิพัฒน์ให้สัมภาษณ์ในรายการ “แฉแต่เข้า” ซึ่งออกอากาศทางคลื่นวิทยุ 97 อีเอฟเอ็มว่า นายจิรายุ ตั้งศรีสุขปฏิเสธที่จะถ่ายรูปคู่กับตนเอง นอกจากนี้ตนเองยังถูกกีดกันการถ่ายรูปคู่กับนายจิรายุ ตั้งศรีสุข (บิ๊ก) อีกด้วย</p>	<p>นายจิรายุ ตั้งศรีสุข (แจมส์) กับนางสาวสุจิตรา อรุณพิพัฒน์ (นุ้ย)</p>	<p>นายจิรายุชี้แจงว่า การปฏิเสธถ่ายรูปคู่กับนางสาวสุจิตราและการกีดกันการถ่ายรูปคู่กับตนเองของผู้จัดการเป็นความเข้าใจผิดสาเหตุที่ผู้จัดการไม่ให้นางสาวสุจิตราถ่ายรูปคู่กับนายจิรายุเนื่องจากนายจิรายุแต่งกายไม่เรียบร้อย คำชี้แจงของนายจิรายุทำให้นางสาวสุจิตราถูกบุคคลที่ชื่นชอบนายจิรายุเข้าไปต่อว่านางสาวสุจิตราในอินสตาแกรมส่วนตัวของนางสาวสุจิตรา</p> <p>นางสาวสุจิตราให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่นายจิรายุปฏิเสธที่จะถ่ายรูปคู่กับตนเอง นอกจากนั้นตนเองยังถูกกีดกันการถ่ายรูปคู่กับนายจิรายุจากผู้จัดการส่วนตัวของนายจิรายุ เมื่อนายจิรายุชี้แจงว่าสิ่งที่ตนเองกล่าวนี้เป็นเรื่องเข้าใจผิด ทำให้บุคคลที่ชื่นชอบนายจิรายุเข้ามาต่อว่าตนเองในอินสตาแกรมส่วนตัว และทำให้นางสาวสุจิตราต้องให้ขณະให้สัมภาษณ์</p>	<p>7 สิงหาคม พ.ศ. 2556</p> <p>8 สิงหาคม พ.ศ. 2556</p>

ประวัติที่ 12

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่ประวัติ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>นางสาวกวินตรา โพธิจักรไม่พอใจนางสาวรัฐกร สิริบุตร สาเหตุของความขัดแย้ง</p> <p>นางสาวกวินตรา โพธิจักรได้คบหาดีใจอยู่กับนายอานัส พาพานิชมาประมาณ 4 ปี และขณะที่คบกับนางสาว กวินตรา นายอานัสได้เปลี่ยนไปคบหาดีใจกับ นางสาวรัฐกร สิริบุตร</p>	<p>นายสาวกวินตรา โพธิจักร (แม่) กับ นางสาวรัฐกร สิริบุตร (ก)</p>	<p>เหตุการณีนางสาวกวินตราให้สัมภาษณ์ในกรณีนี้ที่นางสาวกวินตราลงรูปใน อินสตาแกรมเพื่อเสียดสีนางสาวรัฐกร เนื่องจากนางสาวรัฐกรทำ ให้นางสาวกวินตราเลิกคบนายอานัส</p>	<p>14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556</p>

ปริบทที่ 13

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่คดีปริตไอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>นางสาวสุธีวัน ทวีสินไม่พอใจนางสาวไอริน ศรีแก้ว สาเหตุของความขัดแย้ง</p> <p>นางสาวไอริน ศรีแก้วลงรูปฉากเข้าพระเข้านางใน ภาพยนตร์เรื่อง “บุญเพ็ง ทีบเหล็ก” ที่กำลังถ่ายทำอยู่ใน ขณะนั้นกับนายพัฒนาพล ฤกษ์ ณ ออยุธยา (ดีเจแมน) ซึ่ง เป็นบุคคลที่นางสาวสุธีวัน ทวีสินกำลังคบหาอยู่ และ นางสาวไอรินได้กล่าวอ้างว่า นางสาวสุธีวันไม่พอใจ นางสาวไอรินและเขียนข้อความเหน็บแนมนางสาวไอริน ในอินสตาแกรมส่วนตัวของนางสาวสุธีวัน นอกจากนี้ นางสาวไอรินยังขอให้นายพัฒนาพลบอกให้ผู้ผลิต ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวตัดฉากดังกล่าวทิ้งอีกด้วย</p>	<p>นางสาวสุธีวัน ทวีสิน (ใบเตย) กับ นางสาวไอริน ศรีแก้ว (เจ็ด)</p>	<p>เหตุการณ์ให้สัมภาษณ์ในกรณีนี้นางสาวไอรินกล่าวหาว่า นางสาวสุธีวันเขียนข้อความเหน็บแนมนางสาวไอรินใน อินสตาแกรมส่วนตัวของนางสาวสุธีวัน และชี้แจงเกี่ยวกับกรณี ที่นางสาวไอรินกล่าวอ้างว่า นางสาวสุธีวันขอให้นายพัฒนาพลบอก บริษัทผู้ผลิตภาพยนตร์เรื่อง “บุญเพ็ง ทีบเหล็ก” ให้ตัดฉากเข้า พระเข้านางระหว่างนายพัฒนาพลกับนางสาวไอรินทิ้ง</p>	<p>11 เมษายน พ.ศ. 2557</p>

ปริบทที่ 14

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	คู่ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มเหลว	วันที่เผยแพร่คดีปริตไอ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>นางสาวไอริน ศรีแก้วไม่พอใจการเผยแพร่บทสัมภาษณ์การของนายวุฒิชัย มิตินจินดา สาเหตุของความขัดแย้ง</p> <p>นายวุฒิชัย มิตินจินดาเขียนนางสาวไอริน ศรีแก้วเป็นผู้ที่ล้มเหลวในรายการ “ผู้ดีเกิดมาคุย” ที่ตนเองเป็นผู้ผลิตและเป็นพิธีกรเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างนางสาวไอรินกับนางสาวสุธีรัน ทวีสิน (ในเตย) เกี่ยวกับการกระทำของนายพัฒนาพล กุญชร ณ อยุธยา ซึ่งเป็นบุคคลที่นางสาวสุธีรันคบหาดีใจอยู่ โดยนายพัฒนาพลได้จับหน้าอกนางสาวไอริน และขอหลับนอนกับนางสาวไอรินถึง 3 ครั้ง เมื่อเทปบันทึกการดังกล่าวเผยแพร่สู่สาธารณะชนทำให้นางสาวไอรินไม่พอใจ เนื่องจากทำให้นางสาวไอรินเสียชื่อเสียง</p>	<p>นางสาวไอริน ศรีแก้ว (เจ้า) กับนายวุฒิชัย มิตินจินดา (ผู้ดี)</p>	<p>เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่ล้มเหลว</p> <p>นางสาวไอรินให้สัมภาษณ์ โดยไม่พอใจนายวุฒิชัยที่สัมภาษณ์นางสาวไอรินเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างตนเองกับนางสาวสุธีรันและตัดต่อเทปบันทึกการ “ผู้ดีเกิดมาคุย” ทำให้ตนเองเสียชื่อเสียง</p> <p>นายวุฒิชัยแจ้งกรณีที่น่างสาวไอรินกล่าวว่า การสัมภาษณ์ในรายการ “ผู้ดีเกิดมาคุย” และการตัดต่อเทปรายการ “ผู้ดีเกิดมาคุย” ทำให้นางสาวไอรินเสียชื่อเสียง</p>	<p>4 มิถุนายน พ.ศ. 2557</p> <p>4 มิถุนายน พ.ศ. 2557</p>

ประวัติที่ 15

ประเด็นและสาเหตุของความขัดแย้ง	ผู้ขัดแย้ง	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น / ผู้ที่สัมภาษณ์	วันที่เผยแพร่ประวัติ
<p><u>ประเด็นของความขัดแย้ง</u></p> <p>นางสาวพนทิพย์ วัชรตระกูล ปฏิเสธที่จะทำงานและไม่ถ่ายรูปร่วมกับนางสาวสุธีวัน ทวีสิน</p> <p><u>สาเหตุของความขัดแย้ง</u></p> <p>ในปีพ.ศ. 2555 ในระหว่างที่นางสาวพนทิพย์ วัชรตระกูลได้คบหาอยู่กับนายวิรัชภาพ สุภาพไพบูลย์ (วี) นั้น นายวิรัชภาพได้เริ่มคบหาอยู่กับนางสาวสุธีวัน ทวีสินและนางสาวสุธีวันได้ยอมรับว่าตนเองกำลังคบหากับนายวิรัชภาพอย่างเปิดเผย ทำให้นางสาวพนทิพย์และนายวิรัชภาพเลิกกัน และนางสาวพนทิพย์ปฏิเสธที่จะทำงานในวงการบินร่วมกับนางสาวสุธีวัน และในปีพ.ศ. 2557 นางสาวพนทิพย์และนางสาวสุธีวันได้รับเชิญให้เป็นเกียรติในงานแต่งงานระหว่างนางสาวสุธีวัน ไชยเดชและนายอิทธิ ซวลิตธำรง นางสาวพนทิพย์และนางสาวสุธีวันไม่ได้ถ่ายรูปกัน</p>	<p>นางสาวพนทิพย์ วัชรตระกูล (ปัจจุบัน)</p> <p>กับนางสาวสุธีวัน ทวีสิน (ใบเตย)</p>	<p>นางสาวพนทิพย์ซึ่งเกรงกลัวที่ตนเองไม่ได้ถ่ายรูปร่วมกับนางสาวสุธีวันในงานแต่งงานระหว่างนางสาวสุธีวัน ไชยเดชและนายอิทธิ ซวลิตธำรง โดยอ้างว่า ที่ตนเองไม่ได้ถ่ายรูปร่วมกับนางสาวสุธีวันไม่ใช่เพราะตนเองมีปัญหากับนางสาวสุธีวัน แต่เนื่องจากคนมาร่วมงานจำนวนมาก และตนเองไม่ได้พบกับนางสาวสุธีวัน</p>	<p>26 กันยายน พ.ศ. 2557</p>

บทที่ 4

หลักการความร่วมมือในการสนทนาและความสุภาพในการใช้ภาษา เพื่อตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ

การสนทนาแต่ละครั้งเกิดจากความร่วมมือกันของผู้ร่วมสนทนา ซึ่งจำเป็นต้องปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา เพื่อให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการ แต่บางครั้งก็พบว่า ผู้ร่วมสนทนาไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อสื่อความหมายเป็นนัยบางอย่าง (Paul H. Grice, 1975: 45, 49) การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาดังกล่าวอาจไม่ได้แสดงว่า ผู้ร่วมสนทนาไม่ร่วมมือในการสนทนา แต่อาจแสดงว่าผู้ร่วมสนทนาพยายามที่จะแสดงความร่วมมือในการสนทนาอย่างที่สุด โดยไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา (กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์และธีรณัฐ โชคสุวณิช, 2551: 74 - 85) นอกจากนี้ความสุภาพในการใช้ภาษาเพื่อตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ ซึ่งเป็นการเลือกใช้ภาษาเพื่อปกป้องหรือรักษาหน้าของตนเองและผู้อื่นอาจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้ใช้ภาษาปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา และไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาอีกด้วย (กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์และธีรณัฐ โชคสุวณิช, 2551: 119, 129)

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะ และการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อความสุภาพในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง

การศึกษาลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะปรากฏรูปแบบการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา 2 รูปแบบ ได้แก่ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา และการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา ดังนี้

4.1.1 การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา

การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ การที่บุคคลสาธารณะปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Conversational Maxims) ซึ่งประกอบด้วยหลักการ 4 หลัก ได้แก่ หลักคุณภาพ (the maxim of Quality) หลักปริมาณ (the maxim of Quantity) หลักความสัมพันธ์ (the maxim of Relevance) และหลักวิธีการ (the maxim of Manner)

บุคคลสาธารณะใช้การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้ง 4 ลักษณะ ได้แก่ การปฏิบัติตามหลักคุณภาพ การปฏิบัติตามหลักปริมาณ การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์ และการปฏิบัติตามหลักวิธีการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1.1 การปฏิบัติตามหลักคุณภาพ

การปฏิบัติตามหลักคุณภาพ คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดในสิ่งที่เป็นความจริงตามความรู้ของตนเอง ซึ่งอาจได้รับการสัมผัส หรือจากประสบการณ์ของตนเองเกี่ยวกับความขัดแย้งนั้น ๆ โดยไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดในสิ่งที่ตนเองเชื่อว่าผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1

นักข่าว: จะมีการไปคุยกันนอกรอบหรือไปคุยกันเพิ่มอีกไหม

นางมยุรา: **ไม่มี**

(นางมยุรา เศวตศิลา วันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นางมยุราตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางมยุราจะไปคุยกับนายปัญญาเป็นการส่วนตัวหรือคุยกับนายปัญญาเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างกันอีกหรือไม่ นางมยุราตอบปฏิเสธเกี่ยวกับการกระทำของตนเองตามความเป็นจริงในส่วนของตนเองว่า นางมยุราจะไม่ไปคุยกับนายปัญญาเป็นการส่วนตัวหรือไปคุยกับนายปัญญาเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างกันอีก

การปฏิบัติตามหลักคุณภาพดังกล่าวใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

ตัวอย่างที่ 2

นักข่าว: แสดงว่า คลิปที่สองนี้ก็คือคลิปกรณีของคุณชัยวัฒน์อีกเหมือนกัน แต่ว่า เป็น เป็น

นายชูวิทย์: **คนละคนกัน**

(นายชูวิทย์ กมลวิศิษฐ์ วันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนายชูวิทย์ว่า คลิปวิดีโอที่สองที่นายชูวิทย์กล่าวถึงนั้นเป็นคลิปวิดีโอที่เกี่ยวข้องกับกรณีของนายชัยวัฒน์เช่นเดียวกันใช่หรือไม่ นายชูวิทย์แก้ไขสมมติฐานของนักข่าว โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่เป็นความจริงตามความรู้ของตนเองว่า คลิปวิดีโอที่สองเป็นคลิปวิดีโอของบุคคลอีกคนหนึ่ง

ตัวอย่างดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นายชูวิทย์ปฏิบัติตามหลักคุณภาพเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และยังใช้เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่เกิดจากการคาดการณ์ของนักข่าวเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับนักข่าวอีกด้วย

การปฏิบัติตามหลักคุณภาพของบุคคลสาธารณะดังกล่าวใช้เพื่อวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ และเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร สรุปได้ตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติตามหลักคุณภาพของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์
การปฏิบัติตามหลักคุณภาพ	1. เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ
	2. เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร

4.1.1.2 การปฏิบัติตามหลักปริมาณ

การปฏิบัติตามหลักปริมาณ คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งเท่าที่จำเป็นและพอเหมาะกับความมุ่งหมายของการสนทนานั้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 3

นักข่าว: ถ้าสมมติว่ามีงานอีเวนต์หรืออะไรเงี้ยะจ้างให้มาเจอกันเนี่ยจะสามารถเจอกันได้ไหมคะ

นางแอนนี่: **เจอกันได้ค่ะ**

(นางแอนนี่ บรู๊ค วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555)

นักข่าวมีจุดมุ่งหมายให้นางแอนนี่เลือกตอบรับหรือปฏิเสธว่า ถ้ามีงานจ้างให้นางแอนนี่และนายรัฐภูมิมาพบกัน นางแอนนี่และนายรัฐภูมิสามารถพบกันได้หรือไม่ นางแอนนี่ตอบรับว่า “เจอกันได้ค่ะ” ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่พอเหมาะกับความมุ่งหมายของการสนทนา คือ นางแอนนี่ได้เลือกตอบรับ

ตัวอย่างดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะใช้การปฏิบัติตามหลักปริมาณเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

ตัวอย่างที่ 4

นักข่าว: เออ เอ็มอะไรนะคะ เอ็ม 16

นายนิติธร: เอ็ม 4 ฮะ

(นายนิติธร ล้าเหลือ วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนายนิติธรว่า อาวุธปืนที่ฝ่ายคู่กรณีนำมาทำร้ายนายนิติธรและพวกเป็นปืนรุ่น เอ็ม 16 หรือไม่ นายนิติธรใช้ถ้อยคำว่า “เอ็ม 4” ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่พอเหมาะกับความมุ่งหมายของการสนทนา คือ นายนิติธรปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าว โดยการให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่กับนักข่าวเกี่ยวกับรุ่นของปืนที่ฝ่ายคู่กรณีนำมาทำร้ายตนเองและพวก

การปฏิบัติตามหลักปริมาณของนายนิติธรข้างต้นใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่เกิดจากการคาดการณ์ผิดของนักข่าวให้ถูกต้อง

ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะใช้การปฏิบัติตามหลักปริมาณเพื่อวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ และเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร สรุปลได้ตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติตามหลักปริมาณของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์
การปฏิบัติตามหลักปริมาณ	1. เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ
	2. เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร

4.1.1.3 การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์

การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์ คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดที่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นความขัดแย้งในการสนทนานั้น หรือสัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 5

นักข่าว: ท่านธาริตคะ คดีโรงพักตอนนี้ไปถึงไหนแล้วคะ

นายธาริต: **วันนี้เป็นการนัดฟ้องนะครับ เพื่อนัดหมายเพื่อ จะ มีการสืบพยาน เออ ฝ่ายจำเลยกับฝ่ายโจทก์**

(นายธาริต เพิ่งดิษฐ์ วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นายธาริตให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความคืบหน้าของคดีเปลี่ยนแปลงสัญญาก่อสร้างโรงพัก 396 แห่ง ซึ่งนายสุเทพฟ้องร้องนายธาริตกลับในข้อหาหมิ่นประมาท นายธาริตนำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวกับความคืบหน้าของคดีดังกล่าวว่า วันนี้เป็นการนัดฟ้องร้อง เพื่อนัดหมายสืบพยานทั้งฝ่ายจำเลย ซึ่งคือ นายธาริต และฝ่ายโจทก์ ซึ่งคือ นายสุเทพ ซึ่งข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์ของบุคคลสาธารณะข้างต้นใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

ตัวอย่างที่ 6

นักข่าว: แสดงว่า เป้าหมายต่อไปคือสถานที่ราชการ

นายสุเทพ: **เป้าหมายต่อไปก็คือว่า ประชาชนลุกฮือขึ้นแสดงตนไม่ยอมรับระบอบทักษิณทั้งประเทศ**

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนายสุเทพว่า เป้าหมายต่อไปของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. นั่นคือ เข้ายึดสถานที่ราชการใช่หรือไม่ นายสุเทพแก้ไขสมมติฐานนั้น โดยนำเสนอข้อมูลรายละเอียดใหม่ให้นักข่าวว่า เป้าหมายต่อไปของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. คือ ทำให้ประชาชนไม่ยอมรับระบอบทักษิณทั้งประเทศ ซึ่งข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวและนายสุเทพกำลังสนทนากันในขณะนั้น คือ ประเด็นที่เกี่ยวกับเป้าหมายของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส.

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นายสุเทพนอกจากจะปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบแล้ว ยังใช้กลวิธีนี้ในการแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้รับมาจากการคาดการณ์ของตนเอง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับนักข่าวอีกด้วย

บุคคลสาธารณะใช้การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์เพื่อวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ และเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร สรุปได้ตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์ของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์
การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์	1. เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ
	2. เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร

4.1.1.4 การปฏิบัติตามหลักวิธีการ คือ ผู้พูดให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งที่มีความชัดเจน กระชับ เป็นลำดับ ไม่กำกวมหรือคลุมเครือ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 8

นักข่าว: วิธีจัดการกับตำรวจอะครีบ จะเป็นยังไง แล้วกลัวความ

นายสุเทพ: เวลาตำรวจเข้ามาดำเนินการที่ไม่ถูกต้อง พอฝ่ายประชาชนชนะ ตำรวจเหล่านั้นก็ต้องถูกดำเนินคดี

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นายสุเทพอธิบายถึงวิธีการที่นายสุเทพจะจัดการกับตำรวจ นายสุเทพได้กล่าวถึงวิธีการจัดการกับตำรวจอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ตั้งแต่ตำรวจเข้ามาดำเนินการไม่ถูกต้อง ฝ่ายประชาชนชนะ ตำรวจเหล่านั้นก็จะถูกดำเนินคดี

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะปฏิบัติตามหลักวิธีการเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

ตัวอย่างที่ 9

นักข่าว: เจื่อนใจของทางกลุ่มผู้ชุมนุมคืออะไรคะ

นายสุเทพ: เจื่อนใจของประชาชนครับ ไม่ใช่เจื่อนใจของผู้ชุมนุมแล้ว เจื่อนใจของประชาชนทั้งประเทศก็คือว่า เราจะสถาปนารัฐบาลของประชาชนขึ้น แล้วก็ดำเนินการ แก้ไขเปลี่ยนแปลง กฎเกณฑ์กติกาของบ้านเมือง ให้เป็นไปเพื่อประโยชน์สำหรับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นพระประมุขอย่างแท้จริง

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นายสุเทพระบุเจื่อนใจของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ในฐานะที่นายสุเทพเป็นผู้นำกลุ่มดังกล่าว ในถ้อยคำแรก นายสุเทพได้แก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่เกิดจากการคาดการณ์ผิดของนักข่าวอย่างชัดเจน โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่กับนักข่าวว่า ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเจื่อนใจที่นายสุเทพจะให้นักข่าวนั้นเป็นเจื่อนใจของประชาชน ไม่ใช่เจื่อนใจของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. จากนั้นในถ้อยคำถัดมานายสุเทพได้ระบุเจื่อนใจของประชาชนตามลำดับก่อนหลังว่า ประชาชนจะสถาปนารัฐบาลของประชาชน จากนั้นจะดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎกติกาของบ้านเมืองเป็นลำดับถัดมาเพื่อประโยชน์กับการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นายสุเทพปฏิบัติตามหลักวิธีการเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้รับมาจากการคาดการณ์ของตนเอง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับนักข่าว

การปฏิบัติตามหลักวิธีการในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งใช้เพื่อวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ และเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร สรุปตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติตามหลักวิธีของบุคคลสาธารณะในการตอบ
คำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์
การปฏิบัติตามหลักวิธีการ	1. เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ
	2. เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร

อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนานั้น จากข้อมูลพบว่า หากบุคคลสาธารณะเลือกจะปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือ บุคคลสาธารณะจะใช้การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือครบทั้ง 4 ลักษณะในถ้อยคำผลัดเดียวกัน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 10

นักข่าว: โทษนะคะใครเป็นคนส่งข้อความมาหาก่อน

นางสาวสาวิกา: **เออ พี่เป็กคะ**

(นางสาวสาวิกา ไซยเดช วันที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นางสาวสาวิการะบุตัวบุคคลที่ส่งข้อความให้นางสาวสาวิกาก่อน นางสาวสาวิกาได้ระบุตัวบุคคลว่า “พี่เป็กคะ” ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้ง 4 ลักษณะ ได้แก่ **การปฏิบัติตามหลักคุณภาพ** คือ นางสาวสาวิกาให้ข้อมูลรายละเอียดที่เป็นความจริงตามที่ได้รับประสบการณ์มาว่า นายสัญญาชัย เอ็งตระกูล หรือเป็ก ซึ่งเป็นสามีของนางสาวธัญญาเรศเป็นบุคคลที่ส่งข้อความให้นางสาวสาวิกาก่อน **การปฏิบัติตามหลักปริมาณ** คือ นางสาวสาวิกาได้ระบุตัวบุคคลที่ส่งข้อความให้ตนเอง ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดพอเหมาะกับจุดมุ่งหมายของนักข่าว **การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์** คือ ถ้อยคำดังกล่าวของนางสาวสาวิกาสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ นั่นคือ บุคคลที่ส่งข้อความให้นางสาวสาวิกา และ **การปฏิบัติตามหลักวิธีการ** คือ นางสาวสาวิการะบุตัวบุคคลที่ส่งข้อความมาให้ตนเองอย่างชัดเจนว่าเป็นนายสัญญาชัย

การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาของนางสาวสาวิกาดังกล่าวใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

ตัวอย่างที่ 11

นักข่าว: พี่วิลลี่บอกว่าจะโทรหาวันนี้

นายนาคร: อ้อ ไม่มีครับ

(นายนาคร ศิลาชัย วันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนายนาครว่า นายวิลลี่บอกว่าจะโทรศัพท์พูดคุยกับนายนาครวันที่นายวิลลี่ให้สัมภาษณ์ นายวิลลี่โทรศัพท์พูดคุยกับนายนาครหรือไม่ นายนาครตอบว่า “ไม่มีครับ” ถ้อยคำดังกล่าวปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้ง 4 ลักษณะ ได้แก่ **การปฏิบัติตามหลักคุณภาพ** คือ นายนาครให้ข้อมูลรายละเอียดตามความเป็นจริงจากที่ตนเองได้ประสบมาว่า นายวิลลี่ไม่ได้โทรศัพท์มาพูดคุยกับตนเองตามที่นายวิลลี่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดกับนักข่าว **การปฏิบัติตามหลักปริมาณ** คือ นายนาครตอบปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าว ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่พอเหมาะกับความมุ่งหมายของนักข่าว **การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์** คือ นายนาครให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวเนื่องกับประเด็นที่ตนเองและนักข่าวกำลังสนทนาในขณะนั้น และ **การปฏิบัติตามหลักวิธีการ** คือ ถ้อยคำดังกล่าวของนายนาครเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดอย่างชัดเจนว่า นายวิลลี่ไม่ได้โทรศัพท์พูดคุยกับตนเองตามที่นายวิลลี่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดกับนักข่าว

ตัวอย่างในข้างต้นพบว่า นายนาครปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้รับจากคู่กรณี โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับนักข่าว

ตัวอย่างที่ 12

นักข่าว: มันจะจบที่ไม่ศาลได้ไหม เราจะให้เป็นที่ศาลอย่างเดียว

นางสาวอมลวรรณ: ขอให้เป็นที่ศาลดีกว่าคะ

(นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นางสาวอมลวรรณเลือกที่จะตอบคำถามใดคำถามหนึ่งว่า เรื่องราวความขัดแย้งระหว่างนางสาวอมลวรรณกับนายภรณ์ยูจะไม่มียุติที่ศาลได้หรือไม่ หรือนางสาวอมลวรรณจะให้เรื่องราวความขัดแย้งนั้นยุติที่ศาลเท่านั้น

นางสาวอมลวรรณตอบว่า “ขอให้เป็นที่ศาลดีกว่าคะ” ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้ง 4 ลักษณะ ได้แก่ **การปฏิบัติตามหลักคุณภาพ** คือ นางสาวอมลวรรณให้ข้อมูลรายละเอียดตามความเป็นจริงที่ตนเองคิดว่า ตนเองเลือกที่จะให้เรื่องราวความขัดแย้งดังกล่าวยุติที่ศาลเท่านั้น **การปฏิบัติตามหลักปริมาณ** คือ ถ้อยคำของนางสาวอมลวรรณเป็นการให้ข้อมูลที่พอเหมาะกับความมุ่งหมายของนักข่าว คือ การเลือกตอบคำถามที่นักข่าวให้ **การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์** คือ นางสาวอมลวรรณให้ข้อมูลรายละเอียดที่สัมพันธ์กับประเด็นที่ตนเองและนักข่าวกำลังสนทนาในขณะนั้น ซึ่งคือ การเลือกตอบคำถามเกี่ยวกับความต้องการของนางสาวอมลวรรณใน

การยุติความขัดแย้งกับคู่กรณี และการปฏิบัติตามหลักวิธีการ คือ นางสาวอมลวรรณให้ข้อมูลรายละเอียดอย่างชัดเจนว่า ตนเองต้องการให้เรื่องราวความขัดแย้งดังกล่าวยุติที่ศาลเท่านั้น

การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาในข้างต้น บุคคลสาธารณะดังกล่าวใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความต้องการตนเองในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

ตัวอย่างที่ 13

นักข่าว: ถ้าเป็นการเข้าใจผิด อยากฝากขอโทษอะไรที่นี่ยครับ

นายจिरายู: ครับ ก็อยากจะฝากขอโทษจริง ๆ ครับที่ ที่คือ ด้วยความที่ผมกลัวว่า ภาพบ็อกเซอร์ออกไปแล้วถ่ายคู่กับที่นี่ยแล้วจะดูไม่ดี ไข่ครับ ผมก็เลย ก็เลย ขอโทษด้วย ที่ที่ไม่มีโอกาสถ่ายรูปด้วยกันครับ

(นายจिरายู ตั้งศรีสุข วันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นายจिरายูกล่าวบางอย่างเพื่อขอโทษนางสาวสุจิรา ถ้านายจिरายูคิดว่าเรื่องราวความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างนายจिरายูและนางสาวสุจิราเป็นการเข้าใจผิด

ถ้อยคำของนายจिरายูที่กล่าวขอโทษนางสาวสุจิราปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้ง 4 ลักษณะ ได้แก่ **การปฏิบัติตามหลักคุณภาพ** คือ นายจिरายูให้ข้อมูลรายละเอียดตามความเป็นจริงที่ตนเองคิดว่า ตนเองขอโทษนางสาวสุจิราที่ไม่มีโอกาสได้ถ่ายรูปร่วมกัน ตนเองกลัวว่า ถ้าตนเองถ่ายรูปคู่กับนางสาวสุจิราในขณะที่ใส่กางเกงขึ้นในผู้ชายแล้วรูปดังกล่าวเผยแพร่ออกไปนางสาวสุจิราจะดูไม่ดี **การปฏิบัติตามหลักปริมาณ** คือ นายจिरายูกล่าวขอโทษนางสาวสุจิรา ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดพอเหมาะกับจุดมุ่งหมายของนักข่าว **การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์** คือ ถ้อยคำดังกล่าวของนายจिरายูสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ซึ่งเกี่ยวกับการกล่าวขอโทษนางสาวสุจิรา และ**การปฏิบัติตามหลักวิธีการ** คือ ถ้อยคำดังกล่าวของนายจिरายูเป็นการกล่าวขอโทษนางสาวสุจิราอย่างชัดเจน

นายจिरายูปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และแสดงให้เห็นนักข่าวเห็นพฤติกรรมด้านบวกจากการให้ข้อมูลรายละเอียด ในที่นี้คือ การยอมรับผิด กล่าวคือ ถ้อยคำที่ว่า “ขอโทษ” ที่นายจिरายูใช้เป็นการยอมรับว่าตนเองมีคุณสมบัติที่ไม่น่าชื่นชมด้วยการกระทำการที่ไม่เหมาะสมลงไป (กฤษดาวรรณ หงส์สถาพรณ์และธีรณัฐ โชคสุวณิช, 2551: 134)

ตัวอย่างที่ 14

นักข่าว: มีอะไรจะฝากถึงพี่วุฒดีไหมคะ

นางสาวไอริน: ก็อยากจะบอกว่า อย่าไปจองเวรอย่างนี้กับใครอีกเลยนะคะ ให้มันจบสิ้นกันตรงเนี่ยะแล้วตัวเปลืองเนี่ยะ ไม่โกรธถือโทษโกรธอะไรแล้ว ณ ตอนนี้อย่าถือโทษถืออะไรแล้ว 2

ด้านจริง ๆ ตอนนี้เปิ้ลได้รับพลังใจมหาศาลจากรายการของคุณนั่นแหละค่ะ แล้วทำให้หลาย ๆ คนรู้จักเปิ้ลมากขึ้น เปิ้ลไม่ยอมมีศัตรูกับใครอีกแล้ว แล้วก็ เปิ้ลก็ อภัยให้ณะคะ ไมโกรธคะ

(นางสาวไอริน ศรีแก้ว วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวไอรินตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวไอรินมีข้อความที่จะฝากให้นายวุฒิชัยหรือไม่

ถ้อยคำของนางสาวไอรินปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้ง 4 ลักษณะ ได้แก่ **การปฏิบัติตามหลักคุณภาพ** คือ นางสาวไอรินให้ข้อมูลรายละเอียดตามความเป็นจริงที่ตนเองคิดและรู้สึก ว่า ตนเองไม่ต้องการให้นายวุฒิชัยไปจองเวรกับบุคคลอื่นอีกและให้เรื่องราวความขัดแย้งทั้งหมดจบสิ้น ส่วนตัวของนางสาวไอรินเองจะไม่โกรธนายวุฒิชัย ตอนนี้ตนเองได้รับกำลังใจจากรายการของนายวุฒิชัย ซึ่งทำให้คนในสังคมรู้จักตนเองมากขึ้น ตนเองไม่ต้องการเป็นศัตรูกับใคร และตนเองให้อภัยนายวุฒิชัย **การปฏิบัติตามหลักปริมาณ** คือ ถ้อยคำของนางสาวไอรินดังกล่าวพอเหมาะกับจุดมุ่งหมายของนักข่าว ซึ่งต้องการให้นางสาวไอรินตอบรับการฝากข้อความให้กับนายวุฒิชัย **การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์** คือ นางสาวไอรินให้ข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ซึ่งคือ การตอบรับการฝากข้อความถึงนายวุฒิชัย และ**การปฏิบัติตามหลักวิธีการ** คือ นางสาวไอรินฝากข้อความถึงนายวุฒิชัยโดยมีเนื้อความอย่างชัดเจนว่า นางสาวไอรินมีความคิดเห็นและมีความรู้สึกกับเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างตนเองและนายวุฒิชัยอย่างไร

การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาของนางสาวไอรินใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเห็นและความรู้สึกของตนเองต่อการกระทำของคู่กรณี และแสดงให้เห็นให้นักข่าวเห็นพฤติกรรมด้านบวกของตนเอง ในที่นี้คือ การปฏิบัติตามหลักธรรมของศาสนาพุทธ ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำที่ว่า “เปิ้ลก็อภัยให้ณะคะ ไมโกรธคะ” นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นพฤติกรรมด้านลบของคู่กรณีอีกด้วย ในที่นี้คือ การไม่ปฏิบัติตามหลักธรรมของศาสนาพุทธ ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำที่ว่า “อย่าไปจองเวรกับใครอย่างนี้อีกเลยนะคะ” เมื่อกล่าวถึงการกระทำของคู่กรณี

การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือที่บุคคลสาธารณะใช้ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งปรากฏวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ และเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร สรุปได้ตามตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง

การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์	
	เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ	เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร
คุณภาพ	✓	✓
ปริมาณ	✓	✓
ความสัมพันธ์	✓	✓
วิธีการ	✓	✓

จากตารางที่ 5 พบว่า บุคคลสาธารณะปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือทั้ง 4 ลักษณะ ได้แก่ หลักคุณภาพ หลักปริมาณ หลักความสัมพันธ์ และหลักวิธีการนั้นมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกัน คือ วัตถุประสงค์แรก เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบซึ่งข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวอาจเป็นเรื่องราวความขัดแย้ง ความคิดเห็น ความรู้สึก และความต้องการของบุคคลสาธารณะ และการกระทำของบุคคลสาธารณะและคู่กรณี ตลอดจนพฤติกรรมด้านลบของคู่กรณี และพฤติกรรมด้านบวกของบุคคลสาธารณะ และวัตถุประสงค์ที่สอง เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ ข้อมูลรายละเอียดที่แก้ไขนั้นผู้รับสารอาจได้รับมาจากการคาดการณ์ของผู้รับสารเอง ได้รับมาจากคู่กรณี และได้รับมาจากแหล่งต่าง ๆ

บุคคลสาธารณะปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวอาจเนื่องมาจากการสนทนาเกี่ยวกับความขัดแย้ง ผู้รับสารต้องการทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะและคู่กรณีให้มากที่สุด การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะจึงเป็นกลวิธีหนึ่งในการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้ง ซึ่งสนองตอบความต้องการของผู้รับสาร และยังสามารถส่งผลให้ผู้รับสารและคนในสังคมยอมรับและสนับสนุนบุคคลสาธารณะในฐานะของบุคคลที่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งตามความเป็นจริง ตรงจุดมุ่งหมายของผู้รับสาร สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ และชัดเจน นอกจากนี้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งที่บุคคลสาธารณะให้ยังป้องกันไม่ให้ผู้รับสารหรือ

คนในสังคมเข้าใจตนเองผิดอีกด้วย เมื่อพบว่าข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับมาควรได้รับการแก้ไข บุคคลสาธารณะจะให้ข้อมูลรายละเอียดที่ถูกต้องกับผู้รับสารตามความจริง ตรงจุดมุ่งหมายของผู้รับสาร สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ และชัดเจน

4.1.2 การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา

ในการตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง บางครั้งบุคคลสาธารณะเลือกที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งโดยใช้การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา

การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ การที่บุคคลสาธารณะไม่เคารพหลักการสนทนา (Conversational Maxims) ซึ่งปรากฏ 3 ลักษณะ ได้แก่ การละเมิดหลัก (Violating a maxim) การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) และการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out of maxim) และในผลัดการพูดเดียวกันอาจใช้การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาหลายลักษณะร่วมกัน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 15

นักข่าว: ไม่ลักไก่นำไปสู่การพิจารณาพรบ.ปรองดองต่อ

นางสาวยิ่งลักษณ์: (1) แล้วที่ผ่านมามีโอกาสได้หรือคะ (2) ไม่มีเลยนะคะ จริง ๆ แล้วไม่มีโอกาสอยู่แล้ว แล้วก็ทุกอย่างกลไก มีกลไกของการตรวจสอบอยู่แล้ว (3) ดิฉันก็เชื่อมั่นค่ะว่า ทุกคนก็จะทำหน้าที่เพื่อประชาชนส่วนรวมเป็นที่ตั้งอยู่แล้วนะคะ ซึ่ง ซึ่งเราเอง เราอยากสนับสนุนให้มองในเรื่องของประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้งค่ะ

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร วันที่ 18 เมษายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวยิ่งลักษณ์ว่า การเลื่อนพิจารณาพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมในวาระเร่งด่วนจะไม่ใช้อุบายเพื่อนำไปสู่การพิจารณาพระราชบัญญัติปรองดองแห่งชาติต่อไปในคราวเดียวกันใช่หรือไม่ นางสาวยิ่งลักษณ์ตอบคำถามดังกล่าว โดยไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา 3 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก ถ้อยคำที่ (1) เป็นการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ (flouting the maxim of quantity) คือ นางสาวยิ่งลักษณ์ใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical question) โดยทราบดีว่าตนเองละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการสนทนา (sincerity condition) นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่มีเจตนาถามคำถามให้นักข่าวตอบคำถามที่ผ่านมามีฝ่ายของตนเองมีโอกาสหรือไม่ที่จะใช้อุบายเพื่อนำไปสู่การพิจารณาพระราชบัญญัติปรองดองแห่งชาติ แต่มีเจตนาให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเอง โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยว่า ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ฝ่ายของตนเองไม่มีโอกาสที่จะนำพระราชบัญญัติปรองดองแห่งชาติมาพิจารณาต่อจากพระราชบัญญัตินิรโทษกรรม ดังนั้น การเลื่อนพิจารณาพระราชบัญญัติ

นิรโทษกรรมในวาระเร่งด่วนครั้งนี้จะไม่ใช้อุบายเพื่อนำไปสู่การพิจารณาพระราชบัญญัติปรองดองแห่งชาติต่อในคราวเดียวกันด้วย

ลักษณะที่สอง ถ้อยคำที่ (2) เป็นการละเมิดหลักปริมาณ (violating the maxim of quantity) คือ นางสาวยิ่งลักษณ์ให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว กล่าวคือ นักข่าวมีจุดมุ่งหมายตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวยิ่งลักษณ์ว่า การเลื่อนพิจารณาพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมในวาระเร่งด่วนจะไม่ใช้อุบายเพื่อนำไปสู่การพิจารณาพระราชบัญญัติปรองดองแห่งชาติต่อในคราวเดียวกันใช่หรือไม่ นางสาวยิ่งลักษณ์ได้ตอบรับสมมติฐานของนักข่าวว่า “ไม่มีเลยนะคะ” ซึ่งเป็นคำตอบที่พอเหมาะกับจุดมุ่งหมายของนักข่าว แต่นางสาวยิ่งลักษณ์ยังให้ข้อมูลรายละเอียดที่มากเกินไปกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว โดยกล่าวเน้นย้ำการตอบรับสมมติฐานของตนเองในข้างต้นว่า “จริง ๆ แล้วไม่มีโอกาสอยู่แล้ว แล้วก็ทุกอย่างกลไก มีกลไกของการตรวจสอบอยู่แล้ว” เพื่อย้ำว่า ฝ่ายของตนเองไม่มีโอกาสที่จะใช้การพิจารณาพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเพื่อนำไปสู่การพิจารณาพระราชบัญญัติปรองดองแห่งชาติต่อในคราวเดียวกัน พร้อมทั้งสนับสนุนโดยให้ข้อมูลรายละเอียดอีกด้วยว่า สาเหตุที่ฝ่ายของนางสาวยิ่งลักษณ์ไม่มีโอกาสได้กระทำเช่นนั้นเพราะมีกลไกในการตรวจสอบ

ลักษณะสุดท้าย ถ้อยคำที่ (3) เป็นการละเมิดหลักความสัมพันธ์ (violating the maxim of relevance) คือ นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการไม่ใช้อุบายเพื่อนำไปสู่การพิจารณาพระราชบัญญัติปรองดองแห่งชาติต่อในคราวเดียวกันกับพระราชบัญญัตินิรโทษกรรม แต่กลับแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับการทำเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมว่า นางสาวยิ่งลักษณ์เชื่อมั่นและสนับสนุนให้ทุกคนทำหน้าที่เพื่อประชาชนและผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก ซึ่งข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

ตัวอย่างที่ 16

นักข่าว: รอบนี้มีไปอินเดียด้วยใช่ไหมคะ

พลเอกประยุทธ์: (1) ไป ไป แคะไปด้านอาเซียน (2) ผมจำไม่ได้

(พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา วันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้พลเอกประยุทธ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวยิ่งลักษณ์ชินวัตร อดีต นายกรัฐมนตรีได้ขออนุญาตพลเอกประยุทธ์ไปอินเดียด้วยหรือไม่ พลเอกประยุทธ์ตอบคำถาม โดยไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา 2 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก พลเอกประยุทธ์ละเมิดหลักปริมาณ (violating the maxim of quantity) ในถ้อยคำที่ (1) คือ พลเอกประยุทธ์ให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว กล่าวคือ นักข่าวมีจุดมุ่งหมายให้พลเอกประยุทธ์ตอบรับหรือปฏิเสธเกี่ยวกับประเทศที่นางสาวยิ่งลักษณ์ขออนุญาตไปว่า เป็นประเทศอินเดียใช่หรือไม่ พลเอกประยุทธ์ตอบรับว่า “ไป” ซึ่งเป็นคำตอบที่พอเหมาะกับจุดมุ่งหมายของนักข่าว จากนั้นพลเอก

ประยุทธ์ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดที่มากไปกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว โดยกล่าวเน้นย้ำการตอบรับในประเด็นดังกล่าวอีกว่า “ไป” เพื่อย้ำว่า นางสาวยิ่งลักษณ์ขออนุญาตพลเอกประยุทธ์ไปอินเดีย พร้อมทั้งให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเทศที่นางสาวยิ่งลักษณ์ไปอีกว่า นางสาวยิ่งลักษณ์ขออนุญาตไปประเทศทางด้านอาเซียน โดยใช้ถ้อยคำว่า “เค้าไปด้านอาเซียน”

ลักษณะที่สอง พลเอกประยุทธ์เลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (opting out of maxim) ในถ้อยคำที่ (2) คือ พลเอกประยุทธ์ไม่ให้ความร่วมมือในการสนทนา โดยใช้ถ้อยคำว่า “ผมจำไม่ได้” ซึ่งเป็นการใช้ถ้อยคำปฏิเสธการให้ข้อมูล เพื่อปฏิเสธที่จะระบุประเทศทางด้านอาเซียนที่นางสาวยิ่งลักษณ์ขออนุญาตไป

ตัวอย่างที่ 15 และ 16 ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เมื่อบุคคลสาธารณะตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ บุคคลสาธารณะอาจใช้การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาหลายลักษณะร่วมกันในผลัดการสนทนาเดียวกัน ดังนั้น ในหนึ่งผลัดการสนทนา ถ้าบุคคลสาธารณะตอบคำถาม โดยใช้การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพียงลักษณะเดียว ผู้วิจัยจะใช้อักษรตัวหนาเน้นถ้อยคำที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอและวิเคราะห์ แต่ถ้าบุคคลสาธารณะตอบคำถาม โดยใช้การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาหลายลักษณะ ผู้วิจัยจะแบ่งการวิเคราะห์และอธิบายถ้อยคำซึ่งอยู่ในผลัดการสนทนาเดียวกันตามลักษณะการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา โดยใช้ตัวเลขที่อยู่ในวงเล็บ เช่น (1) (2) (3) เป็นต้น ในการแบ่งถ้อยคำหนึ่งออกจากอีกถ้อยคำหนึ่ง เพื่อชี้ให้เห็นลักษณะการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาที่แตกต่างกันของแต่ละถ้อยคำในผลัดการสนทนาเดียวกัน และใช้อักษรตัวหนาเน้นถ้อยคำที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอและวิเคราะห์เพื่อให้เห็นลักษณะการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาอย่างชัดเจน

บุคคลสาธารณะใช้การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการตอบคำถาม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.2.1 การละเมิดหลัก (Violating a maxim)

การละเมิดหลัก คือ การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาที่บุคคลสาธารณะตั้งใจก่อให้เกิดความเข้าใจผิด ปกปิดบางอย่าง เบี่ยงเบนความสนใจ หรือโกหก ปรากฏ 3 ลักษณะ ได้แก่ การละเมิดหลักปริมาณ การละเมิดหลักความสัมพันธ์ และการละเมิดหลักวิธีการ ดังนี้

(1) การละเมิดหลักปริมาณ (violating the maxim of quantity)

การละเมิดหลักปริมาณ คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของผู้รับสาร โดยให้นอกเหนือไปจากที่ผู้รับสารต้องการ หรือให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมาย

ของผู้รับสาร โดยให้ผู้รับสารบางส่วน และทำให้ผู้รับสารไม่ได้รับข้อมูลรายละเอียดที่เพียงพอ หรือครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายนั้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 17

นักข่าว: ค่ะ ก็คืออยากให้รองหัวหน้าพรรคให้เหตุผลกับการที่ลาออกจากกรรมการบริหารพรรค และก็รองหัวหน้าพรรค ท่านต่าง ๆ ด้วยค่ะ วันนี้มา 3 คน จะมีอีกไหมคะ หรือมีแค่นี้ ตอนนี้คนที่เป็นการบริหารพรรคคะ

นายสุเทพ: เออ ผมขอ กราบเรียนในเบื้องต้นนะครับว่า กลุ่มสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมดนี้ เป็นชุดแรก ที่ได้ ประกาศตัว ที่จะออกไปยื่นเคียงข้างพี่น้องประชาชน ในการต่อสู้เพื่อต่อต้านกฎหมายล้างผิดฉบับนี้ และเพื่อที่จะไม่ให้ มีผลผูกพันกันพรรคประชาธิปัตย์ คนที่เป็นกรรมการบริหารพรรค หรือมีตำแหน่ง เป็นรองหัวหน้าพรรค ก็ได้ ลาออกจากตำแหน่งรองหัวหน้าพรรคและกรรมการบริหารพรรค เพื่อเข้ามาร่วมในการต่อสู้ครั้งนี้ ในขณะที่ก็จะมีรองหัวหน้าพรรคภาคต่าง ๆ ภาคอีสาน ภาคเหนือ ภาคใต้ และกรุงเทพมหานคร ที่จะได้เข้าร่วมต่อสู้ร่วมกับพี่น้องประชาชนในคราวนี้ ก็ได้ลาออกจากกรรมการบริหารพรรคและกรรมการบริหารพรรคเรียบร้อยแล้ว

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นายสุเทพ ซึ่งเป็นหนึ่งในรองหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ให้เหตุผลที่ลาออกจากตำแหน่งรองหัวหน้าและกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์ และต้องการให้นายสุเทพตอบรับหรือปฏิเสธว่า จะมีกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์ลาออกอีกหรือไม่

นายสุเทพได้ให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ นักข่าวต้องการให้นายสุเทพให้ข้อมูลรายละเอียด 2 ประเด็น ประเด็นแรก ให้เหตุผลที่ลาออกจากตำแหน่งรองหัวหน้าและกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์ และประเด็นที่สอง ต้องการให้นายสุเทพตอบรับหรือปฏิเสธว่า จะมีกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์ลาออกอีกหรือไม่ นายสุเทพได้ให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นแรกเท่านั้น ซึ่งเกี่ยวกับสาเหตุที่รองหัวหน้าและกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์ลาออกจากตำแหน่งว่า เพื่อต่อต้านพระราชบัญญัตินิรโทษกรรม ไม่ต้องการให้ผลของการกระทำผูกพันกับพรรคประชาธิปัตย์ และเข้าร่วมการต่อสู้เคียงข้างประชาชน โดยไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธในประเด็นที่สองว่า จะมีกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์ลาออกอีกหรือไม่ นอกจากนี้นายสุเทพยังให้ข้อมูลรายละเอียดที่มากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าวอีกด้วย คือ นอกจากนายสุเทพจะให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นแรกเกี่ยวกับสาเหตุที่ลาออกจากตำแหน่งรองหัวหน้าและกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์แล้ว นายสุเทพยังได้ระบุบุคคลที่ลาออกจากตำแหน่งกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์เป็นที่เรียบร้อยแล้วอีกด้วยว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมดนี้ และชายที่อยู่กับตนเองในขณะนั้น และรองหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ภาคอีสาน ภาคเหนือ ภาคใต้ และจังหวัดกรุงเทพมหานคร

นายสุเทพใช้การละเมิดหลักปริมาณเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาพิงถึงบุคคลที่ 3 กล่าวคือ นายสุเทพไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์ที่จะลาออกเพิ่มเติม เนื่องจากถ้านายสุเทพระบุตัวบุคคลที่จะลาออกจากกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์อย่างชัดเจน และในภายหลังบุคคลนั้นตัดสินใจไม่ลาออกจากกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์ คนในสังคมจะไม่นิยมรับหรือสนับสนุนนายสุเทพ เนื่องจากให้ข้อมูลรายละเอียดที่ผิดไปจากความจริง นอกจากนี้ยังใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นายสุเทพต้องการให้นักข่าวทราบเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้ง ซึ่งเกี่ยวกับบุคคลที่ลาออกจากตำแหน่งกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์ และแสดงให้เห็นพฤติกรรมด้านบวกของนายสุเทพอีกด้วย ในที่นี้คือ การตัดสินใจกระทำบางอย่างด้วยเหตุผล แสดงให้เห็นจากการให้เหตุผลของนายสุเทพเกี่ยวกับการลาออกจากตำแหน่งรองหัวหน้าและกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์

ตัวอย่างที่ 18

นักข่าว: ตอนนี้เนี่ยจะมีแนวทางอะไรที่จะทำให้เส้นขนานสองเส้นมาเจอกันได้ไหมคะ

นางสาวยิ่งลักษณ์: จริง ๆ แล้วในส่วนของการเป็น ตัวกลางก็ดี เออ การที่ทำอะไรให้แนวคิด ทั้งสองฝ่ายนั้นสามารถที่จะมีบางมีจุดบางจุดที่เชื่อมโยงกัน ถ้าเราบอกว่าเงื่อนไขทั้งหมดต่างกัน 5 ข้อหรือว่าหลายข้อแล้วไม่บรรจบกัน อย่างน้อยลองหาสักข้อหนึ่งในการพูดคุยกันได้ไหม อันนี้ก็อาจจะเป็นส่วนนั้นอะนะคะ ค่ะ ก็ ยังไงก็ตามอย่างที่เรียนว่า สิ่งที่เราอยากเห็นนั่นคือความสงบ แล้วก็สิ่งที่เราอยากเห็นก็คือทุกคนต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มที่ แล้วก็ให้ความเสมอภาคอย่างเท่าเทียมกัน ถ้าเรามีความเสมอภาค เรายึดกติกาให้เป็นกติกา ใครที่รักษากติกาเรายึดกันให้เป็นกติกา มันก็จะทำให้ความ ความแตกต่างนั้นลดลงไปค่ะ

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร วันที่ 18 มีนาคม พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีระบุแนวทางที่จะทำให้แนวคิดของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. และแนวคิดของรัฐบาลมาประสานกันได้ และต้องการให้นางสาวยิ่งลักษณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า แนวทางดังกล่าวของนางสาวยิ่งลักษณ์จะทำให้กลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. และรัฐบาลสามารถประสานกันได้หรือไม่

นางสาวยิ่งลักษณ์ให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว โดยนางสาวยิ่งลักษณ์ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นคำถามแรกประเด็นเดียว คือ แนวทางที่จะทำให้แนวคิดของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. และแนวคิดของรัฐบาลมาประสานกันได้เท่านั้นว่า รัฐบาลจะเป็นตัวกลางในการหาจุดร่วมของแนวคิดของทั้ง 2 ฝ่ายมาพูดคุยกัน และจะปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มที่ โดยให้ความเสมอภาคและยึดกติกา ซึ่งแนวทางดังกล่าวจะลดความแตกต่างของแนวคิดทั้ง 2 ฝ่ายได้ และทำให้เกิดความสงบตามมา โดยนางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นคำถามที่สองที่ให้

นางสาวยิ่งลักษณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า แนวทางดังกล่าวจะทำให้กลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. และรัฐบาลสามารถประสานกันได้หรือไม่

ตัวอย่างในข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การละเมิดหลักปริมาณของนางสาวยิ่งลักษณ์ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวหาตึงถึงเรื่องราวความขัดแย้ง คือ นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดว่า แนวทางที่ตนเองนำเสนอจะจะทำให้กลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. และรัฐบาลสามารถประสานกันได้หรือไม่ เนื่องจากถ้านางสาวยิ่งลักษณ์ตอบรับว่า แนวทางที่ตนเองนำเสนอสามารถทำให้กลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. และรัฐบาลประสานกันได้แต่ในอนาคตไม่สามารถทำให้ผู้ชุมนุมกลุ่ม กปปส. และรัฐบาลประสานกันได้ อาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือไม่สนับสนุนนางสาวยิ่งลักษณ์เนื่องจากให้ข้อมูลรายละเอียดผิดไปจากความเป็นจริงที่เกิดขึ้น หรือถ้านางสาวยิ่งลักษณ์ปฏิเสธว่า แนวทางที่ตนเองนำเสนอไม่สามารถทำให้กลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. และรัฐบาลประสานกันได้ อาจทำให้นักข่าวหรือคนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนางสาวยิ่งลักษณ์ได้ เนื่องจากเป็นผู้นำที่ไร้ความสามารถในการจัดการเกี่ยวกับความขัดแย้ง

ตัวอย่างที่ 19

นักข่าว: เป็นยังไง คำตัดต่อได้แบบเหมือนคำดูถูกเรา

นางสาวไอริณ: ก็ **ตอนแรกก็รู้สึกอึ้งไปเหมือนกันอะไรอย่างเงี้ยคะก็พยายามเข้าใจว่า มันเป็นการทำงานของเค้าเนะ เรายังพยายามเข้าใจแล้วแต่ว่า มัน มัน มัน มันจุกอะคะ มันเสีย มันก็เสียความรู้สึกอะคะ**

(นางสาวไอริณ ศรีแก้ว วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวไอริณแสดงสภาพความเป็นไปของตนเองหลังจากให้สัมภาษณ์ในรายการของนายวุฒิชัยเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างตนเองและนักแสดงคนอื่น และต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวไอริณว่า นายวุฒิชัยตัดต่อรายการเหมือนดูถูกนางสาวไอริณหรือไม่

นางสาวไอริณให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ นักข่าวต้องการให้นางสาวไอริณตอบคำถามที่นักข่าวต้องการทราบทั้ง 2 ประเด็นในข้างต้น แต่นางสาวไอริณตอบคำถามแค่เพียงประเด็นแรกเท่านั้น โดยกล่าวถึงสภาพความเป็นไปของตนเองหลังจากให้สัมภาษณ์ในรายการของนายวุฒิชัยว่า ตนเองรู้สึกอึ้ง พยายามทำความเข้าใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ตนเองก็รู้สึกแค้นในอก และเสียความรู้สึก และไม่ได้อ้างถึงประเด็นที่นายวุฒิชัยตัดต่อรายการเหมือนดูถูกนางสาวไอริณแต่อย่างใด

การละเมิดหลักปริมาณของนางสาวไอริณดังกล่าวใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาตึงถึงนายวุฒิชัย ซึ่งเป็นคู่กรณี คือ นางสาวไอริณ โดยไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดใด ๆ เกี่ยวกับการตัดต่อรายการของนายวุฒิชัยที่เหมือนดูถูกนางสาวไอริณ เนื่องจากถ้านางสาวไอริณตอบรับสมมติฐานว่า นายวุฒิชัยตัดต่อรายการเหมือนดูถูกนางสาวไอริณ และนายวุฒิชัยออกมาชี้แจงว่า นายวุฒิชัยไม่มีเจตนาดังกล่าว

อาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนางสาวไอริน เนื่องจากเป็นบุคคลที่ทำให้นายวุฒิชัยเสียหายและการออกมาชี้แจงของนายวุฒิชัยอาจทำให้เกิดประเด็นคำถามอื่น ๆ ตามมา และทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมาจากการตอบคำถามโต้กันไปมาของนางสาวไอรินและนายวุฒิชัย

ตัวอย่างที่ 20

นักข่าว: แล้วถ้าเค้าบอกเหตุผลมาอย่างนี้ เราจะยินดีขอโทษเค้าไหมคะ

นายภรณ์ยู: ต้องถามว่าเหตุผลอะไรก่อน อันนี้คือเหตุผล เราขอดูก่อนว่าเหตุผลอะไร

นักข่าว: หมิ่นศักดิ์ศรีความเป็นผู้หญิง

นายภรณ์ยู: หมิ่นศักดิ์ศรีความเป็นผู้หญิง

(นายภรณ์ยู ใจจนวุฒิชัยธรรม วันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นายภรณ์ยูตอบรับหรือปฏิเสธว่า นายภรณ์ยูจะยินดีขอโทษนางสาวอมลวรรณหรือไม่ ถ้านางสาวอมลวรรณบอกเหตุผลที่นายภรณ์ยูต้องขอโทษนางสาวอมลวรรณว่า นายภรณ์ยูหมิ่นศักดิ์ศรีความเป็นผู้หญิงของนางสาวอมลวรรณ

นายภรณ์ยูตอบคำถามของนักข่าวในผลิตภัณฑ์การสนทนาที่ 2 โดยใช้ถ้อยคำซ้ำกับนักข่าวว่า “หมิ่นศักดิ์ศรีความเป็นผู้หญิง” ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ นักข่าวไม่ได้รับข้อมูลรายละเอียดใหม่จากนายภรณ์ยูในประเด็นที่ต้องการทราบ

การละเมิดหลักปริมาณของบุคคลสาธารณะดังกล่าวใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาว่าพาดพิงถึงตนเอง กล่าวคือ นายภรณ์ยูไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเอง ซึ่งคือ การยินดีขอโทษนางสาวอมลวรรณ เนื่องจากอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนายภรณ์ยู ถ้านายภรณ์ยูไม่ขอโทษนางสาวอมลวรรณ ซึ่งอาจเป็นการกระทำที่ผิดไปจากความคาดหวังของคนในสังคม หรือการเอ่ยคำขอโทษอาจทำให้ตนเองกลายเป็นบุคคลที่ยอมรับว่า มีคุณสมบัติที่ไม่น่าชื่นชมด้วยการกระทำสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับนางสาวอมลวรรณ นอกจากนี้อาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมาได้จากการตอบโต้ของนางสาวอมลวรรณ ถ้านายภรณ์ยูไม่ขอโทษนางสาวอมลวรรณ

ตัวอย่างที่ 21

นักข่าว: ถ้ามีผู้ชุมนุมมากขึ้นเนี่ยะ รัฐบาลจะดูแลยังไงคะ

นางสาวยิ่งลักษณ์: การชุมนุมนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งที่ รัฐบาลก็ต้องพยายามดูแลในเรื่องของการดูแลความสงบเรียบร้อย เพราะเชื่อว่าทุกคนก็อยากจะเห็นการชุมนุมโดยสันติ ก็คงต้องดูแลทั้งฝ่ายที่เป็นผู้ชุมนุม ทั้งฝ่ายของพี่น้องประชาชนที่สัญจรไปมานั้นให้มีความปลอดภัยก็ได้ กำชับในส่วนของผู้เจ้าหน้าที่ทุกท่านว่า ในการดูแลความปลอดภัยนั้นก็ขอให้ใช้หลักของความอดทนแล้วก็ยึดหลักตามข้อกฎหมายก็ไม่อยากให้ เออ มีการมีการกระทบกระทั่งต่าง ๆ ที่นำไปสู่ความรุนแรงค่ะ

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร วันที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งในขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรีหรืออัยการวิธีการดูแลผู้ชุมนุมกลุ่ม กปปส. ของรัฐบาล ถ้ามีผู้ชุมนุมมากขึ้น

นางสาวยิ่งลักษณ์ให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ นักข่าวต้องการให้นางสาวยิ่งลักษณ์อธิบายวิธีการดูแลผู้ชุมนุมกลุ่ม กปปส. นางสาวยิ่งลักษณ์ได้ตอบคำถามในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการ โดยอธิบายการดูแลกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ของรัฐบาลว่า ตนเองจะดูแลทั้งฝ่ายของกลุ่มผู้ชุมนุมและประชาชนทั่วไปให้มีความปลอดภัย และตนเองได้กำชับเจ้าหน้าที่ทุกคนให้ใช้หลักของความอดทนและยึดการปฏิบัติตามข้อกฎหมาย ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำว่า “.....ก็คงต้องดูแลทั้งฝ่ายที่เป็นผู้ชุมนุม ทั้งฝ่ายของพี่น้องประชาชนที่สัญจรไปมานั้นให้มีความปลอดภัยก็ได้กำชับในส่วน of เจ้าหน้าที่ทุกท่านว่า ในการดูแลความปลอดภัยนั้นก็ขอให้ใช้หลักของความอดทนแล้วก็ยึดหลักตามข้อกฎหมาย.....” นอกจากนี้นางสาวยิ่งลักษณ์ยังนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติมไปจากประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่มากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว เพื่อขยายความข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองให้ในเบื้องต้นให้ชัดเจน โดยกล่าวถึงสาเหตุที่ตนเองกำชับให้เจ้าหน้าที่ใช้หลักของความอดทนและยึดการปฏิบัติตามข้อกฎหมาย คือ ตนเองไม่ต้องการให้มีการกระทบกระทั่งกันระหว่างเจ้าหน้าที่และผู้ชุมนุมกลุ่ม กปปส. จนนำไปสู่ความรุนแรงและตนเองพยายามดูแลความสงบเรียบร้อย และตนเองเชื่อว่า ทุกคนต้องการเห็นการชุมนุมโดยสันติ ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำว่า “.....ก็ไม่อยากให้เกิด เออ มีการมีการกระทบกระทั่งต่าง ๆ ที่นำไปสู่ความรุนแรงค่ะ” และ “การชุมนุมนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งที่ รัฐบาลก็คงต้องพยายามดูแลในเรื่องของการดูแลความสงบเรียบร้อย เพราะเชื่อว่าทุกคนก็อยากจะเห็นการชุมนุมโดยสันติ.....”

ตัวอย่างในข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นางสาวยิ่งลักษณ์ใช้การละเมิดหลักปริมาณเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวยิ่งลักษณ์ต้องการให้นักข่าวทราบ และนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นขยายคำตอบหลักของตนเองให้ชัดเจน และเสนอพฤติกรรมด้านบวกของตนเอง ในที่นี้คือ ไม่ต้องการให้เกิดความรุนแรง ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำว่า “ก็ไม่อยากให้เกิด เออ มีการมีการกระทบกระทั่งต่าง ๆ ที่นำไปสู่ความรุนแรงค่ะ”

ตัวอย่างที่ 22

นักข่าว: เอ็มมีซ่า หลังจากนี้จะมีการใกล้ชิดกับทาง

นางสาวอมลวรรณ: ไม่มีการใกล้ชิดค่ะ ก็เจอกันที่ศาลเลย เพราะว่า จริง ๆ เอ็มมีนี่มา 1 อาทิตย์หลังจากที่เกิดเรื่องของฮาร์เวิร์ดแล้ว แต่ที่เค้าบอกว่า โอเค หยุด หยุด แต่อีกไม่กี่ชั่วโมงให้หลัง ที่เค้าก็ยังมีการโพสต์อีก ก็ พูดว่าหยุด แต่คำว่าขอโทษเอ็มมีสักคำยังไม่มีเลย แต่เอ็มมีทุกรายการ เอ็มมีก็ขอโทษผ่านสื่อทุกรายการ แม้กระทั่งพิธีกรก็บอกว่า เฮ้ย ทำไมเอ็มมีมันไม่เคยเอ่ยชื่อมันเลย ซึ่งที่เค้าก็พูด ถ้าเค้าจะขอโทษเอ็มมี เค้าควรจะขอโทษตั้งแต่ตอนโน้นแล้ว

(นางสาวอมลวรรณ สิริกิตติรัตน์ วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวอมลวรรณว่า หลังจากนั้นนางสาวอมลวรรณจะมีการใกล้เคียงกับนายภรณ์ยูใช่หรือไม่

นางสาวอมลวรรณให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวอมลวรรณเกี่ยวกับการใกล้เคียงกับนายภรณ์ยู นางสาวอมลวรรณได้ปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าวว่า “ไม่มีการใกล้เคียงค่ะ” และให้ข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติมไปจากประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว เพื่อขยายการตอบปฏิเสธสมมติฐานของตนเองให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นว่า ตนเองต้องการให้นายภรณ์ยูไปพบกับตนเองที่ศาล เนื่องจากนายภรณ์ยูไม่หยุดโพสต์เรื่องที่ทำให้ตนเองเสียหาย และไม่เอ่ยคำขอโทษกับตนเอง แต่ตนเองกลับกล่าวคำขอโทษนายภรณ์ยูทุกรายการที่ตนเองไปออกจนแม้แต่พิธีกรรายการยังแปลกใจ ถ้านายภรณ์ยูจะขอโทษตนเอง ควรจะขอโทษตั้งนานแล้ว

บุคคลสาธารณะดังกล่าวใช้การละเมิดหลักปริมาณเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้นักข่าวทราบ และนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นมาขยายคำตอบของตนเองให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และนำเสนอพฤติกรรมด้านบวกของตนเอง ในที่นี้คือ การยอมรับผิด ซึ่งแสดงให้เห็นจากที่นางสาวอมลวรรณกล่าวคำขอโทษกับนายภรณ์ยู เป็นการยอมรับว่าตนเองมีคุณสมบัติไม่น่าชื่นชมด้วยการกระทำสิ่งที่ไม่เหมาะสม และพฤติกรรมด้านลบของคู่กรณี ในที่นี้คือการไม่ยอมรับผิด ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำของนางสาวอมลวรรณว่า “แต่คำว่าขอโทษเอ็มมีสักคำยังไม่ได้เลย.....ถ้าเค้าจะขอโทษเอ็มมี เค้าควรจะขอโทษตั้งแต่ตอนโน้นแล้ว”

ตัวอย่างที่ 23

นักข่าว: ดิ๊งตัวไม่ให้เค้าถ่ายกับเราอะไรอย่างเงี้ย

นางสาวสุจิตรา: อ้อ อันนั้นเป็น moment อื่น เป็น moment ที่คนอื่นมั้งนะคะ แต่คืออันนี้เค้า เค้าก็ไม่ได้ดิ๊ง ไม่ได้ดิ๊งคะ ไม่ได้ดิ๊ง

(นางสาวสุจิตรา อรุณพิพัฒน์ วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวสุจิตราว่า มีบุคคลดิ๊งไม่ให้นายจิรายุ ถ่ายรูปพร้อมกับนางสาวสุจิตราใช่หรือไม่ นางสาวสุจิตราให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ นักข่าวต้องการให้นางสาวสุจิตราตอบรับหรือปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าวเกี่ยวกับการมีบุคคลดิ๊งไม่ให้นายจิรายุ ถ่ายรูปพร้อมกับนางสาวสุจิตรา นางสาวสุจิตราได้ปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าวตามที่นักข่าวต้องการทราบว่า ไม่มีบุคคลใดดิ๊งตนเองไม่ให้ถ่ายรูปพร้อมกับนายจิรายุ โดยใช้ถ้อยคำว่า “ไม่ได้ดิ๊ง” และนางสาวสุจิตรา ยังให้ข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติมไปจากประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ คือ นางสาวสุจิตราได้เน้นย้ำถ้อยคำที่ปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าวว่า “เค้าก็ไม่ได้ดิ๊ง ไม่ได้ดิ๊งคะ ไม่ได้ดิ๊ง” และนำข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองให้เพิ่มเติมนั้นมาสนับสนุนการตอบปฏิเสธสมมติฐานของตนเองว่า การถูกบุคคลอื่นดิ๊งไม่ให้ถ่ายรูปพร้อมกับนายจิรายุไม่ได้เกิดขึ้นกับตนเอง

การละเมิดหลักปริมาณของบุคคลสาธารณะข้างต้นใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้นักข่าวทราบ และนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นมาสนับสนุนคำตอบของตนเอง และแสดงความมั่นใจกับผู้รับสารว่า ข้อมูลรายละเอียดเป็นดังเช่นที่ตนเองให้กับผู้รับสาร โดยแสดงให้เห็นจากการเน้นย้ำถ้อยคำของนางสาวสุจิรา

ตัวอย่างที่ 24

นักข่าว: ใน IG เค้านับบอกว่าทางเราเนี่ยโทรไปทางผู้กำกับให้ตัดซีนนั้นทิ้ง

นางสาวสุธิวัน: ไม่จริงเลยคะ ไม่เคยได้ ได้ไปยุ่งเลย แล้วก็ ต้องบอกก่อนว่าเบื้องต้นไม่รู้ ทั้งหนูและพี่แมนเนี่ยไม่รู้ด้วยซ้ำว่า ว่า พี่แมนต้องได้รับเล่นกับพี่เปิ้ล ไข่คะ ก็ ไม่มีทางทำอย่างนั้นแน่นอนเพราะว่า ยิ่งกับเรื่องงานแล้วไปเคยไม่เคยแต่ละเลยทุกวันนี้ตั้งแต่การเป็นดีเจของพี่แมนหรือว่าการถ่ายละครอะไรก็แล้วแต่ ไม่เคยไปที่กอง ไม่เคยไป นั่งเฝ้าพี่แมน ไม่เคย ได้ ได้ดู ได้ยุ่งเกี่ยวกับการทำงานเลยซึ่งตรงนี้ไม่มี อะไรทั้งสิ้นแล้วก็ ไม่จริงเลยคะ

(นางสาวสุธิวัน ทวีสิน วันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวสุธิวันในประเด็นที่นางสาวไอริณกล่าวว่า นางสาวสุธิวันโทรศัพท์ไปหาผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง “บุญเพลิงหีบเหล็ก” ให้ตัดฉากเข้าพระเข้านางที่นางสาวไอริณลงในอินสตาแกรมทิ้ง นางสาวสุธิวันทำดังเช่นที่นางสาวไอริณกล่าวหรือไม่

นางสาวสุธิวันตอบคำถามดังกล่าว โดยให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าวคือ นักข่าวต้องการให้นางสาวสุธิวันตอบรับหรือปฏิเสธสมมติฐานเกี่ยวกับคำกล่าวอ้างของนางสาวไอริณว่า นางสาวสุธิวันโทรศัพท์ไปหาผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง “บุญเพลิงหีบเหล็ก” ให้ตัดฉากเข้าพระเข้านางที่นางสาวไอริณลงในอินสตาแกรมทิ้ง นางสาวสุธิวันตอบปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าวว่า “ไม่จริงเลยคะ” ซึ่งเป็นข้อมูลรายละเอียดที่พอเหมาะกับความต้องการของนักข่าว จากนั้นนางสาวไอริณได้ให้ข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติมไปจากประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบอีกด้วย ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าความต้องการของนักข่าว เพื่อสนับสนุนการปฏิเสธสมมติฐานของตนเองอีกด้วยว่า ตนเองไม่มีทางทำเช่นนั้นแน่นอน ตนเองไม่เคยไปยุ่งเกี่ยวกับการทำงานของนายพัฒนา ซึ่งเป็นคู่รักของตนเอง ไม่ว่าจะเป็งานดีเจหรืองานถ่ายละคร และตนเองไม่เคยไป หรือไปนั่งเฝ้านายพัฒนาที่กองถ่ายภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวเลย นอกจากนี้ยังกล่าวว่า ในตอนแรกตนเองและนายพัฒนาไม่ทราบเลยว่า นางสาวไอริณจะมารับเล่นภาพยนตร์คู่กับนายพัฒนา

ตัวอย่างในข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นางสาวสุธิวันใช้การละเมิดหลักปริมาณเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวสุธิวันต้องการให้นักข่าวทราบ และนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นมาสนับสนุนคำตอบของตนเอง

การละเมิดหลักปริมาณของบุคคลสาธารณะที่ใช้ในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งปรากฏ วัตถุประสงค์ในการใช้ 2 ประการ คือ ประการแรก เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ และประการที่สอง เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาว่าพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ สรุปได้ตามตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการละเมิดหลักปริมาณของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้ง

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์ในการใช้
การละเมิดหลักปริมาณ	1. เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ
	2. เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ

ตารางที่ 6 พบว่า การละเมิดหลักปริมาณเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบนั้นเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวถามหรือประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และบุคคลสาธารณะจะนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นขยายความหรือสนับสนุนคำตอบของบุคคลสาธารณะให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบนอกจากจะปรากฏข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเห็น ความรู้สึก ความต้องการ และการกระทำของบุคคลสาธารณะ การกระทำของคู่กรณี และเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะกับคู่กรณีแล้ว ยังปรากฏการแสดงให้เห็นข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านบวกของบุคคลสาธารณะเอง พฤติกรรมด้านลบของคู่กรณี และการแสดงความมั่นใจของบุคคลสาธารณะว่า ข้อมูลรายละเอียดเป็นดังเช่นที่ให้กับผู้รับสารอีกด้วย

ส่วนการใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบนั้น บุคคลสาธารณะจะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำและการกล่าวอ้างถึงถ้อยคำของตนเอง คู่กรณี และบุคคลที่ 3 นอกจากนี้ยังไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณีอีกด้วย

(2) การละเมิดหลักความสัมพันธ์ (violating the maxim of relevance)

การละเมิดหลักความสัมพันธ์ คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลและรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ หรือไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ตนเองและผู้รับสารกำลังสนทนาในขณะนั้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 25

นักข่าว: เอามาเป็นกังวล

พลเอกประยุทธ์: ท่านก็ฟังคนโน้นคนนี้มา อะไรต่าง ๆ ผู้ใหญ่เป็นห่วงเด็กอะนะโอเค
ไม่เป็นไรอย่าไปโกรธท่าน ผมเองก็ไม่โกรธ

(พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา วันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับพลเอกประยุทธ์ว่า พลเอกประยุทธ์นำข้อมูลที่พลเอกชวลิตกล่าวว่าจะมีการปฏิวัติซ้อนมาเป็นกังวล พลเอกประยุทธ์ไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวถามดังกล่าว กลับให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการได้รับข้อมูลของพลเอกชวลิตว่า ได้รับข้อมูลมาจากบุคคลอื่น ๆ และสาเหตุที่พลเอกชวลิตให้ข้อมูลเช่นนั้นว่า เป็นเพราะพลเอกชวลิตเป็นห่วงพลเอกประยุทธ์เหมือนผู้ใหญ่เป็นห่วงเด็ก นอกจากนี้ยังได้ห้ามไม่ให้คนในสังคมโกรธพลเอกชวลิต และตนเองก็ไม่ได้โกรธด้วย ซึ่งข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

พลเอกประยุทธ์ใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงตนเอง คือ พลเอกประยุทธ์ไม่ได้กล่าวถึงความรู้สึกของตนเองต่อการกระทำของคู่กรณี เนื่องจากอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเอง เนื่องจากเป็นผู้นำที่ไม่เข้มแข็งและเป็นบุคคลที่อ่อนไหวกับคำพูดของบุคคลอื่นได้ง่าย ถ้าพลเอกประยุทธ์ตอบรับสมมติฐานของนักข่าวว่า ตนเองเป็นกังวลกับคำกล่าวว่าจะมีการปฏิวัติซ้อนของพลเอกชวลิต และถ้าพลเอกประยุทธ์ตอบปฏิเสธสมมติฐานว่า ตนเองไม่ได้กังวลกับคำกล่าวว่าจะมีการปฏิวัติซ้อนของพลเอกชวลิต อาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ที่ตามมาได้จากการตอบโต้ของพลเอกชวลิตในภายหลัง และเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่พลเอกประยุทธ์ต้องการให้นักข่าวทราบ คือ ความรู้สึกของตนเองต่อการกระทำของคู่กรณี และแสดงให้เห็นพฤติกรรมด้านบวกของพลเอกชวลิต ซึ่งเป็นคู่กรณี ในที่นี้คือ มีความเป็นห่วงเป็นใยบุคคลอื่น ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำว่า “ผู้ใหญ่เป็นห่วงเด็กอะนะ”

ตัวอย่างที่ 26

นักข่าว: แล้วเคลื่อนยังไงต่อ นอกจากการให้ประชาชนมาร่วมชุมนุมอะคะ

นายอภิรักษ์: (1) คือ คงต้องดูก่อนนะครับว่า (2) บัดนี้เนี่ยะ มันเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า วิธีผ่านกฎหมายก็ไม่ชอบธรรมตั้งแต่ต้นจนจบ (1) ผมคิดว่า วันนี้เนี่ยะกลุ่มของประชาชนที่จะมาร่วมเนี่ยะมีเยอะมากแต่ที่นี้ เราก็คงต้องประเมินสถานการณ์อีกเช่นกัน ในวัน (2) ต้องยอมรับว่า วันนี้เป็น

วันทำงานนะครับ ทุกๆท่านเดินทางไปมาอาจจะลำบาก (1) แต่ว่า เราคงต้องประเมินสถานการณ์ที่สำคัญคือวันเสาร์อาทิตย์นี้ ก็ต้องติดตามกันต่อไป

(หม่อมหลวงอภิวงศ โสณกุล วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้หม่อมหลวงอภิวงศอธิบายข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการเคลื่อน การชุมนุมของฝ่ายหม่อมหลวงอภิวงศ หม่อมหลวงอภิวงศไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่ นักข่าวต้องการทราบดังกล่าว แต่กลับใช้ถ้อยคำที่ (2) ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการผ่านร่าง กฎหมายนิรโทษกรรมของสภาผู้แทนราษฎรว่า ไม่ถูกต้องตามหลักปฏิบัติที่ทำมา และกล่าวยอมรับว่า วันนี้คือวันทำงานของประชาชน ฝ่ายของตนเองอาจทำให้ประชาชนได้รับความลำบากในการเดินทางไปทำงาน ซึ่งเป็นข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

การละเมิดหลักความสัมพันธ์ดังกล่าวใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงตนเอง คือ หม่อมหลวงอภิวงศไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการเคลื่อน การชุมนุมของฝ่ายตนเอง เนื่องจาก อาจทำให้ฝ่ายรัฐบาล ซึ่งเป็นคู่กรณีทราบความเป็นไปของฝ่ายตนเอง และทำให้ฝ่ายของตนเองเสีย ผลประโยชน์ได้ และเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่หม่อมหลวงอภิวงศต้องการให้นักข่าว ทราบเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านบวกของตนเอง ในที่นี้คือ ใส่ใจบุคคลอื่น ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำว่า “ต้องยอมรับว่า วันนี้เป็นวันทำงานนะครับ ทุกๆท่านเดินทางไปมาอาจจะลำบาก” และพฤติกรรม ด้านลบของฝ่ายรัฐบาล คือ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามหลักการ ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำว่า “วิธีผ่าน กฎหมายก็ไม่ชอบธรรมตั้งแต่ต้นจนจบ”

ตัวอย่างที่ 27

นักข่าว: ท่านนายกครับ เรื่องของการออกกฎหมายพิเศษเนี่ยะนะครับ มีแนวคิดออกมาใช้ ไหมครับ เพราะว่าอย่างพรบ.ความมั่นคงที่เราใช้ในพื้นที่กรุงเทพมหานครทั้งหมดเนี่ยะ ในหลายพื้นที่ก็ ยังมีการฝ่าฝืน ในส่วนนี้อยู่ครับ

นางสาวยิ่งลักษณ์: ค่ะ ก็จริงๆต้องเรียนว่า การที่เราออกพรบ.ความมั่นคงในการขยาย พื้นที่ ก็เพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถที่จะจัดสรรบุคลากรไปดูแลในการป้องกันตามสถานที่ ราชการต่าง ๆ ได้นะคะ เพราะว่าเราเองเราก็ไม่อยากจะ เออ ใช้ บังคับใช้กฎหมาย เพื่อที่จะไป เกิดการกระทำรุนแรงต่อพี่น้องประชาชน เราอยากใช้บังคับกฎหมายตามข้อกฎหมายแล้วก็ การทำงานของเจ้าหน้าที่ก็ขอยืนยันพี่น้องประชาชนว่า เจ้าหน้าที่ที่จะทำด้วยความ เออ ละมุน ละม่อม และเป็นไปตามขั้นตอนหลักกฎหมายและหลักสากลค่ะ

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นางสาวยิ่งลักษณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวยิ่งลักษณ์มีแนวคิดออก กฎหมายพิเศษมาใช้หรือไม่ นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการ ทราบ ซึ่งเกี่ยวกับการมีแนวคิดออกกฎหมายพิเศษมาใช้ แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับ

ประเด็นดังกล่าว คือ ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติความมั่นคงที่ฝ่ายของตนเองได้นำมาบังคับใช้ โดยกล่าวถึงจุดประสงค์ของพระราชบัญญัติดังกล่าวว่า เพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถจัดสรรบุคลากรไปดูแลป้องกันสถานที่ราชการ ไม่ใช่เพื่อกระทำความรุนแรงต่อประชาชน และตนเองต้องการบังคับใช้กฎหมายตามข้อกฎหมาย นอกจากนี้ยังยืนยันกับคนในสังคมว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจจะกระทำโดยละมุนละม่อม และกระทำตามหลักกฎหมายและหลักสากล

นางสาวยิ่งลักษณ์ใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาว่าพาดพิงถึงเรื่องราวความขัดแย้ง คือ นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ได้กล่าวถึงการออกกฎหมายพิเศษ เนื่องจากอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมาจากการตอบโต้ของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ถ้าตนเองกล่าวตอบรับว่ามีแนวคิดที่จะออกกฎหมายพิเศษมาใช้และการตอบรับดังกล่าวอาจทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างตนเองกับกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นจากการตอบโต้ของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. เช่นกัน และเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวยิ่งลักษณ์ต้องการให้นักข่าวทราบ คือ ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติความมั่นคง ซึ่งกำลังเป็นประเด็นที่กำลังทำให้เกิดความขัดแย้งในขณะนี้

ตัวอย่างที่ 28

นักข่าว: ท่านนายกคิดว่า กองทัพอากาศพอในการเจรจาได้ไหมคะ

นางสาวยิ่งลักษณ์: จริง ๆ แล้วอย่างที่ดิฉันเรียนนะค่ะว่า เราไม่ได้ปิดกัน แล้วก็ขออนุญาตเรียนเพื่อความเข้าใจนะค่ะ ดิฉันเองไม่ ไม่เคยใช้คำว่า ต้องมีเงื่อนไขว่า ผู้ชุมนุมต้องกลับบ้านก่อน ดิฉันตอนนั้นถ้าสัมภาษณ์ ถ้าสื่อมวลชนจำได้ ดิฉันบอกว่า เออ อยากให้ผู้ชุมนุมนั้น ถ้าเรามีใจที่อยากจะเลิกชุมนุม เราจะได้มาช่วยกันตรงนี้ แต่ไม่ได้หมายความว่า ต้องกลับบ้านก่อนแล้วค่อยคุย หรือ เลือกตั้งให้เสร็จก่อนแล้วค่อยคุยนะค่ะเพราะว่าจริง ๆ แล้วการพูดคุยกันนั้นเป็นสิ่งที่ดีที่เราต้องหาทางออก แต่เราไม่สามารถที่จะบอกว่า ทำชื่อนั้นชื่อนี้ จริง ๆ การพูดคุยกันนั้น ก็คือ ต้องเป็นการมาคุยเพื่อให้มี แนวทางที่จากเส้นขนานที่เรา อาจจะมองเข้าหากันไม่ได้ค่อย ๆ เขยิบมาคนละด้านสองด้าน แล้วจะได้ค่อย ๆ พัฒนา จึงได้เห็นว่ ก่อนนั้นที่บอกว่า ถ้าจะเจรจาต่าง ๆ นั้น ก็คงต้องตั้งหลักในกติกาเดียวกันก่อนว่า ในฐานะที่เราเป็นผู้นำรัฐบาลฉะนั้นเราก็คงไม่สามารถที่จะปฏิเสธการทำที่นอกเหนือจากรัฐธรรมนูญได้ ฉะนั้นเราก็คงจะบอกว่า เราอยากทำวิธีการที่มันมีความเป็นไปได้ แล้วก็ใจ ทุก ๆ คนมีใจที่จะร่วมกันแก้ปัญหาเพื่อความสงบ แล้วก็ให้บ้านเมืองเดินได้นะค่ะ ก็เลยพูดตรงนั้น แต่ไม่ได้บอกว่า จะต้องเป็นเงื่อนไขทั้งหมด ถ้าไม่ตรงเงื่อนไขแล้วจะไม่เจรจนะค่ะ

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร วันที่ 18 มีนาคม พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวยิ่งลักษณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวยิ่งลักษณ์คิดว่า กองทัพอากาศพอในการเจรจากับกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ได้หรือไม่ นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ

ในประเด็นดังกล่าว แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เกี่ยวกับการเจรจาระหว่างตนเองกับนายสุเทพ ซึ่งเป็นผู้นำกลุ่ม กปปส. ว่า ฝ่ายของตนเองไม่ได้ปิดกั้น การเจรจา และกล่าวแก้ไขคำกล่าวที่นายสุเทพเคยกล่าวมาก่อนที่นักข่าวจะมาสัมภาษณ์ตนเอง ซึ่ง นายสุเทพได้กล่าวว่า ฝ่ายตนเองจะเจรจากับนายสุเทพก็ต่อเมื่อผู้ชุมนุมยุติการชุมนุมหรือเลือกตั้งเสร็จ สิ้นแล้ว โดยให้ข้อมูลรายละเอียดกับนักข่าวว่า ตนเองขอชี้แจงเพื่อความเข้าใจว่า ตนเองไม่เคยมี เงื่อนไขว่า ผู้ชุมนุมต้องกลับบ้านก่อนหรือเลือกตั้งเสร็จก่อนแล้วค่อยเจรจา และถ้าสื่อมวลชนจำได้ ตนเองกล่าวว่า ถ้าผู้ชุมนุมต้องการที่จะเลิกชุมนุม ผู้ชุมนุมจะได้มาช่วยกันในการเจรจา และตนเอง ไม่ได้กล่าวว่า ผู้ชุมนุมจะต้องทำตามเงื่อนไขทั้งหมด ถ้าไม่ตรงกับเงื่อนไขของตนเอง ตนเองจะไม่ เเจรจา นอกจากนี้ยังกล่าวถึงสาเหตุที่ฝ่ายตนเองและกลุ่มผู้ชุมนุมต้องเจรจากันว่า การพูดคุยกันเป็น แนวทางในการหาทางออกที่ดี ให้เส้นขนานค่อย ๆ เขิบเข้ามาและพัฒนา และในฐานะที่ตนเองเป็น รัฐบาล ตนเองไม่สามารถที่จะปฏิเสธการกระทำที่นอกเหนือจากรัฐธรรมนูญได้ ดังนั้นตนเองต้องการ หาวิธีที่เป็นไปได้ และวิธีที่ทุกคนมีใจจะร่วมแก้ไขปัญหาเพื่อความสงบและทำให้บ้านเมืองดำเนินต่อไป

นางสาวยิ่งลักษณ์ใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงบุคคลที่ 3 คือ นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่แสดงความคิดเห็นว่า กองทัพมีอำนาจพอในการเจรจากับกลุ่ม กปปส. ได้ หรือไม่ เนื่องจากถ้านางสาวยิ่งลักษณ์ตอบรับว่า ตนเองคิดว่ากองทัพมีอำนาจพอที่จะเจรจากับกลุ่ม กปปส. ได้ อาจเป็นการแสดงว่า กองทัพเป็นฝ่ายเดียวกันกับนางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งในความเป็นจริง กองทัพอาจเป็นหรือไม่เป็นฝ่ายเดียวกันกับนางสาวยิ่งลักษณ์ก็ได้ ทำให้คนในสังคมเข้าใจกองทัพผิด และอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนบุคคลที่ 3 และถ้ากองทัพออกมาให้ข้อมูล รายละเอียดไม่ตรงกับที่นางสาวยิ่งลักษณ์ให้นักข่าวไปอาจทำให้เกิดประเด็นคำถามอื่น ๆ ที่ทำให้นางสาวยิ่งลักษณ์และกองทัพต้องตอบคำถามกันไปมา ซึ่งอาจทำให้นางสาวยิ่งลักษณ์เกิดประเด็น ความขัดแย้งกับกองทัพอีกด้วย และเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวยิ่งลักษณ์ต้องการ ให้นักข่าวทราบ คือ ความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับการเจรจาระหว่างตนเองและกลุ่มผู้ชุมนุม นอกจากนี้ยังใช้เพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดที่นักข่าวได้รับมาจากฝ่ายของกลุ่มผู้ชุมนุม ซึ่งเป็นคู่กรณี โดยให้ข้อมูลรายละเอียดกับนักข่าวด้วย

ตัวอย่างที่ 29

นักข่าว: รัฐบาลจะเป็นฝ่ายเริ่มใหม่คะ ฝ่ายเริ่มในการ เพื่อที่จะทำให้มันเกิดการเจรจาเกิดขึ้น นะคะ

นางสาวยิ่งลักษณ์: อย่างที่เรียนว่าเราเปิดทุก ๆ ออปชั่นนะคะ แล้วเราก็ยินดี ในการที่แต่ละท่านช่วยกันในการที่จะแก้ปัญหาเพราะว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาของบ้านเมือง นะคะ ก็ ไม่ว่าจะแนวทางเราก็ยินดีที่จะเปิดรับ แล้วก็ทุกวันนี้ที่มีนักวิชาการหรือหลาย ๆ ท่านที่เสนอความคิดเห็น

ก็รับฟังคะ แต่บางอย่างก็ปฏิบัติไม่ได้ทั้งหมด ก็เลยต้อง เออ ต้องมีการ ให้ทุกคนนั้นช่วยกันพูดคุยกัน แล้วหาแนวทางร่วมกันคะ

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร วันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวยิ่งลักษณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวยิ่งลักษณ์จะเป็นฝ่ายเริ่มการเจรจากับกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. หรือไม่ นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธเกี่ยวกับการเป็นฝ่ายเริ่มการเจรจากับกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ของตนเอง แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบว่า ฝ่ายของตนเองเปิดทางเลือกทุกๆ ทาง และยินดีที่จะให้บุคคลต่างๆ เข้ามาช่วยแก้ปัญหา เนื่องจากเป็นปัญหาของบ้านเมือง นอกจากนี้ตนเองรับฟังความคิดเห็นที่นักวิชาการหรือบุคคลต่าง ๆ นำเสนอ แต่แนวความคิดบางอย่างอาจไม่สามารถปฏิบัติได้ทั้งหมด จึงต้องให้บุคคลหลาย ๆ คนช่วยกันพูดคุยและหาแนวทางในการแก้ปัญหาาร่วมกัน

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นางสาวยิ่งลักษณ์ใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงตนเอง คือ นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองว่า ตนเองจะเป็นฝ่ายเริ่มหรือไม่ในการเจรจา เนื่องจากถ้านางสาวยิ่งลักษณ์ตอบปฏิเสธว่า ตนเองจะไม่ใช่ฝ่ายเริ่มเจรจากับกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ก่อน อาจทำให้ตนเองขาดคุณสมบัติของผู้นำที่ดี ซึ่งคนในสังคมคาดหวังว่าจะรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น และประนีประนอมหรือไกล่เกลี่ยความขัดแย้ง และอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเอง และถ้านางสาวยิ่งลักษณ์ตอบรับว่าตนเองจะเป็นฝ่ายเริ่มเจรจากับกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ก่อน อาจทำให้กลุ่มบุคคลที่สนับสนุนฝ่ายของนางสาวยิ่งลักษณ์ไม่พอใจ และอาจทำให้นางสาวยิ่งลักษณ์มีปัญหาเกี่ยวกับกลุ่มบุคคลที่สนับสนุนตนเองได้ และเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวยิ่งลักษณ์ต้องการให้นักข่าวทราบ คือ การกระทำของตนเองในเรื่องราวความขัดแย้ง และพฤติกรรมด้านบวกของตนเอง ในที่นี้คือ การรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำว่า “อย่างที่เรียนว่าเราเปิดทุก ๆ ออปชั่นนะคะ แล้วเราก็น่าสนใจ ในการที่แต่ละท่านช่วยกันในการที่จะแก้ปัญหา” และ “ก็ ไม่ว่าแนวทางเราก็น่าสนใจที่จะเปิดรับ แล้วก็ทุกวันนี้ที่มีนักวิชาการหรือหลาย ๆ ท่านที่เสนอความคิดเห็นก็รับฟังคะ”

ตัวอย่างที่ 30

นักข่าว: เขาแถลงว่าเขาไม่ได้ตั้งใจอย่างนั้น

นางสาวไอริน: คะ คะ จริง ๆ แล้วอยากจะบอกว่า เบิ้ลไม่อยากจะมติดูกับใครอีกแล้ว ไม่อยากจะทะเลาะอะไรกับใครอีกแล้ว เราก็น่าปฏิบัติธรรมมาแล้วเบิ้ลเชื่อว่า อภัยทานเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคะ ไม่อยากโกรธเคืองใคร ไม่อยากจะ มีปัญหากับใครอีกแล้วคะ

(นางสาวไอริน ศรีแก้ว วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวไอรินแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่นายวุฒิชัยแถลงข่าวว่า ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้นางสาวไอรินเสียหายจากการเผยแพร่เทปบันทึกการที่นางสาวไอรินให้สัมภาษณ์ใน

กรณีความขัดแย้งระหว่างนางสาวไอริมและนักแสดงคนอื่น นางสาวไอริมไม่ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นที่นายวุฒิชัยแถลงข่าวดังกล่าว กลับให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ โดยหลังจากที่นางสาวไอริมได้ตอบรับทราบคำถามของนักข่าว โดยใช้ถ้อยคำว่า “คะ คะ” แล้ว นางสาวไอริมก็ได้แสดงความต้องการของตนเองว่า ตนเองไม่ต้องการเป็นศัตรูกับใคร ไม่ต้องการทะเลาะกับใคร ไม่ต้องการโกรธนายวุฒิชัย และไม่ต้องการมีปัญหากับบุคคลอื่นอีกแล้ว และใช้ถ้อยคำว่า “เปลี่ยเชื่อว่า” ในการแสดงความคิดเห็นของตนเองว่า อภัยทานเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

นางสาวไอริมใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงถึงนายวุฒิชัย คือ นางสาวไอริมไม่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับถ้อยคำของนายวุฒิชัย เนื่องจากถ้าตนเองแสดงความคิดเห็น และความคิดเห็นนั้นทำให้นายวุฒิชัยเสียหาย อาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ อีกระหว่างนางสาวไอริมกับนายวุฒิชัยตามมา และเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวไอริมต้องการให้นักข่าวทราบ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความต้องการของตนเอง และพฤติกรรมด้านบวกของตนเอง คือ การปฏิบัติตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำว่า “เราก็ปฏิบัติธรรมมาแล้วเปลี่ยเชื่อว่า อภัยทานเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคะ”

ตัวอย่างที่ 31

นักข่าว: หลายคนบอกว่า ตัวเจมส์เองไม่รู้จักพินัยหรือโง่งมให้ถ่ายรูโอะโรอย่างเงี้ยอะครับ

นายจिरายู: คือ มันด้วยความที่ผมใส่บ็อกเซอร์แหละ เพราะกลัว กลัว รูปออกไปแล้ว แล้วติดบ็อกเซอร์ แล้วพินัยจะเป็นยังโง่งมโอะโรอย่างเงี้ย ไซ้ ก็กลัว กลัวว่าผมแบบทำไม่สุภาพกับพีเคโอะโรอย่างเงี้ยครับ

(นายจिरายู ตั้งศรีสุข วันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองในประเด็นที่หลายคนกล่าวว่า ตัวนายจिरายูไม่รู้จักนางสาวสุจิตรา นายจिरายูจึงไม่ให้นางสาวสุจิตราถ่ายรูปร่วม ถ้อยคำนี้เป็นความจริงหรือไม่ นายจिरายูไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธว่า ถ้อยคำที่หลายคนกล่าวว่า ตนเองไม่รู้จักนางสาวสุจิตรา ตนเองจึงไม่ให้นางสาวสุจิตราถ่ายรูปร่วมเป็นความจริงหรือไม่ แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นดังกล่าว โดยกล่าวถึงสาเหตุที่ตนเองไม่ให้นางสาวสุจิตราถ่ายรูปร่วมกับตนว่า ตนเองเป็นห่วงความรู้สึกของนางสาวสุจิตรา และตนเองกลัวว่า ถ้าถ่ายรูปร่วมกับนางสาวสุจิตราจะติดกางเกงชั้นในของตนเอง ซึ่งการใส่กางเกงชั้นในถ่ายรูปร่วมกับนางสาวสุจิตราจะเป็นการกระทำที่ไม่สุภาพกับนางสาวสุจิตรา

นายจिरายูใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงคนในสังคม คือ นายจिरายูไม่ได้กล่าวถึงถ้อยคำที่คนในสังคมกล่าว เนื่องจากอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเอง ถ้านายจिरายูกล่าวตอบรับว่า ถ้อยคำที่คนในสังคมกล่าวเป็นความจริง คือ ตนเองไม่

รู้จักนางสาวสุจิรา จึงไม่ให้นางสาวสุจิราถ่ายรูปร่วม ซึ่งคำตอบนี้อาจสร้างความไม่พอใจให้บุคคลที่ชื่นชอบนางสาวสุจิราได้ และถ้ากล่าวตอบปฏิเสธว่า ถ้อยคำที่คนในสังคมกล่าวหาว่า ตนเองไม่รู้จักนางสาวสุจิรา จึงไม่ให้นางสาวสุจิราถ่ายรูปร่วมนั้นไม่เป็นความจริง อาจเป็นการกล่าวหาว่าข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้รับมาจากคนในสังคมไม่น่าเชื่อถือ และอาจทำให้นายจิรายุมีความขัดแย้งกับคนในสังคมตามมา และเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นายจิรายุต้องการให้นักข่าวทราบ คือ พฤติกรรมด้านบวกของตนเอง ในที่นี้คือ การตัดสินใจกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยเหตุผล ซึ่งแสดงให้เห็นจากการให้เหตุผลของนายจิรายุในกรณีของตนเองไม่ได้ถ่ายรูปร่วมกับนางสาวสุจิรา

ตัวอย่างที่ 32

นักข่าว: มันเป็นการเซ็นเอกสารอะไรคะที่ต้องใช้คุณไปเซ็นด้วยกัน

นางสาวยศวดี: **คุณบิยังไม่เคยมารู้เรื่องการปิดบริษัทเลยคะ คุณบิถึงไม่เคยรู้ว่าบริษัทเนี่ยะเป็นหนี้ ชำระหนี้ ปิดบริษัทไปแล้ว เรียบร้อยแล้ว เพราะคุณบิไม่เคยเข้ามาเลย**

(นางสาวยศวดี ทัศนวิจิตร วันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวยศวดีระบุเอกสารที่นางสาวยศวดีต้องให้นางสาวน้ำทิพย์เซ็นชื่อด้วยกัน นางสาวยศวดีไม่ได้ระบุว่า เอกสารใดที่นางสาวยศวดีต้องให้นางสาวน้ำทิพย์เซ็นชื่อด้วยกันกับตนเอง แต่กลับกล่าวถึงการกระทำของนางสาวน้ำทิพย์ว่า นางสาวน้ำทิพย์ไม่เคยเข้าบริษัทที่ตนเองและนางสาวน้ำทิพย์ได้ร่วมลงทุนกันตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ทำให้นางสาวน้ำทิพย์ไม่ทราบว่าบริษัทดังกล่าวได้ปิดตัวลงแล้ว และบริษัทเป็นหนี้และต้องชำระหนี้

นางสาวยศวดีใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงเรื่องราวความขัดแย้ง คือ นางสาวยศวดีไม่ได้กล่าวถึงเอกสารที่ตนเองต้องการให้นางสาวน้ำทิพย์เซ็นชื่อเนื่องจากเอกสารดังกล่าวอาจเป็นความลับ ซึ่งถ้านางสาวยศวดีเปิดเผย อาจทำให้นางสาวยศวดีเสียผลประโยชน์ได้ และเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของคู่กรณี ซึ่งคือนางสาวน้ำทิพย์ ในความขัดแย้ง

ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ปรากฏการใช้เพื่อวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ ประการแรก เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ ประการที่สอง เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ และ ประการที่สาม เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร สรุปได้ตามตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการละเมิดหลักความสัมพันธ์ของบุคคลสาธารณะในการ
ตอบคำถามกรณีความขัดแย้ง

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์ในการใช้
การละเมิดหลักความสัมพันธ์	1. เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ
	2. เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ
	3. เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกต้องกับผู้รับสาร

ตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า การละเมิดหลักความสัมพันธ์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบนั้น บุคคลสาธารณะจะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำและการกล่าวอ้างถึงถ้อยคำของตนเอง คู่กรณี และบุคคลที่ 3 นอกจากนี้ยังไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณีอีกด้วย

ส่วนการใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบนั้นเป็นการนำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวถาม หรือประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเห็น ความรู้สึก ความต้องการ และการกระทำของบุคคลสาธารณะ การกระทำของคู่กรณี พฤติกรรมด้านบวกและด้านลบของบุคคลสาธารณะเอง พฤติกรรมด้านบวกและด้านลบของคู่กรณี และเรื่องราวความขัดแย้ง นอกจากนี้ยังใช้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบนั้นแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับมาจากการคู่กรณีอีกด้วย

(3) การละเมิดหลักวิธีการ (violating the maxim of manner)

การละเมิดหลักวิธีการ คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลไม่ชัดเจน คลุมเครือ หรือกำกวม ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 33

นักข่าว: แล้วอย่างนี้ครั้งที่ 4 ที่พี่บอกว่าจะมีการคุยกันเองหรือว่าจะให้ทางบัญชีไปด้วย

นางสาวน้ำทิพย์: (1) เดี่ยวต้องขอปรึกษาทางฝ่ายบัญชีของปีก่อนนะคะว่าปีสมควรถีจะต้องไปนั่งรับรู้ด้วยมั้ยเอาตามความจริงเลยนะคะ (2) ปีบอกจริง ๆ ว่าปีดูมาจนเหนื่อยแล้ว มัน

ไม่ใช่ครั้งเดียวอย่างที่บอก สามครั้งแล้วก็ไม่เคยเคลียร์เลย (1) เพราะฉะนั้นปีอาจจะส่งตัวแทนไปให้เขาไปตรวจเช็คเลย

(นางสาวน้ำทิพย์ จงรัชตวิบูลย์ วันที่ 17 ตุลาคม พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวน้ำทิพย์เลือกระหว่าง 2 ตัวเลือกว่า นางสาวน้ำทิพย์จะคุยเรื่องบัญชีของบริษัทกับนางสาวศวดีด้วยตนเอง หรือจะให้ฝ่ายบัญชีไปคุย ถ้อยคำส่วนแรกของถ้อยคำที่ (1) ของนางสาวน้ำทิพย์ที่ว่า “เดี่ยวต้องขอปรึกษาทางฝ่ายบัญชีของปีก่อนนะคะว่าปีสมควรที่จะต้องไปนั่งรับรู้ด้วยมั้ยเอาตามความจริงเลยนะคะ” ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวดังกล่าวว่าตนเองจะปรึกษากับฝ่ายบัญชีของตนเองก่อนว่าตนเองสมควรต้องไปรับรู้เกี่ยวกับเรื่องบัญชีบริษัทหรือไม่ แต่ถ้อยคำที่สองของถ้อยคำที่ (1) นางสาวน้ำทิพย์กลับกล่าวว่า ตนเองอาจจะส่งตัวแทนไปตรวจเช็คบัญชีของบริษัท ซึ่งแสดงให้เห็นจากถ้อยคำที่ว่า “เพราะฉะนั้นปีอาจจะส่งตัวแทนไปให้เขาไปตรวจเช็คเลย” การให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องบัญชีของบริษัทในถ้อยคำส่วนแรกและส่วนที่สองของถ้อยคำที่ (1) ของนางสาวน้ำทิพย์เป็นการใช้ถ้อยคำที่ไม่ชัดเจนว่า นางสาวน้ำทิพย์จะปรึกษากับฝ่ายบัญชีของตนเองก่อน หรือได้ตัดสินใจไปแล้วว่าจะส่งฝ่ายบัญชีของตนเองไปพูดคุยกับนางสาวศวดี

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะดังกล่าวใช้การละเมิดหลักวิธีการเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงถึงตนเอง คือ นางสาวน้ำทิพย์ไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองอย่างชัดเจน เนื่องจากนางสาวน้ำทิพย์อาจยังไม่แน่ใจ หรือยังตัดสินใจไม่ได้ ถ้านางสาวน้ำทิพย์ให้ข้อมูลรายละเอียดแล้วไม่ตรงกับการกระทำที่เกิดขึ้นจริงของตนเองในอนาคต อาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเองได้

ตัวอย่างที่ 34

นักข่าว: ท่านคะ เห็นพันตำรวจเอกประชาระบุว่ามี การพูดคุยในทางลับกับท่าน ไม่ทราบว่าเป็นยังไง ในประเด็นไหน

นายสุเทพ: (1) เออ พลตำรวจเอกประชาไม่ได้พูดกับผม (2) แต่ว่ามีผู้หลักผู้ใหญ่บางคน

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นายสุเทพอธิบายลักษณะการพูดคุยกันแบบลับ ๆ ระหว่างนายสุเทพและพันตำรวจเอกประชา และต้องการให้นายสุเทพระบุประเด็นที่นายสุเทพพูดคุยกับพันตำรวจเอกประชา ในถ้อยคำที่ (2) นายสุเทพได้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลที่พูดคุยกับนายสุเทพอย่างคลุมเครือว่า “มีผู้หลักผู้ใหญ่บางคน” มาพูดคุยกับตนเอง ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่านายสุเทพพูดคุยกับบุคคลใด

นายสุเทพใช้การละเมิดหลักวิธีการเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงบุคคลที่ 3 คือ นายสุเทพไม่ได้ระบุตัวบุคคลที่พูดคุยกับตนเองอย่างชัดเจน เนื่องจากอาจทำให้ฝ่ายของตนเองเสีย

ผลประโยชน์ ถ้าฝ่ายของนางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งเป็นคู่กรณีทราบความเคลื่อนไหวของฝ่ายนายสุเทพ โดยทราบตัวบุคคลที่นายสุเทพพูดคุยด้วยในทางลับ และอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุน นายสุเทพ เนื่องจากเป็นบุคคลที่กล่าวเท็จ ถ้านายสุเทพระบุบุคคลที่ 3 ที่ตนเองไปพูดคุยด้วยอย่าง ชัดเจน แล้วบุคคลที่ 3 ที่นายสุเทพอ้างถึงนั้นปฏิเสธว่าไม่ได้พูดคุยกับนายสุเทพ นอกจากนี้ยังอาจทำ ให้บุคคลที่ 3 เสียหายจากการเป็นบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องในเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างตนเองและ นางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งเป็นคู่กรณีอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 35

นักข่าว: ฟรังก์นี้เราจะมีการยกระดับอีกหนึ่งขั้นหรือเปล่า

นายสุเทพ: (1) นี่ยกแล้ว (2) แล้วฟรังก์นี้ก็ปฏิบัติการต่อไป

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นายสุเทพตอบรับหรือปฏิเสธว่า ฟรังก์นี้นายสุเทพจะมีการยกระดับ การชุมนุมอีกขั้นหรือไม่ นายสุเทพให้ข้อมูลรายละเอียดอย่างคลุมเครือในถ้อยคำที่ (2) ว่า “แล้วฟรังก์นี้ ก็ปฏิบัติการต่อไป” ซึ่งไม่ชัดเจนว่า นางสาวสุเทพจะทำอะไรต่อไปจากนี้ และถ้อยคำนี้หมายถึง การยกระดับการชุมนุมด้วยหรือไม่

บุคคลสาธารณะดังกล่าวใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึง ตนเอง คือ นายสุเทพให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองอย่างไม่ชัดเจน เนื่องจากอาจ ทำให้ฝ่ายของตนเองเสียผลประโยชน์ได้ ถ้าฝ่ายของนางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งเป็นคู่กรณีทราบความเป็นไป ของฝ่ายตนเอง

บุคคลสาธารณะใช้การละเมิดหลักวิธีการในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งเพื่อ วัตถุประสงค์ คือ เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ สรุป ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการละเมิดหลักวิธีการของบุคคลสาธารณะในการตอบ
คำถามกรณีความขัดแย้ง

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์ในการใช้
การละเมิดหลักวิธีการ	เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาตักเตือนเกี่ยวกับความ ขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ

การละเมิดหลักวิธีการเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาตักเตือนเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการ
ทราบในตารางที่ 8 นั้น บุคคลสาธารณะจะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำและการกล่าว
อ้างถึงถ้อยคำของตนเอง คู่กรณี และบุคคลที่ 3 นอกจากนี้ยังไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราว
ความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณีอีกด้วย

ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะใช้การละเมิดหลัก (Violating
a maxim) 3 ลักษณะ ได้แก่ การละเมิดหลักปริมาณ การละเมิดหลักความสัมพันธ์ และการละเมิด
หลักวิธีการ ปรากฏวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ วัตถุประสงค์แรก เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น
ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ วัตถุประสงค์ที่สอง เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่
ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ต้องกับผู้รับสาร และ
วัตถุประสงค์สุดท้าย เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาตักเตือนเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ
โดยมีวัตถุประสงค์ในการใช้ที่เหมือนกันและแตกต่างกัน สรุปดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการละเมิดหลักการ (Violating a maxim) ของบุคคล
สาธารณะในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้ง

การละเมิดหลัก (Violating a maxim)			วัตถุประสงค์ในการใช้
ปริมาณ	ความสัมพันธ์	วิธีการ	
✓	✓		1. เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่ บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ
	✓		2. เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสาร ได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูล รายละเอียดใหม่ที่ต้องกับผู้รับสาร

ตารางที่ 9 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการละเมิดหลักการ (Violating a maxim) ของบุคคล
 สาธารณะในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้ง (ต่อ)

การละเมิดหลัก (Violating a maxim)			วัตถุประสงค์ในการใช้
ปริมาณ	ความสัมพันธ์	วิธีการ	
✓	✓	✓	3. เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับ ความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ

ตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า การละเมิดหลักการทั้ง 3 ลักษณะปรากฏใช้เพื่อวัตถุประสงค์
 เดียวกัน คือ เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ
 อาจเนื่องมาจากการละเมิดหลักการดังกล่าวสามารถไปปิดกั้นข้อมูลรายละเอียดในส่วนที่บุคคล
 สาธารณะไม่ต้องการหรือไม่สามารถให้กับผู้รับสารได้ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดในบางประเด็นที่
 ตนเองสามารถให้กับผู้รับสารได้ ให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการ
 ทราบ และให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ชัดเจนและคลุมเครือ การให้ข้อมูลรายละเอียดในลักษณะ
 ดังกล่าวจะทำให้ผู้รับสารไม่ได้รับข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองต้องการ

4.1.2.2 การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim)

การละเมิดหลักแบบมีนัย คือ การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาที่บุคคล
 สาธารณะให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา (Implicature) ปรากฏการใช้การละเมิดหลักแบบ
 มีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลัก ได้แก่ หลักคุณภาพ หลักปริมาณ หลักความสัมพันธ์ และหลักวิธีการ
 ดังนี้

(1) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ (flouting the
 maxim of quality)

การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลและ
 รายละเอียดในสิ่งที่ตนเองรู้ว่าไม่เป็นความจริง เนื่องจากถ้อยคำละเมิดเงื่อนไขความจริงใจ (sincerity
 condition) ในการสนทนา หรือให้ความหมายไม่ตรงตามถ้อยคำ หรือตรงข้ามกับความรู้เบื้องหลังที่
 บุคคลสาธารณะมีประสบการณ์ เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 36

นักข่าว: แต่มีคนบอกว่า เอ๊ะ ถ้านายกรัฐมนตรีไม่อยู่ ถ้านายกรัฐมนตรีมอบหมายภารกิจนี้ให้คนอื่นตอบแทน ท่านรองนายกรัฐมนตรีตอบแทน ทำไมคุณรังสีมาถึงไม่ยอมรับในการที่จะให้คนอื่นมาตอบแทนท่านนายกคะ

นางสาวรังสีมา: (1) **อะ แล้วคนอื่นไปอยู่ในเหตุการณ์ด้วยเหรอ ไปอยู่ในห้องกับนายก** **เหรอ** (2) ดิฉันถึงถามรองนายกไง ที่มาตอบว่า วันนั้นที่โพซิชันเนี่ยะ ที่ชั้น 7 เนี่ยะ ว.5เนี่ยะ ท่านขึ้นไปอยู่กับท่านนายกด้วยหรือเปล่า แล้วท่านจะมาตอบดิฉันเนี่ยะ ท่านจะตอบได้เหรอ แล้วเท่าที่ดิฉันสืบมาเนี่ยะ ท่านรองนายกเพิ่งจะกลับมาจากต่างประเทศ ท่านจะมาตอบอะไรได้ส.ส. (1) **ส.ส.ในสภาไม่ใช่ควายนะ แล้วประชาชนที่ฟังเนี่ยะ เค้าก็ไม่ได้กินหญ้า เค้ากินข้าว**

(นางสาวรังสีมา รอดรัศมี วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นางสาวรังสีมาระบุสาเหตุที่นางสาวรังสีมาไม่ยินยอมให้บุคคลอื่นนอกจากนายกรัฐมนตรีมาตอบกระทู้ถามสดของตนเอง

นางสาวรังสีมาใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical question) ในถ้อยคำที่ (1) ตอนต้นว่า “อะ แล้วคนอื่นไปอยู่ในเหตุการณ์ด้วยเหรอไปอยู่ในห้องกับนายกเหรอ” ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวเป็นการละเมียดเมื่อนไขความจริงใจในการสนทนา (sincerity condition) โดยนางสาวรังสีมาไม่ได้มีเจตนาใช้ถ้อยคำนั้นถามคำถามให้ฝ่ายของนางสาวรังสีมาตอบคำถาม แต่นางสาวรังสีมาด้วยความจริงใจหรือมีเจตนาที่จะใช้ถ้อยคำนั้นในการกล่าวถึงสาเหตุที่ตนเองไม่ยินยอมให้บุคคลอื่นนอกจากนางสาวรังสีมายังลักษณะ ชินวัตร ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมาตอบกระทู้ถามสด โดยให้ความหมายชี้แจงเป็นนัยในการสนทนา และอาจมีนัยว่า สาเหตุที่นางสาวรังสีมาไม่ยอมรับให้บุคคลอื่นมาตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวของนางสาวรังสีมายังลักษณะแทน เนื่องจากบุคคลเหล่านั้นไม่ได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์กับนางสาวรังสีมา จึงไม่สามารถตอบคำถามของนางสาวรังสีมาได้

ส่วนถ้อยคำที่ (1) ตอนท้ายว่า “ส.ส. ส.ส.ในสภาไม่ใช่ควายนะ แล้วประชาชนที่ฟังเนี่ยะ เค้าก็ไม่ได้กินหญ้า เค้ากินข้าว” เป็นถ้อยคำที่ไม่ได้ให้ความหมายตรงตามถ้อยคำนั้น กล่าวคือ นางสาวรังสีมาไม่ได้ให้ความหมายว่า ส.ส.ในสภาไม่ใช่ควาย ประชาชนไม่ได้กินหญ้า ประชาชนกินข้าว แต่ต้องการใช้ถ้อยคำว่า “ควาย” เพื่อสื่อถึง คนโง่ คนเข่อ ซึ่งทั้ง “ควาย” และ “คนโง่” มีความคิดรวบยอดเหมือนกันคือ เขลา ไม่ฉลาด ไม่รู้ ใช้ถ้อยคำว่า “หญ้า” เพื่อสื่อถึงอาหารของควาย ซึ่งเป็นสัตว์ที่เขลา ไม่ฉลาด และใช้ถ้อยคำว่า “ข้าว” เพื่อสื่อถึงอาหารของคน เพื่อให้ความหมายชี้แจงเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจตีความหมายของถ้อยคำนี้ได้ว่า อีกสาเหตุหนึ่งที่นางสาวรังสีมาไม่ยอมรับให้บุคคลอื่นมาตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวของนางสาวรังสีมายังลักษณะแทน เนื่องจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสภาผู้แทนราษฎรและประชาชนไม่ใช่คนโง่ที่ฝ่ายของนางสาวรังสีมายังลักษณะจะสามารถหลอกได้

ด้วยการนำบุคคลอื่นที่ไม่ทราบและไม่ได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์กับนางสาวยิ่งลักษณ์มาตอบคำถามแทนนางสาวยิ่งลักษณ์

ตัวอย่างในข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักของนางสาวรังสิมาดังกล่าวใช้เพื่อนำเสนอพฤติกรรมด้านบวกของตนเอง ในที่นี้คือ การกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีเหตุผล ซึ่งนักข่าวจะทราบข้อมูลรายละเอียดดังกล่าว เมื่อตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาจากข้อมูลรายละเอียดที่นางสาวรังสิมาให้ และใช้เพื่อกระทบกระเทียบเหน็บแนมฝ่ายรัฐบาล ซึ่งเป็นคู่กรณี มีเจตนาทำร้ายจิตใจคู่กรณี โดยนางสาวรังสิมาใช้ถ้อยคำว่า “ควาย” ซึ่งให้ผลในทางลบมากกว่าถ้อยคำว่า “คนโง่” ซึ่งเป็นความหมายที่นางสาวรังสิมาสื่อถึง นอกจากนี้ยังใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว กล่าวคือ นักข่าวจะทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ตนเองต้องการทราบได้จากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาที่นางสาวรังสิมาให้ ถ้านักข่าวตีความหมายผิดไปจากความหมายที่นางสาวรังสิมาต้องการให้ และการนำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่ได้จากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยของนักข่าวทำให้นางสาวรังสิมาและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งเสียหาย และเรื่องราวความขัดแย้งผิดหรือบิดเบือนไป นางสาวรังสิมาจะไม่ใช่ว่ารับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้น แต่เป็นนักข่าว เนื่องจากนางสาวรังสิมาเพียงใช้ถ้อยคำว่า “อะ แล้วคนอื่นไปอยู่ในเหตุการณ์ด้วยหรือไปอยู่ในห้องกับนายกหรือ” และ “ส.ส. ส.ส.ในสภาไม่ใช่ควายนะ แล้วประชาชนที่ฟังเนี่ยะ เค้กก็ไม่ได้กินหญ้า เค้กกินข้าว” เท่านั้น ส่วนข้อมูลรายละเอียดที่คนในสังคมรับทราบมาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยของนักข่าวเอง นางสาวรังสิมาไม่มีส่วนร่วมในการตีความหมายด้วย

ตัวอย่างที่ 37

นักข่าว: ท่านคะ ยืนยันได้ไหมคะว่า จะสามารถควบคุมมวลชนได้ไม่ให้เกิดปัญหาในสถานที่ราชการเนี่ยะคะ

นายสุเทพ: แล้วแล้วคุณเห็นไหมว่าที่พวกผมเข้ามาเนี่ยะกระจกบานเดียวยังไม่แตกเลย

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นายสุเทพตอบรับหรือปฏิเสธว่า นายสุเทพยืนยันหรือไม่ว่าจะสามารถควบคุมมวลชนไม่ให้เกิดปัญหาในสถานที่ราชการได้

นายสุเทพใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ (rhetorical question) ว่า “แล้วคุณเห็นไหมว่า ที่พวกผมเข้ามาเนี่ยะ กระจกบานเดียวยังไม่แตกเลย” ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวเป็นการละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการสนทนา (sincerity condition) โดยนายสุเทพไม่ได้มีเจตนาที่จะใช้ถ้อยคำนั้นถามคำถามให้นักข่าวตอบคำถาม แต่มีเจตนาที่จะใช้ถ้อยคำนั้นในการกล่าวถึงการกระทำของตนเอง โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า ตนเองยืนยันว่า สามารถควบคุม

กลุ่มผู้ชุมนุมไม่ให้เกิดปัญหาในสถานที่ราชการได้ เนื่องจากยังไม่ปรากฏความเสียหายในสถานที่ราชการ ซึ่งเป็นสถานที่ชุมนุมแม้แต่เพียงนิดเดียว

นอกจากนี้นายสุเทพยังใช้ถ้อยคำว่า “กระจกบานเดียวยังไม่แตกเลย” ซึ่งนายสุเทพไม่ได้ต้องการให้ความหมายตรงตามถ้อยคำนั้น กล่าวคือ นายสุเทพไม่ได้หมายความว่า กระจกในสถานที่ราชการที่ตนเองใช้เป็นที่พักชุมนุมไม่แตกแม้แต่บานเดียว แต่ต้องการใช้ถ้อยคำว่า “กระจกแตก” เพื่อสื่อถึงความเสียหายของสถานที่ ดังนั้น ถ้อยคำว่า “กระจกบานเดียวยังไม่แตกเลย” จึงให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า ตนเองและกลุ่มผู้ชุมนุมฝ่ายตนเองไม่ได้ทำให้สถานที่ราชการเกิดความเสียหายแม้แต่เพียงนิดเดียว

บุคคลสาธารณะดังกล่าวใช้การละเมิดหลักคุณภาพเพื่อนำเสนอพฤติกรรมด้านบวกของตนเอง ในที่นี้คือ มีความสามารถควบคุมกลุ่มผู้ชุมนุม นักข่าวจะทราบข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพนำเสนอดังกล่าวได้ เมื่อนักข่าวตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาจากข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพให้ และใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ นักข่าวทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของนายสุเทพจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพได้ให้ว่า นายสุเทพยืนยันว่า ตนเองสามารถควบคุมกลุ่มผู้ชุมนุมไม่ให้เกิดปัญหาในสถานที่ราชการได้ เนื่องจากยังไม่ปรากฏความเสียหายในสถานที่ราชการ และถ้าข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวตีความดังกล่าวนั้นผิดไปจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือ นายสุเทพไม่สามารถควบคุมกลุ่มผู้ชุมนุม และเกิดความเสียหายกับสถานที่ราชการ นักข่าวจะเป็นผู้รับผิดชอบกับข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นที่ตนเองได้นำเสนอกับคนในสังคม เนื่องจากเป็นบุคคลที่ตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยจากข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพให้ด้วยตนเองและนำเสนอข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวกับคนในสังคม โดยนายสุเทพจะไม่รับผิดชอบต่อถ้อยคำของตนเอง เนื่องจากไม่มีส่วนร่วมในการตีความหมายของนักข่าว

ตัวอย่างที่ 38

นักข่าว: คุณสุเทพต้องการจะให้ปฏิรูปประเทศก่อนการเลือกตั้ง

นายชววิทย์: แล้วทำไมคุณไม่ปฏิรูปตั้งแต่ตอนคุณเป็นรัฐบาลละครับ ทำไมคุณเพิ่งมาคิดออกเอาตอนนี้ ทำไม 2 ปีก่อนเนี่ยะ ที่คุณเป็นรัฐบาลเนี่ยะ หรือแม้กระทั่งคุณสุเทพควบคุมดูแลตำรวจ ทำไมไม่โยกย้ายตำรวจเหมือนกับนักการเมืองคนอื่น ๆ แล้ววันนี้พอคุณไม่ได้ดูแลตำรวจไม่ได้เป็นรัฐบาล คุณถึงเพิ่งคิดออก ผมถามคำถามง่ายๆอะ

(นายชววิทย์ กมลวิศิษฐ์ วันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นายชววิทย์แสดงความคิดเห็นในประเด็นที่นายสุเทพต้องการให้ปฏิรูปประเทศก่อนการเลือกตั้ง นายชววิทย์ใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical question) โดยละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการสนทนา (sincerity condition) คือ นายชววิทย์ไม่ได้มีเจตนาที่จะถามคำถามให้นายสุเทพตอบคำถามนั้น แต่มีเจตนาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำของนายสุเทพในเชิงตำหนิ

โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจมีนัยว่า นายสุเทพไม่มีหน้าที่และไม่มีสิทธิที่จะออกความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิรูปประเทศแล้ว เนื่องจากตอนที่นายสุเทพมีอำนาจ นายสุเทพไม่คิดที่จะทำ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นายชิววิทย์ใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยดังกล่าวเพื่อแสดงให้เห็นพฤติกรรมด้านลบของคู่กรณี ในที่นี้คือ ไม่รู้จักกาลเทศะ โดยนักข่าวจะตีความหมายจากข้อมูลรายละเอียดที่ซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งนายชิววิทย์ให้ เพื่อรับทราบพฤติกรรมด้านลบของนายสุเทพดังกล่าว และเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ นักข่าวตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาจากข้อมูลรายละเอียดที่นายชิววิทย์ให้และนำเสนอว่า นายชิววิทย์แสดงความคิดเห็นในเชิงตำหนิเกี่ยวกับการกระทำของนายสุเทพและแสดงให้เห็นพฤติกรรมด้านลบของนายสุเทพ ถ้านายสุเทพเกิดความไม่พอใจนายชิววิทย์และเกิดประเด็นความขัดแย้งกัน นักข่าวจะเป็นผู้รับผิดชอบที่ทำให้นายชิววิทย์เสียหาย และทำให้นายชิววิทย์เกิดประเด็นความขัดแย้งกับนายสุเทพ เนื่องจากข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้นำเสนอนั้นมาจากการตีความหมายของนักข่าวด้วยตนเอง นายชิววิทย์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตีความหมายนั้น เนื่องจากนายชิววิทย์กล่าวตอบคำถาม โดยถามคำถามในสิ่งที่ตนเองสงสัยกับนายสุเทพเท่านั้น

ตัวอย่างที่ 39

นักข่าว: ท่านนายกครับมีข่าวว่า ไปแล้วไปเจอคุณทักษิณ

พลเอกประยุทธ์: ก็ไปแล้ว ไปเจอแล้วเป็นไรละ

นักข่าว: เราหวั่นไหวไหม

พลเอกประยุทธ์: หวั่นไหวเรื่องอะไรละ

นักข่าว: ท่านนายกขา คือ เหมือนกับว่า มัน มันมีข่าวว่า อดีต อดีตส.ส. ในพรรคเพื่อไทยเนี่ยะก็ไปหลายคน

พลเอกประยุทธ์: แล้วยังไงละ

นักข่าว: ไป ไป อะไรอย่างนี้ ไม่ ไม่เป็นไรใช่ไหมคะ

พลเอกประยุทธ์: ไม่เป็นไร ก็ไปในฐานะประชาชน

นักข่าว: ไปเจอกันต่างประเทศ

พลเอกประยุทธ์: (1) ไปเจอกันก็ไปเจอสิ ก็ ถ้ามันผิดก็เจอกันไม่ได้ อีกข้างนึงไม่มีความผิดไม่ใช่หรือ ไปดี ไปดีไปเลยหวั่นไหวเรื่องอะไร (2) ผมไม่ใช่ แหม หวั่นไหวไปทุกเรื่อง

(พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา วันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2557)

ในผลการพูดที่ 5 นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับพลเอกประยุทธ์ว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย นางสาวยิ่งลักษณ์ และนายทักษิณ อดีตนายกรัฐมนตรีไปเจอกันต่างประเทศก็ไม่ใช่หรือไม ในถ้อยคำที่ (1) พลเอกประยุทธ์ทราบว่าตนเองพูดในสิ่งที่ไม่เป็น

ความจริง คือ พลเอกประยุทธ์ใช้ถ้อยคำว่า “ไปเจอกันก็ไปเจอสิ” และ “ไปดิ ไปได้เลย” ซึ่งเป็นละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการสนทนา (sincerity condition) กล่าวคือ พลเอกประยุทธ์ไม่ได้มีเจตนาแนะนำและสั่งให้คู่กรณี ซึ่งคือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย นางสาวยิ่งลักษณ์ และนายทักษิณทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ตนเอง แต่มีเจตนาทำทลายคู่กรณี ส่วนถ้อยคำว่า “ถ้ามันผิดก็เจอกันไม่ได้ อีกข้างนึงไม่มีความผิดไม่ใช่หรือ” และ “หวั่นไหวเรื่องอะไร” ในถ้อยคำที่ (1) เป็นการใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical question) ซึ่งเป็นการละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการสนทนา (sincerity condition) กล่าวคือ พลเอกประยุทธ์ไม่มีเจตนาถามคำถามให้คู่กรณีและนักข่าวตอบคำถามนั้น แต่มีเจตนาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกของตนเอง การใช้ถ้อยคำละเมิดเงื่อนไขความจริงใจของพลเอกประยุทธ์ดังกล่าวให้ความหมายขี้บ่งเป็นนัย โดยอาจมีนัยว่า พลเอกประยุทธ์ทำทลายให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย และนางสาวยิ่งลักษณ์ไปพบกับนายทักษิณที่เป็นอดีตนายกรัฐมนตรี ซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย และนางสาวยิ่งลักษณ์รับทราบอยู่แล้วว่าไม่สมควรไปพบกับนายทักษิณ เนื่องจากนายทักษิณมีความผิดทางกฎหมายและหนีการจับกุมของเจ้าหน้าที่ในขณะนั้น และถ้าคู่กรณีจะไปพบกันจริง ๆ ตนเองก็ไม่ได้รู้สึกหวั่นไหวแต่อย่างใด นอกจากนี้ความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนาที่พลเอกประยุทธ์ให้นักข่าวยังได้บอกเป็นนัยว่า นายทักษิณมีความผิดทางกฎหมายอีกด้วย

การละเมิดหลักแบบมีนัยรูปแบบดังกล่าวของพลเอกประยุทธ์ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ ถ้านักข่าวนำข้อมูลรายละเอียดที่ได้จากการตีความหมายขี้บ่งเป็นนัยของข้อมูลรายละเอียดที่พลเอกประยุทธ์ให้ไปนำเสนอกับคนในสังคม และทำให้พลเอกประยุทธ์เสียหาย เนื่องจากไม่ได้มีเจตนาหรือมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำของฝ่ายนางสาวยิ่งลักษณ์ตามที่นักข่าวตีความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนา หรือทำให้ฝ่ายนางสาวยิ่งลักษณ์ไม่พอใจจนทำให้เกิดความขัดแย้งกับฝ่ายของนางสาวยิ่งลักษณ์เพิ่มเติม นักข่าวจะต้องรับผิดชอบกับความเสียหายนั้น เนื่องจากนักข่าวเป็นบุคคลที่ดีความหมายจากถ้อยคำที่เป็นการแนะนำ คำสั่ง และคำถามของพลเอกประยุทธ์ด้วยตนเอง และนำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่มาจากตีความหมายของตนเองเหล่านั้นกับผู้รับสาร

ตัวอย่างที่ 40

นักข่าว: แล้วความสัมพันธ์เนี่ยยังถือว่าขี้บึก

พลเอกประยุทธ์: **ทำไมเธอ มันไม่ได้ไม่ปักตรงไหน**

(พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา วันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับพลเอกประยุทธ์ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างพลเอกประยุทธ์และพลเอกชวลิตยังถือว่าสนิทสนมกันเหมือนเดิมใช่หรือไม่หลังจากเหตุการณ์ที่พลเอกชวลิตออกมาเตือนพลเอกประยุทธ์ว่าให้พลเอกประยุทธ์ระวังการปฏิวัติซ้อน

พลเอกประยุทธ์ตอบคำถามของนักข่าว โดยใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical question) เป็นการละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการสนทนา (sincerity condition) คือ พลเอกประยุทธ์ไม่มีเจตนาถามคำถามให้นักข่าวตอบเกี่ยวกับสาเหตุและเหตุการณ์ที่บ่งบอกว่าความสัมพันธ์ของพลเอกชวลิตกับพลเอกประยุทธ์ไม่สนิทสนมกันเหมือนเดิม แต่มีเจตนาให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตนเองและพลเอกชวลิต โดยให้ความหมายซ้บ่งเป็นนัย และอาจตีความหมายได้ว่า ตนเองและพลเอกชวลิตยังคงสนิทสนมกันเหมือนเดิม

การละเมิดหลักแบบมีนัยลักษณะดังกล่าวของพลเอกประยุทธ์ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ นักข่าวตีความหมายซ้บ่งเป็นนัยในการสนทนาจากข้อมูลรายละเอียดที่พลเอกประยุทธ์ให้ได้ว่า พลเอกประยุทธ์และพลเอกชวลิตยังคงสนิทสนมกันเหมือนเดิม ถ้าเหตุการณ์ไม่เป็นไปตามที่นักข่าวนำเสนอ คือ พลเอกประยุทธ์แสดงให้เห็นว่า ตนเองไม่ได้สนิทสนมกับพลเอกชวลิตเหมือนเดิม และทำให้พลเอกประยุทธ์เสียหายจากการเป็นบุคคลที่พูดไม่จริง นักข่าวจะเป็นบุคคลที่รับผิดชอบกับความเสียหายนั้น เนื่องจากนักข่าวเป็นผู้ตีความหมายซ้บ่งเป็นนัยในการสนทนาจากถ้อยคำที่เป็นคำถามของพลเอกประยุทธ์ด้วยตนเอง และนำข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองตีความหมายนั้นไปนำเสนอกับคนในสังคม

ตัวอย่างที่ 41

นักข่าว: คำถือว่าการหมิ่นศักดิ์ศรีลูกผู้หญิง

นายภรณ์ยู: (1) **เดี๋ยวผม ผมบอกทุกคนที่ผมไปเขียนคำว่าหมิ่นศักดิ์ศรีอยู่ตรงไหนเท่านั้นเองครับ** (2) เพราะผมรู้ว่า ทุกคนทั่วประเทศหรือที่ ๆ นักข่าวรู้ว่า ผมไม่เคย คำผู้หญิงหรือว่าพูดถึงผู้หญิงเสีย ๆ หาย ๆ เลย

(นายภรณ์ยู โรจนวุฒิธรรม วันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นายภรณ์ยูแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับถ้อยคำของนางสาวอมลวรรณศิริกิตติรัตน์ที่กล่าวว่า การกระทำของนายภรณ์ยู ซึ่งเขียนข้อความกล่าวอ้างถึงนางสาวอมลวรรณในอินสตาแกรมและทำให้ผู้ที่ชื่นชอบนายภรณ์ยูมาเขียนข้อความว่ากล่าวนางสาวอมลวรรณอีกทอดหนึ่งนั้นเป็นการหมิ่นศักดิ์ศรีลูกผู้หญิงของนางสาวอมลวรรณ นายภรณ์ยูให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวในถ้อยคำที่ (1) โดยใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical question) ว่า “ผมไปเขียนคำว่าหมิ่นศักดิ์ศรีอยู่ตรงไหน” ซึ่งเป็นการละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการสนทนา (sincerity condition) กล่าวคือ นายภรณ์ยูไม่มีเจตนาที่จะถามคำถามให้นักข่าวตอบคำถามว่า นายภรณ์ยูเขียนคำว่าหมิ่นศักดิ์ศรีนางสาวอมลวรรณลงในส่วนใดของข้อความในอินสตาแกรม แต่มีเจตนาที่จะใช้ถ้อยคำนั้นในการกล่าวถึงการกระทำของตนเองในกรณีความขัดแย้ง โดยให้ความหมายซ้บ่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า นายภรณ์ยูไม่ยอมรับว่าการกระทำของตนเองเป็นการหมิ่นศักดิ์ศรีของนางสาวอมลวรรณ

บุคคลสาธารณะใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยดังกล่าวเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้รับมาจากนางสาวอมลวรรณ โดยนักข่าวได้รับข้อมูลรายละเอียดว่า นายภรณ์ยูไม่ยอมรับว่าการกระทำของตนเองเป็นการหมิ่นศักดิ์ศรีของนางสาวอมลวรรณจากการตีความหมายซึ่งงเป็นนัยของข้อมูลรายละเอียดที่นายภรณ์ยูให้ด้วยตนเอง และใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงคู่กรณี คือ นายภรณ์ยูไม่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับถ้อยคำของนางสาวอมลวรรณ เนื่องจากการแสดงความคิดเห็นของนายภรณ์ยูเกี่ยวกับถ้อยคำของนางสาวอมลวรรณ อาจสร้างความไม่พอใจให้นางสาวอมลวรรณ เกิดการตอบโต้กันระหว่างนายภรณ์ยูกับนางสาวอมลวรรณ และอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมาได้ หรือทำให้ความขัดแย้งระหว่างนายภรณ์ยูและนางสาวอมลวรรณทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นจากการตอบโต้ของทั้งสองฝ่าย นอกจากนี้ยังใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ ถ้านักข่าวนำข้อมูลรายละเอียดที่นายภรณ์ยูให้มาตีความหมายซึ่งงเป็นนัยและนำเสนอกับคนในสังคมว่า นายภรณ์ยูไม่ยอมรับว่าการกระทำของตนเองเป็นการหมิ่นศักดิ์ศรีนางสาวอมลวรรณ แล้วทำให้นายภรณ์ยูเสียหายจากการเป็นบุคคลที่ไม่ยอมรับผิด และทำให้นางสาวอมลวรรณไม่พอใจจนทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างนางสาวอมลวรรณและนายภรณ์ยูเพิ่มเติม นักข่าวจะเป็นผู้รับผิดชอบกับข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้นำเสนอไป เนื่องจากเป็นบุคคลที่ตีความหมายซึ่งงเป็นนัยจากถ้อยคำที่เป็นคำถามของนายภรณ์ยูด้วยตัวของนักข่าวเอง นายภรณ์ยูไม่มีส่วนร่วมในการตีความหมายของนักข่าว

ตัวอย่างที่ 42

นักข่าว: แล้วถ้าสมมติต้องขึ้นเวทีด้วยกันมันก็โอเค

นางธัญญาเรศ: (1) ก็ ไม่ได้มีปัญหาอยู่แล้วอะค่ะ (2) แต่ไม่รู้่วาวิญญูณนพนภาจะเข้าสิงหรือเปล่านั้น

(นางธัญญาเรศ เองตระกูล วันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางธัญญาเรศว่า นางธัญญาเรศก็จะยอมรับถ้าต้องขึ้นรับรางวัลและอยู่บนเวทีเดียวกันกับนางสาวสาวิกาใช่หรือไม่ นางธัญญาเรศใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ (rhetorical question) ในถ้อยคำที่ (2) ว่า “แต่ไม่รู้่วาวิญญูณนพนภาจะเข้าสิงหรือเปล่านั้น” ซึ่งเป็นการละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการสนทนา (sincerity condition) กล่าวคือ นางธัญญาเรศไม่มีเจตนาที่จะถามคำถามเพื่อหาคำตอบจากคำถามนั้น แต่มีเจตนาให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองและถ้อยคำว่า “วิญญูณนพนภาจะเข้าสิง” เป็นถ้อยคำที่นางธัญญาเรศทราบว่าเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง เนื่องจากขัดกับความรู้เบื้องหลังที่นางธัญญาเรศมีประสบการณ์ กล่าวคือ ตามหลักทางวิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าวิญญูณมีจริง และวิญญูณของบุคคลใดบุคคลหนึ่งสามารถที่จะสิงอยู่ในตัวของบุคคลอีกคนหนึ่งได้ วิญญูณของตัวละครชื่อนพนภาจึงไม่สามารถสิงนางธัญญาเรศได้เช่นเดียวกัน การใช้คำถามวาทศิลป์

และถ้อยคำที่ขัดกับความรู้อย่างหลังดังกล่าวใช้เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจมีนัยว่า เมื่อถึงเวลาที่นางธัญญาเรศต้องรับรางวัลบนเวทีเดียวกันกับนางสาวสาวิกา ตนเองไม่แน่ใจว่าตนเองจะไม่นำพฤติกรรมของ นพณาในเรื่อง “แรงเงา” ซึ่งทำร้ายภรรยาบ่อยมาใช้กับนางสาวสาวิกาที่มีความสัมพันธ์เชิงคู่สาวกับสามีของตนเอง นอกจากนี้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาที่นางธัญญาเรศให้ดังกล่าวยังมีนัยว่า นางสาวสาวิกาเป็นภรรยาบ่อยของสามีตนเองอีกด้วย

นางธัญญาเรศใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักดังกล่าวเพื่อกระทบกระเทียบเหน็บแนมนางสาวสาวิกา ซึ่งเป็นคู่กรณี โดยมีเจตนาทำร้ายจิตใจของคู่กรณีและทำให้คู่กรณีเสียชื่อเสียงจากความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยที่นางธัญญาเรศให้ นอกจากนี้ยังใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ ถ้านักข่าวนำข้อมูลรายละเอียดที่ได้จากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาแนะนำกับคนในสังคม และทำให้นางธัญญาเรศเสียหาย เนื่องจากอาจไม่ได้กระทำหรือมีเจตนาตามที่นักข่าวตีความหมายและแนะนำว่า นางธัญญาเรศไม่แน่ใจว่าจะไม่นำพฤติกรรมของตัวละครนพณาในเรื่อง “แรงเงา” ซึ่งทำร้ายภรรยาบ่อยมาใช้กับนางสาวสาวิกา และมีเจตนาที่จะบอกกล่าวว่า นางสาวสาวิกาเป็นภรรยาบ่อยของสามีตนเอง หรือการแนะนำข้อมูลรายละเอียดจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยดังกล่าวทำให้นางสาวสาวิกาไม่พอใจนางธัญญาเรศ และทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างกันมากขึ้น นักข่าวจะเป็นบุคคลที่รับผิดชอบต่อถ้อยคำที่ตนเองได้นำเสนอและความเสียหายที่เกิดกับนางธัญญาเรศและนางสาวสาวิกา เนื่องจากนักข่าวเป็นบุคคลที่ตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยด้วยตนเอง และนำข้อมูลรายละเอียดที่ได้จากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยนี้แนะนำกับคนในสังคม

ตัวอย่างที่ 43

นักข่าว: มันมีอะไรกลางแกลงในใจไหมคะพี่ตึก ดูเหมือนจบบไม่ค่อยสวย

นางมยุรา: (1) **จริงเหอ** (2) **จบบ่อยสวย จบบ่อยสวย (1) มันจะต้องจบบ่อยงออะ**

(นางมยุรา เศวตศิลา วันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางมยุราตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางมยุรมีบางอย่างกลางแกลงใจใช่หรือไม่ เนื่องจากปัญหาความขัดแย้งกับนายปัญญาไม่ค่อยดี นางมยุราใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical question) ในถ้อยคำ (1) ว่า “จริงเหอ” และ “มันจะต้องจบบ่อยงออะ” เป็นการละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการสนทนา (sincerity condition) คือ นางมยุราไม่ได้มีเจตนาถามคำถามนักข่าวให้นักข่าวตอบว่า ข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวกล่าวมานั้นจริงหรือไม่ และไม่ได้มีเจตนาให้นักข่าวอธิบายวิธีการยุติความขัดแย้งระหว่างนางมยุราและนายปัญญา แต่นางมยุรมีเจตนาแสดงความคิดเห็น โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัย และอาจตีความหมายได้ว่า ตนเองไม่ต้องการตอบคำถามดังกล่าวของนักข่าว

บุคคลสาธารณะดังกล่าวใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงตนเอง คือ นางมยุราไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความคลงแคลงใจและการยุติความขัดแย้งระหว่างตนเองและนายปัญญา ซึ่งเป็นคู่กรณี เนื่องจากถ้านางมยุราระบุสิ่งที่ตนเองคลงแคลงใจ เนื่องจากการยุติความขัดแย้งระหว่างตนเองและนายปัญญาเป็นการยุติความขัดแย้งที่ไม่ดี อาจทำให้นายปัญญาออกมาตอบโต้นางมยุรา และทำให้ความขัดแย้งระหว่างนางมยุรากับนายปัญญาทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น หรือทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ อีกระหว่างนางมยุรากับนายปัญญาจากการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความคลงแคลงใจของนางมยุรา

ในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพปรากฏวัตถุประสงค์ 5 ประการ คือ ประการแรก เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ ประการที่สอง เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว ประการที่สาม เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดใหม่กับผู้รับสาร ประการที่สี่ เพื่อกระทบกระเทียบเหน็บแนมคู่กรณี และประการที่ห้า เพื่อทำลายคู่กรณี สรุปดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์
การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ	1. เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ
	2. เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว
	3. เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดใหม่กับผู้รับสาร
	4. เพื่อกระทบกระเทียบเหน็บแนมคู่กรณี
	5. เพื่อทำลายคู่กรณี

ตารางที่ 10 พบว่า วัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบนั้น บุคคลสาธารณะจะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำและถ้อยคำของตนเอง และคู่กรณี

ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าวนั้น เมื่อบุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งกับผู้รับสารแล้ว ผู้รับสารจะนำข้อมูลรายละเอียดที่ได้รับจากบุคคลสาธารณะมาตีความหมาย ดังนั้น ถ้าผู้รับสารตีความหมายจากข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นผิดไปจากความหมายและเจตนาของบุคคลสาธารณะ และนำข้อมูลรายละเอียดนี้ไปเสนอกับคนในสังคม ทำให้เกิดความเสียหายกับตัวบุคคลสาธารณะเอง คู่กรณี และเรื่องราวความขัดแย้ง ผู้รับสารจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบกับถ้อยคำที่ผู้รับสารได้นำเสนอกับคนในสังคม เนื่องจากความเสียหายที่เกิดขึ้นเกิดจากการตีความหมายจากข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้และนำเสนอ ข้อมูลรายละเอียดนั้นจากความเข้าใจของผู้รับสารเอง บุคคลสาธารณะไม่ได้กล่าวถ้อยคำนั้น

ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้งนั้นเป็นการแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับมาจากคู่กรณี

ในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยใช้การละเมิดหลักแบบมีนัย โดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพพบว่า บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีทางภาษา 3 กลวิธี ได้แก่ การใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical questions) การใช้อุปมาอุปไมย (metaphors) การให้ความหมายไม่ตรงตามถ้อยคำ และการใช้ถ้อยคำตรงข้ามกับความรู้เบื้องหลังที่บุคคลสาธารณะมี

(2) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ (flouting the maxim of quantity)

การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ คือบุคคลสาธารณะให้รายละเอียดเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของผู้รับสารในการสนทนานั้น โดยไม่ได้ให้ข้อมูลใหม่หรือข้อมูลเพิ่มเติมกับผู้รับสารอย่างเพียงพอ เพื่อให้ความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนาแก่ผู้รับสาร ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 44

นักข่าว: เริ่ม ที่ แอนนี่ก่อนที่เค้าออกมาได้ว่า ก็ฟิล์มทำผิดสัญญาก่อน

นายรัฐภูมิ: โห

(นายรัฐภูมิ โตคงทรัพย์ วันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นายรัฐภูมิแสดงความคิดเห็นกับคำกล่าวของนางแอนนี่ที่ตอบโต้ว่านายรัฐภูมิทำผิดสัญญา ก่อน นางแอนนี่จึงออกมาให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับความขัดแย้ง นายรัฐภูมิแสดงความคิดเห็น โดยใช้คำอุทานว่า “โห” ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่น้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว โดยไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่เกี่ยวกับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายขี้บ่งเป็น

นัยในการสนทนา และอาจมีนัยว่า นายรัฐภูมิรู้สึกประหลาดใจ ตกใจ หรือไม่พอใจกับข้อมูล รายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งที่นางแอนนี่ได้ให้กับนักข่าว และมีแนวโน้มว่า ข้อมูลรายละเอียดที่นางแอนนี่ให้นักข่าวนั้นจะเป็นข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ถูกต้อง นายรัฐภูมิจึงรู้สึกประหลาดใจ ตกใจ หรือไม่พอใจกับการให้ข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวของนางแอนนี่

นายรัฐภูมิใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยในลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาตักเตือนถึงคู่กรณี คือ นายรัฐภูมิไม่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับถ้อยคำที่นางแอนนี่กล่าว เนื่องจากถ้านายรัฐภูมิแสดงความคิดเห็น อาจทำให้นางแอนนี่ไม่พอใจและกล่าวตอบโต้ นายรัฐภูมิ ซึ่งอาจทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างนายรัฐภูมิและนางแอนนี่เพิ่มขึ้น และเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับการกระทำของคู่กรณีโดยนักข่าวจะรับทราบข้อมูลนั้นจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยของข้อมูลรายละเอียดที่นายรัฐภูมิให้ นอกจากนี้ยังใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ การให้ข้อมูลรายละเอียดที่น้อยกว่าความต้องการของนักข่าวของนายรัฐภูมิทำให้นักข่าวสามารถตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยข้อมูลรายละเอียดที่นายรัฐภูมิให้นั้นได้หลากหลาย กล่าวคือ นอกจากถ้อยคำว่า “โห” อาจมีนัยว่า นายรัฐภูมิประหลาดใจกับถ้อยคำของนางแอนนี่แล้ว ยังอาจมีนัยว่านายรัฐภูมิอาจตกใจ หรือไม่พอใจกับถ้อยคำของนางแอนนี่ก็ได้ ซึ่งถ้านายรัฐภูมิแสดงว่า ตนเองไม่ได้มีความรู้สึกดังเช่นที่นักข่าวตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา นายรัฐภูมิไม่ต้องรับผิดชอบต่อถ้อยคำที่นักข่าวได้นำเสนอไป เนื่องจากนักข่าวเป็นบุคคลที่ตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาด้วยตัวนักข่าวเอง นายรัฐภูมิเป็นเพียงบุคคลที่กล่าวถ้อยคำว่า “โห” เท่านั้น นักข่าวจึงต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อถ้อยคำที่ตนเองได้นำเสนอไป

ตัวอย่างที่ 45

นักข่าว: ลูกค้าเค้าไม่สบายใจใช่ไหมคะ

นายรัฐภูมิ: (1) คือแบบ ผมอยากพูดแต่ว่า ผมอยากบอกแต่ว่า ผมอยากบอกแต่ว่า สงสารผมเถอะครับ สงสารผมเถอะ คือผมก็เป็นคนคนนึงนะครับ ซึ่งผมก็ต้องหาเลี้ยงดูคุณพ่อคุณแม่ คือว่า (2) **ความจริงมันคือความจริงครับ** (1) อ่าหนีไปเลยแล้วก็ อ่าเอาพื้นที่ตรงนั้นนะไปเป็นพื้นที่ให้ตัวเองยืนในสังคมเลยครับ แล้วให้คนอื่นตายอะ ขอร้องเถอะครับ

(นายรัฐภูมิ โตคงทรัพย์ วันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นายรัฐภูมิตอบรับหรือปฏิเสธว่า ลูกค้าที่จะว่าจ้างนายรัฐภูมิเป็นผู้นำเสนอสินค้าไม่สบายใจกับข่าวความขัดแย้งระหว่างนายรัฐภูมิและนางแอนนี่ใช่หรือไม่ใช่ ในการตอบคำถาม นายรัฐภูมิได้ใช้คำซ้ำความ (tautologies) ในถ้อยคำที่ (2) ว่า “ความจริงมันคือความจริงครับ” ซึ่งไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่หรือเพิ่มเติมกับนักข่าว เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจมีนัยว่า ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างตนเองและนางแอนนี่เป็นเช่นไรก็เป็นเช่นนั้น นางแอนนี่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงเหล่านั้นได้

การละเมิดหลักแบบมีนัยของนายรัฐภูมิดังกล่าวใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาถึงเรื่องราวความขัดแย้ง คือ นายรัฐภูมิไม่ตอบรับหรือปฏิเสธว่า ลูกคำที่จะว่าจ้างนายรัฐภูมิเป็นผู้นำเสนอสินค้าไม่สบายใจกับข่าวความขัดแย้งระหว่างนายรัฐภูมิและนางแอนนี่ใช่หรือไม่ใช่ เนื่องจากถ้านายรัฐภูมิตอบรับว่า ข่าวความขัดแย้งระหว่างนายรัฐภูมิและนางแอนนี่ทำให้ลูกคำที่ว่าจ้างนายรัฐภูมิเป็นผู้นำเสนอสินค้าไม่สบายใจ แต่ลูกคำที่ว่าจ้างนายรัฐภูมิไม่ได้มีความคิดเห็นเช่นนั้น อาจทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างนายรัฐภูมิและลูกคำของนายรัฐภูมิได้ หรือการตอบรับดังกล่าวของนายรัฐภูมิอาจทำให้นางแอนนี่ไม่พอใจ เนื่องจากเป็นการกล่าวโทษว่า นางแอนนี่เป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ลูกคำที่ว่าจ้างนายรัฐภูมิไม่พอใจ อาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างนายรัฐภูมิกับนางแอนนี่เพิ่มขึ้นด้วย และเพื่อเน้นย้ำประเด็นที่ตนเองกล่าวไว้ เป็นดังเช่นที่นายรัฐภูมิแสดงความคิดเห็น โดยใช้คำซ้ำความ

ตัวอย่างที่ 46

นักข่าว: เหมือนกับว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นมันส่งผลกระทบต่อคนรอบข้างเพื่อน ๆ ด้วยที่มองหน้ากันไม่ได้

นางสาวน้ำทิพย์: (1) ไม่ ๆ ๆ (2) สิ่งหนึ่งที่บ๊ยะบอกไว้เลยว่า (3) **เพื่อนก็คือเพื่อน** (2) เพื่อนคนอื่นที่เขารู้ว่าเราทะเลาะกัน แต่เขาก็ไม่ได้เอ่ยถึงจะมีปัญหาอะไรกับเราทั้งคู่ละนะ เราก็เข้าใจ ซึ่งปีไม่เคยที่จะเรียกร้องให้ใครมาอยู่ฝั่งใครอะไรก็แล้วแต่ มันอยู่ที่ว่าเขาจะเลือกคบใครก็แล้วแต่ ปีไม่ได้เป็นเจ้าของชีวิตของใคร

(นางสาวน้ำทิพย์ จงรัชตวิบูลย์วันที่ 17 ตุลาคม พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวน้ำทิพย์ในประเด็นที่เรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่างนางสาวน้ำทิพย์และนางสาวศวดีส่งผลกระทบต่อเพื่อนที่ทำงานร่วมกันกับทั้ง 2 คน ใช่หรือไม่ นางสาวน้ำทิพย์ตอบคำถามโดยใช้คำซ้ำความ (tautologies) ในถ้อยคำที่ (3) ว่า “เพื่อนก็คือเพื่อน” ซึ่งไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่หรือเพิ่มเติมกับนักข่าว เพื่อให้ความหมายชัดแจ้งเป็นการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า แม้ว่าจะเกิดความขัดแย้งระหว่างตนเองและนางสาวศวดี แต่ตนเองยังคงคบทุกคนเป็นเพื่อน ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะเข้าข้างการกระทำของตนเองหรือเข้าข้างการกระทำของนางสาวศวดี

นางสาวน้ำทิพย์ใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยลักษณะดังกล่าวเพื่อเน้นย้ำประเด็นที่ตนเองกล่าวไว้โดยใช้คำซ้ำความ ซึ่งนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองว่า ตนเองจะทำดังเช่นที่ได้กล่าวไว้

ตัวอย่างที่ 47

นักข่าว: แล้วทุกวันนี้ทำงานร่วมกัน มั่นมองหน้า

นางสาวศกกรรัตน์: งานก็งานนะค่ะ

(นางสาวศกกรรัตน์ วรอุไร วันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวศกกรรัตน์ว่า ทุกวันนี้นางสาวศกกรรัตน์และนางสาวณปภัทรทำงานร่วมกันมีปฏิสัมพันธ์กันหรือไม่ นางสาวศกกรรัตน์ใช้คำซ้ำความ (tautologies) ว่า “งานก็งาน” ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่หรือเพิ่มเติมในประเด็นดังกล่าว เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจมีนัยว่า ในการทำงานร่วมกันกับนางสาวณปภัทร ตนเองไม่นำเรื่องส่วนตัวมาปะปนกับเรื่องงาน

การละเมิดหลักแบบมีนัยรูปแบบดังกล่าวนี้ นางสาวศกกรรัตน์ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงตนเอง คือ นางสาวศกกรรัตน์ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธว่า ตนเองมีปฏิสัมพันธ์กับนางสาวณปภัทรเมื่อต้องทำงานร่วมกันหรือไม่ เนื่องจากถ้านางสาวศกกรรัตน์ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์กับนางสาวณปภัทรในการทำงาน แล้วนางสาวณปภัทรกล่าวให้ข้อมูลรายละเอียดที่ตรงข้ามกัน อาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนางสาวศกกรรัตน์ เนื่องจากเป็นบุคคลที่ให้ข้อมูลรายละเอียดที่เป็นเท็จ นอกจากนี้การให้ข้อมูลรายละเอียดของนางสาวศกกรรัตน์ที่ไม่ตรงกับการให้ข้อมูลรายละเอียดของนางสาวณปภัทรยังอาจทำให้ความขัดแย้งระหว่างนางสาวศกกรรัตน์และนางสาวณปภัทรทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นอีกด้วย และเพื่อเน้นย้ำประเด็นที่ตนเองกล่าว โดยใช้คำซ้ำความ ซึ่งเน้นย้ำข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านบวกของนางสาวศกกรรัตน์ว่าเป็นเช่นที่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียด ในที่นี้คือ มีความสามารถในการแยกแยะระหว่างเรื่องส่วนตัวและเรื่องงาน นอกจากนี้ยังใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ นักข่าวนำถ้อยคำของนางสาวศกกรรัตน์ที่ว่า “งานก็งานนะค่ะ” มาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาได้ว่า ในการทำงานร่วมกับนางสาวณปภัทร นางสาวศกกรรัตน์ไม่นำเรื่องส่วนตัวมาปะปนกับเรื่องงาน แต่ถ้านางสาวศกกรรัตน์แสดงให้เห็นว่า นางสาวศกกรรัตน์นำเรื่องส่วนตัวมาปะปนกับเรื่องงาน นางสาวศกกรรัตน์ไม่ต้องรับผิดชอบถ้อยคำดังกล่าว เนื่องจากถ้อยคำที่ว่า ในการทำงานร่วมกับนางสาวณปภัทร นางสาวศกกรรัตน์ไม่นำเรื่องส่วนตัวมาปะปนกับเรื่องงานนั้นเป็นความเข้าใจของนักข่าวจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของถ้อยคำของนางสาวศกกรรัตน์ นางสาวศกกรรัตน์ไม่ได้กล่าวถ้อยคำนั้น

ตัวอย่างที่ 48

นักข่าว: ปกตินี่คือยังไง

นางสาวณปภัทร: ปกติค่ะ เล่นคอนเสิร์ตก็ ยังปกติกันอยู่

(นางสาวณปภัทร วัฒนาภมุลูมิ วันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นางสาวณปภัทรอธิบายลักษณะการทำงานที่นางสาวณปภัทรได้กล่าวว่า เป็นการทำงานแบบปกติ นางสาวณปภัทรตอบคำถามโดยใช้ถ้อยคำซ้ำกับถ้อยคำของนักข่าวว่า “ปกติ ค่ะ” และ “เล่นคอนเสิร์ตก็ ยังปกติกันอยู่” ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่หรือเพิ่มเติมในประเด็นดังกล่าว เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจตีความหมายได้ว่า ตนเองและนางสาวศกกรัตน์ปฏิบัติตนไม่แตกต่างไปจากเดิม ก่อนเกิดความขัดแย้งปฏิบัติเช่นไร หลังเกิดความขัดแย้งก็ยังคงปฏิบัติเช่นนั้น

การละเมิดหลักแบบมีนัยลักษณะดังกล่าวของนางสาวณปภัทรดังกล่าวใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงถึงตนเองและคู่กรณี คือ นางสาวณปภัทรไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองและคู่กรณี ซึ่งคือ ลักษณะการทำงานของตนเองและคู่กรณี เนื่องจากถ้านางสาวณปภัทรให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะการทำงาน แล้วข้อมูลรายละเอียดที่นางสาวณปภัทรนำเสนอ ไม่ได้แสดงให้เห็นว่า นางสาวณปภัทรและนางสาวศกกรัตน์ทำงานกันอย่างปกติ อาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเองและคู่กรณี เนื่องจากเป็นบุคคลที่ให้ข้อมูลรายละเอียดที่เป็นเท็จ และเพื่อเน้นย้ำประเด็นที่ตนเองให้กับนักข่าว โดยใช้ถ้อยคำซ้ำกับถ้อยคำของนักข่าว ซึ่งเน้นย้ำข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองว่าเป็นดังเช่นที่นักข่าวเข้าใจ นอกจากนี้ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ นางสาวณปภัทรให้ข้อมูลรายละเอียดน้อย ซึ่งนักข่าวได้นำข้อมูลรายละเอียดเท่าที่นางสาวณปภัทรให้มาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยและนำเสนอกับคนในสังคมว่า คำว่า “ปกติ” ในการปฏิบัติตนระหว่างนางสาวณปภัทรกับนางสาวศกกรัตน์นั้น หมายถึง ตนเองและนางสาวศกกรัตน์ปฏิบัติตนไม่แตกต่างไปจากเดิม ก่อนเกิดความขัดแย้งปฏิบัติเช่นไร หลังเกิดความขัดแย้งก็ยังคงปฏิบัติเช่นนั้น ซึ่งถ้านางสาวณปภัทรให้ความหมายของคำว่า “ปกติ” ในการปฏิบัติตนระหว่างนางสาวณปภัทรกับนางสาวศกกรัตน์เป็นอื่น ซึ่งไม่ตรงกับที่นักข่าวตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาและนำเสนอกับคนในสังคม นางสาวณปภัทรไม่ต้องรับผิดชอบต่อถ้อยคำที่นักข่าวได้นำเสนอไป เนื่องจากนักข่าวเป็นบุคคลที่ตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาจากความเข้าใจของตนเอง นางสาวณปภัทรไม่มีส่วนร่วมในการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยของนักข่าว

การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณปรากฏวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ ประการแรก เพื่อเน้นย้ำประเด็นที่บุคคลสาธารณะต้องการนำเสนอให้ผู้รับสาร ประการที่สอง เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ และ ประการสุดท้าย เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบต่อถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว สรุปดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์
การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ	1. เพื่อเน้นย้ำประเด็นที่บุคคลสาธารณะต้องการนำเสนอกับผู้รับสาร
	2. เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ
	3. เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว

ตารางที่ 11 พบว่า วัตถุประสงค์เพื่อเน้นย้ำประเด็นที่บุคคลสาธารณะต้องการนำเสนอกับผู้รับสารนั้น ประเด็นที่บุคคลสาธารณะเน้นย้ำดังกล่าวเกี่ยวกับความคิดเห็นและความรู้สึกของตนเอง การกระทำของตนเองและคู่กรณี และพฤติกรรมด้านบวกของตนเอง ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบนั้น บุคคลสาธารณะจะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำและถ้อยคำของตนเอง คู่กรณี ตลอดจนเรื่องราวความขัดแย้ง

ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าวนั้น บุคคลสาธารณะจะให้ข้อมูลรายละเอียดที่น้อยกว่าจุดมุ่งหมายของผู้รับสาร ซึ่งผู้รับสารนำข้อมูลรายละเอียดเท่าที่บุคคลสาธารณะให้นั้นมาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยและนำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่ได้จากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยของตนเองนั้นกับคนในสังคม ถ้าข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารนำเสนอ นั้นทำให้บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้ให้ข้อมูล คู่กรณี หรือเรื่องราวความขัดแย้งเสียหาย ผู้รับสารจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบกับถ้อยคำที่ผู้รับสารได้นำเสนอไป เนื่องจากถ้อยคำที่ผู้รับสารได้นำเสนอกับคนในสังคมนั้นมาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยตามความเข้าใจของผู้รับสารเอง บุคคลสาธารณะไม่ได้กล่าวถ้อยคำนั้น

ในการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งพบว่า ปรากฏกลวิธีการใช้ภาษา 3 กลวิธี ได้แก่ การใช้ถ้อยคำให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าความต้องการของผู้รับสาร การใช้คำซ้ำความ (tautologies) และการใช้ถ้อยคำซ้ำกับถ้อยคำของผู้รับสาร

(3) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ (flouting the maxim of relevance)

การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่กำลังสนทนาในขณะนั้น หรือไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 49

นักข่าว: แล้วอย่างในวันพรุ่งนี้มีการอภิปรายไม่ว่างใจก็แสดงว่าไม่สามารถที่จะมีได้ใช่ไหมคะ

นายสุเทพ: ก็สถานี่ก็เป็นโมฆะไปแล้ว เพราะสถานี่มีประธานสภาที่โมฆะ ประธานสภาที่ไม่รับอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ ประธานสภาที่ปฏิเสธศาลรัฐธรรมนูญและปฏิเสธกฎหมายรัฐธรรมนูญ แคมส.ส. เกินครึ่งในสถานี่นั้นก็เป็นพวกที่กระทำความผิด แล้วก็ปฏิเสธคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ เป็นโมฆะกันไปหมดแล้ว

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ.2556)

นักข่าวต้องการให้นายสุเทพตอบรับหรือปฏิเสธว่า ในวันพรุ่งนี้ การอภิปรายไม่ว่างใจไม่สามารถที่จะมีได้หรือไม่ นายสุเทพไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธว่า การอภิปรายไม่ว่างใจในวันพรุ่งนี้ไม่สามารถที่จะมีขึ้นได้หรือไม่ แต่นายสุเทพกลับให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสถานภาพของสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสภาผู้แทนราษฎรว่าเป็นโมฆะ และให้ข้อมูลและรายละเอียดที่เกี่ยวกับสาเหตุที่ทั้งสองสถาบันนี้เป็นโมฆะว่า มีประธานสภาผู้แทนราษฎรเป็นโมฆะ เนื่องจากไม่รับอำนาจศาลรัฐธรรมนูญ โดยปฏิเสธศาลและกฎหมายรัฐธรรมนูญ และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเกินครึ่งในสภาผู้แทนราษฎรเป็นพวกที่กระทำความผิด และปฏิเสธคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจมีนัยว่า การอภิปรายไม่ว่างใจที่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ไม่สามารถที่จะมีขึ้นได้ และแม้ว่าจะมีการอภิปรายไม่ว่างใจเกิดขึ้น แต่ประเด็นที่ผ่านการอภิปรายก็ไม่มีผลทางกฎหมายใด ๆ เนื่องจากสภาผู้แทนราษฎรและองค์ประกอบในสภาผู้แทนราษฎร ไม่ว่าจะ เป็นประธานสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต่างหมดความชอบธรรมทางกฎหมาย เนื่องจากไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

นายสุเทพใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยในลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงเรื่องราวความขัดแย้ง คือ นายสุเทพไม่ได้แสดงความคิดเห็นว่า การอภิปรายไม่ว่างใจในวันพรุ่งนี้ไม่สามารถที่จะมีได้หรือไม่ เนื่องจากถ้านายสุเทพตอบรับว่า การอภิปรายในวันพรุ่งนี้สามารถที่จะมีขึ้นได้ หรือตอบปฏิเสธว่า การอภิปรายในวันพรุ่งนี้ไม่สามารถที่จะมีขึ้นได้ แล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอนาคตไม่เป็นดังเช่นที่นายสุเทพกล่าว นายสุเทพจะกลายเป็นบุคคลที่ให้ข้อมูลรายละเอียดที่เป็นเท็จกับ

คนในสังคม ซึ่งอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนายสุเทพ และเพื่อนำเสนอข้อมูล รายละเอียดอื่น ๆ ที่นายสุเทพต้องการให้นักข่าวทราบ คือ การแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับ สถานภาพของสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสาเหตุที่ทั้งสองสถาบันดังกล่าว เป็นโมฆะ โดยให้นักข่าวนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นมาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาเพื่อ ทราบข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพต้องการนำเสนอ และแสดงให้เห็นพฤติกรรมด้านลบของคู่อริ ซึ่งคือฝ่ายรัฐบาล ในที่นี้คือ ทำผิดกฎหมายหรือกฏเกณฑ์ของสังคม นอกจากนี้ยังใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะ รับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ ข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพให้ได้รับการตีความหมายซึ่ง บ่งเป็นนัยในการสนทนาจากนักข่าวว่า การอภิปรายไม่ไว้วางใจจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ และแม้ว่าจะมี การอภิปรายไม่ไว้วางใจเกิดขึ้น แต่ประเด็นที่ผ่านการอภิปรายก็ไม่มีผลทางกฎหมายใด ๆ และนักข่าว ได้นำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่ผ่านการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของตนเองกับคนใน สังคม ถ้าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือ การอภิปรายไม่ไว้วางใจสามารถเกิดขึ้นได้ และประเด็นที่ผ่าน การอภิปรายมีผลทางกฎหมาย นายสุเทพไม่จำเป็นที่จะต้องรับผิดชอบกับถ้อยคำที่นักข่าวได้นำเสนอ กับคนในสังคมดังกล่าว เนื่องจากนายสุเทพไม่ได้เป็นบุคคลที่กล่าวถ้อยคำนั้น แต่ถ้อยคำนั้นเกิดจาก การตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของนักข่าวและเข้าใจว่า นายสุเทพจะให้ความหมายของ ถ้อยคำตามนั้น ดังนั้น บุคคลที่เป็นผู้รับผิดชอบต่อถ้อยคำคือ นักข่าว ไม่ใช่ นายสุเทพ

ตัวอย่างที่ 50

นักข่าว: เค้าบอกว่า (ศอรส.) ผู้ชุมนุมจะไปปิดแบงก์ชาติและกต.ด้วยเพื่อเป็นการกดดัน สถาบันทางการเงิน

นายสุเทพ: **รัฐบาลนี้โกหกทั้งวันอะ เมื่อกี้โกหกว่า จับผมได้แล้ว**

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองที่ได้รับมาจากศูนย์อำนวยการรักษาความสงบ แห่งชาติ (ศอรส.) กับนายสุเทพว่า ศอรส.กล่าวว่า ผู้ชุมนุมฝ่ายของนายสุเทพจะไปปิดธนาคารแห่ง ประเทศไทยและสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) เพื่อเป็นการกดดันสถาบันทางการเงิน ไซ้หรือไม่

นายสุเทพไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าวว่า ผู้ชุมนุมฝ่ายของนายสุเทพจะไป ปิดธนาคารแห่งประเทศไทยและสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง เพื่อเป็นการกดดันสถาบันทาง การเงินตามที่ ศอ.รส. กล่าวไซ้หรือไม่ นายสุเทพกลับกล่าวหารัฐบาลว่า รัฐบาลนี้โกหกทั้งวัน พร้อมทั้งยกตัวอย่างการโกหกของรัฐบาลเพื่อนำมาสนับสนุนข้อมูลรายละเอียดในข้างต้นว่า รัฐบาลโกหกว่า จับกุมนายสุเทพได้แล้ว ซึ่งข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวและนายสุเทพ กำลังสนทนาในขณะนั้นเพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจตีความหมายได้ว่า

ข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลของฝ่ายรัฐบาลให้ว่า กลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. จะไปปิดธนาคารแห่งประเทศไทย และสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง เพื่อกดดันสถาบันการเงินนั้นไม่เป็นความจริง

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นายสุเทพใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงตนเอง คือ นายสุเทพไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการไปปิดธนาคารแห่งประเทศไทย และสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งของฝ่ายตนเองตามคำกล่าวของ ศอ.รส. เนื่องจากถ้า นายสุเทพกล่าวตอบรับว่า ฝ่ายของตนเองได้ทำตามคำกล่าวของ ศอ.รส. จริง อาจทำให้คนในสังคมที่ไม่ได้เป็นฝ่ายเดียวกับนายสุเทพไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนายสุเทพ และทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนายสุเทพ นอกจากนี้อาจทำให้คนในสังคมที่ไม่ได้เป็นฝ่ายเดียวกับนายสุเทพเกิดความไม่พอใจ และทำให้นายสุเทพเกิดความขัดแย้งกับคนในสังคมเพิ่มเติมได้ และเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นายสุเทพต้องการให้นักข่าวทราบเกี่ยวกับการกระทำของคู่กรณี ซึ่งคือ ฝ่ายรัฐบาล โดยให้นักข่าวนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นมาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาเพื่อให้ทราบข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพนำเสนอ และแสดงให้เห็นพฤติกรรมด้านลบของคู่กรณี ในที่นี้คือ ไม่น่าเชื่อถือ และเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้รับมาจากคู่กรณี โดยนักข่าวได้รับข้อมูลรายละเอียดใหม่ที่ถูกตัดจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยของข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพให้ นอกจากนี้ยังใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ นักข่าวได้รับข้อมูลรายละเอียดว่า ข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลของรัฐบาลให้ว่า ผู้ชุมนุมฝ่ายของนายสุเทพจะไปปิดธนาคารแห่งประเทศไทยและสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งไม่เป็นความจริงนั้นมาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาจากข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพได้ให้และนำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่ผ่านการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาด้วยตนเองนั้นกับคนในสังคม ถ้าข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลของรัฐบาลให้เกิดขึ้นจริง คือ ผู้ชุมนุมฝ่ายของนายสุเทพไปปิดธนาคารแห่งประเทศไทยและสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง นายสุเทพไม่ต้องรับผิดชอบต่อถ้อยคำที่นักข่าวได้นำเสนอ เนื่องจากนายสุเทพกล่าวถ้อยคำเพียงว่า รัฐบาลนี้โกหกทั้งวัน โดยระบุว่า รัฐบาลโกหกในประเด็นที่จับนายสุเทพได้แล้ว และไม่ได้ระบุว่ารัฐบาลโกหกเรื่องที่ว่าฝ่ายของนายสุเทพจะไปปิดธนาคารแห่งประเทศไทยและสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ดังนั้น นักข่าวจึงต้องเป็นบุคคลที่รับผิดชอบต่อถ้อยคำที่ว่า ข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลฝ่ายรัฐบาลให้ไม่เป็นความจริงเอง เนื่องจากข้อมูลรายละเอียดที่นำเสนอกับคนในสังคมดังกล่าวมาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของนักข่าวเอง นายสุเทพไม่ได้กล่าวถ้อยคำนั้น

ตัวอย่างที่ 51

นักข่าว: การลาออกของบรรดารองหัวหน้าพรรคในครั้งนี ท่านหัวหน้าพรรคเนี่ยเห็นด้วยหรือว่าให้คำแนะนำในการออกมาเคลื่อนไหวคะ

นายสุเทพ: **เออ เป็นสิทธิของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรครับ**

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ.2556)

นักข่าวต้องให้นายสุเทพเลือกให้ข้อมูลรายละเอียดระหว่างตัวเลือก 2 ตัวเลือกว่า การลาออกของรองหัวหน้าพรรคการเมืองในครั้งนี หัวหน้าพรรคการเมืองเห็นด้วย หรือหัวหน้าพรรคการเมืองให้คำแนะนำในการออกมาเคลื่อนไหว นายสุเทพไม่ได้เลือกตอบว่า การลาออกของรองหัวหน้าพรรคการเมืองในครั้งนี หัวหน้าพรรคการเมืองเห็นด้วย หรือหัวหน้าพรรคการเมืองให้คำแนะนำออกมาเคลื่อนไหว แต่กลับกล่าวถึงการลาออกของรองหัวหน้าพรรคการเมืองกับสิทธิของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรว่า การลาออกของรองหัวหน้าพรรคการเมืองนั้นเป็นสิทธิของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เพื่อให้ความหมายซบเซ่เป็นนัยในการสนทนา โดยเป็นนัยว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีสิทธิที่จะตัดสินใจลาออกจากการเป็นรองหัวหน้าพรรคการเมืองด้วยตนเอง ซึ่งไม่ได้ขึ้นกับการตัดสินใจหรือการแนะนำของหัวหน้าพรรคการเมือง

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การละเมิดหลักแบบมีนัยรูปแบบดังกล่าวของนายสุเทพใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงบุคคลที่ 3 คือ นายสุเทพไม่ได้กล่าวถึงการกระทำของบุคคลที่ 3 ซึ่งเป็นฝ่ายเดียวกับตนเอง เนื่องจากถ้านายสุเทพตอบรับว่า การลาออกของรองหัวหน้าพรรคการเมืองในครั้งนี หัวหน้าพรรคการเมืองเห็นด้วย หรือหัวหน้าพรรคการเมืองให้คำแนะนำในการออกมาเคลื่อนไหว อาจทำให้คนในสังคมไม่พอใจ และไม่ยอมรับหรือสนับสนุนหัวหน้าพรรคการเมือง เนื่องจากมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นกลางและเข้าข้างฝ่ายของนายสุเทพ และเพื่อให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นายสุเทพต้องการให้นักข่าวทราบ คือ ความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับการลาออกของหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ โดยนักข่าวจะทราบความคิดเห็นของนายสุเทพได้จากการตีความหมายซบเซ่เป็นนัยในการสนทนาของถ้อยคำที่นายสุเทพให้ นอกจากนี้ยังใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ ถ้าการลาออกของรองหัวหน้าพรรคการเมืองในครั้งนีได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าพรรคการเมือง หรือเป็นการกระทำที่หัวหน้าพรรคการเมืองแนะนำ นายสุเทพไม่ต้องรับผิดชอบกับถ้อยคำที่นักขาวนำเสนอว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีสิทธิที่จะตัดสินใจลาออกจากการเป็นรองหัวหน้าพรรคการเมืองด้วยตนเอง ซึ่งไม่ได้ขึ้นกับการตัดสินใจหรือการแนะนำของหัวหน้าพรรคการเมือง เนื่องจากถ้อยคำที่นักขาวนำเสนอดังกล่าว นักขาวนำเสนอจากการตีความหมายซบเซ่เป็นนัยในการสนทนาตามความเข้าใจของตนเอง นายสุเทพไม่ได้กล่าวถ้อยคำนั้น

ตัวอย่างที่ 52

นักข่าว: ถ้ามีการร่วมงานกันจะโอเคไหมคะพี่ต่าย

นางสาวซัชฎาภรณ์: สำหรับต่ายเองเนี่ยะ ต่ายแยกแยะออกว่าอะไรคือเรื่ององงาน อะไรคือเรื่องส่วนตัวอะไรคือสิ่งที่จำเป็นต้องทำ ต่ายว่าเรา เป็นนักแสดงนะค่ะแล้วก็ อยู่ตรงนี้นี้นานแล้วไม่ได้เพิ่งเล่นละครเล่นละครมาแบบ แปรแก้ปี เราต้องแบบรับผิดชอบได้ ดูแลตัวเองได้

(นางสาวซัชฎาภรณ์ ธันนทา วันที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ.2555)

นักข่าวต้องการให้นางสาวซัชฎาภรณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า ถ้ามีการร่วมงานกันกับนายธนา ซึ่งเป็นอดีตคนรักเก่าของนางสาวซัชฎาภรณ์ นางสาวซัชฎาภรณ์จะยอมรับที่จะร่วมงานกับนายธนาหรือไม่ นางสาวซัชฎาภรณ์ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวซัชฎาภรณ์จะยอมรับที่จะร่วมงานกับนายธนาหรือไม่ แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะนิสัยของตนเองในการทำงานว่า ตนเองสามารถแยกแยะเรื่องงานและเรื่องส่วนตัวออกจากกันได้ และรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ตนเองจำเป็นต้องทำ และให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาในการทำงานในวงการบันเทิงว่า ตนเองเป็นนักแสดงมานาน 8 - 9 ปี ตนเองรับผิดชอบและดูแลตนเองได้ ซึ่งข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซึบงเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่าตนเองสามารถที่จะร่วมงานกับนายธนาได้ เนื่องจากตนเองไม่นำเรื่องงานและเรื่องส่วนตัวมาปะปนกัน นอกจากนี้ถ้าตัดสินใจร่วมงานกับนายธนา ตนเองก็จะรับผิดชอบหน้าที่ของตนเอง

การละเมิดหลักแบบมีนัยของบุคคลสาธารณะดังกล่าวใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเอง คือ นางสาวซัชฎาภรณ์ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธว่า ตนเองยอมรับที่จะร่วมงานกับนายธนาหรือไม่ เนื่องจากถ้านางสาวซัชฎาภรณ์ตอบปฏิเสธว่า ตนเองไม่ยอมรับที่จะร่วมงานกับนายธนา อาจแสดงว่า ตนเองไม่สามารถแยกแยะเรื่องงานและเรื่องส่วนตัวที่มีปัญหาส่วนตัวออกจากกันได้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการทำงาน และอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเองได้ และเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวซัชฎาภรณ์ต้องการให้นักข่าวทราบ ซึ่งคือ ลักษณะนิสัยในการทำงาน และเรื่องราวเกี่ยวกับการทำงาน โดยให้นักข่วนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นมาตีความหมายซึบงเป็นนัยเพื่อทราบข้อมูลรายละเอียดที่นางสาวซัชฎาภรณ์นำเสนอ และแสดงให้เห็นพฤติกรรมด้านบวกของนางสาวซัชฎาภรณ์ ในที่นี้คือ ความสามารถในการแยกแยะระหว่างเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว และมีความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบต่อข้อถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ นักข่าวเป็นบุคคลที่นำข้อมูลรายละเอียดที่นางสาวซัชฎาภรณ์ให้มาตีความหมายซึบงเป็นนัยได้ว่า นางสาวซัชฎาภรณ์สามารถร่วมงานกับนายธนาได้ และนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเหล่านี้กับคนในสังคม และถ้านางสาวซัชฎาภรณ์แสดงให้เห็นว่านางสาวซัชฎาภรณ์ไม่สามารถร่วมงานกับนายธนาตามที่นักข่าวได้นำเสนอข้อมูลรายละเอียดไปนางสาวซัชฎาภรณ์ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อข้อถ้อยคำที่ว่านางสาวซัชฎาภรณ์สามารถร่วมงานกับ

นายธนาได้ เนื่องจากถ้อยคำนั้นนางสาวชัชฎาภรณ์ไม่ได้เป็นบุคคลที่กล่าว แต่เป็นการตีความหมาย ชี้แจงเป็นนัยของนักข่าวจากข้อมูลรายละเอียดที่นางสาวชัชฎาภรณ์ให้และเข้าใจว่านางสาวชัชฎาภรณ์ จะให้ความหมายของถ้อยคำตามนั้น ดังนั้น บุคคลที่ต้องรับผิดชอบกับถ้อยคำที่กล่าวว่านางสาว ชัชฎาภรณ์สามารถร่วมงานกับนายธนาได้จึงเป็นนักข่าว ซึ่งเป็นผู้ตีความหมายชี้แจงเป็นนัยและ นำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่ได้จากการตีความหมายชี้แจงเป็นนัยด้วยตนเอง

ตัวอย่างที่ 53

นักข่าว: ทางน้องเค้าเหมือนให้สัมภาษณ์ในทำนองว่า กำลังใส่บล็อกเซอร์อยู่แล้วเราเข้าไป ถ่ายรูป มันดูไม่สุภาพก็เลยไม่ให้ถ่าย

นางสาวสุจิตรา: อ้อ โอเค อ่า พี่ก็เป็นผู้หญิงอะเนอะ พี่ก็เป็นผู้หญิงอะนะ

นักข่าว: จริง ๆ แล้วเหตุการณ์นั้นมันจริงไหม

นางสาวสุจิตรา: อ่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคะ นู๋เนี่ยะมีพี่ที่เค้าเป็น stage ที่เค้าจะดูแลพิธีกร เนี่ยะตลอด เพราะเค้าจะต้องคอยเพิ่มคิวว่า มีอะไรเพิ่มมัย ชี้อะไรเพิ่มมัย เค้าจะอยู่กับนู๋ตลอด นะคะ พี่คนนี้เค้าเป็นทีมงานนะคะคนนึง แล้วก็ทำงานกันมานานละก็จะตัวติดกันตลอด และ ทีมงานที่อยู่ในงานนั้นก็จะเห็นว่า นู๋ไม่เคยอยู่คนเดียวเลย จะมีพี่คนเนี่ยะติดตัวนู๋อยู่ตลอด คราว นี้พี่เค้าบอกว่า นู๋ไม่เคยเจอคุณเจมส์ใช้ไหม บอกว่า ใช่ แล้วก็บอกต้องสัมภาษณ์เนี่ยะ เค้าบอก ว่านั้นไปบริฟ ไปบริฟไม้นะคะ ก็บอกได้ว่า เพราะว่าขึ้นไปแล้วเนี่ยะจะได้พูดคุยกันчимัยคะ จะได้ สบายๆอะไรอย่างเงี้ยะ เออ ขึ้นตอนก็คือว่า พี่เค้าเนี่ยะเดินนำนู๋ไปคะ เพราะว่าชุดนู๋เป็นชุดสี แดงยาวกรุยกรายเลยคะ นู๋ก็เดินตามไป แล้วพี่เค้าเนี่ยะ เค้าก็เคาะประตู แล้วก็เปิดประตู พอ เคาะประตูปุ๊บมีคนเปิดประตู เค้าก็บอกว่า ขอโทษนะ ครับเนี่ยะ จะพาพิธีกรมาบริฟงานสะดวกมัย นะคะ ก็ปรากฏว่าได้เข้าไปบริฟนะคะ ก็สะดวกไม่มีใครบอกอะไร ก็เข้าไปนู๋ก็เข้าไป เข้าไปบู๊ นู๋ก็ไปนั่ง นั่งข้างๆน้อง แล้วก็บริฟงานกัน 10 นาที เพราะว่า ก็เนี่ยะ ก็จะมีสคริปต์ ข้อที่ 1 นะ พี่ จะถามหนูเรื่องนี้นะ งานนี้นะ ชื่องานอะไร ครอบรอบกี่ปีนะ ขอขอบคุณลูกค้านะ วันนี้นะจะมีทั้ง supplier นะจะมีทั้ง partner นะ พูดขอบคุณด้วยนะ เพราะว่าแต่ละบริษัทเนี่ยะแบบใหญ่ ๆ ทั้งนั้นเลยนะ เราก็ช่วยเค้า คราวนี้พอบริฟเสร็จ บริฟเสร็จ นู๋ก็จะออกและ เราก็ อยากร่วมงาน ร่วมกันอะ เราก็อยากถ่าย เราก็บอกน้องเจมส์ พี่ขอถ่ายด้วยได้มัยใช้มัยคะ เออ น้องก็ เออ ๆ นู๋ก็ เอ๊ะ เกิดอะไรขึ้น พอติผู้จัดการเค้าเนี่ยะคะก็พูดออกมาเป็นภาษาอังกฤษ พูดกับน้องเค้า นู๋ก็จับ ใจความได้คร่าว ๆ ว่า เอ๊ะ กางเกงเป็นอะไร นู๋ก็เลยถามไปว่า กางเกงเป็นอะไรหรอ น้องก็แบบ เออ กางเกงพิตอะครับ อ้อ นู๋ก็บอกว่า อ้อ นั้นไม่เป็นไร นั้นไม่เป็นไร ไม่เป็นไร เพราะว่านู๋ต้อง รีบไปขึ้นเวทีแล้ว เพราะว่านู๋ต้องขึ้นเวทีก่อนน้องเค้าเนี่ยะ 2 ชั่วโมงแล้วเราก้ เออ นั้นไม่เป็นไร แล้วเราก้ เดินออกไป อือ แต่น้องเค้าก็ยังน่ารักนะคะ เค้าบอกเดี่ยวผมใส่ เดี่ยวผมแบบว่าเสร็จ แล้ว เดี่ยวผมมา มาถ่ายรูปด้วยนะครับอะไรแบบเนี่ยะอะคะ นู๋ก็บอกว่า เอ้ย ไม่เป็นไร เข้าใจ

เข้าใจ ตอนนั้นคือ เราก็อเข้าใจ แล้วก็คือ ภาพที่เห็นก็คือว่า คือไม่รู้จริงๆว่าน้อง เค้าใส่อะไร เพราะว่ามันห่อผ้าห่มอยู่

(นางสาวสุจิรา อรุณพิพัฒน์ วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2556)

ในผลัดการสนทนาที่ 2 นักข่าวต้องการให้นางสาวสุจิราตอบหรือปฏิเสธว่า เหตุการณ์ที่ นายจิรายุเล่าว่า ขณะนั้นนายจิรายูกำลังใส่กางเกงในผู้ชายอยู่แล้วนางสาวสุจิราจะเข้าไปถ่ายรูป ร่วมกับนายจิรายุ นายจิรายุเห็นว่าไม่สุภาพจึงไม่ให้นางสาวสุจิราถ่ายรูปร่วม เหตุการณ์นี้จริงหรือไม่ นางสาวสุจิราไม่ได้ตอบหรือปฏิเสธว่า เหตุการณ์ที่นายจิรายุกล่าวนั้นจริงหรือไม่ แต่นางสาวสุจิรา กลับให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัย โดยอาจ มีนัยว่า ตนเองไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์ที่นายจิรายุกล่าวนั้นเป็นความจริงหรือไม่ ตนเองทราบแค่ว่า นายจิรายุมีปัญหาเกี่ยวกับกางเกงทำให้ถ่ายรูปร่วมตนเองไม่ได้

นางสาวสุจิราใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงคู่กรณี คือ นางสาวสุจิราไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดใด ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่นายจิรายุเล่า เนื่องจากตนเองไม่ แน่ใจว่า เหตุการณ์เป็นดังที่นายจิรายุกล่าวกับนักข่าวหรือไม่ และถ้านางสาวสุจิราให้ข้อมูล รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าวกับนักข่าวทั้ง ๆ ที่ตนเองไม่ทราบแน่ชัด อาจทำให้นางสาว สุจิราเสียหายจากการให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งจะ使人ใน สังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนางสาวสุจิรา หรืออาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ระหว่าง นางสาวสุจิรากับนายจิรายุตามมาได้

ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะใช้การละเมิดหลักการแบบมี นัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ปรากฏวัตถุประสงค์ 4 ประการคือ ประการแรก เพื่อ หลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ ประการที่สอง เพื่อนำเสนอ ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ โดยให้ผู้รับสารนำข้อมูล รายละเอียดเหล่านั้นมาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ประการที่สาม เพื่อแก้ไขข้อมูล รายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยเกี่ยวกับข้อมูล รายละเอียดใหม่กับผู้รับสาร และประการสุดท้าย เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้ กล่าว สรุปดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลัก
ความสัมพันธ์ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์
การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์	1. เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ ผู้รับสารต้องการทราบ
	2. เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะ ต้องการให้ผู้รับสารทราบ โดยให้ผู้รับสารนำข้อมูล รายละเอียดเหล่านั้นมาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการ สนทนา
	3. เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความ ขัดแย้ง โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยเกี่ยวกับข้อมูล รายละเอียดใหม่กับผู้รับสาร
	4. เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว

ตารางที่ 12 พบว่า วัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับ
สารต้องการทราบนั้น บุคคลสาธารณะจะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำและถ้อยคำของ
ตนเอง คู่กรณี และบุคคลที่ 3 ตลอดจนเรื่องราวความขัดแย้ง ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอข้อมูล
รายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ โดยให้ผู้รับสารนำข้อมูลรายละเอียด
เหล่านั้นมาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้ผู้รับสาร
นั้นเกี่ยวกับความคิดเห็น การกระทำ และพฤติกรรมด้านบวกของบุคคลสาธารณะเอง พฤติกรรมด้าน
ลบของคู่กรณี และเรื่องราวความขัดแย้ง ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความ
ขัดแย้ง โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดใหม่กับผู้รับสาร ข้อมูลรายละเอียดที่
บุคคลสาธารณะแก้ไขเป็นข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับมาจากแหล่งต่าง ๆ และคู่กรณี

ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าวนั้น บุคคล
สาธารณะจะให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ ผู้รับสารจะนำ
ข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวมาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาด้วยตัวของผู้รับสารเองและนำ
ข้อมูลรายละเอียดที่ได้จากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนานั้นเสนอกับคนในสังคม ถ้าผู้รับ
สารนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นแล้วทำให้บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียด คู่กรณี
และเรื่องราวความขัดแย้งเกิดความเสียหาย ผู้รับสารจะเป็นผู้รับผิดชอบกับถ้อยคำที่ผู้รับสารนำเสนอ

กับคนในสังคม เนื่องจากบุคคลสาธารณะไม่ได้กล่าวถ้อยคำนั้น แต่ถ้อยคำที่ผู้รับสารนำเสนอขึ้นเกิดจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาตามความเข้าใจของผู้รับสารเอง

เมื่อบุคคลสาธารณะละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ จะปรากฏกลวิธีทางภาษา ได้แก่ การใช้ถ้อยคำให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ

(4) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ (flouting the maxim of manner)

การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ชัดเจน คลุมเครือ หรือกำกวมแก่ผู้รับสาร เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 54

นักข่าว: อ้อ เพราะฉะนั้นคิดว่ายังไงจะตั้งกระทู้ถามคงทำไม่ได้ แต่ก่อนเข้าประชุมสภาที่ตั้งกระทู้ เห็นท่านประธานสมศักดิ์บอกว่า ก็เห็นสัญญากันแล้วไงว่า ถามได้ แต่นายกให้คนอื่นมาตอบได้ไหม คุณรังสีมาบอกว่าได้ ก็เลยบรรจุเป็นวาระ

นางสาวรังสีมา: (1) อ้อ ไม่ใช่เลย ไม่ใช่เลย พอดิฉันจะชี้แจง ประธานก็ไม่ให้ดิฉันพูด ท่านประธานพูดเองเออเองอะไรเองหมดเลยนะ คือจ๊ะ ดิฉันเนี่ยเป็นคนในรอบคอบนะ เมื่อเข้านี้ท่านประธาน อา รอง รองวิสุทธิเนี่ยะ ได้เชิญดิฉันนะไปพบที่ห้องรองวิสุทธิ แต่ดิฉันเนี่ยะก็ไปตาม ไปตามท่านประเสริฐนะคะ ประเสริฐ ส.ส. ยะลากับคุณหมอสุกฤษ ส.ส. ตั้งเนี่ยะขึ้นไปเป็นเพื่อน ว่าท่านประธานเนี่ยะได้เชิญดิฉันเนี่ยะไปคุยเรื่องกระทู้สุดท้ายว่ากระทู้สุดท้ายเนี่ยะ ว่าดิฉันจะถามเรื่องเกี่ยวกับส่วนตัวเนี่ยะ อา ไม่ได้นะ เพราะมันผิดข้อบังคับ ดิฉันก็บอกกับท่านประธานว่า กระทู้ไอที่ดิฉันถามเนี่ยะที่เรื่องเกี่ยวกับส่วนตัวเนี่ยะ ดิฉันไม่ถามอยู่แล้วเพราะมันเป็นเรื่องของท่านนายก (2) มันเป็นเรื่องของท่านนายก นายกจะไปทำอะไรที่ไหนกับใคร ดิฉันไม่ยุ่ง (1) ดิฉันยังพูดเล่นกับท่านประธานเลย ดิฉันจะถามเรื่องว่า ทำไมเวลาการประชุมสภาเนี่ยะ ถึงได้เอาเวลาประชุมสภาไป ไปโรงแรมโพซิชั่น ไปว.5 ไปทำไม ไป ไปคุยกับนักธุรกิจเนี่ยะ มันจะมีผลกระทบต่อพี่น้องประชาชนอีกหรือไม่ ดิฉันเป็นห่วง ใช่ไหมคะ เพราะว่าเมื่อคราวที่แล้วเนี่ยะ ที่น้ำท่วม ไม่ท่วมบางจุด ท่วมบางจุดเนี่ยะ มันส่งผลกระทบต่อพี่น้องประชาชนใช่ไหมคะ แต่ถ้าไปคุยคราวนี้อีก เค้าบอกว่าไปคุยกับนักธุรกิจจะเกี่ยวกับ อา พวกเกี่ยวกับหมู่บ้านเนี่ยะ ดิฉันก็กลัวว่าน้ำจะท่วมเป็นหย่อม ๆ อีก ถ้าเกิดว่าไม่ถามนายกไว้ก่อน

(นางสาวรังสีมา รอดรัศมี วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2555)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานที่ได้รับมาจากนายสมศักดิ์กับนางสาวรังสีมาเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างนายสมศักดิ์และนางสาวรังสีมา ในระหว่างที่นางสาวรังสีมาให้ข้อมูล

รายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวในถ้อยคำที่ (2) นางสาวรังสิมาใช้ถ้อยคำว่า “มันเป็นของของ ท่านนายก นายจะไปทำอะไรที่ไหนกับใคร ดิฉันไม่ยุ่ง” ถ้อยคำดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดอย่างไม่ชัดเจนว่า “ของ” และ “ทำ” ที่นางสาวรังสิมาอ้างถึงนั้นหมายถึงอะไร เพื่อให้ความหมายชัดเจน เป็นนัยในการสนทนา โดยอาจมีนัยว่า ร่างกายเป็นของนางสาวยิ่งลักษณ์ ตนเองจะไม่ยุ่งเกี่ยวหรือใส่ใจกับพฤติกรรมทางเพศของนางสาวยิ่งลักษณ์

บุคคลสาธารณะข้างต้นใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยที่ว่า ร่างกายเป็นของนางสาวยิ่งลักษณ์ นางสาวรังสิมาจะไม่ยุ่งเกี่ยวหรือใส่ใจกับพฤติกรรมทางเพศของนางสาวยิ่งลักษณ์นั้นได้รับมาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของนักข่าวเอง ถ้านักข่าวนำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่ได้จากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของตนเองดังกล่าวกับคนในสังคม แล้วทำให้นางสาวรังสิมาได้รับความเสียหาย เนื่องจากข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาเหล่านั้นอาจแสดงความหยาบคายกับนางสาวยิ่งลักษณ์ นักข่าวจะเป็นบุคคลที่รับผิดชอบต่อถ้อยคำที่ตนเองนำเสนอกับคนในสังคมและความเสียหายที่เกิดกับนางสาวรังสิมาเอง เนื่องจากนางสาวรังสิมาให้ข้อมูลรายละเอียดกับนักข่าวเพียงว่า มันเป็นของของ ท่านนายก นายจะไปทำอะไรที่ไหนกับใคร ดิฉันไม่ยุ่ง และไม่ได้อ้างว่า ตนเองจะไม่ยุ่งเกี่ยวหรือใส่ใจกับพฤติกรรมทางเพศของนางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งข้อมูลรายละเอียดในส่วนนี้เกิดจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของนักข่าว

ตัวอย่างที่ 55

นักข่าว: ให้นายก 45 วัน

นายถวิล: **ยังไม่มี ผมยังไม่มีความคิดอย่างนั้น แต่ไม่ทราบว่าจะกลับไปแล้ว นอนหลับแล้ว ตื่นขึ้นมาอาจจะมีความคิดอย่างนั้นก็ได้**

(นายถวิล เปลี่ยนสี วันที่ 7 มีนาคม พ.ศ.2557)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนายถวิลว่า นายถวิลกำหนดเวลาให้นางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี 45 วันเพื่อคืนตำแหน่งให้กับตนเองใช่หรือไม่ ในถ้อยคำแรกนายถวิลให้ข้อมูลรายละเอียดว่าตนเองยังไม่มีความคิดที่จะให้นางสาวยิ่งลักษณ์ คืนตำแหน่งให้ตนเองภายใน 45 วัน แต่ในถ้อยคำต่อมา นายถวิลกลับให้ข้อมูลและรายละเอียดว่าเมื่อนายถวิลกลับบ้าน หลับแล้วตื่นขึ้นมาอาจมีความคิดกำหนดให้นางสาวยิ่งลักษณ์คืนตำแหน่งให้ตนเองภายใน 45 วันก็ได้ ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวไม่ชัดเจนว่า นายถวิลจะกำหนดหรือไม่กำหนดให้นางสาวยิ่งลักษณ์คืนตำแหน่งให้ตนเองภายใน 45 วัน เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจตีความหมายได้ว่า การตัดสินใจของตนเองเกี่ยวกับประเด็นที่จะกำหนดระยะเวลาให้นางสาวยิ่งลักษณ์คืนตำแหน่งให้ตนเองนั้นยังไม่แน่นอน

การละเมิดหลักการแบบมีนัยรูปแบบดังกล่าวของนายถวิลใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาตบตีถึงตนเอง คือ นายถวิลไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการตัดสินใจของตนเองในการกำหนดให้นางสาวยิ่งลักษณ์คืนตำแหน่งให้ตนเองภายใน 45 วันอย่างชัดเจน เนื่องจากถวิลให้ข้อมูลรายละเอียดว่า ตนเองตัดสินใจที่จะกำหนดให้นางสาวยิ่งลักษณ์คืนตำแหน่งให้ตนเองภายในเวลา 45 วันอย่างชัดเจน แล้วนายถวิลเปลี่ยนใจ อาจทำให้คนในสังคมหรือฝ่ายของนางสาวยิ่งลักษณ์ไม่พอใจที่นายถวิลโลเล ซึ่งทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนายถวิล และอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งกับฝ่ายของนางสาวยิ่งลักษณ์เพิ่มขึ้น และเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ นักข่าวนำเสนอข้อมูลรายละเอียดจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของถ้อยคำที่นายถวิลให้มาว่า นายถวิลยังไม่ได้ตัดสินใจแน่นอนเกี่ยวกับประเด็นที่จะกำหนดระยะเวลาให้นางสาวยิ่งลักษณ์คืนตำแหน่งให้ตนเอง ถ้านายถวิลแสดงให้เห็นว่า ตนเองได้ตัดสินใจแน่นอนไปแล้วที่จะกำหนดให้นางสาวยิ่งลักษณ์คืนตำแหน่งให้ตนเองภายใน 45 วัน นายถวิลไม่จำเป็นที่จะต้องรับผิดชอบต่อถ้อยคำที่นักข่าวนำเสนอกับคนในสังคม เนื่องจากถ้อยคำที่นักข่าวนำเสนอกับคนในสังคมมาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของนักข่าวเอง ไม่ใช่ถ้อยคำของนายถวิล

ตัวอย่างที่ 56

นักข่าว: แจ้งความคดีอะไร ใครบ้างคะ

นางสาวอมลวรรณ: (1) มี หมิ่นประมาทค่ะ (2) ก็ ก็ **เค้าแหละคะเนาะ ทุกคนก็น่าจะรู้อยู่**

(นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ.2556)

นักข่าวต้องการให้นางสาวอมลวรรณระบุคดีและบุคคลที่นางสาวอมลวรรณจะฟ้องร้องในระหว่างที่นางสาวอมลวรรณตอบคำถาม นางสาวอมลวรรณได้ระบุบุคคลที่ตนเองจะฟ้องร้องในถ้อยคำที่ (2) ว่า “ก็ ก็ เค้าแหละคะ เนาะ ทุกคนก็น่าจะรู้อยู่” ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่คลุมเครือว่า “เค้า” ที่นางสาวอมลวรรณกล่าวถึงหมายถึงบุคคลใด ซึ่งบุคคลนี้ต้องเป็นบุคคลที่เป็นที่รับทราบของคนในสังคมว่ามีความขัดแย้งกับนางสาวอมลวรรณ เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจตีความหมายได้ว่า บุคคลที่นางสาวอมลวรรณจะฟ้องร้องอาจเป็นนายภรณ์ยูโรจณวุฒิศรรม นายพจน์ อานนท์ หรือนางลิษา จังนรรจาก็ได้ เนื่องจากบุคคลทั้ง 3 ดังกล่าวต่างก็กำลังมีประเด็นความขัดแย้งกับนางสาวอมลวรรณและเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างนางสาวอมลวรรณและบุคคลทั้ง 3 เป็นที่รับรู้ของคนในสังคมอีกด้วย

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นางสาวอมลวรรณใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาตบตีถึงคู่กรณี คือ นางสาวอมลวรรณไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลที่ตนเองแจ้งความอย่างชัดเจน เนื่องจากอาจทำให้เสียรูปคดี ซึ่งจะ使自己ตนเองเสียผลประโยชน์ส่วนตัว และถ้านางสาวอมลวรรณระบุตัวบุคคลที่ตนเองจะฟ้องร้องอย่างชัดเจน อาจสร้างความไม่พอใจให้บุคคลที่ชื่นชอบหรืออยู่ฝ่ายเดียวกันกับบุคคลที่นางสาวอมลวรรณระบุได้ ซึ่งอาจทำให้คนใน

สังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนางสาวอมลวรรณ หรือถ้านางสาวอมลวรรณระบุตัวบุคคลที่ตนเองจะฟ้องร้องอย่างชัดเจน แต่ในภายหลังไม่ฟ้องร้องบุคคลคนนั้น นอกจากจะทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนางสาวอมลวรรณ เนื่องจากเป็นบุคคลที่ให้ข้อมูลรายละเอียดที่เป็นเท็จกับคนในสังคมแล้ว ยังอาจทำให้นางสาวอมลวรรณเกิดประเด็นความขัดแย้งกับบุคคลที่นางสาวอมลวรรณระบุตัว และบุคคลที่ชื่นชอบหรืออยู่ฝ่ายเดียวกับบุคคลที่นางสาวอมลวรรณระบุตัวอีกด้วย และเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ การระบุตัวบุคคลที่นางสาวอมลวรรณจะฟ้องร้องดำเนินคดีของนักข่าวว่า อาจเป็นนายภริณยู นายพจน์ และนางลีน่ามาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของถ้อยคำที่นางสาวอมลวรรณให้ว่า “ก็ ก็ เค้าแหละคะเนาะ ทุกคนก็น่าจะรู้ที่อยู่” และนำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่ได้จากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของนักข่าวนี้นี้กับคนในสังคม ซึ่งอาจทำให้นางสาวอมลวรรณเสียหายจากการเกิดความขัดแย้งกับบุคคลที่นักข่าวได้กล่าวอ้างว่านางสาวอมลวรรณจะฟ้องร้องดำเนินคดี นักข่าวจะต้องรับผิดชอบต่อถ้อยคำที่ตนเองได้นำเสนอไปและกับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับนางสาวอมลวรรณ เนื่องจากนางสาวอมลวรรณให้ข้อมูลรายละเอียดเพียง “ก็ ก็ เค้าแหละคะเนาะ ทุกคนก็น่าจะรู้ที่อยู่” ซึ่งไม่ได้ระบุชี้ชัดว่า “เค้า” คือ บุคคลใด แต่ข้อมูลรายละเอียดที่นำเสนอออกมาว่าเป็นนายภริณยู นายพจน์ และนางลีน่านั้นมาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของนักข่าวเอง ซึ่งนางสาวอมลวรรณไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ตัวอย่างที่ 57

นักข่าว: แล้วเนี่ยพี่นุ้ยมีความรู้สึกน้อยใจหรือเปล่าครับพี่ เพราะแฟนคลับออกโรงต่อว่าเราทั้ง ๆ ที่เราก็ก็น่าจะรู้เรื่องอะไรเลย

นางสาวสุจิตรา: (1) อืม มันพูดยากนะ คือ นุ้ยเข้าใจทุกคน เอาเป็นว่า นุ้ยเข้าใจทุกคนดีกว่า

(2) นุ้ยยอมแบบ

(นางสาวสุจิตรา อรุณพิพัฒน์ วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ.2556)

นักข่าวต้องการให้นางสาวสุจิตราตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวสุจิตรา มีความรู้สึกน้อยใจหรือไม่ เนื่องจากแฟนคลับของนายจิรายุต่อว่านางสาวสุจิตรา ทั้ง ๆ ที่นางสาวสุจิตราไม่รู้ว่าเรื่องราวดังกล่าวแต่อย่างใด ในถ้อยคำที่ (2) นางสาวสุจิตราใช้ถ้อยคำว่า “นุ้ยยอมแบบ” ซึ่งเป็นการละทิ้งข้อความบางอย่างไปทำให้เนื้อความที่นางสาวสุจิตราจะส่งมาให้ผู้รับสารไม่สมบูรณ์ เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจมีนัยว่า นางสาวสุจิตราอาจน้อยใจ รำคาญใจ หรือไม่สนใจกับการต่อว่าของแฟนคลับนายจิรายุก็ได้

นางสาวสุจิตราใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยรูปแบบดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงตนเอง คือ นางสาวสุจิตราไม่กล่าวถึงความรู้สึกของตนเองอย่างชัดเจน เนื่องจากถ้านางสาวสุจิตราถือว่าตนเองรู้สึกน้อยใจที่แฟนคลับของนายจิรายุมาต่อว่าตนเอง อาจทำให้บุคคลที่ชื่นชอบนางสาวสุจิตราไม่พอใจนายจิรายุ และทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนายจิรายุได้ เนื่องจากเป็นบุคคลที่ทำให้

ให้นางสาวสุจิตราน้อยใจ แต่ถ้านางสาวสุจิตราถือว่าตนเองไม่ได้รู้สึกน้อยใจที่แฟนคลับของนายจิรายุ มาต่อว่าตนเอง อาจทำให้บุคคลที่ชื่นชอบนายจิรายุไม่พอใจได้ เนื่องจากแสดงให้เห็นว่า นางสาวสุจิตรา ไม่ได้รู้สึกผิดกับการกระทำที่ได้ทำลงไป คือ ขอถ่ายรูปร่วมกับนายจิรายุในขณะที่นายจิรายุแต่งกายไม่เรียบร้อย ซึ่งอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนางสาวสุจิตราได้ และอาจทำให้นางสาวสุจิตราเกิดประเด็นความขัดแย้งกับบุคคลที่ชื่นชอบนายจิรายุ และเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว คือ ถ้อยคำที่นักข่าวนำเสนอว่า นางสาวสุจิตราอาจรู้สึกน้อยใจ รำคาญใจ หรือไม่สนใจกับการต่อว่าของแฟนคลับนายจิรายุนั้น มาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของถ้อยคำว่า “นุ้ยยอมแบบ” ที่นางสาวสุจิตราให้ ซึ่งถ้านางสาวสุจิตราแสดงให้เห็นว่า นางสาวสุจิตราไม่ได้มีความรู้สึกดังกล่าวกับการต่อว่าของแฟนคลับของนายจิรายุ นางสาวสุจิตราไม่ต้องรับผิดชอบต่อถ้อยคำที่นักข่าวนำเสนอ เนื่องจากถ้อยคำดังกล่าวที่นักข่าวนำเสนอมาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของนักข่าวเอง เป็นความเข้าใจของนักข่าวเอง ไม่ได้เป็นถ้อยคำที่นางสาวสุจิตรากล่าว

ตัวอย่างที่ 58

นักข่าว: ใบเตยกลัวไหมว่าเค้าจะมีหลักฐานอย่างอื่นออกมาแฉอะไรประมาณนี้อะคะ

นางสาวสุจิตรา: (1) ไม่กลัวเลยอะ ไม่กลัวเลย ก็ ก็มันไม่มีอะไรต้องกลัวอะเนอะ (2) ก็ เราก็รู้สึกว่าการคบกันเนี่ยะ มันเป็นเรื่องของคนสองคนอะ เรื่องอื่นนี่ ก็คือเรื่องของคนอื่นและ เราไม่เคยสนใจ

(นางสาวสุจิตรา ทวีสิน วันที่ 11 เมษายนพ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวสุจิตราตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวสุจิตรากลัวหรือไม่ว่านางสาวไอริณจะมีหลักฐานอื่นมาเปิดเผย ในถ้อยคำที่ (2) นางสาวสุจิตราใช้ถ้อยคำว่า “คนสองคน” และ “คนอื่น” ซึ่งเป็นถ้อยคำที่คลุมเครือว่า นางสาวสุจิตราหมายถึงบุคคลใดบ้าง เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจตีความหมายได้ว่า การคบกันเป็นเรื่องของตนเองและนายพัฒนาพล ซึ่งเป็นคนรักตนเองและนายพัฒนาพลไม่เคยใส่ใจเรื่องของนางสาวไอริณ

นางสาวสุจิตราใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงบุคคลที่ 3 และคู่กรณี คือ นางสาวสุจิตราไม่ได้ระบุชื่อบุคคลที่ 3 ซึ่งเป็นฝ่ายของตนเอง และคู่กรณีอย่างชัดเจน เนื่องจากถ้านางสาวสุจิตราระบุชื่อของบุคคลที่ 3 อาจทำให้นักข่าวถามคำถามในประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับความขัดแย้ง ซึ่งบุคคลที่ 3 กับนางสาวสุจิตราเข้าไปเกี่ยวข้อง และข้อมูลรายละเอียดที่ให้เกี่ยวกับบุคคลที่ 3 และตนเองอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนบุคคลที่ 3 และตนเองได้ และถ้านางสาวสุจิตราระบุชื่อของคู่กรณี อาจทำให้นักข่าวเกิดความไม่พอใจที่นางสาวสุจิตราไม่ยอมเปิดเผยชื่อของคู่กรณีไปกล่าวอ้าง ซึ่งจะทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างนางสาวสุจิตราและคู่กรณีเพิ่มขึ้น

ตัวอย่างที่ 59

นักข่าว: ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าพีเปิ้ลมาตั้งบริษัทหนังของตัวเองด้วยหรือเปล่าคะ เพราะว่าเขาก็มีหนังเหมือนกัน

นายนาคร: (1) **หลังจากนั้น** (2) การตั้งบริษัทหนังเองก็คือ จะบอกให้ก่อนว่าบริษัทที่พีเปิ้ลเปิดใหม่ไม่ใช่บริษัทผลิตภาพยนตร์นะฮะ เป็นบริษัทที่รับसानฝันทุกอย่างของพีเปิ้ล เพราะพีเปิ้ลเกิดมาจากรายการทีวี เกิดมาจากการทำละครเวที เกิดมาจากการทำภาพยนตร์ เกิดมาจากการเขียนหนังสือ ทุกอย่างเนี่ยะ มันเป็น มันเป็นฝันของพีเปิ้ลทั้งนั้น เพราะอย่างนั้นพีเปิ้ลก็รับงานส่วนตัวเป็นพิธีกร เป็นอะไรต่าง ๆ ผ่านบริษัทนี้ เพราะอย่างนี้บริษัทนี้เป็นงาน เป็นบริษัทที่เอ็นเตอร์เทนทุกอย่างที่เกี่ยวกับตัวพีเปิ้ล

(นายนาคร ศิลาชัย วันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นายนาครตอบรับหรือปฏิเสธว่า สาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้นายนาครต้องออกจากบริษัทเพราะว่านายนาครมาตั้งบริษัทภาพยนตร์ด้วยตนเองใช่หรือไม่ ซึ่งเป็นการผลิตงานซ้ำซ้อนกับบริษัทของนายวิลลี่ ในถ้อยคำที่ (1) นายนาครให้ข้อมูลรายละเอียดไม่ชัดเจน โดยละถ้อยคำบางถ้อยคำว่า "หลังจากนั้น" ซึ่งทำให้เนื้อความไม่สมบูรณ์ว่า นายนาครตั้งบริษัทภาพยนตร์ด้วยตนเองหลังจากนายนาครทำสิ่งใด หรือหลังจากเกิดเหตุการณ์ใด เพื่อให้ความหมายชี้แจงเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจตีความหมายได้ว่า สาเหตุที่นายวิลลี่ให้ตนเองออกจากบริษัทไม่ใช่การตั้งบริษัทภาพยนตร์ของนายนาคร ซึ่งผลิตงานทับทางกับบริษัทของนายวิลลี่ เนื่องจากนายนาครตั้งบริษัทภาพยนตร์หลังจากที่ตนเองได้ออกจากบริษัทนายวิลลี่แล้ว

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นายนาครใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยรูปแบบดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงเรื่องราวความขัดแย้ง คือ นายนาครไม่ได้ระบุชัดเจนเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้ตนเองต้องออกจากบริษัทของนายวิลลี่ ซึ่งคือ คู่กรณี เนื่องจากถ้านายนาครกล่าวอย่างชัดเจนว่า สาเหตุที่ตนเองต้องออกจากบริษัทนายวิลลี่เนื่องจากนายนาครตั้งบริษัทผลิตภาพยนตร์เหมือนนายวิลลี่ อาจทำให้คนในสังคมไม่พอใจ เนื่องจากแสดงว่า นายนาครทำบริษัทของตนเองในขณะที่ทำงานอยู่กับนายวิลลี่ และอาจผลิตงานภาพยนตร์ทับทางกับบริษัทของนายวิลลี่อีกด้วย ซึ่งพฤติกรรมของนายนาครเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนายนาคร และเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้รับมาจากการคาดการณ์ของนักข่าวเอง โดยนักข่าวได้รับข้อมูลรายละเอียดใหม่จากการตีความหมายชี้แจงเป็นนัยของข้อมูลรายละเอียดที่นายนาครให้ว่า สาเหตุที่นายวิลลี่ให้นายนาครออกจากบริษัทไม่ได้มีสาเหตุมาจากนายนาครตั้งบริษัทภาพยนตร์ของตนเองนอกจากนี้ยังใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบถ้อยคำของตนเอง คือ นักข่าวนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสาเหตุที่นายวิลลี่ให้นายนาครออกจากบริษัทว่า ไม่ได้มีสาเหตุมาจากการที่นายนาครตั้งบริษัทภาพยนตร์ของตนเอง ถ้าสาเหตุที่นายนาครออกจากบริษัทไม่ได้เป็นไปตามที่

นักข่าวนำเสนอข้อมูลรายละเอียด และนายนาครเสียหายจากการเป็นบุคคลที่ให้ข้อมูลเท็จ นายนาครไม่ต้องรับผิดชอบถ้อยคำที่นักข่าวนำเสนอ นั้น เนื่องจากข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำเสนอมาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของถ้อยคำที่นายนาครให้ว่า “หลังจากนั้น” ดังนั้นนักข่าวจะต้องรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองนำเสนอและความเสียหายของนายนาคร เนื่องจากนายนาครไม่ได้กล่าวถ้อยคำนั้นด้วยตนเอง

ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการของบุคคลสาธารณะนั้นปรากฏวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ ประการแรก เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ ประการที่สอง เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบต่อถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว และประการสุดท้าย เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับ โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดใหม่กับผู้รับสาร สรุปดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ในการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์
การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ	1. เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ
	2. เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบต่อถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว
	3. เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดใหม่กับผู้รับสาร

ตารางที่ 13 พบว่า วัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบนั้น บุคคลสาธารณะจะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำและถ้อยคำของตนเอง คู่กรณี และบุคคลที่ 3 ตลอดจนเรื่องราวความขัดแย้ง ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่กับผู้รับสารนั้น ข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวผู้รับสารได้รับมาจากการคาดการณ์ของผู้รับสารเอง

ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าวนั้น บุคคลสาธารณะจะให้ข้อมูลรายละเอียดที่คลุมเครือและไม่ชัดเจน ผู้รับสารจะนำข้อมูลรายละเอียดที่คลุมเครือและไม่ชัดเจนเหล่านั้นมาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา และนำข้อมูลรายละเอียดที่ผ่านการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของผู้รับสารเองเสนอกับคนในสังคม ดังนั้น ถ้าข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารนำเสนอเกี่ยวกับคนในสังคมดังกล่าวทำให้บุคคลสาธารณะที่ผู้เป็นให้ข้อมูลรายละเอียด คู่กรณี และเรื่องราวความขัดแย้งเสียหาย บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียดไม่จำเป็นที่จะต้องรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ผู้รับสารนำเสนอเกี่ยวกับคนในสังคมดังกล่าว เนื่องจากถ้อยคำที่ผู้รับสารนำเสนอเกี่ยวกับคนในสังคมเหล่านั้นมาจากการตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาจากความเข้าใจของผู้รับสารเอง ไม่ใช่ถ้อยคำที่บุคคลสาธารณะได้กล่าว

ในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะพบว่า ปรากฏการใช้กลวิธีทางภาษา 2 กลวิธี ได้แก่ การใช้ถ้อยคำคลุมเครือ (Be vague) และการละทิ้งถ้อยคำ (use ellipsis)

การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลัก (Flouting a maxim) ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งปรากฏ 4 ลักษณะ ได้แก่ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ และการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ ปรากฏวัตถุประสงค์การใช้ 7 วัตถุประสงค์ คือ วัตถุประสงค์แรก เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ วัตถุประสงค์ที่สอง เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว วัตถุประสงค์ที่สาม เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ โดยให้ผู้รับสารนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นมาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา วัตถุประสงค์ที่สี่ เพื่อเน้นย้ำประเด็นที่บุคคลสาธารณะต้องการนำเสนอกับผู้รับสาร วัตถุประสงค์ที่ห้า เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดใหม่กับผู้รับสาร วัตถุประสงค์ที่หก เพื่อกระทบกระเทียบเหน็บแนมคู่กรณี วัตถุประสงค์ที่เจ็ด เพื่อทำลายคู่กรณี โดยมีวัตถุประสงค์ในการใช้ที่เหมือนและแตกต่างกัน สรุปดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ตารางแสดงวัตถุประสงค์การใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลัก				วัตถุประสงค์
คุณภาพ	ปริมาณ	ความสัมพันธ์	วิธีการ	
✓	✓	✓	✓	1. เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ
✓	✓	✓	✓	2. เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว
		✓		3. เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ โดยให้ผู้รับสารนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นมาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา
	✓			4. เพื่อเน้นย้ำประเด็นที่บุคคลสาธารณะต้องการนำเสนอกับผู้รับสาร
✓		✓	✓	5. เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับ โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดใหม่กับผู้รับสาร
✓				6. เพื่อกระทบกระเทียบเหน็บแนบคู่กรณี
✓				7. เพื่อทำทนายคู่กรณี

ตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะไม่ได้ใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักครบทั้ง 4 ลักษณะในถ้อยคำผลัดเดียวกัน แต่การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักทั้ง 4 ลักษณะปรากฏใช้เพื่อวัตถุประสงค์เดียวกัน 2 วัตถุประสงค์ คือ วัตถุประสงค์แรก เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ อาจเนื่องมาจากการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักดังกล่าวเป็นกลวิธีที่ทำให้บุคคลสาธารณะสามารถปกปิดข้อมูลรายละเอียดในส่วนที่ตนเองไม่ต้องการหรือไม่สามารถให้กับผู้รับสารได้โดยให้ข้อมูลรายละเอียดกับผู้รับสารที่บุคคลสาธารณะทราบว่าไม่เป็นความจริง ให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของผู้รับสาร ให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่ไม่สัมพันธ์กับรายละเอียดที่ผู้รับสารต้องการทราบ และให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ชัดเจนกับผู้รับสาร การให้ข้อมูลรายละเอียดในลักษณะดังกล่าว

จะทำให้ผู้รับสารไม่ทราบว่าคุณลักษณะเอียดใดที่บุคคลสาธารณะให้เป็นเท็จหรือเป็นความจริง ไม่ได้รับข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ ทำให้ผู้รับสารสับสนกับข้อมูลรายละเอียดที่ได้รับ และทำให้ผู้รับสารแปลความหมายและเจตนาของบุคคลสาธารณะได้ยาก หรือไม่ สามารถแปลความหมายและเจตนาของบุคคลสาธารณะได้ หรือแปลความหมายและเจตนาของบุคคลสาธารณะผิดได้ และวัตถุประสงค์ที่สอง เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว บุคคลสาธารณะใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักทั้ง 4 ลักษณะเพื่อวัตถุประสงค์นี้อาจเนื่องมาจากการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักนั้น บุคคลสาธารณะมีหน้าที่เป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้ง ส่วนหน้าที่นำข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้มา แปลความหมายจะเป็นหน้าที่ของผู้รับสาร ซึ่งผู้รับสารอาจแปลความหมายตรงหรือผิดไปจากความต้องการที่บุคคลสาธารณะต้องการนำเสนอก็ได้ และถ้าการแปลความหมายดังกล่าวของผู้รับสาร ทำให้บุคคลสาธารณะและคู่กรณีเดือดร้อน หรือทำให้ความเข้าใจของคนในสังคมเกี่ยวกับความขัดแย้ง ระหว่างบุคคลสาธารณะและคู่กรณีผิดหรือบิดเบือนไป ผู้รับสารจะต้องเป็นผู้ที่รับผิดชอบด้วยตนเอง เนื่องจากเป็นบุคคลที่แปลความหมายจากข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้จากความเข้าใจของตนเอง การใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักของบุคคลสาธารณะจึงเป็นเหมือน การผลักความรับผิดชอบต่อถ้อยคำที่บุคคลสาธารณะกล่าวไปให้ผู้รับสาร

4.1.2.3 การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out of maxim)

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา คือ บุคคลสาธารณะปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมดหรือไม่เต็มใจจะให้ความร่วมมือในการสนทนา โดยปฏิเสธหรือไม่เต็มใจที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งปรากฏ 5 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ถ้อยคำปฏิเสธ การให้ข้อมูลรายละเอียด การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดได้ การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้บุคคลอื่นเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียด การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งด้วยตนเอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

(1) การใช้ถ้อยคำปฏิเสธการให้ข้อมูลรายละเอียด

การใช้ถ้อยคำปฏิเสธการให้ข้อมูลรายละเอียด คือ บุคคลสาธารณะจะใช้ถ้อยคำในการปฏิเสธการให้ข้อมูลรายละเอียดหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับความขัดแย้ง เช่น ขอไม่ตอบเรื่องนี้ ขอไม่ให้ข้อมูลผ่านสื่อ ขอไม่พูดถึง ไม่ขอแสดงความคิดเห็น ขอไกล่เกลี่ยกันเอง ไม่อธิบาย ไม่บอก บอกไม่ได้ พูดตรง ๆ ไม่ได้ จำไม่ได้ ชี้แจงตอบ ไม่ใช่เรื่องของตนเองเป็นเรื่องของคู่กรณี ไม่ให้รายละเอียดดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 60

นักข่าว: ท่านครบถ้วนสอบถาม มีกระแสข่าวออกมาว่า ในส่วนของตำแหน่งอธิบดี DSI เนี่ยะคะอาจจะมีการเปลี่ยน

นายจาริต: **อา ผมไม่ออกความเห็นนะครับ เพราะว่าผมไม่อยู่ในฐานะที่จะออกความเห็นในส่วนนั้น**

(นายจาริต เฟิงดิษฐ์ วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ.2557)

นักข่าวต้องการให้นายจาริตแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของตำแหน่งอธิบดี DSI ซึ่งตนเองกำลังดำรงตำแหน่งอยู่ในขณะนั้น นายจาริตใช้ถ้อยคำว่า “ผมไม่ออกความเห็นครับ” พร้อมทั้งให้เหตุผลว่า ตนเองไม่อยู่ในฐานะที่จะแสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวได้ ซึ่งเป็นการปฏิเสธที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว

นายจาริตใช้ลักษณะการตอบคำถามดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงถึงเรื่องราวความขัดแย้ง คือ นายจาริตไม่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของตำแหน่งอธิบดี DSI เนื่องจากถ้านายจาริตให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของตำแหน่งอธิบดี DSI แล้วไม่ตรงกับข้อมูลรายละเอียดที่ DSI ให้ในเวลาต่อมา นายจาริตอาจเกิดประเด็นความขัดแย้งกับ DSI ได้

ตัวอย่างที่ 61

นักข่าว: มันตอกย้ำกระแสข่าวว่าเราทะเลาะกันอะไรอย่างเงี้ยะ

นางสาวณปภัทร: **ขอไม่ตอบเรื่องนี้แล้วกันค่ะ**

(นางสาวณปภัทร วัฒนากมลวุฒิ วันที่ 13 กันยายน พ.ศ.2555)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวณปภัทรว่า การไม่ให้สัมภาษณ์ร่วมกันของนางสาวณปภัทรและนางสาวศกัรต์น์ในครั้งนี้ตอกย้ำกระแสข่าวว่านางสาวณปภัทรกับนางสาวศกัรต์น์ทะเลาะกันใช่หรือไม่นางสาวณปภัทรปฏิเสธที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว โดยใช้ถ้อยคำว่า “ขอไม่ตอบเรื่องนี้แล้วกันค่ะ”

บุคคลสาธารณะข้างต้นใช้ลักษณะการตอบคำถามดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงถึงตนเองและคู่กรณี คือ นางสาวณปภัทรไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองและของคู่กรณี เนื่องจากอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมา หรือทำให้ประเด็นความขัดแย้งระหว่างนางสาวณปภัทรและนางสาวศกัรต์น์ทวีความรุนแรงขึ้นได้ ถ้านางสาวณปภัทรและนางสาวศกัรต์น์ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการทะเลาะไม่ตรงกัน

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยใช้ถ้อยคำปฏิเสธการให้ข้อมูลรายละเอียดปรากฏวัตถุประสงค์ คือ เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ

สรุปดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยใช้ถ้อยคำ ปฏิเสธการให้ข้อมูลรายละเอียดในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์
การใช้ถ้อยคำปฏิเสธการให้ข้อมูล รายละเอียด	เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ

ตารางที่ 15 พบว่า วัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบนั้น บุคคลสาธารณะจะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง คู่กรณี บุคคลที่ 3 และเรื่องราวความขัดแย้ง

(2) การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียด

การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียด คือ บุคคลสาธารณะใช้ถ้อยคำที่แสดงว่า ตนเองไม่มีข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นที่ ผู้รับสารต้องการทราบ เช่น “ไม่รู้ ไม่ทราบ ตอบไม่ได้ เป็นต้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 63

นักข่าว: จริง ๆ มันมีข่าวออกมาแบบนี้ว่า เค้าถอนตัวเลยแบบจบไม่สวยก็เลยร่วมงานกันไม่ได้

นางสาวชัชฎาภรณ์: อันนี้ตายก็ไม่ทราบว่า ว่าเพราะอะไรเหตุผลเพราะว่า เพิ่งทราบเท่านั้นจริง ๆ แล้วก็ไม่ได้รู้รายละเอียดเบื้องต้น เป็นเพราะอะไร ทำไมอะนะคะไม่ได้มีการพูดกันก็เลยแบบตอบ ตอบไม่ได้ฮีม

(นางสาวชัชฎาภรณ์ ธนันทา วันที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ.2555)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองที่ได้รับมาจากแหล่งอื่น ๆ กับนางสาวชัชฎาภรณ์ว่า มีข่าวออกมาว่า นายธนาถอนตัวออกจากละครเรื่องนี้นางสาวชัชฎาภรณ์รับเล่น เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างนางสาวชัชฎาภรณ์และนายธนาถอนแบบไม่ดี จึงร่วมงานกันไม่ได้ใช่หรือไม่ นางสาวชัชฎาภรณ์ใช้ถ้อยคำว่า “ไม่ทราบ” “ไม่รู้รายละเอียดเบื้องต้น” และ “ตอบไม่ได้” ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ตนเองไม่มีข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว

บุคคลสาธารณะข้างต้นใช้การตอบคำถามลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงถึงคู่กรณี คือ นางสาวชัชฎาภรณ์ไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของนายธนา ซึ่งเกี่ยวกับการถอนตัวออกจากละครของนายธนา เนื่องจากอาจทำให้นางสาวชัชฎาภรณ์เสียการยอมรับหรือการสนับสนุนจากคนในสังคม ถ้านางสาวชัชฎาภรณ์ตอบรับสมมติฐานว่า นายธนาถอนตัวออกจาก

ละครเรื่องนี้นางสาวซัชฎาภรณ์รับเล่น เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างนางสาวซัชฎาภรณ์และนายธนา ยุติกันแบบไม่ดี จึงร่วมงานกันไม่ได้ จะทำให้นางสาวซัชฎาภรณ์กลายเป็นบุคคลที่เป็นต้นเหตุของความขัดแย้ง หรือถ้าข้อมูลรายละเอียดที่นางสาวซัชฎาภรณ์และนายธนาให้เกี่ยวกับการถอนตัวของนายธนาออกจากละครเรื่องนี้นางสาวซัชฎาภรณ์รับเล่นไม่ตรงกันอาจทำให้นายธนาออกมาตอบโต้ นางสาวซัชฎาภรณ์จนทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมาอีกได้

ตัวอย่างที่ 63

นักข่าว: อย่างนั้นมันจะกระทบต่อการเป็นโปรดิวเซอร์ไหมคะ

นางสาวศกกรรัตน์: อิม **ไม่รู้** **ไม่รู้** เหมือนกัน

(นางสาวศกกรรัตน์ วรอุไร วันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นางสาวศกกรรัตน์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างนางสาวศกกรรัตน์และนางสาวณปภัทรจะกระทบต่อวงโปรดิวเซอร์หรือไม่ นางสาวศกกรรัตน์ใช้ถ้อยคำที่แสดงว่าตนเองไม่มีข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ “ไม่รู้”

นางสาวศกกรรัตน์ใช้การตอบคำถามลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงถึงเรื่องราวความขัดแย้ง คือ นางสาวศกกรรัตน์ไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตนเองและนางสาวณปภัทรจะกระทบกับวงโปรดิวเซอร์หรือไม่ เนื่องจากอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเอง และอาจทำให้ตนเองเสียผลประโยชน์ ถ้าให้ข้อมูลรายละเอียดแล้วกระทบกระเทือนกับวงดนตรีของตนเองที่ร่วมทำกับนางสาวศกกรรัตน์ และอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมาได้จากการให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ตรงกับความคิดเห็นของนางสาวณปภัทร

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดได้ปรากฏวัตถุประสงค์ คือ เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ สรุปลังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดในการการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนา	วัตถุประสงค์
การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียด	เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ

ตารางที่ 16 พบว่า วัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบนั้น บุคคลสาธารณะจะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับคู่กรณี และเรื่องราวความขัดแย้ง

(3) การใช้ถ้อยคำบังชี้ให้บุคคลอื่นเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียด

คือ บุคคลสาธารณะต้องการให้คู่กรณี หรือบุคคลที่ 3 ทั้งที่เป็นฝ่ายเดียวกับตนเองหรือฝ่ายเดียวกับคู่กรณีเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งแทนตนเอง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 64

นักข่าว: จะทำได้ทันภายใน 45 วันตามคำสั่งศาลไหมคะ

นางสาวยิ่งลักษณ์: **จริง ๆ ทุกอย่างเราก็ เออ ต้องศึกษามีขั้นตอนนะค่ะเพราะมันมีขั้นตอน มันมีขั้นตอนในรายละเอียดอยู่ที่ขอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องหารือค่ะ นะค่ะ**

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร วันที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวยิ่งลักษณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวยิ่งลักษณ์จะคืนตำแหน่งให้นายถวิลทันภายใน 45 วันตามคำสั่งศาลหรือไม่ นางสาวยิ่งลักษณ์ใช้ถ้อยคำบังชี้ให้บุคคลอื่นเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียดแทนตนเองว่า “ขอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องหารือค่ะ” เกี่ยวกับขั้นตอนการคืนตำแหน่งให้นายถวิล

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การตอบคำถามลักษณะดังกล่าวของนางสาวยิ่งลักษณ์ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงถึงตนเอง คือ นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการคืนตำแหน่งให้นายถวิลทันตามคำสั่งศาลของนางสาวยิ่งลักษณ์ เนื่องจากอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเอง ถ้านางสาวยิ่งลักษณ์ตอบรับว่าจะคืนตำแหน่งให้นายถวิลทันภายใน 45 วันตามคำสั่งศาล แล้วนางสาวยิ่งลักษณ์ไม่สามารถทำได้ ทำให้นางสาวยิ่งลักษณ์กลายเป็นบุคคลที่กล่าวเท็จหรือถ้านางสาวยิ่งลักษณ์ตอบปฏิเสธว่าคืนตำแหน่งให้นายถวิลไม่ทันภายใน 45 วันตามคำสั่งศาล อาจทำให้นางสาวยิ่งลักษณ์เกิดประเด็นความขัดแย้งกับศาล และนายถวิลอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 65

นักข่าว: จริง ๆ แล้วมีอีกเรื่องนึงเนอะที่บอกว่า เค้าออกมาแฉประมาณว่าพีแมนไปขอ หลับนอนอะไรกับเค้าอะไรอย่างงี้

นางสาวสุธีวัน: **เออ อันนี้ต้องไปถามพีแมนค่ะ ว่า เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า**

(นางสาวสุธีวัน ทวีสิน วันที่ 11 เมษายน พ.ศ.2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวสุธีวันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นที่นางสาวไอริณออกมากล่าวอ้างว่า นายพัฒนาพล กุญชร ณ อยุธยา ซึ่งเป็นคู่รักของนางสาวสุธีวันขอไปหลับนอนกับนางสาวไอริณ นางสาวสุธีวันใช้ถ้อยคำที่ว่า “อันนี้ต้องไปถามพีแมนค่ะ” ซึ่งต้องการให้บุคคลที่ 3 ให้ข้อมูล

รายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวแทนตนเอง และแสดงว่า ไม่เต็มใจที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวด้วยตนเอง

การตอบคำถามลักษณะดังกล่าวของนางสาวสุธีวันเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงคู่กรณี คือ นางสาวสุธีวันไม่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับถ้อยคำของนางสาวไอริณ เนื่องจากคนในสังคมอาจไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเองและบุคคลที่ 3 คือ นายพัฒนาพล ซึ่งเป็นฝ่ายเดียวกับตนเอง ถ้าตนเองให้ข้อมูลรายละเอียดผิดไปจากความเป็นจริงที่เกิดขึ้น และถ้าตนเองและนางสาวไอริณให้ข้อมูลรายละเอียดที่ขัดกันอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างนางสาวสุธีวันและนายพัฒนาพลกับนางสาวไอริณเพิ่มขึ้น

ตัวอย่างที่ 66

นักข่าว: อันนี้ก็ข้อหาอะ

นางสาวอมลวรรณ: **เรื่องก็ข้อหา ต้องให้ ต้อง ต้อง สัมภาษณ์คุณตำรวจแล้วค่ะ**

(นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นางสาวอมลวรรณระบุจำนวนข้อหาที่นางสาวอมลวรรณแจ้งความดำเนินคดีกับนายภรณ์ยู นางสาวอมลวรรณใช้ถ้อยคำว่า “เรื่องก็ข้อหา ต้องให้ ต้อง ต้อง สัมภาษณ์คุณตำรวจแล้วค่ะ” ซึ่งให้ตำรวจเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวต้องการทราบแทนตนเอง

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นางสาวอมลวรรณใช้การตอบคำถามในลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงเรื่องราวความขัดแย้ง คือ นางสาวอมลวรรณไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนข้อหาที่ตนเองแจ้งความดำเนินคดีกับนายภรณ์ยู เนื่องจากถ้านางสาวอมลวรรณและตำรวจให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนคดีความกับนักข่าวไม่ตรงกัน อาจทำให้นางสาวอมลวรรณกลายเป็นบุคคลที่ให้ข้อมูลรายละเอียดที่เป็นเท็จกับนักข่าวได้ ซึ่งทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนางสาวอมลวรรณ นอกจากนี้การเปิดเผยข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนคดีความที่นางสาวอมลวรรณจะฟ้องร้องนายภรณ์ยูอาจทำให้เสียรูปคดีและนางสาวอมลวรรณเสียผลประโยชน์ได้ เนื่องจากนายภรณ์ยูรู้ความเคลื่อนไหวของนางสาวอมลวรรณ

ตัวอย่างที่ 67

นักข่าว: แต่ช่วงที่เป็นข่าวแรง ๆ เห็นพีพจน์ก็ลงไอจีด้วยเหมือนกัน ลงพร้อมกัน 2 คน แทคทีม สู้กับผู้หญิง

นายภรณ์ยู: **คือถ้าเรื่องนี้ต้องไปถามพีพจน์ดีกว่าครับ คือไปถามพีพจน์ดีกว่าเพราะว่าพีพจน์อาจจะตอบได้ดีกว่าผม นะครับ เพราะว่า คือผู้หญิงผู้ชาย ผม ผม ผมมองว่าผมไม่สู้ แต่ว่าถ้าพีพจน์กับนั่นมันก็ไม่แน่ครับ ให้เค้าจัดการดีกว่าครับ**

(นายภรณ์ยู โรงเรียนวชิรธรรม วันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนายภรณ์ยู่ว่า ในช่วงที่นายภรณ์ยูมีข่าวความขัดแย้งกับนางสาวอมลวรรณ นายพจน์ อานนท์ ก็โพสต์ข้อความลงอินสตาแกรมเหมือนกันและโพสต์ข้อความพร้อมกันกับนายภรณ์ยูเพื่อสู้กับนางสาวอมลวรรณใช่หรือไม่

นายภรณ์ยูให้นักข่าวไปถามข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบจากนายพจน์ อานนท์ โดยใช้ถ้อยคำว่า “คือถ้าเรื่องนี้ต้องไปถามพี่พจน์ดีกว่าครับ คือไปถามพี่พจน์ดีกว่า..... ให้เค้าจัดการดีกว่าครับ” เนื่องจากนายพจน์อาจตอบคำถามดังกล่าวได้ดีกว่านายภรณ์ยู และนายภรณ์ยูไม่สู้กับนางสาวอมลวรรณ แต่สำหรับนายพจน์ ตนเองไม่แน่ใจว่าจะสู้กับนางสาวอมลวรรณหรือไม่

การตอบคำถามลักษณะดังกล่าวของนายภรณ์ยูใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงตนเองและบุคคลที่ 3 คือ นายภรณ์ยูไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเองและการกระทำของบุคคลที่ 3 ว่า ทั้ง 2 คนโพสต์ข้อความเพื่อสู้กับนางสาวอมลวรรณ ซึ่งเป็นคู่กรณีหรือไม่ เนื่องจากอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเองและบุคคลที่ 3 ถ้านายภรณ์ยูยอมรับว่าตนเองและนายพจน์ ซึ่งเป็นบุคคลที่ 3 โพสต์ข้อความลงอินสตาแกรมพร้อมกันเพื่อสู้กับนางสาวอมลวรรณ คำตอบนี้จะทำให้นายภรณ์ยูและนายพจน์เป็นบุคคลที่ประพฤติน่าไม่เหมาะสม คือ รุมทำร้ายผู้หญิง ซึ่งพฤติกรรมนี้ผิดไปจากความคาดหวังของคนในสังคมที่ผู้ชายต้องให้เกียรติผู้หญิง

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยการใช้ถ้อยคำบังชี้ให้บุคคลอื่นเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียดปรากฏวัตถุประสงค์ คือ เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ สรุปดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยการใช้ถ้อยคำบังชี้ให้บุคคลอื่นเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียดในการการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา	วัตถุประสงค์
การใช้ถ้อยคำบังชี้ให้บุคคลอื่นเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียด	เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ

ตารางที่ 17 พบว่า วัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบนั้น บุคคลสาธารณะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง คู่กรณี บุคคลที่ 3 และเรื่องราวความขัดแย้ง

(4) การใช้ถ้อยคำที่บ่งชี้ให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

การใช้ถ้อยคำที่บ่งชี้ให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต คือ บุคคลสาธารณะใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่า ตนเองจะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบในอนาคต เช่น “รอฟัง” “รอดูก่อน” “ติดตามต่อไป” “รอชี้แจง” เป็นต้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 68

นักข่าว: นายบอกว่าสภาประชาชนเนี่ยอะคะ ไม่สามารถทำได้ในทาง

นายสุเทพ: **เออ เตี้ยรอฟังบนเวที ทุกประเด็นที่นายกพูดอะ ผมชี้แจงได้หมดทุกประเด็น**

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ 28 พฤศจิกายน พ.ศ.2556)

นักข่าวต้องการให้นายสุเทพแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับถ้อยคำของนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรีว่า สภาประชาชนที่ฝ่ายของนายสุเทพเสนอนั้นไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ นายสุเทพใช้ถ้อยคำว่า “เตี้ยรอฟังบนเวที” เป็นถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และไม่เต็มใจที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวในทันที

นายสุเทพใช้การตอบคำถามลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวพาดพิงถึงคู่กรณี คือ นายสุเทพไม่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับถ้อยคำของคู่กรณี เนื่องจากอาจทำให้คู่กรณีไม่พอใจการแสดงความคิดเห็นของนายสุเทพ และทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างนายสุเทพกับนางสาวยิ่งลักษณ์เพิ่มขึ้น

ตัวอย่างที่ 69

นักข่าว: แสดงว่าคลิบอีกอันก็เป็นคนที่ไปโหวตให้รัฐบาลใช้ไหมครับ

นายชิววิทย์: **ผมจะเปิดเผยเมื่อเวลาเหมาะสม ก็เร็ว ๆ นี้แหละครับ**

(นายชิววิทย์ กมลวิศิษฐ์ วันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นายชิววิทย์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า คลิบวิดีโอที่ 2 ที่นายชิววิทย์จะนำมาเปิดเผยกับนักข่าวนั้นเป็นบุคคลที่โหวตให้รัฐบาลใช้หรือไม่ นายชิววิทย์ใช้ถ้อยคำที่ให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตว่า “ผมจะเปิดเผยเมื่อเวลาเหมาะสม” และ “ก็เร็ว ๆ นี้แหละครับ”

นายชิววิทย์ใช้การตอบคำถามลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงถึงเรื่องราวความขัดแย้ง คือ นายชิววิทย์ไม่ต้องการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับคลิบวิดีโอที่ตนเองจะนำมาเผยแพร่กับนักข่าว เนื่องจากถ้านายชิววิทย์ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับคลิบวิดีโอ และมีบุคคลไม่เห็นด้วยกับข้อมูลรายละเอียดที่นายชิววิทย์ให้ อาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างนายชิววิทย์กับบุคคลที่ไม่เห็นด้วยกับข้อมูลรายละเอียดที่นายชิววิทย์ให้เพิ่มเติม

ตัวอย่างที่ 70

นักข่าว: ที่บอกว่าจะมีส.ส. จากพรรคอื่นนี่ เป็นส.ส.จากพรรคเพื่อไทยบ้างไหมคะ หรือว่าใน ส่วนของพรรคร่วมด้วยกับฝ่ายค้าน

นายสุเทพ: เออ ให้ถึงเวลา เมื่อเค้าแสดงตัว แล้วค่อยมาราบเรียนกับท่านทั้งหลาย

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวต้องการให้นายสุเทพเลือกตอบว่า ประเด็นที่นายสุเทพกล่าวว่าจะมีสมาชิกสภาผู้แทน ราษฎรจากพรรคอื่นลาออกที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทยบ้างหรือไม่ หรือว่าเป็นส่วน ของพรรคร่วมด้วยกับพรรคฝ่ายค้าน

นายสุเทพใช้ถ้อยคำว่า “ให้ถึงเวลา เมื่อเค้าแสดงตัว แล้วค่อยมาราบเรียนกับท่านทั้งหลาย” ซึ่งเป็นการบ่งชี้ให้นักข่าวรอดิตตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตว่า ให้บุคคลที่ต้องการจะลาออก แสดงตัวก่อน ตนเองจะมาแจ้งให้นักข่าวได้รับทราบ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นายสุเทพใช้การตอบคำถามลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะ กล่าวพาดพิงถึงบุคคลที่ 3 คือ นาย สุเทพไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลที่จะลาออกจาก รองหัวหน้าพรรคการเมืองและกรรมการบริหารพรรคการเมือง เนื่องจากอาจทำให้คนในสังคมไม่ ยอมรับหรือสนับสนุนตนเองและบุคคลที่ 3 ได้ ถ้านายสุเทพและบุคคลที่ 3 ให้ข้อมูลรายละเอียดที่ แตกต่างกัน อาจทำให้นายสุเทพหรือบุคคลที่ 3 กลายเป็นบุคคลที่ให้ข้อมูลรายละเอียดที่เป็นเท็จ และ การให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ตรงกันระหว่างนายสุเทพและบุคคลที่ 3 อาจทำให้เกิดประเด็นความ ขัดแย้งระหว่างนายสุเทพกับบุคคลที่ 3 เพิ่มเติมได้

ตัวอย่างที่ 71

นักข่าว: ถ้าเกิดว่า เค้ายื่นบทยอะไรมาจริง ๆ ที่เป็นรายการอื่นอะไรอย่างเนี่ยะอันนี้พี่ตั้ง สามารถรับได้ไหมคะ

นางมยุรา: ก็เดียว เดียวค่อยมาดูกัน พี่ยังไม่คิดตรงนั้นเลยนะ

(นางมยุรา เสวตศิลา วันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2555)

นักข่าวต้องการให้นางมยุราตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางมยุราจะรับทำงานให้นายปัญญา หรือไม่ ถ้านายปัญญายื่นบทยที่เป็นรายการอื่นมาให้ นางมยุราใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารติดตาม เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และไม่เต็มใจที่จะให้ข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว ในทันทีว่า “เดียวค่อยมาดูกัน” เนื่องจากตนเองยังไม่คิดไปถึงตรงนั้น

บุคคลสาธารณะข้างต้นใช้การตอบคำถามลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงถึง ตนเอง คือ นางมยุราไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการตัดสินใจของตนเองว่า ตนเองจะรับทำงานให้ นายปัญญา ซึ่งเป็นคู่กรณีหรือไม่ เนื่องจากถ้อยคำตอบของนางมยุราไม่ตรงกับการกระทำของนางมยุรา

ในอนาคต อาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนนางมยุรา เนื่องจากเป็นบุคคลที่ให้ข้อมูล รายละเอียดที่เป็นเท็จ

บุคคลสาธารณะใช้การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเพื่อวัตถุประสงค์ คือ เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาตบตีเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนา	วัตถุประสงค์
การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต	เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาตบตีเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ

ตารางที่ 18 พบว่า วัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาตบตีเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบนั้น บุคคลสาธารณะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวกับตนเอง คู่กรณี บุคคลที่ 3 และเรื่องราวความขัดแย้ง

(5) การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งด้วยตนเอง การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งด้วยตนเอง คือ บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบด้วยตนเอง เช่น แล้วแต่วิจารณ์ญาณ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 72

นักข่าว: หลายคนแบบว่าเอาโยงกันเนาะ IG สามคนเหมือนกำลังแหวะกันอยู่อะไรอย่างนี้
นางสาวสุธีวัน: ก็ อันนี้ต้อง ต้องแล้วแต่วิจารณ์ญาณค่ะ

(นางสาวสุธีวัน ทวีสิน วันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวสุธีวันเกี่ยวกับประเด็นที่คนในสังคมเชื่อมโยงว่า อินสตาแกรมของทั้งนางสาวไอริน นายพัฒนพล และนางสาวสุธีวันเหมือนกำลังพูดชวนวิวาทกันอยู่ใช่หรือไม่ ถ้อยคำของนางสาวสุธีวันว่า “ก็ อันนี้ต้อง ต้องแล้วแต่วิจารณ์ญาณค่ะ” เป็นการแสดงความไม่เต็มใจที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง โดยให้ผู้รับสารแต่ละคนพิจารณาประเด็นดังกล่าวด้วยตนเอง

ลักษณะการตอบคำถามดังกล่าวของนางสาวสุธีวันใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่กล่าวพาดพิงถึงตนเอง คู่กรณี และบุคคลที่ 3 คือ นางสาวสุธีวันไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของตนเอง นางสาวไอริณ ซึ่งเป็นคู่กรณี และนายพัฒนาพล ซึ่งเป็นบุคคลที่ 3 ที่อยู่ฝ่ายเดียวกับนางสาวสุธีวันว่า อินสตาแกรมของทั้ง 3 คนกำลังพูดชวนวิวาทกันหรือไม่ เนื่องจากอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเองและนายพัฒนาพล ถ้านางสาวสุธีวันยอมรับว่า อินสตาแกรมของตนเองและนายพัฒนาพลเหมือนกำลังชวนนางสาวไอริณวิวาท ซึ่งทำให้นางสาวสุธีวันกลายเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความขัดแย้ง และอาจทำให้นางสาวไอริณไม่พอใจนางสาวสุธีวัน ถ้านางสาวสุธีวันให้ข้อมูลรายละเอียดไม่ตรงกับนางสาวไอริณ และเกิดการตอบโต้ซึ่งอาจทำให้ประเด็นความขัดแย้งระหว่างนางสาวสุธีวันกับนางสาวไอริณทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น หรืออาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างกันเพิ่มเติมได้

ตัวอย่างที่ 73

นักข่าว: เรื่องมันแบบซั๊กจะไปกันใหญ่แล้วมั๊ย

นางสาวสุธีวัน: ก็ อันนี้ อันนี้ก็แล้วแต่วิจารณ์ญาณเลยคะ

(นางสาวสุธีวัน ทวีสิน วันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2557)

นักข่าวต้องการให้นางสาวสุธีวันตอบรับหรือปฏิเสธว่า เรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างนางสาวไอริณ นายพัฒนาพล และนางสาวสุธีวันเริ่มจะบานปลายแล้วใช่หรือไม่ นางสาวสุธีวันใช้ถ้อยคำว่า “อันนี้ก็แล้วแต่วิจารณ์ญาณเลยคะ” เป็นการแสดงว่าให้ผู้รับสารแต่ละคนพิจารณาประเด็นดังกล่าวด้วยตนเอง

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นางสาวสุธีวันใช้การตอบคำถามลักษณะดังกล่าว เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงถึงเรื่องราวความขัดแย้ง คือ นางสาวสุธีวันไม่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบานปลายของความขัดแย้งระหว่างตนเอง นายพัฒนาพล และนางสาวไอริณ เนื่องจากถ้านางสาวสุธีวันให้ข้อมูลรายละเอียดขัดกับนางสาวไอริณ อาจทำให้เกิดการตอบโต้กัน และทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างนางสาวสุธีวันและนางสาวไอริณเพิ่มเติม หรืออาจทำให้ประเด็นความขัดแย้งระหว่างนางสาวสุธีวันและนางสาวไอริณทวีความรุนแรงมากขึ้น

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา โดยใช้ถ้อยคำบังชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งด้วยตนเองใช้เพื่อวัตถุประสงค์ คือ เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ สรุปดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยการใช้
ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งด้วยตนเองในการตอบคำถาม
เกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนา	วัตถุประสงค์
การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับ ประเด็นความขัดแย้งด้วยตนเอง	เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความ ขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ

ตารางที่ 19 พบว่า วัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่
ผู้รับสารต้องการทราบนั้น บุคคลสาธารณะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง คู่กรณี บุคคลที่ 3
และเรื่องราวความขัดแย้ง

ในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งพบว่า บุคคลสาธารณะเลือกที่จะไม่ปฏิบัติตามหลักการ
ความร่วมมือในการสนทนา (Opting out of maxim) 5 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ถ้อยคำปฏิเสธการให้
ข้อมูล การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดได้ การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้
บุคคลอื่นเป็นผู้ให้รายละเอียด การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
และการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งด้วยตนเอง โดยมี
วัตถุประสงค์ในการใช้ สรุปดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาในการตอบ
คำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา					วัตถุประสงค์
การใช้ ถ้อยคำ ปฏิเสธการ ให้ข้อมูล	การใช้ ถ้อยคำบ่งชี้ ว่าไม่ทราบ และไม่สามารถให้ ข้อมูล รายละเอียด	การใช้ ถ้อยคำบ่งชี้ ให้บุคคลอื่น เป็นผู้ให้ ข้อมูล รายละเอียด	การใช้ ถ้อยคำบ่งชี้ ให้ผู้รับสาร ติดตาม เหตุการณ์ที่ จะเกิดขึ้นใน อนาคต	การใช้ ถ้อยคำบ่งชี้ ให้ผู้รับสาร พิจารณา เกี่ยวกับ ประเด็น ความ ขัดแย้งด้วย ตนเอง	
✓	✓	✓	✓	✓	เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาว่าพาดพิง เกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสาร ต้องการทราบ

ตารางที่ 20 พบว่า บุคคลสาธารณะไม่ได้ใช้การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาครบทั้ง 5 ลักษณะในถ้อยคำพาดพิงเดียวกัน แต่การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาทั้ง 5 ลักษณะปรากฏใช้เพื่อวัตถุประสงค์เดียวกัน คือ เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาว่าพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบอาจเนื่องมาจากข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารต้องการทราบนั้นเสี่ยงที่จะทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนบุคคลสาธารณะ หรือทำให้บุคคลสาธารณะเสียผลประโยชน์ของตนเอง ถ้าบุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ บุคคลสาธารณะจึงเลือกที่จะไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาทั้ง 5 ลักษณะ เพื่อปกป้องชื่อเสียงหรือผลประโยชน์ของตนเอง

การศึกษาการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะพบว่า เมื่อบุคคลสาธารณะตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะจะใช้ทั้งการปฏิบัติและไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา โดยมีวัตถุประสงค์ในการใช้ สรุปดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21 ตารางแสดงวัตถุประสงค์ของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคล
 สาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง

ปฏิบัติตาม หลักการ ความร่วมมือ ในการ สนทนา	ไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา			วัตถุประสงค์
	การละเมิด หลักการ (Violating a maxim)	การละเมิดหลัก แบบมีนัยโดย ใช้ประโยชน์ จากหลักการ (Flouting a maxim)	การเลือกไม่ ปฏิบัติตาม หลักการ สนทนา (Opting out of maxim)	
✓				1. เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ
✓	✓	✓		2. เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้ง
	✓	✓		3. เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่นๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ
		✓		4. เพื่อเน้นย้ำประเด็นที่บุคคลสาธารณะต้องการนำเสนอกับผู้รับสาร
		✓		5. เพื่อกระทบกระเทือนเหน็บแนมคู่กรณี
		✓		6. เพื่อทำทนายคู่กรณี
	✓	✓	✓	7. เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ
		✓		8. เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว

ตารางที่ 21 แสดงให้เห็นประเด็นที่น่าสนใจ 2 ประเด็น ประเด็นแรก วัตถุประสงค์ที่ปรากฏ ใช้ทั้งการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาและการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้ง อาจเนื่องมาจากเมื่อเกิดเรื่องราวความขัดแย้ง การปล่อยให้ผู้รับสารหรือคนในสังคมเข้าใจผิดเกี่ยวกับบุคคลสาธารณะและเรื่องราวความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับบุคคลสาธารณะอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนบุคคลสาธารณะ ซึ่งจะส่งผลกับอาชีพการงานของบุคคลสาธารณะในอนาคต ดังนั้น บุคคลสาธารณะจึงใช้ทั้งการปฏิบัติและไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการแก้ไขความเข้าใจผิดเหล่านั้น เพื่อให้บุคคลสาธารณะเข้าใจข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับตนเองและเรื่องราวความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับบุคคลสาธารณะอย่างถูกต้อง และทำให้ผู้รับสารหรือคนในสังคมยังคงชื่นชอบ ยอมรับ หรือสนับสนุนบุคคลสาธารณะต่อไป

ประเด็นที่สอง บุคคลสาธารณะใช้การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาด้วยวัตถุประสงค์เดียวกัน คือ เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ อาจเนื่องมาจากการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนามีลักษณะการให้ข้อมูลรายละเอียด คือ การละเมิดหลักการเป็นการปกปิด หรือเบี่ยงเบนการให้ข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารต้องการ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยหรือมากกว่าจุดมุ่งหมายของผู้รับสาร ไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดที่สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ ให้ข้อมูลรายละเอียดที่คลุมเครือ ส่วนการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการเป็นการให้ผู้รับสารตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยด้วยตนเองจากข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้ที่ไม่เป็นความจริง น้อยกว่าจุดมุ่งหมายของผู้รับสาร ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ และคลุมเครือ ซึ่งทำให้ผู้รับสารไม่ทราบเจตนาหรือข้อมูลรายละเอียดที่แน่ชัดที่บุคคลสาธารณะต้องการให้กับผู้รับสาร และการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาเป็นการบ่งชี้ว่า ตนเองไม่เต็มใจที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้ง การให้ข้อมูลรายละเอียดในลักษณะดังกล่าวทำให้บุคคลสาธารณะสามารถปกปิดข้อมูลรายละเอียดในบางประเด็นที่ตนเองไม่ต้องการให้หรือไม่สามารถให้ผู้รับสารได้ เนื่องจากข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเอง หรือทำให้ตนเองเสียผลประโยชน์ส่วนตนได้

เมื่อบุคคลสาธารณะตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา 2 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาย้อยละ 8.48 ของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมด และลักษณะที่สอง การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาย้อยละ 91.52 ของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมด สรุปดังตารางที่ 22

ตารางที่ 22 ตารางแสดงร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถาม
กรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	ร้อยละ (ของการใช้หลักการความร่วมมือในการ สนทนาทั้งหมด)
1. การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการ สนทนา	8.48
2. การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการ สนทนา	91.52
รวม	100

ตารางที่ 22 พบว่า บุคคลสาธารณะใช้การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา มากกว่าการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา อาจเนื่องมาจากเรื่องราวความขัดแย้ง เป็นเรื่องราวที่ละเอียดอ่อน ถ้าบุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่าง ตนเองและคู่กรณีในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการ อาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนตนเอง หรืออาจทำให้ตนเองเสียผลประโยชน์บางประการไปได้ บุคคลสาธารณะจึงเลือกที่จะไม่ปฏิบัติตาม หลักการความร่วมมือในการสนทนา เพื่อปกป้องชื่อเสียงและผลประโยชน์ของตนเอง โดยปกปิดหรือ เบี่ยงเบนความสนใจของผู้รับสาร ให้ความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนา (Implicature) กับ ผู้รับสาร หรือปฏิเสธที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดกับผู้รับสาร

เมื่อบุคคลสาธารณะเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา บุคคลสาธารณะ จะใช้กลวิธี 3 กลวิธี ได้แก่ การละเมิดหลัก (Violating a maxim) ร้อยละ 58.91 ของการไม่ปฏิบัติตาม หลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมด การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) ร้อยละ 30.17 ของการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมด และการเลือกไม่ ปฏิบัติตามหลักสนทนา (Opting out of maxim) ร้อยละ 10.92 ของการไม่ปฏิบัติตามหลัก การความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมด สรุปดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23 ตารางแสดงร้อยละของการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการ
ตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา	ร้อยละ (ของการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา)
1. การละเมิดหลัก (Violating a maxim)	58.91
2. การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim)	30.17
3. การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนา (Opting out of maxim)	10.92
รวม	100

ตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่า เมื่อบุคคลสาธารณะตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้ง และเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา บุคคลสาธารณะจะใช้การละเมิดหลัก (Violating a maxim) มากที่สุด อาจเนื่องมาจากเมื่อเกิดความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะด้วยกัน ผู้รับสารต้องการทราบรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งนั้นให้มากที่สุด การละเมิดหลักการที่บุคคลสาธารณะใช้จึงเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะตามความต้องการของผู้รับสาร ในทางกลับกันการละเมิดหลักการยังทำให้คนในสังคมยอมรับหรือสนับสนุนบุคคลสาธารณะ และบุคคลสาธารณะไม่เสียผลประโยชน์ของตนเองจากการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งตามความต้องการของผู้รับสารอีกด้วย โดยใช้การละเมิดหลักปริมาณให้ข้อมูลรายละเอียดบางส่วนกับผู้รับสารทำให้สามารถปิดข้อมูลรายละเอียดบางอย่างที่จะทำให้ตนเองเสียการยอมรับหรือการสนับสนุนหรือผลประโยชน์ของตนเอง หรือใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์และวิธีการให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบและคลุมเครือเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจหรือประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ ซึ่งประเด็นเหล่านั้นอาจทำให้บุคคลสาธารณะเสียการยอมรับหรือการสนับสนุนหรือผลประโยชน์ของตนเองได้ นอกจากนี้การละเมิดหลักการเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารไม่ต้องนำข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้มาแปลความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา จึงไม่ทำให้บุคคลสาธารณะเสี่ยงที่จะเสียการยอมรับหรือการสนับสนุนหรือเสียผลประโยชน์ของตนเองจากการแปลความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาที่ผิดของผู้รับสารได้

ในส่วนของการละเมิดหลักการ (Violating a maxim) ปรากฏกลวิธี 3 กลวิธี ได้แก่ การละเมิดหลักปริมาณร้อยละ 59.68 ของการละเมิดหลักการทั้งหมด การละเมิดหลักความสัมพันธ์ ร้อยละ 39.11 ของการละเมิดหลักการทั้งหมด และการละเมิดหลักวิธีการร้อยละ 1.21 ของการละเมิดหลักการทั้งหมด สรุปดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 ตารางแสดงร้อยละของการละเมิดหลัก (Violating a maxim) ในการตอบคำถาม กรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

ละเมิดหลัก (Violating a maxim)	ร้อยละ (ของการละเมิดหลักการทั้งหมด)
1. หลักปริมาณ	59.68
2. หลักความสัมพันธ์	39.11
3. หลักวิธีการ	1.21
รวม	100

จากตารางที่ 24 บุคคลสาธารณะเลือกใช้การละเมิดหลักปริมาณมากที่สุดในการตอบคำถาม ในกรณีความขัดแย้ง อาจเนื่องมาจากไม่ว่าบุคคลสาธารณะจะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณีน้อยหรือมากเกินความต้องการของผู้รับสาร ผู้รับสารก็ยังคงได้รับข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ ซึ่งต่างจากการละเมิดหลักความสัมพันธ์และละเมิดหลักวิธีการที่ผู้รับสารจะไม่ได้รับข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ เนื่องจากบุคคลสาธารณะจะให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ และให้ข้อมูลรายละเอียดที่คลุมเครือ ซึ่งทำให้ผู้รับสารไม่ทราบว่าบุคคลสาธารณะหมายถึงสิ่งใดและมีเจตนาอย่างไร นอกจากนี้การที่ผู้รับสารได้รับข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบยังทำให้บุคคลสาธารณะได้รับการยอมรับหรือการสนับสนุนจากการเป็นบุคคลที่ตอบสนองความต้องการของผู้รับสารอีกด้วย

ในส่วนของการละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) ปรากฏกลวิธี 4 กลวิธี ได้แก่ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพร้อยละ 36.61 ของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการทั้งหมด การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ ร้อยละ 3.55 ของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการทั้งหมด การละเมิดหลักแบบ

มีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ร้อยละ 23.23 ของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการทั้งหมด และการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการร้อยละ 36.61 ของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการทั้งหมด สรุปดังตารางที่ 25

ตารางที่ 25 ตารางแสดงร้อยละของการละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) ในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

ละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการ (Flouting a maxim)	ร้อยละ (ของการละเมิดหลักการแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการทั้งหมด)
1. หลักคุณภาพ	36.61
2. หลักปริมาณ	3.55
3. หลักความสัมพันธ์	23.23
4. หลักวิธีการ	36.61
รวม	100

จากตารางที่ 25 บุคคลสาธารณะเลือกใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพและวิธีการมากที่สุด อาจเนื่องมาจากการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักดังกล่าวทำให้บุคคลสาธารณะสามารถหลีกเลี่ยงที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบได้มากกว่ากลวิธีอื่น ๆ กล่าวคือ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพเป็นการแปลความหมายของผู้รับสารด้วยตนเองจากข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้ ซึ่งบุคคลสาธารณะทราบว่าข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองให้เหล่านั้นไม่เป็นความจริง โดยส่วนใหญ่เป็นกลวิธีการใช้ภาษาแบบคำถามเชิงวาทศิลป์ และอุปมา ซึ่งบุคคลสาธารณะใช้มากเพื่อสร้างนัยให้แก่คำตอบของตนเอง การแปลความหมายจากข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวอาจทำให้ผู้รับสารไม่แน่ใจว่า ข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้มีความหมายดังเช่นที่ตนเองแปลความหรือไม่ ซึ่งทำให้บุคคลสาธารณะสามารถปิดบังเจตนาหรือความหมายที่แท้จริงของข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองให้ไว้ได้ ส่วนการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการนั้น การแปลความหมายจากข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้ของ ผู้รับสารนั้นจะต้องแปลความหมายจากข้อมูลรายละเอียดที่คลุมเครือที่บุคคลสาธารณะให้ ซึ่งแปลความหมายได้ยากเนื่องจากบุคคลสาธารณะไม่ได้บ่งชี้ชัดว่าตนเองต้องการให้ถ้อยคำเป็นไปในทิศทางใด อาจทำให้ผู้รับ

สารไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิดเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารให้ได้ ทำให้บุคคลสาธารณะสามารถหลีกเลี่ยงที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบได้

ในส่วนของทางเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนา (Opting out of maxim) ปรากฏกลวิธี 5 กลวิธี ได้แก่ การใช้ถ้อยคำปฏิเสธการให้ข้อมูลร้อยละ 31.96 ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนาทั้งหมด การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลได้ร้อยละ 16.49 ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนาทั้งหมด การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้บุคคลอื่นเป็นผู้ให้ข้อมูลร้อยละ 19.59 ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนาทั้งหมด การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตร้อยละ 28.87 ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนาทั้งหมด และ การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งด้วยตนเองร้อยละ 3.09 ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนาทั้งหมด สรุปดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26 ตารางแสดงร้อยละของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนา (Opting out of maxim) ในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

เลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนา (Opting out of maxim)	ร้อยละ (ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนาทั้งหมด)
1. การใช้ถ้อยคำปฏิเสธการให้ข้อมูล	31.96
2. การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลได้	16.49
3. การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้บุคคลอื่นเป็นผู้ให้ข้อมูล	19.59
4. การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต	28.87
5. การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งด้วยตนเอง	3.09
รวม	100

จากตารางที่ 26 บุคคลสาธารณะใช้การใช้ถ้อยคำปฏิเสธการให้ข้อมูลมากที่สุดอาจเนื่องมาจากเป็นถ้อยคำที่บุคคลสาธารณะแสดงอย่างชัดเจนว่า ตนเองไม่ต้องการที่จะให้ข้อมูล

รายละเอียดหรือความคิดเห็นใด ๆ เกี่ยวกับความขัดแย้งหรือประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งต่อนักข่าว ซึ่งเป็นผู้รับสารในลำดับแรก ทำให้นักข่าวมีแนวโน้มที่จะไม่ถามคำถามเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบหรือไม่ถามเกี่ยวกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งต่อไป ซึ่งแตกต่างจากกลวิธีอื่น ๆ กล่าวคือ การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดได้นั้นเป็นการแสดงว่าตนเองไม่มีข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ซึ่งแม้ว่านักข่าวจะไม่ถามคำถามเกี่ยวกับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ แต่อาจเปิดโอกาสให้ถามคำถามเกี่ยวกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบและคาดว่าบุคคลสาธารณะจะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นนั้นต่อไปได้ ส่วนการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้บุคคลอื่นเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียดนั้นอาจทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนบุคคลสาธารณะ ถ้าบุคคลนั้น ๆ ที่บุคคลสาธารณะมอบหมายให้ตอบคำถามแทนตนเองให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลสาธารณะหรือเรื่องราวความขัดแย้งในด้านลบ ส่วนการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตนั้นอาจทำให้นักข่าวถามคำถามในประเด็นเดิมที่บุคคลสาธารณะไม่ต้องการตอบ แต่นักข่าวต้องการทราบอีกครั้งหนึ่งในอนาคต เนื่องจากบุคคลสาธารณะใช้ถ้อยคำแสดงว่า ตนเองจะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบในอนาคต และการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งเองนั้นอาจทำให้บุคคลสาธารณะเสี่ยงต่อการเสียการยอมรับหรือการสนับสนุนจากคนในสังคม เนื่องจากผู้รับสารอาจใช้ประสบการณ์ของตนเอง ทศนคติ ตลอดจนค่านิยมของสังคมของผู้รับสารแต่ละคนในการประกอบการพิจารณา บุคคลสาธารณะอาจได้รับหรือไม่ได้รับการยอมรับหรือการสนับสนุนจากคนในสังคมขึ้นกับการพิจารณาของผู้รับสารว่าจะพิจารณาบุคคลสาธารณะในด้านบวกหรือด้านลบ

4.2 การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อคุณภาพในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง นอกจากบุคคลสาธารณะจะเลือกใช้การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาและการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา เพื่อให้การสนทนาดำเนินไปอย่างราบรื่น ดำเนินไปในทิศทางเดียวกัน และบรรลุวัตถุประสงค์ในการสนทนาแล้ว ยังเลือกใช้เพื่อให้เกิดความสุภาพในภาษาอีกด้วย ซึ่งไกรซีได้กล่าวว่า ความสุภาพและหลักการความร่วมมือในการสนทนามีความเกี่ยวข้องกัน (Paul H. Grice, 1975: 47) บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อคุณภาพในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้ง ดังนี้

4.2.1 ความสุภาพในภาษาตามแนวคิดของบราวน์และเลวินสัน (Brown & Levinson)

ในการสื่อสารของบุคคลในสังคม สิ่งที่ทุกคนมีความคาดหวัง คือ ความต้องการหน้า (face want) ของตนเองจะได้รับความยกย่องจากผู้อื่น (สุจริตลักษณ์ ดีผดุง, 2549: 123) ซึ่ง “หน้า” ที่ทุกคนต้องการประกอบด้วยหน้าด้านบวก (positive face) คือ ความต้องการที่จะให้ผู้อื่นชื่นชมและยอมรับคุณสมบัติที่ผู้ใช้ภาษามี และหน้าด้านลบ (negative face) คือ ความต้องการที่จะไม่ถูกผู้อื่นรบกวนและลิดรอนสิทธิหรือทำให้เสียผลประโยชน์ (Brown & Levinson, 1987: 62) และเนื่องจากการกล่าวถ้อยคำของบุคคลอาจทำให้ผู้พูดหรือผู้ฟังเสียหน้า ซึ่งถือเป็นการกระทำคุกคามหน้า (face – threatening act - FTA) บุคคลจึงพยายามเลือกกล่าวถ้อยคำที่ทำให้การคุกคามหน้าผู้อื่นลดน้อยลง ซึ่งเป็นการกระทำการรักษาหน้า (face – saving act) (สุจริตลักษณ์ ดีผดุง, 2549: 123) การเลือกกล่าวถ้อยคำที่ทำให้การคุกคามหน้าผู้อื่นลดน้อยลงดังกล่าวเป็นการเลือกกลวิธีลดการคุกคามหน้า ซึ่งเรียกว่า กลวิธีความสุภาพ (politeness strategies) คือ วิธีการต่าง ๆ ที่ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้ในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการสื่อสารนั้นเป็นการคุกคามหน้า (กฤษดาวรรณ หงส์ลดาธรรม์ และธีรนุช โชคสุวณิช, 2551: 121, 128)

ในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะจำเป็นต้องทำตามบรรทัดฐานของการปฏิสัมพันธ์ คือ เมื่อนักข่าวถามคำถามเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ บุคคลสาธารณะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับประเด็นนั้นของนักข่าว และในการตอบคำถามของนักข่าว บุคคลสาธารณะจะเลือกใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อแสดงให้เห็นว่า ตนเองให้ความร่วมมือในการตอบคำถามกับนักข่าว และทำตามความต้องการของนักข่าวที่ไม่เพียงต้องการให้บุคคลสาธารณะตอบคำถามในประเด็นที่นักข่าวถามเท่านั้น แต่ยังต้องการให้บุคคลสาธารณะตอบคำถามในประเด็นนั้น ๆ อย่างชัดเจน ตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น และครบถ้วนตรงตามประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบอีกด้วย และเมื่อบุคคลสาธารณะต้องการที่จะแสดงความสุภาพกับนักข่าว บุคคลสาธารณะจะเลือกใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อตอบสนองความต้องการของนักข่าว โดยตอบคำถามในลักษณะที่นักข่าวต้องการทราบดังกล่าวด้วย ซึ่งเป็นการให้สิทธินักข่าวในการรับทราบข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ การให้สิทธินี้กับนักข่าวเป็นการรักษาหน้าด้านลบของนักข่าวตามแนวคิดของบราวน์และเลวินสัน

หลักการความร่วมมือในการสนทนาที่แสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะรักษาหน้าด้านลบของนักข่าว คือ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา ซึ่งจัดเป็นกลวิธีความสุภาพในรูปแบบของการใช้ถ้อยคำตรงประเด็น (on record) ที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly) แม้ว่ากลวิธีความสุภาพดังกล่าวจะเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะอย่างตรงไปตรงมา แต่การให้ข้อมูลรายละเอียดในลักษณะดังกล่าวไม่ได้ทำให้นักข่าวเสียหน้า กลับ

ตอบสนองความต้องการของนักข่าวที่ต้องการทราบเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ ซึ่งเกี่ยวกับการรักษาหน้าด้านลบของนักข่าว บุคคลสาธารณะจึงเลือกใช้กลวิธีดังกล่าวเพื่อแสดงความสุภาพกับนักข่าว เมื่อตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 74

นักข่าว: ก็ไม่ยอมไปอีก ในที่สุดวันนี้พรรคประชาธิปัตย์เลยวอร์คเอาท์เลยใช่ไหมคะ

นางสาวรังสิมา: ใช่

(นางสาวรังสิมา รอดรัศมี วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555)

การตอบคำถามของนางสาวรังสิมาว่า “ใช่” ดังกล่าวเป็นการใช้ถ้อยคำตรงประเด็น ซึ่งไม่มีการตกแต่งถ้อยคำด้วยการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ เมื่อนักข่าวถามคำถามนางสาวรังสิมาเพื่อต้องการให้นางสาวรังสิมาตอบรับหรือปฏิเสธว่า วันนี้พรรคประชาธิปัตย์เดินออกจากสภาผู้แทนราษฎรใช่หรือไม่ การตอบคำถามของนางสาวรังสิมาว่า “ใช่” เป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดตามความเป็นจริงที่ตนเองได้ประสบมา พอเหมาะกับจุดมุ่งหมายของนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวรังสิมาตอบรับหรือปฏิเสธ ซึ่งนางสาวรังสิมาได้ตอบรับ สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ในที่นี้คือ การร่วมกันเดินออกจากสภาผู้แทนราษฎรของพรรคประชาธิปัตย์ และให้ข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวอย่างชัดเจน การตอบคำถามของนางสาวรังสิมา โดยให้ข้อมูลรายละเอียดที่มีลักษณะดังกล่าวไม่ได้ทำให้นักข่าวเสียหาย และเป็นการตอบสนองความต้องการของนักข่าวที่จะรับทราบเกี่ยวกับความขัดแย้งอย่างชัดเจน ตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น และครบถ้วนตรงประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ซึ่งเป็นการให้สิทธินักข่าวในการรับทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ และเป็นการรักษาหน้าด้านลบของนักข่าว

ตัวอย่างในข้างต้นแสดงให้เห็นว่าหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา ซึ่งอยู่ในรูปแบบของการใช้ถ้อยคำตรงประเด็นที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำเป็นกลวิธีความสุภาพที่บุคคลสาธารณะใช้ในการรักษาหน้าด้านลบของนักข่าวเท่านั้น ส่วนหลักการความร่วมมือในการสนทนาในรูปแบบอื่น ๆ นั้น เมื่อบุคคลสาธารณะนำมาใช้ตอบคำถาม อาจเป็นการกระทำที่คุกคามหน้าด้านลบนักข่าวได้ กล่าวคือ การละเมิดหลักการ (Violating a maxim) ทำให้นักข่าวรับทราบข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่ตนเองต้องการไม่ครบถ้วนและไม่ชัดเจน หรือทำให้นักข่าวไม่ได้รับทราบข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ซึ่งอาจได้รับข้อมูลรายละเอียดที่น้อยกว่าหรือมากกว่าความต้องการของนักข่าว หรือได้รับข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ หรือได้รับข้อมูลรายละเอียดคลุมเครือและไม่ชัดเจนในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ส่วนการละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) ในรูปแบบของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักนั้นทำให้นักข่าวได้รับข้อมูลรายละเอียดในประเด็น

ที่ตนเองต้องการทราบไม่ชัดเจน เนื่องจากเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดกับนักข่าวโดยอ้อม นักข่าวจะต้องแปลความหมายของข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้ และอาจไม่แน่ชัดว่า ความหมายที่ตนเองแปลความนั้นจะตรงกับความหมายที่บุคคลสาธารณะต้องการให้หรือไม่ และการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out a maxim) ทำให้นักข่าวไม่ได้รับข้อมูลรายละเอียดใด ๆ เกี่ยวกับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เนื่องจากบุคคลสาธารณะแสดงให้เห็นว่า ไม่เต็มใจหรือไม่ต้องการให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวถาม การละเมิดหลักการ การละเมิดหลักแบบมีนัยในรูปแบบของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลัก และการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาจึงเป็นการลดทอนสิทธิของนักข่าวในการรับทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ ซึ่งทำให้หน้าด้านลบของนักข่าวถูกรบกวน

การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะไม่เพียงแต่จะคำนึงถึงการแสดงความรู้สึกกับนักข่าว ซึ่งเป็นบุคคลที่บุคคลสาธารณะสนทนาด้วย โดยใช้กลวิธีความรู้สึกด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาเท่านั้น บุคคลสาธารณะยังต้องคำนึงถึงการแสดงความรู้สึกกับตนเองอีกด้วย

4.2.2 ความสุภาพในภาษาตามแนวคิดของเฉิน (Rong Chen)

ในบทความเรื่อง “Self – politeness: A proposal”(2001: 87 - 106) เฉินนำแนวความคิดเกี่ยวกับ “หน้า” ของบราวน์และเลวินสันมาอธิบายเพิ่มเติม โดยมุ่งเน้นเกี่ยวกับการรักษาหน้าของตนเองไว้ว่า เมื่อผู้พูดใช้วัจนกรรมที่คุกคามหน้าตนเอง หรือหน้าของตนเองถูกคุกคามโดยวัจนกรรมของผู้อื่น ผู้พูดจะพยายามรักษาหรือฟื้นฟูหน้าตนเองด้วยการใช้ภาษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงความรู้สึกให้กับตนเอง

ในบทความของเฉิน ได้นำเสนอการใช้กลวิธีความรู้สึกเพื่อรักษาหน้าตนเองหลายกลวิธี โดยอธิบายจากการใช้ถ้อยคำของผู้พูด แต่ในงานวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยจะอธิบายการใช้กลวิธีความรู้สึกเพื่อรักษาหน้าตนเองของบุคคลสาธารณะจากการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเป็นหลัก ซึ่งทำให้พบกลวิธีความรู้สึกเพื่อรักษาหน้าตนเองของบุคคลสาธารณะคล้ายคลึงกับที่บทความของเฉินได้นำเสนอเพียงบางกลวิธีเท่านั้น และแม้ว่างานของเฉินและผู้วิจัยจะมีมุมมองของการอธิบายการใช้กลวิธีความรู้สึกเพื่อรักษาหน้าของตนเองแตกต่างกัน แต่เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกรณีความขัดแย้งกลับพบว่า ปรากฏการใช้กลวิธีความรู้สึกเพื่อรักษาหน้าตนเองทั้งด้านบวกและด้านลบ ซึ่งคล้ายคลึงกับบทความที่เฉินได้นำเสนอ ดังนั้น ผู้วิจัยจะนำแนวความคิดของเฉินเกี่ยวกับการใช้กลวิธีความรู้สึกเพื่อรักษาหน้าตนเองมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์การใช้กลวิธีความรู้สึกเพื่อรักษาหน้าตนเองของบุคคลสาธารณะ เมื่อตอบคำถามในกรณีความขัดแย้ง

การแสดงความรู้สึกพอใจให้กับตนเองของบุคคลสาธารณะนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อคำถามของนักข่าวคุกคามหน้าของบุคคลสาธารณะ บุคคลสาธารณะจะลดการคุกคามหน้าของตนเอง และพยายามฟื้นฟูหรือรักษาหน้าของตนเองด้วยการใช้กลวิธีความรู้สึกพอใจ ซึ่งปรากฏ 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตรงประเด็น (on record) ซึ่งประกอบด้วยการใช้ถ้อยคำที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly) และการใช้ถ้อยคำที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) และกลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) และแสดงกลวิธีความรู้สึกพอใจดังกล่าวด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนา โดยบุคคลสาธารณะจะใช้กลวิธีตรงประเด็นที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำในกรณีที่คำถามของนักข่าวนั้นเป็นการคุกคามหน้าบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้ตอบคำถามเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนกลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำและกลวิธีไม่ตรงประเด็นนั้น บุคคลสาธารณะจะใช้ในกรณีที่คำถามของนักข่าวเป็นการคุกคามหน้าบุคคลสาธารณะมากขึ้นตามลำดับ

บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความรู้สึกพอใจด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อรักษาหน้าตนเอง 2 ด้าน คือ หน้าด้านบวกและหน้าด้านลบ ดังนี้

(1) การรักษาหน้าด้านบวกของตนเอง

บุคคลสาธารณะรักษาหน้าด้านบวกของตนเอง เมื่อคำถามของนักข่าวทำให้บุคคลสาธารณะมีคุณสมบัติที่ไม่น่าชื่นชมบุคคลสาธารณะจึงต้องทำให้คุณสมบัติของตนเองเป็นที่น่าชื่นชมหรือยอมรับของคนในสังคม หรือรักษาหน้าด้านบวกของตนเอง โดยใช้กลวิธีความรู้สึกพอใจด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนา ได้แก่ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา การละเมิดหลักการ (Violating a maxim) การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) และการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out of maxim) ดังนี้

(1.1) การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา

ในบางครั้ง คำถามของนักข่าวอาจเป็นคำถามที่คุกคามหน้าด้านบวกของบุคคลสาธารณะ ทำให้บุคคลสาธารณะจะลดการคุกคามหน้าด้านบวกจากนักข่าวดังกล่าว โดยใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งเป็นกลวิธีความรู้สึกพอใจเชิงบวก (positive politeness) และแสดงด้วยการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา โดยแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาถามบุคคลสาธารณะให้ชัดเจนถูกต้องตามความเป็นจริงที่บุคคลสาธารณะรับทราบมา พอเหมาะกับความต้องการของนักข่าว และสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อรักษาหน้าด้านบวกของตนเอง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 75

นักข่าว: แสดงว่า เป้าหมายต่อไปคือสถานที่ราชการ

นายสุเทพ: เป้าหมายต่อไปก็คือว่า ประชาชนลุกฮือขึ้นแสดงตนไม่ยอมรับระบอบทักษิณ
ทั้งประเทศ

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

การถามคำถามของนักข่าว โดยการนำสิ่งที่นักข่าวคาดการณ์ด้วยตนเองอย่างคลาดเคลื่อนมาถามคำถามเพื่อตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนายสุเทพว่า เป้าหมายต่อไปของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. คือ การเข้ายึดสถานที่ราชการหรือไม่นั้นอาจทำให้นายสุเทพรู้สึกได้ว่า หน้าด้านบวกของตนเอง ถูกคุกคาม คือ อาจทำให้คนในสังคมเข้าใจผิดคิดว่า นายสุเทพจะสร้างความเดือดร้อนให้กับสถานที่ราชการ ซึ่งทำให้นายสุเทพมีคุณสมบัติที่น่าชื่นชม นายสุเทพจึงลดการคุกคามหน้าด้านบวกจากนักข่าวดังกล่าว โดยใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งเป็นกลวิธีความสุภาพเชิงบวก และแสดงด้วยการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ แก้ไขเป้าหมายของกลุ่มผู้ชุมนุมที่ว่า ไม่ได้จะเข้ายึดสถานที่ราชการ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเป้าหมายของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ใหม่ชัดเจน ตามความเป็นจริงที่ตนเองรับรู้มา พอเหมาะกับความมุ่งหมายของนักข่าวที่ต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าวเองกับนายสุเทพ และสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบในที่นี้คือ เป้าหมายของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ว่า เป้าหมายต่อไปของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. คือ ประชาชนแสดงตนไม่ยอมรับระบอบทักษิณทั้งประเทศ การใช้กลวิธีความสุภาพดังกล่าวของนายสุเทพทำให้นักข่าวและคนในสังคมเข้าใจนายสุเทพอย่างถูกต้อง และยอมรับหรือสนับสนุนนายสุเทพต่อไป และรักษาหน้าด้านบวกของนายสุเทพได้

(1.2) การละเมิดหลักการ (Violating a maxim)

นักข่าวคุกคามหน้าด้านบวกของบุคคลสาธารณะด้วยการถามคำถามที่ทำให้บุคคลสาธารณะเสียหน้าด้านบวก บุคคลสาธารณะจึงลดการเสียหน้าด้านบวกดังกล่าวจากนักข่าว โดยใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งเป็นกลวิธีความสุภาพเชิงบวก (positive politeness) ด้วยการละเมิดหลักหลักการ (Violating a maxim) ได้แก่ การละเมิดหลักปริมาณ และการละเมิดหลักความสัมพันธ์ ดังนี้

(1.2.1) การละเมิดหลักปริมาณ

บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าวและนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นมาอธิบายให้นักข่าวเข้าใจคุณสมบัติของบุคคลสาธารณะอย่างการเจาะจงชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 76

นักข่าว: วันนี้คุณถวิลบอกว่ารัฐบาลพยายามจะยื้อเวลาให้ยาวออกไปนะคะ

นางสาวยิ่งลักษณ์: **อ้อไม่หรอกค่ะ เพราะว่าบางอย่างมันก็จะมีในรายละเอียดอยู่อะนะคะ แล้ววันนี้เองก็ต้องศึกษาในเรื่องของกิจการ เออ เออ ยุบสภาด้วยว่าขั้นตอนต่าง ๆ จะทำอะไร ยังไง ก็คงขอให้ ทางเจ้าหน้าที่เค้าได้หารือกันก่อนนะคะ ค่ะ**

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร วันที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2556)

คำถามของนักข่าวที่ต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าวเองกับนางสาวยิ่งลักษณ์ว่า นายถวิลกล่าวว่า รัฐบาลพยายามจะยื้อเวลาในการคืนตำแหน่งของนายถวิลให้มีระยะเวลาที่ยาวออกไปนั้นเป็นคำถามคุกคามหน้าด้านบวกของนางสาวยิ่งลักษณ์ คือ ทำให้นางสาวยิ่งลักษณ์มีคุณสมบัติที่น่าชื่นชมจากการเป็นบุคคลที่ใจดีระยะเวลาการคืนตำแหน่งของนายถวิลยาวนานออกไป หรือไม่ให้กระบวนการในการคืนตำแหน่งของนายถวิลสิ้นสุดง่าย ๆ ตามคำสั่งศาล นางสาวยิ่งลักษณ์จึงลดการคุกคามหน้าด้านบวกดังกล่าวจากนักข่าว โดยใช้การละเมิดหลักปริมาณ เพื่อรักษาหน้าด้านบวกของตนเอง กล่าวคือ นอกจากนางสาวยิ่งลักษณ์จะแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาถามเกี่ยวกับคุณสมบัติของนางสาวยิ่งลักษณ์ด้วยการปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าวแล้วว่า “อ้อไม่หรอกค่ะ” ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดพอเหมาะกับจุดมุ่งหมายของนักข่าวแล้ว นางสาวยิ่งลักษณ์ยังให้ข้อมูลรายละเอียดที่นอกเหนือจากจุดมุ่งหมายของนักข่าว ซึ่งเป็นการบอกสาเหตุของการปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าวในข้างต้นว่า เนื่องจากมีรายละเอียดที่ต้องพิจารณามากมาย และตอนนี้เจ้าหน้าที่ก็ต้องศึกษาเกี่ยวกับขั้นตอนของการยุบสภาผู้แทนราษฎรด้วย การให้ข้อมูลรายละเอียดที่มากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าวดังกล่าวเสริมให้ข้อมูลรายละเอียดที่นางสาวยิ่งลักษณ์แก้ไขเกี่ยวกับคุณสมบัติของตนเองมีความกระจ่างชัดเจนน่าพอใจยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้นักข่าวและคนในสังคมเข้าใจคุณสมบัติของนางสาวยิ่งลักษณ์ได้อย่างถูกต้องและชัดเจนมากยิ่งขึ้น และยังคงได้รับการชื่นชมยอมรับจากคนในสังคมต่อไป

(1.2.2) การละเมิดหลักความสัมพันธ์

การละเมิดหลักความสัมพันธ์ของบุคคลสาธารณะเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้นักข่าวรับทราบ ซึ่งข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 77

นักข่าว: อย่างล่าสุด ศอธส. เค้าแถลงว่า ในส่วนของการตั้งสภาประชาชนเนี่ยะ ในส่วนของรัฐบาลที่แถลง บอกว่า มันผิดกฎหมาย แล้วก็ไม่สามารถทำได้

นายเอกนัฏ: **นี่คือสิ่งที่ผมพยายามบอกว่า ทางฝ่ายของรัฐบาลและก๊อปปี้ของระบอบทักษิณพยายามที่จะทำให้ประชาชนสับสน ในการยกข้อถกเถียงในเชิงวิชาการขึ้นมา นะครับ ว่า**

อ้างข้อกฎหมาย แต่จริง ๆ แล้วที่อ้างข้อกฎหมายขึ้นมาก็เพื่อที่จะรักษาอำนาจของตัวเองเอาไว้ นะครับ

(นายเอกนัฏ พร้อมพันธุ์ วันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2556)

นายเอกนัฏถูกคุกคามหน้าด้านบวกจากการถามคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นายเอกนัฏ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการแถลงการณ์ของ ศอ.รส. ว่า การตั้งสภาประชาชนที่ฝ่ายของนายเอกนัฏ เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และไม่สามารถทำได้ คำถามดังกล่าวทำให้นายเอกนัฏมีคุณสมบัติที่ไม่ น่าชื่นชมจากการเป็นบุคคลที่กระทำผิดกฎหมาย และนำเสนอแนวทางที่ไม่สามารถนำมาปฏิบัติได้จริง นายเอกนัฏจึงใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ เพื่อลดการคุกคามหน้าด้านบวกจากนักข่าว โดยให้ ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นายเอกนัฏต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับการกระทำของฝ่ายนางสาว ยิ่งลักษณ์ว่า รัฐบาลพยายามที่จะทำให้ประชาชนสับสนด้วยการยกข้อถกเถียงในเชิงวิชาการ และอ้าง กฎหมายเพื่อจะรักษาอำนาจของตัวเองเอาไว้ ซึ่งเป็นข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ นักข่าวต้องการทราบเกี่ยวกับการที่ ศอ.รส. แถลงว่า การตั้งสภาประชาชนที่ฝ่ายของนายเอกนัฏเป็น การกระทำที่ผิดกฎหมาย และไม่สามารถทำได้ กลวิธีความสุภาพที่นายเอกนัฏใช้ดังกล่าวทำให้นาย เอกนัฏรักษาหน้าของตนเองได้

การใช้กลวิธีตรงประเด็น (on record) ที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งเป็นกลวิธี ความสุภาพเชิงบวก (positive politeness) และแสดงด้วยการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือใน การสนทนา และการละเมิดหลักการดังกล่าวนั้นสอดคล้องกับกลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าตนเอง ของเจิน คือ การอธิบาย (Justify) กล่าวคือ บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุภาพที่แสดงด้วยหลักการ ความร่วมมือในการสนทนาดังกล่าวในการอธิบายหรือชี้แจงว่า ข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาถาม คำถามเกี่ยวกับคุณสมบัติที่ไม่น่าชื่นชมของบุคคลสาธารณะ ซึ่งได้รับมาจากการคาดการณ์ของนักข่าว เอง หรือได้รับมาจากการกล่าวอ้างของคู่กรณีเป็นข้อมูลรายละเอียดที่คลาดเคลื่อนหรือผิด และให้ ข้อมูลรายละเอียดใหม่เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นเพื่อให้เข้าใจคุณสมบัติของบุคคลสาธารณะ อย่างถูกต้องว่า ไม่ได้มีคุณสมบัติที่ไม่น่าชื่นชมดังเช่นข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาถามคำถาม ซึ่ง เป็นการลดการคุกคามหน้าด้านบวกของบุคคลสาธารณะ

(1.3) การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim)

เมื่อบุคคลสาธารณะถูกคุกคามหน้าด้านบวกจากการถามคำถามของนักข่าว บุคคลสาธารณะ จะแสดงความสุภาพกับตนเอง โดยใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) และแสดงด้วยการละเมิด หลักแบบมีนัย ซึ่งเป็นการพูดอ้อม โดยบ่งบอกเป็นนัยมากกว่าการพูดตรง ทำให้นักข่าวสงสัย การเสียน้ำด้านบวกจากการถามคำถามของนักข่าว และรักษาหน้าด้านบวกของตนเองได้ การละเมิด หลักแบบมีนัยที่บุคคลสาธารณะใช้ คือ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการ ได้แก่

การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ หลักปริมาณหลักความสัมพันธ์ และหลักวิธีการ ดังนี้

(1.3.1) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ

การใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพของบุคคลสาธารณะเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะทราบว่าเป็นความจริงในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนาซึ่งการให้ความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนาแสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะไม่ได้มีคุณสมบัติที่น่าชื่นชมตามข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาถามคำถาม ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 78

นักข่าว: คำบอกว่าเราไม่ใช่สุภาพบุรุษอะไรอย่างเงี้ย คำบอก ไม่ใช่สุภาพบุรุษจุฑาเทพ คำให้สัมภาษณ์

นายภรณ์ยู: **อา จัน ชายก็จะบอกว่า คือผม บอกว่า ผมชายภักธก็ถามว่า ชายภักธไม่ใช่สุภาพบุรุษตรงไหน**

(นายภรณ์ยู โรงแจนวุฒิชัยธรรม วันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นักข่าวถามคำถามที่ต้องการให้นายภรณ์ยูแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นที่นางสาวอมลวรรณกล่าวว่า นายภรณ์ยูไม่ใช่สุภาพบุรุษ คำถามดังกล่าวเป็นคำถามที่คุกคามหน้าด้านบวกของนายภรณ์ยู โดยทำให้นายภรณ์ยูมีคุณสมบัติที่น่าชื่นชม และเสียงที่จะทำให้นายภรณ์ยูเสียหน้าด้านบวกของตนเอง นายภรณ์ยูจึงใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ คือ นายภรณ์ยูทราบว่าตนเองให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่เป็นความจริงกับนักข่าว โดยใช้ถ้อยคำว่า “ชายก็จะบอกว่า” และ “ผมชายภักธก็ถามว่า” ซึ่งเป็นการให้ความหมายไม่ตรงตามถ้อยคำ คือ นายภรณ์ยูไม่มีเจตนาจะใช้คำว่า “ชาย” และ “ชายภักธ” แทนตนเอง แต่มีเจตนาล้อเลียนคำพูดของนางสาวอมลวรรณที่นำการกระทำของนายภรณ์ยูไปเปรียบเทียบกับตัวละครในเรื่องสุภาพบุรุษจุฑาเทพ ซึ่งมีความเป็นสุภาพบุรุษ และใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical question) ซึ่งละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการถาม (sincerity condition) โดยนายภรณ์ยูไม่ได้มีเจตนาที่จะถามคำถามให้นักข่าวระบุว่า นายภรณ์ยูไม่ใช่สุภาพบุรุษตรงไหน แต่นายภรณ์ยูมีเจตนาปฏิเสธคำกล่าวของนางสาวอมลวรรณที่กล่าวหาว่า นายภรณ์ยูไม่ใช่สุภาพบุรุษ นายภรณ์ยูให้ความหมายไม่ตรงตามถ้อยคำและใช้คำถามวาทศิลป์เพื่อให้ความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจมีนัยยะว่า แม้วานายภรณ์ยูจะไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษดังเช่นตัวละครในเรื่องสุภาพบุรุษจุฑาเทพก็ตาม แต่นายภรณ์ยูก็เป็นสุภาพบุรุษ และไม่ได้เป็นอย่างที่นางสาวอมลวรรณได้กล่าวไว้ การให้ความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นายภรณ์ยูไม่ได้มีคุณสมบัติที่น่าชื่นชมตามข้อมูลรายละเอียดที่

นักข่าวนำมาถามคำถาม ทำให้นายภรณ์ยูสามารถเลี่ยงการเสียน้ำด้านบวกของตนเอง และรักษาหน้าด้านบวกของตนเองได้

(1.3.2) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ

บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าวในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนา จะแสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะไม่ได้มีคุณสมบัติไม่น่าชื่นชมดังเช่นข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาถามคำถาม ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 79

นักข่าว: เริ่ม ที่ แอนนี่ก่อนที่เค้าออกมาได้ว่า ก็ฟิล์มทำผิดสัญญาก่อน

นายรัฐภูมิ: โห

(นายรัฐภูมิ โตคงทรัพย์ วันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2555)

คำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นายรัฐภูมิแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำกล่าวของนางแอนนี่ที่ตอบได้ว่านายรัฐภูมิทำผิดสัญญาก่อน นางแอนนี่จึงออกมาให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับความขัดแย้งนั้น เป็นคำถามที่คุกคามหน้าด้านบวกของนายรัฐภูมิ คือ แสดงให้เห็นว่า นายรัฐภูมิมีคุณสมบัติไม่น่าชื่นชมจากการเป็นบุคคลที่ทำผิดสัญญากับนางสาวแอนนี่ก่อน นายรัฐภูมิเลี่ยงการเสียน้ำด้านบวกจากการตอบคำถามของตนเอง โดยใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ คือ นายรัฐภูมิแสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าว โดยให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าวว่า “โห” ซึ่งไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่หรือเพิ่มเติมในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซบงเป็นนัย และอาจตีความหมายได้ว่า นายรัฐภูมิรู้สึกประหลาดใจ ตกใจ หรือไม่พอใจกับข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งที่นางแอนนี่ได้ให้กับนักข่าว และมีแนวโน้มว่า ข้อมูลรายละเอียดที่นางแอนนี่ให้นักข่าวนั้นจะเป็นข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ถูกต้อง นายรัฐภูมิจึงรู้สึกประหลาดใจ ตกใจ หรือไม่พอใจกับการให้ข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวของนางแอนนี่ การให้ความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนาของนายรัฐภูมิดังกล่าวที่แสดงให้เห็นว่า นายรัฐภูมิไม่ได้มีคุณสมบัติไม่น่าชื่นชมตามข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาถามคำถามนั้นทำให้นายรัฐภูมิรักษาหน้าด้านบวกของตนเองได้

(1.3.3) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์

การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ปรากฏลักษณะการใช้ คือ ให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้นักข่าวรับทราบ แต่ข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนายกับ

นักข่าว การให้ความหมายซึบงเป็นนัยในการสนทนาดังกล่าวจะแสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะไม่ได้มีคุณสมบัติที่น่าชื่นชมดังที่นักข่าวได้นำเสนอข้อมูลรายละเอียดในคำถาม ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 80

นักข่าว: ขณะนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจเองน่าจะกำลังดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะดำเนินคดีกับท่านในข้อหาบุกรุกสถานที่ราชการตรงนี้ค่ะ

นายสุเทพ: (1) ตำรวจทำตามคำสั่งใคร (2) ถ้าทำตามคำสั่งของรัฐบาล รัฐบาลนี้เป็นโมฆะ เป็นรัฐบาลที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ถ้าตำรวจเอาคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย มาปฏิบัติต่อประชาชน ประชาชนก็จะจัดการกับตำรวจ

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

ประเด็นที่นักข่าวนำมาถามคำถามให้นายสุเทพแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะดำเนินคดีกับนายสุเทพในข้อหาบุกรุกสถานที่ราชการนั้น เป็นคำถามที่ทำให้นายสุเทพเสียหน้าด้านบวก โดยมีคุณสมบัติที่ไม่เหมาะสมจากการเป็นบุคคลที่ถูกดำเนินคดีทางกฎหมาย นายสุเทพเลี่ยงการเสียหน้าด้านบวกของตนเอง โดยใช้การละเมิดหลักการแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ คือ นายสุเทพกล่าวตอบคำถาม โดยให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นายสุเทพต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับการทำตามคำสั่งและการบังคับใช้คำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายกับประชาชนของตำรวจ ซึ่งข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ว่า ถ้าตำรวจทำตามคำสั่งรัฐบาล รัฐบาลนี้เป็นโมฆะ เป็นรัฐบาลที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ถ้าเอาคำสั่งไม่ชอบด้วยกฎหมายมาปฏิบัติต่อประชาชน ประชาชนจะจัดการกับตำรวจ เพื่อให้ความหมายซึบงเป็นนัยในการสนทนา และอาจมีนัยยะว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถดำเนินคดีกับนายสุเทพในข้อหาบุกรุกสถานที่ราชการได้ เนื่องจากคำสั่งของรัฐบาลไม่มีผลบังคับใช้ใด ๆ ทางกฎหมาย ตำรวจจึงไม่มีสิทธินำคำสั่งที่ไม่มีผลบังคับใช้ทางกฎหมายมาบังคับใช้กับนายสุเทพ และนายสุเทพจะไม่ถูกดำเนินคดีทางกฎหมาย การให้ความหมายซึบงเป็นนัยในการสนทนาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นายสุเทพไม่ได้มีคุณสมบัติที่น่าชื่นชมตามที่นักข่าวนำเสนอข้อมูลรายละเอียดในคำถาม ซึ่งทำให้นายสุเทพสามารถรักษาหน้าด้านบวกของตนเองได้

(1.3.4) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ

บุคคลสาธารณะจะให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบอย่างคลุมเครือและไม่ชัดเจน เพื่อให้ความหมายซึบงเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งการให้ความหมายซึบงเป็นนัยในการสนทนาของบุคคลสาธารณะจะเป็นการแสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะไม่ได้มีคุณสมบัติที่น่าชื่นชมตามที่นักข่าวได้นำเสนอในคำถาม ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 81

นักข่าว: เค้าบอกว่า เราไม่ได้ไหว้พ่อเค้าเวลาอยู่กอง

นางสาวพนทิพย์: (1) เอาเป็นว่าหนูรู้สึกว้าสัมมาคารวะสำหรับหนูเป็นสิ่งที่ สำคัญที่สุดอะคะ ด้วยอายุของหนูมันค่อนข้างที่จะเด็ก สำหรับ อยู่ในวนวงการบันเทิง (2) เพราะฉะนั้นหนูไหว้ทุก ๆ คน อยู่แล้วอะคะ

(นางสาวพนทิพย์ วัชรตระกูล วันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2556)

นางสาวพนทิพย์ถูกคุกคามหน้าด้านบวกด้วยคำถามของนักข่าวที่ต้องการตรวจสอบ สมมติฐานของนักข่าวเองกับนางสาวพนทิพย์ว่า นางสาวนิตากล่าวว่า นางสาวพนทิพย์ไม่ได้ไหว้บิดา ของนางสาวนิตา เมื่อนางสาวพนทิพย์มาทำงานที่กองถ่าย ซึ่งคำถามดังกล่าวทำให้นางสาวพนทิพย์ กลายเป็นบุคคลที่ไม่น่าชื่นชมจากการไม่มีสัมมาคารวะกับผู้ใหญ่ นางสาวพนทิพย์จึงเสี่ยงการเสียหาย ด้านบวกของตนเอง โดยใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการในถ้อยคำที่ (2) คือ ให้ข้อมูลรายละเอียดไม่ชัดเจนว่า “ทุกคน” ที่นางสาวพนทิพย์กล่าวถึงนั้นรวมถึงบิดาของนางสาว นิตาด้วยหรือไม่ เพื่อให้ความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า นางสาว พนทิพย์ไหว้ทุก ๆ คน รวมทั้งบิดาของนางสาวนิตาด้วย การให้ความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนา ดังกล่าวของนางสาวพนทิพย์เป็นการแสดงว่า นางสาวพนทิพย์ไม่ได้มีคุณสมบัติที่ไม่น่าชื่นชมดังข้อมูล รายละเอียดที่นักข่าวนำมาถามคำถาม ซึ่งทำให้นางสาวพนทิพย์สามารถรักษาหน้าด้านบวกของตนเอง ได้

กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) ที่แสดงด้วยการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จาก หลักดังกล่าวสอดคล้องกับกลวิธีไม่ตรงประเด็นของฉิน กล่าวคือ บุคคลสาธารณะจะใช้กลวิธีความ สุภาพที่แสดงด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาดังกล่าวในการบ่งบอกเป็นนัยมากกว่าการพูด ตรง โดยให้ความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนาจบกับนักข่าว ทำใ้บุคคลสาธารณะสามารถเสี่ยงการ เสียหายด้านบวกของตนเองจากข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาถามคำถาม ซึ่งเกี่ยวกับคุณสมบัติที่ ไม่น่าชื่นชมของบุคคลสาธารณะ และรักษาหน้าด้านบวกของตนเองไว้ได้

(1.4) การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out of maxim)

นักข่าวถามคำถามที่เป็นการคุกคามหน้าด้านบวกของบุคคลสาธารณะ คือ ทำให้บุคคล สาธารณะมีคุณสมบัติที่ไม่น่าชื่นชม บุคคลสาธารณะจะใช้กลวิธีตรงประเด็น (on record) ที่มีการ ตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งเป็นกลวิธีความสุภาพเชิงบวก (positive politeness) ด้วยการ เลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา เพื่อลดการคุกคามหน้าด้านบวกจากนักข่าว และรักษาหน้า ด้านบวกของตนเอง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 82

นักข่าว: จริง ๆ มันมีข่าวออกมาแบบนี้ว่า เจ้าถอนตัวเลยแบบจบไม่สวยก็เลยร่วมงานกันไม่ได้

นางสาวซัชฎาภรณ์: อันนี้ตายก็ไม่ทราบ ว่าเพราะอะไรเหตุผล เพราะว่า เพิ่งทราบเท่านั้นจริง ๆ แล้วก็ไม่ได้รู้รายละเอียดเบื้องต้นเลยว่า เป็นเพราะอะไร ทำไมอะนะคะไม่ได้มีการพูดกันก็เลยแบบตอบ ตอบไม่ได้ อืม

(นางสาวซัชฎาภรณ์ ธนันทา วันที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555)

คำถามของนักข่าวในประเด็นที่ต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าวเองกับนางสาวซัชฎาภรณ์ว่า มีข่าวออกมาว่า นายธนาถอนตัวจากละครเรื่องนี้นางสาวซัชฎาภรณ์เล่น เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างนางสาวซัชฎาภรณ์และนายธนาถอนไม่ดี ทำให้ทั้งสองคนร่วมงานกันไม่ได้หรือไม่ นั้นเป็นคำถามที่คุกคามหน้าด้านบวกของนางสาวซัชฎาภรณ์ คือ แสดงให้เห็นว่า เรื่องราวความขัดแย้งส่วนตัวของนางสาวซัชฎาภรณ์ทำให้บุคคลอื่นเดือดร้อน นางสาวซัชฎาภรณ์ลดการคุกคามหน้าด้านบวกจากคำถามของนักข่าวดังกล่าว โดยการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา ซึ่งปรากฏใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดได้ว่า ตนเองไม่ทราบสาเหตุที่นายธนาถอนตัวออกจากละคร ไม่ทราบรายละเอียดเบื้องต้นที่นายธนาถอนตัวจากละคร ตนเองทราบข้อมูลรายละเอียดเท่าที่บอกกับนักข่าว ตนเองไม่ได้พูดคุยกับนายธนา ถอนนั้น จึงให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นดังกล่าวไม่ได้ กลวิธีที่นางสาวซัชฎาภรณ์ใช้ดังกล่าวทำให้นางสาวซัชฎาภรณ์รักษาหน้าด้านบวกของตนเองได้

(2) การรักษาหน้าด้านลบของตนเอง

คำถามของนักข่าวส่วนใหญ่เป็นคำถามที่ต้องการรู้เรื่องราวส่วนตัวของบุคคลสาธารณะ ทำให้นักบุคคลสาธารณะสาธารณะต้องเปิดเผยความเป็นส่วนตัว และทำให้เสียความเป็นส่วนตัวไป บุคคลสาธารณะจึงต้องปกป้องความเป็นส่วนตัวของตนเอง หรือรักษาหน้าด้านลบของตนเอง โดยใช้กลวิธีความสุภาพด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนา ได้แก่ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา การละเมิดหลักการ (Violating a maxim) การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) และการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out of maxim) ดังนี้

(2.1) การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา

ประเด็นคำถามบางประเด็นของนักข่าวทำให้นักบุคคลสาธารณะรู้สึกได้ว่า ตนเองถูกคุกคามหน้าด้านลบเพียงเล็กน้อยเท่านั้น บุคคลสาธารณะจะใช้กลวิธีตรงประเด็น (on record) ที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly) และแสดงด้วยการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา โดยกล่าวตอบคำถามของนักข่าวอย่างชัดเจน ตรงตามความเป็นจริงที่บุคคลสาธารณะรับรู้มา และครบถ้วนตรงประเด็น เพื่อรักษาหน้าด้านลบของตนเอง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 83

นักข่าว: ยังมีการติดต่อพูดคุยกันไหมคะ

นางสาวซัชฎาภรณ์: **ไม่มีค่ะ**

(นางสาวซัชฎาภรณ์ ธนันทา วันที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555)

นักข่าวถามคำถามที่ต้องการให้นางสาวซัชฎาภรณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวซัชฎาภรณ์และนายธนายังมีการติดต่อพูดคุยกันหรือไม่ คำถามดังกล่าวของนักข่าวเป็นคำถามที่อาจทำให้นางสาวซัชฎาภรณ์รู้สึกว่าการกล่าวถึงคุณความหน้าด้านลบของนางสาวซัชฎาภรณ์เพียงเล็กน้อย คือคำถามของนักข่าวทำให้นางสาวซัชฎาภรณ์เปิดเผยเรื่องการติดต่อของนางสาวซัชฎาภรณ์กับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งทำให้นางสาวซัชฎาภรณ์เสียความเป็นส่วนตัวเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นางสาวซัชฎาภรณ์จึงกล่าวตอบคำถาม โดยใช้การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาว่า “ไม่มีค่ะ” ซึ่งชัดเจนตรงตามความจริงที่นางสาวซัชฎาภรณ์ได้กระทำ ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายของนักข่าว และตรงประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อรักษาหน้าด้านลบของตนเอง

กลวิธีตรงประเด็น (on record) ที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly) และแสดงด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาดังกล่าวสอดคล้องกับกลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านตนเองของเจิน คือ กลวิธีที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly) กล่าวคือ บุคคลสาธารณะจะใช้กลวิธีความสุภาพในลักษณะดังกล่าวตอบคำถาม เมื่อประเมินแล้วว่า ข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้นักข่าวทำให้เสียหน้าด้านลบของตนเองเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

(2.2) การละเมิดหลักการ (Violating a maxim)

เมื่อบุคคลสาธารณะรู้สึกว่า ตนเองถูกคุกคามหน้าด้านลบเพิ่มมากขึ้นด้วยการถามคำถามของนักข่าวและบุคคลสาธารณะอาจพิจารณาแล้วว่า ตนเองยังสามารถให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบได้บ้าง บุคคลสาธารณะจึงใช้กลวิธีตรงไปตรงมา (on record) ที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งเป็นกลวิธีความสุภาพเชิงลบ (negative politeness) ด้วยการละเมิดหลักการ ได้แก่ การละเมิดหลักปริมาณ การละเมิดหลักความสัมพันธ์ และการละเมิดหลักวิธีการ เพื่อลดการคุกคามหน้าด้านลบจากนักข่าว และรักษาหน้าด้านลบของตนเอง ดังนี้

(2.2.1) การละเมิดหลักปริมาณ

บุคคลสาธารณะจะให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าวในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 84

นักข่าว: แล้วอย่างนี้ ในการที่ยังเป็นโพร้มดกันอยู่ จะมีผลกระทบจะมีการทำงานไม่แอปปี้กันใหม่ ทำงานด้วยกันได้ไหม

นางสาวศกสรณ์: มันต้องทำตอนนี้จำเป็นต้องทำคะเพราะว่าจะมีคอนเสิร์ตใหญ่ วันที่ 13 ตุลาคมคะ ทุกวันนี้ก็ต้องเจอและซ้อมกันอยู่คะ

(นางสาวศกสรณ์ วรอุไร วันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2555)

คำถามแรกของนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวศกสรณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างนางสาวศกสรณ์กับนางสาวณภัทรจะมีผลกระทบให้ทำงานไม่มีความสุขกันหรือไม่ นั้นอาจทำให้นางสาวศกสรณ์รู้สึก ว่า ตนเองกำลังถูกคุกคามหน้าด้านลบ คือ นักข่าวทำให้นางสาวศกสรณ์เปิดเผยความคิดหรือความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ของนางสาวศกสรณ์ ซึ่งเป็นการรบกวนความเป็นส่วนตัวของนางสาวศกสรณ์ นางสาวศกสรณ์จึงลดการคุกคามหน้าด้านลบจากนักข่าว โดยการละเมิดหลักปริมาณ เพื่อให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว ในที่นี้คือ นางสาวศกสรณ์ตอบคำถามที่สองที่นักข่าวต้องการให้นางสาวศกสรณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่านางสาวศกสรณ์และนางสาวณภัทรสามารถทำงานด้วยกันได้หรือไม่เท่านั้นว่า ตอนนี้นางสาวศกสรณ์จำเป็นต้องทำงานร่วมกับนางสาวณภัทร เนื่องจากมีคอนเสิร์ตใหญ่วันที่ 13 ตุลาคม ทุกวันก็ต้องพบและซ้อมคอนเสิร์ตด้วยกัน การตอบคำถามที่สองและไม่ตอบคำถามแรกของนางสาวศกสรณ์ดังกล่าวทำให้นักข่าวไม่ทราบประเด็นเกี่ยวกับความคิดหรือความรู้สึกของนางสาวศกสรณ์เมื่อทำงานกับนางสาวณภัทร ซึ่งทำให้นางสาวศกสรณ์สามารถรักษาความเป็นส่วนตัวและหน้าด้านลบของตนเองไว้ได้

(2.2.2) การละเมิดหลักความสัมพันธ์

บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้นักข่าวรับทราบ ซึ่งไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 85

นักข่าว: จะใกล้เกลี่ยเมื่อไหร่ ยังไงครับ

นางสาวน้ำทิพย์: อย่างที่บอกนะคะว่า พนักงานบัญชีคนปัจจุบันที่เขาส่งมาเนี่ยะ มันไม่ใช่พนักงานบัญชีที่ทำโยบิตั้งแต่แรก คนนั้นคือเขาไม่ได้ทำแล้ว เพราะฉะนั้นเนี่ยะการที่ปีจะเข้าไปเซ็นเลขมันไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่ใช่วันนึงแล้วจะเซ็น มันคือการต้องตรวจทานทุก ๆ อย่างตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงปัจจุบัน เพราะฉะนั้นทุกอย่างมันใช้เวลา ตัวเลขมันเยอะนะคะ

(นางสาวน้ำทิพย์ จงรัชตวิบูลย์ วันที่ 17 ตุลาคม พ.ศ. 2557)

คำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวน้ำทิพย์ระบุเวลาที่นางสาวน้ำทิพย์จะใกล้เกลี่ยกับนางสาวศกสรณ์ และต้องการให้นางสาวน้ำทิพย์อธิบายวิธีการใกล้เกลี่ยของตนเองนั้นเป็นการคุกคาม

หน้าด้านลบของนางสาวน้ำทิพย์ คือ อาจทำให้นางสาวน้ำทิพย์รู้สึกเสียสิทธิความเป็นส่วนตัวจากการเปิดเผยช่วงเวลาการใกล้เกลี่ยและวิธีการใกล้เกลี่ยของตนเอง นางสาวน้ำทิพย์จึงใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ เพื่อลดการคุกคามหน้าด้านลบจากนักข่าว โดยไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดที่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวน้ำทิพย์ต้องการให้นักข่าวทราบเกี่ยวกับการเซ็นเอกสารรับทราบบัญชีของบริษัทว่า การจะเซ็นเอกสารของบริษัทไม่ใช่เรื่องง่าย และต้องใช้เวลา เนื่องจากพนักงานที่ทำบัญชีของบริษัทมาตั้งแต่ต้นไม่ใช่พนักงานคนปัจจุบัน ดังนั้น ตนเองต้องตรวจทานทุกอย่างตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากตัวเลขทางบัญชีมีอยู่เป็นจำนวนมาก การให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบดังกล่าวทำให้นักข่าวไม่ทราบช่วงเวลาการใกล้เกลี่ยและวิธีใกล้เกลี่ยปัญหาของนางสาวน้ำทิพย์ ซึ่งนางสาวทิพย์สามารถรักษาสิทธิความเป็นส่วนตัวของตนเอง และรักษาหน้าด้านลบของตนเองได้

(2.2.3) การละเมิดหลักวิธีการ

การละเมิดหลักวิธีการเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่คลุมเครือและไม่ชัดเจนในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 86

นักข่าว: ฟรังก์นี่เราจะมีการยกระดับอีกหนึ่งขั้นหรือเปล่า

นายสุเทพ: (1) นี่ยกแล้ว (2) แล้วฟรังก์นี่ก็ปฏิบัติการต่อไป

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

ประเด็นคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นายสุเทพตอบรับหรือปฏิเสธว่า ฟรังก์นี้นายสุเทพจะมีการยกระดับการชุมนุมอีกขั้นหรือไม่นั้นอาจทำให้นายสุเทพรู้สึกว่าการคุกคามหน้าด้านลบของนายสุเทพ คือ คุกคามสิทธิความเป็นส่วนตัวของนายสุเทพ โดยให้นายสุเทพเปิดเผยแผนการชุมนุมของฝ่ายตนเอง ซึ่งอาจทำให้นายสุเทพเสียผลประโยชน์ได้ นายสุเทพจึงลดการเสียหน้าด้านลบของตนเอง โดยใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบด้วยการละเมิดหลักวิธีการ คือ ให้ข้อมูลรายละเอียดอย่างคลุมเครือในถ้อยคำที่ (2) ว่า “แล้วฟรังก์นี่ก็ปฏิบัติการต่อไป” ซึ่งไม่แน่ชัดว่า นายสุเทพจะทำอะไรต่อไปจากนี้ และถ้อยคำนี้หมายถึงการยกระดับการชุมนุมด้วยหรือไม่ ซึ่งการตอบคำถามดังกล่าวทำให้นักข่าวไม่ทราบแน่ชัดเกี่ยวกับแผนการชุมนุมของนายสุเทพ และทำให้นายสุเทพสามารถรักษาความเป็นส่วนตัว และผลประโยชน์ของฝ่ายตนเอง ซึ่งเป็นการรักษาหน้าด้านลบของตนเองได้

(2.3) การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim)

เมื่อบุคคลสาธารณะรู้สึกว่าการถูกคุกคามหน้าด้านลบจากคำถามของนักข่าวเป็นอย่างมาก และพิจารณาแล้วว่า ไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบอย่างตรงไปตรงมาได้ บุคคลสาธารณะจะใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) ด้วยการละเมิดหลักแบบมีนัย ซึ่งเป็นการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการ ได้แก่ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดย

ใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ ปริมาณ ความสัมพันธ์ และวิธีการ เพื่อเลี่ยงการเสียหายด้านลบ และรักษาหน้าด้านลบของตนเอง ดังนี้

(2.3.1) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ

การละเมิดหลักแบบมีนัยดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะทราบว่าเป็นความจริง เพื่อให้ความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งการให้ความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนาแสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดที่ทำให้ตนเองเสียความเป็นส่วนตัวกับนักข่าวซึ่งทำให้บุคคลสาธารณะยังคงรักษาหน้าด้านลบของตนเองได้ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 87

นักข่าว: เพราะว่าคุณจากการเดินทางก็ต่อเนื่องจากงานศพท่านอภิวัฒน์ที่มีมวลชนไปงานศพ
พลเอกประยุทธ์: **อิม เฮอร์อิจะ**

(พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา วันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2557)

พลเอกประยุทธ์รู้สึกว่าคุณคำถามที่นักข่าวต้องการให้พลเอกประยุทธ์แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นที่อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทยและนางสาวยิ่งลักษณ์เดินทางไปต่างประเทศพร้อมกัน และคาดว่าจะไปพบนายทักษิณเพื่อวางแผนทำอะไรบางอย่าง เพราะการเดินทางของคุณเหล่านั้นเกิดขึ้นต่อจากงานศพของนายอภิวัฒน์ที่คุณเหล่านั้นไปร่วมงานนั้น คุณคามหน้าด้านลบของพลเอกประยุทธ์อย่างมาก คือ รบกวนความเป็นส่วนตัวของพลเอกประยุทธ์ในการเปิดเผยความคิดเห็นของตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง พลเอกประยุทธ์จึงเลี่ยงการเสียความเป็นส่วนตัว โดยละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ คือ พลเอกประยุทธ์ใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical question) ซึ่งละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการถาม (sincerity condition) โดยไม่ได้มีเจตนาถามคำถามนั้นให้นักข่าวตอบคำถาม แต่มีเจตนาบอกกล่าว โดยให้ความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า ตนเองไม่ต้องการแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ

การให้ความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนาดังกล่าวของพลเอกประยุทธ์แสดงให้เห็นว่า พลเอกประยุทธ์ไม่ได้แสดงความคิดเห็นใด ๆ เกี่ยวกับการกระทำของอดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทยและนางสาวยิ่งลักษณ์ ดังนั้น แม้ว่านักข่าวจะทราบหรือไม่ทราบความหมายซบงเป็นนัยในการสนทนาที่พลเอกประยุทธ์ให้ นักข่าวก็ยังคงไม่ทราบข้อมูลรายละเอียดที่อาจทำให้พลเอกประยุทธ์เสียหายด้านลบ ซึ่งทำให้พลเอกประยุทธ์ปกป้องความเป็นส่วนตัว และรักษาหน้าด้านลบของตนเองได้

(2.3.2) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลัก

ความสัมพันธ์

การละเมิดหลักแบบมีนัยในลักษณะดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้นักข่าวทราบ ซึ่งไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซ้บ่งเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งการให้ความหมายซ้บ่งเป็นนัยในการสนทนาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าบุคคลสาธารณะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดที่ทำให้ตนเองเสียความเป็นส่วนตัวกับนักข่าว ซึ่งทำให้บุคคลสาธารณะเสี่ยงการเสียหายด้านลบและรักษาหน้าด้านลบของตนเองได้ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 88

นักข่าว: รู้จักผู้ใหญ่ที่มาคุยด้วยใช่ไหมคะ

นายสุเทพ: เออ ผู้ใหญ่ก็ ไม่ใช่กำนันก็แล้วกันแฮะ ถ้าคุณถามทุกเรื่อง ผมก็ ผมก็ต่อไป ผมก็ไม่ต้องคบใครสิ

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นายสุเทพใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ในการตอบคำถาม เนื่องจากคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นายสุเทพตอบหรือปฏิเสธว่า นายสุเทพรู้จักบุคคลอาวุโสที่มาพูดคุยกับนายสุเทพหรือไม่นั้นทำให้นายสุเทพรู้สึกว่าคุณถูกคุกคามหน้าด้านลบเป็นอย่างมาก คือ นายสุเทพถูกกลั่นแกล้งหรือเป็นส่วนตัวของนายสุเทพอย่างมากจากการที่ต้องเปิดเผยการกระทำของตนเองให้นักข่าวได้รับทราบ ซึ่งอาจส่งผลให้นายสุเทพเสียผลประโยชน์บางอย่างได้ นายสุเทพจึงใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็นด้วยการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ เพื่อเสี่ยงที่จะเสียหายด้านลบของตนเอง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นายสุเทพต้องการให้นักข่าวทราบเกี่ยวกับตำแหน่งของคุณ และการคบหาของคุณเองว่าคุณคนนั้นมีตำแหน่งเป็น “ผู้ใหญ่” ไม่ใช่ “กำนัน” และถ้านักข่าวถามตนเองทุกเรื่อง ต่อไปตนเองก็ไม่ต้องคบหากับใคร ซึ่งข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซ้บ่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจมีนัยยะว่า นายสุเทพไม่ต้องการระบุบุคคลที่ 3 ซึ่งพูดคุยกับนาย สุเทพ การให้ความหมายซ้บ่งเป็นนัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นายสุเทพไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดใด ๆ เกี่ยวกับบุคคลอาวุโสที่มาพูดคุยกับนายสุเทพ ดังนั้น แม้ว่านักข่าวจะรับทราบความหมายซ้บ่งเป็นนัยในการสนทนาที่นายสุเทพให้หรือไม่ นักข่าวก็ยังคงไม่ทราบข้อมูลรายละเอียดที่อาจทำให้นายสุเทพเสียหายด้านลบ ซึ่งทำให้นายสุเทพสามารถปกป้องความเป็นส่วนตัวของตนเองและรักษาหน้าด้านลบของตนเองได้

(2.3.3) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ

การใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ชัดเจนและคลุมเครือในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซ้บ่งเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งการให้

ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของบุคคลสาธารณะดังกล่าวยังคงสร้างความสับสนและไม่แน่ใจให้กับนักข่าวในการรับทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 89

นักข่าว: จะแจ้งความใครอีกไหมคะ

นางสาวอมลวรรณ: (1) **เดี๋ยวขอให้จบเรื่องของพี่คนนี้ไปก่อนแล้วกันคะ เพราะว่ามัน มันก็มีอีกหลายคน บางคนก็มา เอ็มมีก็คิดว่ามันรุนแรงไป คุณมารวดน้ำ มาถวายสังฆทานให้น้องเอ็มมีผ่านรายการทุกสื่อ เอ็มมีคิดว่าแรงไปจริงๆคะ สื่อมีไว้เพื่อช่วยเหลือคน สื่อมีไว้เพื่อช่วยคนดี ไม่ได้ให้คุณมาทับถมหรือเหยียบซ้ำ คุณเป็นผู้ใหญ่ คุณก็ต้องให้เด็กเคารพ ไม่ใช่จะมาตอกย้ำหรือซ้ำเติมเด็กแบบนี้** (2) ตัวเอ็มมีเองเข้าวงการเอง ไม่ได้ขายตัว หรือไม่ได้มาที่จะเอาตัวเข้าแลกที่จะเข้าวงการ เอ็มมีเป็นเด็กเอ็กตรา ตัวประกอบ เล่มมิวสิควิดีโอลูกทุ่งธรรมดาทั่วไป แล้วหลังจากนั้นแค่มารเล่นอีโรติกเรื่องเดียวก็เกิดเรื่องขึ้นมาขนาดนี้ เอ็มมีทำทุกอย่างเอง สู้ด้วยตัวเอง ทำให้แม่ด้วยตัวเอง เราไม่รวย โอเค อดีตคุณแม่อาจจะรวยมาก แต่คุณแม่เสียการพนันแค่นั้นเอง เมื่อก่อนโอเค อาจจะเป็นลูกคุณหนู แต่ตอนนี้ชีวิตเราดีแล้ว อย่าทำให้คุณแม่เอ็มมีต้องเจ็บหรือเสียใจไปมากกว่านี้ (3) หรือจะต้องให้คุณยายเอ็มมีเสียอีกคนนึงหรือเปล่าคะ

(นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

เมื่อคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวอมลวรรณตอบหรือปฏิเสธว่า นางสาวอมลวรรณจะแจ้งความบุคคลใดอีกหรือไม่นั้นเป็นการคุกคามหน้าด่านของนางสาวอมลวรรณ คืออาจทำให้นางสาวอมลวรรณรู้สึกว่าการรับทราบบทบาทความเป็นส่วนตัวของนางสาวอมลวรรณเป็นอย่างมาก เนื่องจากทำให้นางสาวอมลวรรณต้องเปิดเผยเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่นางสาวอมลวรรณจะแจ้งความฟ้องร้องดำเนินคดี ซึ่งส่งผลให้นางสาวอมลวรรณเสียรูปคดีได้ นางสาวอมลวรรณจึงใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ เพื่อเลี่ยงการเสียหน้าด่านของตนเอง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ชัดเจนและคลุมเครือในถ้อยคำที่ (1) ว่า “เดี๋ยวขอให้จบเรื่องของพี่คนนี้ไปก่อนแล้วกันคะ เพราะว่ามัน มันก็มีอีกหลายคน บางคนก็มา เอ็มมีก็คิดว่ามันรุนแรงไป คุณมารวดน้ำ มาถวายสังฆทานให้น้องเอ็มมีผ่านรายการทุกสื่อ เอ็มมีคิดว่าแรงไปจริงๆคะ สื่อมีไว้เพื่อช่วยเหลือคน สื่อมีไว้เพื่อช่วยคนดี ไม่ได้ให้คุณมาทับถมหรือเหยียบซ้ำ คุณเป็นผู้ใหญ่ คุณก็ต้องให้เด็กเคารพ ไม่ใช่จะมาตอกย้ำหรือซ้ำเติมเด็กแบบนี้” ซึ่งถ้อยคำว่า “พี่คนนี้” “อีกหลายคน” และ “บางคน” นั้นไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่า นางสาวอมลวรรณหมายถึงบุคคลใด เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจตีความหมายได้ว่า “พี่” อาจหมายถึง นายภรณ์ยู “อีกหลายคน” อาจหมายถึง นางสีน้ำ และนายพจน์ และ “บางคน” อาจหมายถึง นายพจน์ ซึ่งเคยรูดน้ำและถวายสังฆทานให้ตนเองผ่านรายการของนายพจน์ การให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของนางสาวอมลวรรณดังกล่าวยังคงทำให้นักข่าวสับสนและไม่แน่ใจว่า นางสาวอมลวรรณจะฟ้องร้องดำเนินคดี

กับบุคคลใด กล่าวคือ แม้ว่านักข่าวจะรับทราบความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาที่นางสาวอมลวรรณให้ แต่นักข่าวก็ยังไม่ทราบแน่ชัดว่า ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาที่ตนเองรับทราบกับความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาที่นางสาวอมลวรรณให้ นั้นตรงกันหรือไม่ ซึ่งทำให้นางสาวอมลวรรณสามารถรักษาความเป็นส่วนตัวของตนเอง และรักษาหน้าด้านลบของตนเองได้

กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) ด้วยการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการที่บุคคลสาธารณะใช้ในการตอบคำถามดังกล่าวสอดคล้องกับกลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) ของเจิน กล่าวคือ บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุภาพในลักษณะดังกล่าวในการบอกเป็นนัยมากกว่าการพูดตรง โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนากับนักข่าว ทั้งนี้เพื่อเลี่ยงการเสียหายด้านลบจากการถูกคุกคามหน้าด้วยคำถามของนักข่าวที่ต้องการทราบข้อมูลรายละเอียดที่ทำให้บุคคลสาธารณะเสียความเป็นส่วนตัว ซึ่งทำให้สามารถรักษาหน้าด้านลบของตนเองไว้ได้

(2.4) การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา (Opting out of maxim)

เมื่อบุคคลสาธารณะประเมินแล้วว่า การถามคำถามของนักข่าวทำให้บุคคลสาธารณะรู้สึกวุ่นวายด้านลบของตนเองถูกคุกคามอย่างมากที่สุด และพิจารณาแล้วว่า ไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบได้ บุคคลสาธารณะจะใช้กลวิธีปรับแต่งถ้อยคำ (with redress) ที่เป็นกลวิธีความสุภาพด้านลบ (negative politeness) ด้วยการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือ เพื่อลดการคุกคามหน้าด้านลบจากนักข่าวและรักษาหน้าด้านลบของตนเอง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 90

นักข่าว: ท่านบอกว่า ถ้ารัฐบาลยังไม่ถอนกฎหมายฉบับนี้ จะมีการยกระดับการชุมนุม การยกระดับการชุมนุมของท่านนี้คือ ถึงขั้นไหนคะ

นายสุเทพ: เออ ถึงเวลาก็จะกราบเรียนให้ทราบ

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2556)

คำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นายสุเทพระบุขั้นของการยกระดับการชุมนุมของนายสุเทพ นั้นอาจทำให้นายสุเทพรู้สึกวุ่นวาย เป็นคำถามที่คุกคามหน้าด้านลบของนายสุเทพอย่างมากที่สุด คือ ทำให้นายสุเทพเปิดเผยแผนการชุมนุมของฝ่ายตนเองกับสาธารณะชน ซึ่งเป็นข้อมูลรายละเอียดส่วนตัว และอาจส่งผลให้ฝ่ายของนายสุเทพเสียผลประโยชน์บางอย่างไป นายสุเทพจึงใช้การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา โดยใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้นักข่าวติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตว่า “เออ ถึงเวลาก็จะกราบเรียนให้ทราบ” ซึ่งแสดงว่า นายสุเทพไม่เต็มใจที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ การใช้กลวิธีดังกล่าวทำให้นายสุเทพสามารถลดการคุกคามหน้าด้าน

ลบจากน้กขาว และรักษาสิทธิส่วนตัวและผลประโยชน์ของฝ่ายตนเองไว้ได้ ซึ่งเป็นการรักษาหน้าด้าน
ลบของตนเอง

ในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะพบว่า บุคคลสาธารณะจะใช้
กลวิธีความสุภาพกับน้กขาวและตนเอง 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตรงประเด็น ซึ่งประกอบด้วยการใช้
ถ้อยคำที่ไม่มีการตกแต่ง (baldly) และการใช้ถ้อยคำที่มีการตกแต่ง (with redress) และกลวิธีไม่ตรง
ประเด็น (off record) และแสดงกลวิธีดังกล่าวด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนา เพื่อปกป้อง
หรือรักษาหน้าตนเองและผู้อื่น สรุปดังตารางที่ 27 – 29

ตารางที่ 27 ตารางแสดงการใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านลบน้กขาวด้วยหลักการความ
ร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	กลวิธีความสุภาพ		
	ตรงประเด็น (on record)		ไม่ตรงประเด็น (off record)
	ไม่ตกแต่งถ้อยคำ (baldly)	ตกแต่งถ้อยคำ (with redress)	
การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการ สนทนา	✓		

ตารางที่ 27 แสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะจะใช้กลวิธีความสุภาพในแบบของกลวิธีตรง
ประเด็นที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ และแสดงกลวิธีดังกล่าวด้วยการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือใน
การสนทนาเพียงกลวิธีเดียวเพื่อรักษาหน้าด้านลบของน้กขาวเท่านั้น

ตารางที่ 28 ตารางแสดงการใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านบวกของตนเองด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	กลวิธีความสุภาพ		
	ตรงประเด็น (on record)		ไม่ตรงประเด็น (off record)
	ไม่ตกแต่งถ้อยคำ (baldly)	ตกแต่งถ้อยคำ (with redress)	
การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา การละเมิดหลักปริมาณ การละเมิดหลักความสัมพันธ์ การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา		✓	
การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ			✓

ตารางที่ 28 พบว่า เมื่อบุคคลสาธารณะต้องการรักษาหน้าด้านบวกของตนเอง บุคคลสาธารณะจะใช้กลวิธีความสุภาพทั้ง 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) และกลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) และแสดงกลวิธีดังกล่าวด้วยการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา การละเมิดหลักการ การละเมิดหลักแบบมีนัย และการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา

ตารางที่ 29 ตารางแสดงการใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด่านลบของตนเองด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	กลวิธีความสุภาพ		
	ตรงประเด็น (on record)		ไม่ตรงประเด็น (off record)
	ไม่ตบแต่งถ้อยคำ (baldly)	ตบแต่งถ้อยคำ (with redress)	
การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา	✓		
การละเมิดหลักปริมาณ การละเมิดหลักความสัมพันธ์ การละเมิดหลักวิธีการ การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา		✓	
การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ			✓

จากตารางที่ 29 พบว่า บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุภาพทั้ง 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตรงประเด็นทั้งที่ไม่มีตบแต่งถ้อยคำ (baldly) และมีการตบแต่งถ้อยคำ (with redress) และกลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) และแสดงกลวิธีดังกล่าวด้วยการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา การละเมิดหลักการ การละเมิดหลักแบบมีนัย และการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา เพื่อรักษาหน้าด่านลบของตนเอง

เมื่อนำข้อมูลในตารางที่ 27 - 29 มาเปรียบเทียบก็พบว่า การใช้กลวิธีความสุภาพด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาจะใช้เพื่อปกป้องหรือรักษาหน้าของบุคคลสาธารณะเองเป็นหลัก ทั้งการรักษาหน้าด่านบวกและการรักษาหน้าด่านลบ ซึ่งแสดงว่า บุคคลสาธารณะให้ความสำคัญกับการรักษาหน้าของตนเองมากกว่าการรักษาหน้าของนักข่าวอาจเนื่องมาจากการตอบคำถามของบุคคล

สาธารณสุขไม่ได้เป็นการใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าของตนเองกับนักข่าว ซึ่งเป็นคู่สนทนาด้วยเท่านั้น แต่เป็นการใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าของตนเองที่มีต่อสาธารณะชนด้วย ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อนักข่าวนำข้อมูลรายละเอียดที่ได้จากการสนทนากับบุคคลสาธารณสุขไปเผยแพร่กับคนในสังคม การรักษาหน้าของตนเองที่มีต่อสาธารณะชนดังกล่าว คือ การรักษาภาพลักษณ์สาธารณสุขของตนเองด้วยตามแนวคิดของกอฟฟ์แมน (Brown and Levinson: 1987, 61 - 62) ซึ่งภาพลักษณ์สาธารณสุขของบุคคลสาธารณสุขดังกล่าวมีผลกับความก้าวหน้าในอาชีพการงานของบุคคลสาธารณสุข บุคคลสาธารณสุขจึงจำเป็นต้องรักษาไว้ ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ในบทที่ 5 ต่อไป

การศึกษาการตอบคำถามของบุคคลสาธารณสุขเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งแสดงให้เห็นว่า เป็นกลวิธีตรงประเด็น (on record) ร้อยละ 67.67 ของการใช้กลวิธีความสุภาพทั้งหมด และกลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) ร้อยละ 32.33 ของการใช้กลวิธีความสุภาพทั้งหมด สรุปดังตารางที่ 30

ตารางที่ 30 ตารางแสดงร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณสุข

กลวิธีความสุภาพ	ร้อยละ (ของการใช้กลวิธีความสุภาพทั้งหมด)
1. กลวิธีตรงประเด็น (on record)	67.67
2. กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record)	32.33
รวม	100

ตารางที่ 30 แสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณสุขใช้กลวิธีตรงประเด็นมากกว่ากลวิธีไม่ตรงประเด็น อาจเนื่องมาจากการใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็นเป็นการพูดอ้อม โดยบอกเป็นนัยกับนักข่าว นักข่าวจะทราบความนัยที่บุคคลสาธารณสุขต้องการบอกได้จำเป็นต้องแปลความหมายจากข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณสุขให้ ซึ่งการผลักความรับผิดชอบในการแปลความหมายของถ้อยคำให้เป็นหน้าที่ของนักข่าวดังกล่าวอาจทำให้บุคคลสาธารณสุขเสี่ยงกับการเสียหายจากการที่นักข่าวเข้าใจข้อมูลรายละเอียดตามที่ตนเองแปลความ และนำข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองแปลความนั้นนำเสนอกับคนในสังคมมากกว่าการใช้กลวิธีตรงประเด็น เมื่อเปรียบเทียบกัน เนื่องจากกลวิธีตรงประเด็นนั้น ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อมูลรายละเอียดตามที่บุคคลสาธารณสุขบอก โดยไม่จำเป็นต้องแปลความหมายจาก

ข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้ ซึ่งอาจทำให้บุคคลสาธารณะมีโอกาสเสียหน้าได้น้อยกว่า กลวิธีไม่ตรงประเด็น

ในการใช้กลวิธีตรงประเด็น (on record) ปรากฏ 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตรงประเด็นที่ไม่มีการ ตกแต่งถ้อยคำ (baldly) ร้อยละ 16 ของกลวิธีตรงประเด็นทั้งหมด และกลวิธีตรงประเด็นที่มีการ ตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ร้อยละ 84 ของกลวิธีตรงประเด็นทั้งหมด สรุปดังตารางที่ 31

ตารางที่ 31 ตารางแสดงร้อยละของการใช้กลวิธีตรงประเด็น (on record) ในการตอบคำถาม กรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

กลวิธีวิธีตรงประเด็น	ร้อยละ (ของการใช้กลวิธีตรงประเด็นทั้งหมด)
1. ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly)	16
2. มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress)	84
รวม	100

ตารางที่ 31 พบว่า ในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะจะใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำมากกว่าที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ อาจเนื่องมาจากคำถามส่วนใหญ่ของนักข่าวเป็นคำถามที่คุกคามหน้าด้านบวกและด้านลบของบุคคลสาธารณะ ทำให้บุคคลสาธารณะจำเป็นต้องใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำในการลดการคุกคามหน้าจากคำถามของนักข่าวเพื่อรักษาหน้าของตนเอง

ในด้านของกลวิธีตรงประเด็น (on record) ที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) นั้น ปรากฏ 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงบวก (positive politeness) ร้อยละ 19.31 ของกลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำทั้งหมด และกลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบ (negative politeness) ร้อยละ 80.69 ของกลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำทั้งหมด สรุปดังตารางที่ 32

ตารางที่ 32 ตารางแสดงร้อยละของการใช้กลวิธีตรงประเด็น (on record) ที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ในการตอบคำถามกรณีความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ

กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ	ร้อยละ (ของการใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่ง ถ้อยคำทั้งหมด)
1. กลวิธีความสุภาพเชิงบวก (positive politeness)	19.31
2. กลวิธีความสุภาพเชิงลบ (negative politeness)	80.69
รวม	100

จากตารางที่ 32 พบว่า บุคคลสาธารณะจะใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบมากกว่ากลวิธีความสุภาพเชิงบวก อาจเนื่องมาจากคำถามของนักข่าวส่วนใหญ่เป็นคำถามที่คุกคามหน้าด้านลบของบุคคลสาธารณะมากกว่าคุกคามหน้าด้านบวก คือ ต้องการทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะกับคู่กรณี ซึ่งเป็นประเด็นที่รบกวนความเป็นส่วนตัวของบุคคลสาธารณะ ทำให้บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบเพื่อลดการถูกคุกคามหน้าด้านลบของตนเอง และรักษาหน้าด้านลบ หรือรักษาความเป็นส่วนตัวของตนเองได้

บทที่ 5

ความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนากับภาพลักษณ์ และค่านิยมของสังคมไทย

ในบทที่ 4 พบว่า “หน้า” ของบุคคลสาธารณะและนักข่าวที่ต้องปกป้องและรักษาไว้ตามแนวความคิดของบราวน์และเลวินสัน (Brown & Levinson, 1987: 62) เมื่อบุคคลสาธารณะตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้ง คือ หน้าด้านบวก ซึ่งหมายถึง ความต้องการที่จะให้ผู้อื่นชื่นชมและยอมรับคุณสมบัติที่ผู้ใช้ภาษามี และหน้าด้านลบ ซึ่งหมายถึง ความต้องการที่จะไม่ถูกผู้อื่นรบกวนและลิดรอนสิทธิ นอกจากนี้ “หน้า” จะมีความหมายตามแนวความคิดของบราวน์และเลวินสันดังกล่าวแล้ว “หน้า” ยังหมายถึง ภาพลักษณ์สาธารณะตามแนวคิดของกอฟฟ์แมนอีกด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่คนในสังคมต้องการสำหรับตนเอง และเมื่อได้มาแล้วก็เสียไปได้ เนื่องจากหน้าเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนและสามารถสูญเสียไปเมื่อเราสื่อสารกัน เพราะฉะนั้นเป้าหมายในการสื่อสารก็คือ การปกป้องหน้าหรือภาพลักษณ์นี้ไว้ (กฤษดาวรรณ หงส์ลดารมภ์และธีรณัฐ โชคสุวณิช, 2551: 129) ดังนั้น ในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะไม่เพียงเลือกใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อปกป้องหรือรักษาหน้าด้านบวกและด้านลบของตนเองและผู้อื่นเท่านั้น แต่ใช้เพื่อปกป้องภาพลักษณ์สาธารณะของตนเองอีกด้วย การที่บุคคลสาธารณะจะสามารถปกป้องภาพลักษณ์สาธารณะของตนเองไว้ได้นั้น จำเป็นต้องนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองให้อยู่ในกรอบของค่านิยมของสังคมไทยด้วย เพื่อให้ภาพลักษณ์ที่นำเสนอเป็นภาพลักษณ์ที่คนในสังคมยอมรับ ส่งเสริมให้คนในสังคมสนับสนุนบุคคลสาธารณะ ซึ่งมีผลทำให้ก้าวหน้าในหน้าที่การงานต่อไป

5.1 ค่านิยมของสังคมไทยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์

ในการใช้หลักการความร่วมมือในการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะนั้น สิ่งหนึ่งที่บุคคลสาธารณะคำนึงถึง คือ ค่านิยมของคนในสังคมที่บุคคลสาธารณะเป็นสมาชิกอยู่ เนื่องจากค่านิยมเป็นสิ่งที่สมาชิกในสังคมช่วยกันกำหนดและยึดถือใช้เป็นกฎเกณฑ์ในการกำหนดพฤติกรรมของสมาชิกว่า พฤติกรรมใดเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม พฤติกรรมใดควรทำหรือไม่ควรทำ พฤติกรรมใดดีหรือไม่ดี เป็นต้น ค่านิยมจึงเป็น “วิถีของการจัดรูปแบบความประพฤติ” และเป็นแบบฉบับของความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของสมาชิกในสังคม (สุพัตรา สุภาพ, 2543: 5 – 6) และเป็นหลักเกณฑ์ทางศีลธรรมจรรยาในสังคม ซึ่งแสดงออกมาในรูปของความประพฤติ (รัชณี เศรษฐ์, 2532: 78) เมื่อก่านิยมของสังคมเป็นกฎเกณฑ์ในการกำหนดพฤติกรรมของสมาชิกในสังคมดังกล่าว บุคคลสาธารณะจึงจำเป็นต้องเลือกใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อนำเสนอ

ภาพลักษณ์ภายในกรอบดังกล่าวด้วย การศึกษาค่านิยมในสังคมไทยพบว่า สังคมไทยปรากฏค่านิยมที่หลากหลาย และเมื่อศึกษาการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกรณีความขัดแย้งพบค่านิยมที่มีความสัมพันธ์กับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ ดังนี้

5.1.1 ค่านิยมเกี่ยวกับการสื่อสาร

ในการสื่อสารของคนในสังคมนั้น สิ่งที่คุณควรคำนึงถึงในการเป็นผู้ส่งสาร ได้แก่ การสื่อสารด้วยการให้ความร่วมมือ การสื่อสารด้วยความจริง การสื่อสารด้วยการให้เกียรติกัน และการสื่อสารด้วยความประนีประนอม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1.1.1 การสื่อสารด้วยการให้ความร่วมมือ

เมื่อบุคคลสื่อสารกัน ต่างฝ่ายต่างผลัดกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง โดยมีวัตถุประสงค์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือเรื่องราวที่มีความสนใจร่วมกัน การสื่อสารจะดำเนินไปได้อย่างราบรื่นและบรรลุวัตถุประสงค์ของทั้งสองฝ่าย บุคคลจำเป็นต้องให้ความร่วมมือในการสื่อสาร ซึ่งไกรซ์ (Paul H. Grice, 1975: 45) ได้กล่าวถึงการให้ความร่วมมือในการสนทนา ซึ่งเป็นการสื่อสารในรูปแบบหนึ่งว่าการร่วมมือกันของผู้ร่วมสนทนาจะทำให้การสนทนาเป็นไปในทิศทางที่ต้องการ นอกจากนี้การให้ความร่วมมือในการสื่อสารยังสามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลทั้งสองฝ่ายได้อีกด้วย โดยเฉพาะบุคคลสาธารณะที่ต้องสื่อสารกับสื่อมวลชน โดยเสรี วงษ์มณฑา (2541: 107 - 108) ได้กล่าวถึงการให้ความร่วมมือในการสื่อสารของบุคคลสาธารณะกับสื่อมวลชนไว้ว่า สามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีกับสื่อมวลชนได้ เนื่องจากเป็นการพบปะเพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร สร้างความสนิทสนมคุ้นเคย ความเป็นเพื่อน และความเป็นกันเองกับสื่อมวลชน ดังนั้น บุคคลสาธารณะไม่ควรแสดงอาการโกรธสื่อมวลชน ไม่พูดโกหกสื่อมวลชน และให้ความร่วมมือในการให้ข่าวและการสัมภาษณ์ของสื่อมวลชน นอกจากนี้พจน์ ใจชาญสุขกิจ (2548: 47) ยังได้กล่าวถึงการปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือในการสื่อสารกับสื่อมวลชนเพิ่มเติมว่า หากจำเป็นต้องปฏิเสธ โดยเฉพาะสื่อมวลชนต้องปฏิเสธอย่างสุภาพ และไม่มองว่าโดนก้าวก่ายหรือต้องการจะเสนอเผยแพร่เฉพาะบางเรื่องเท่านั้น เนื่องจากบุคคลสาธารณะต้องพึ่งสื่อมวลชน การที่สื่อมวลชนจะขอทราบเรื่องอื่น ๆ บ้างก็จำเป็น

5.1.1.2 การสื่อสารด้วยความจริง

ในการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือเรื่องราวที่บุคคลมีความสนใจร่วมกันนั้น บุคคลควรสื่อสารบนพื้นฐานของความจริง ได้แก่ ความจริงของข้อมูล คือ ไม่หลอกลวงข้อมูลบุคคล องค์กร สินค้า ไม่สร้างข้อมูลขึ้น เพราะอาจจะมีผู้มาเปิดเผยภายหลังทำให้เกิดความเสียหายความจริงของเรื่องราวที่สื่อสาร คือ สื่อสารบนพื้นฐานของความจริงใจ ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น หรือคู่แข่งเพื่อให้เอนเอียงมาทางตน ซึ่งการสื่อสารเรื่องราวที่ผิดเพี้ยนจะทำให้ความน่าเชื่อถือหดหายหรือลดลง และความจริงที่ต้องสร้างความเข้าใจ คือ ความเข้าใจที่เกิดจากความเข้าใจผิด ความไม่ชัดเจนของข้อมูล หรือการได้

ข้อมูลจากผู้อื่นต้องแก้ไขอย่าปล่อยไว้ ควรชี้แจงไม่ให้เกิดความสับสน (พจน์ ใจชาญสุขกิจ, 2548: 78 - 80)

5.1.1.3 การสื่อสารด้วยการให้เกียรติกัน

ขณะที่บุคคลแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือเรื่องราวระหว่างกันบนพื้นฐานความจริง บุคคลพึงคำนึงถึงชื่อเสียง เกียรติยศ และการยอมรับยกย่องของอีกฝ่ายหนึ่งที่สื่อสารกับตนเองในที่นี้คือการรักษาหน้าผู้ที่เราสื่อสารด้วย กล่าวคือ ชื่อเสียง เกียรติยศ และการยอมรับยกย่องจากผู้อื่นเป็นเรื่องนามธรรมที่คนไทยให้ความสำคัญมาก คนในสังคมไทยจึงใช้ “หน้า” ซึ่งเป็นอวัยวะที่อยู่ในระดับสูงของร่างกายและเห็นก่อนอวัยวะอื่นมาใช้ในการสื่อความหมายถึงชื่อเสียง เกียรติยศให้เป็นรูปธรรม (วรรณ ชินวิทย์, 2546: 48) และบุคคลพยายามที่จะระวังป้องกันไม่ให้เกิดสิ่งที่ไม่ดีกับชื่อเสียงและเกียรติยศ และเสียการยอมรับยกย่องของบุคคลไป ซึ่งเรียกว่า รักษาหน้า และไม่ต้องการให้ความสำคัญของชื่อเสียง เกียรติยศ และการยอมรับยกย่องจากผู้อื่นหมดไปหรือไม่เหลือความสำคัญอยู่เลยซึ่งเรียกว่า เสียหน้า (อุทุมพร มีเจริญ, 2542: 104)

5.1.1.4 การสื่อสารด้วยความประนีประนอม

ในกรณีที่เกิดความผิดพลาดในการแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือเรื่องราวระหว่างบุคคล อาจทำให้เกิดความไม่เข้าใจระหว่างกันได้ บุคคลพึงสื่อสารกันด้วยความประนีประนอม โดยหลีกเลี่ยงที่จะทำให้เกิดความไม่เข้าใจระหว่างกันเพิ่มมากขึ้น และพยายามที่จะลด โกล่เกลี่ย หรือคลี่คลายความไม่เข้าใจนั้นให้ลดลง โดยยึดถือการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข พุดจากันปัญหาต่าง ๆ เพื่อความสงบสุขร่วมกัน (เสาวภา ไพทยวัฒน์, 2538: 72) หลีกเลี่ยงการประจันหน้าและความขัดแย้งกับผู้อื่น (สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533: 127) โดยใช้การไกล่เกลี่ยและคลี่คลายเหตุการณ์ (พจน์ ใจชาญสุขกิจ, 2548: 189)

ค่านิยมเกี่ยวกับการสื่อดังกล่าวทำให้ภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะเป็นที่น่าชื่นชมของนักข่าวหรือคนในสังคม กล่าวคือ การสื่อสารด้วยการให้ความร่วมมือเป็นการสร้างความพอใจให้กับนักข่าว เนื่องจากเป็นการตอบสนองความต้องการของนักข่าวตามบรรทัดฐานของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักข่าวกับบุคคลสาธารณะที่ต้องตอบคำถาม เมื่อนักข่าวถามคำถาม ส่วนการสื่อสารด้วยความจริง การสื่อสารด้วยการให้เกียรติกัน และการสื่อสารด้วยความประนีประนอมเป็นการปกป้องภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะไม่ให้เสียหายจากการมีภาพลักษณ์ที่ไม่พึงประสงค์ของคนในสังคมด้วยการเป็นบุคคลที่กล่าวเท็จ ไม่คำนึงถึงหรือพยายามปกป้องชื่อเสียงเกียรติยศของผู้อื่นที่สื่อสารกับตนเอง และทำให้ความขัดแย้งระหว่างตนเองกับคู่กรณีเพิ่มขึ้นหรือทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

5.1.2 ค่านิยมเกี่ยวกับการพึ่งพาตนเอง

เมื่อบุคคลกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง บุคคลควรพึ่งพาตนเอง ควรมีความเชื่อมั่นในความสามารถที่จะกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง สามารถดำรงชีพได้โดยราบรื่น ไม่เดือดร้อน สามารถหาปัจจัยในการดำรงชีพมาได้ด้วยความสามารถของตนเองไม่เป็นภาระของผู้อื่น (เสาวภา ไพทยวัฒน์, 2538: 206) โดยรู้จักหารายได้ และหาทรัพย์สินไว้เลี้ยงตัวเองได้ (สุพัตรา สุภาพ, 2543: 25) การพึ่งตนเองจะส่งผลให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่มีความเดือดร้อนทางเศรษฐกิจ และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข (บันเทิง พาพิจิตร, 2549: 23)

5.1.3 ค่านิยมเกี่ยวกับการมีเหตุผล

การกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จด้วยตนเองโดยมีความเชื่อมั่นนั้น บุคคลควรตัดสินใจกระทำด้วยเหตุผล โดยสามารถหาที่มา และคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้นอย่างรอบคอบ (สุพัตรา สุภาพ, 2543: 23) ซึ่งความมีเหตุผลจะช่วยให้การวางแผนได้ถูกทิศทาง ส่งผลต่อการลงทุนลงแรงในการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ และแสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นมีวุฒิภาวะในการคิด (พจน์ ใจชาญสุขกิจ, 2548: 49 - 50)

5.1.4 ค่านิยมเกี่ยวกับการมีความรับผิดชอบ

ในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคล บุคคลควรมีความรับผิดชอบด้วย โดยสำนึกและปฏิบัติหน้าที่ของตนเอง ทั้งที่เป็นภารกิจที่ได้รับมอบหมายและภารกิจทางสังคม ต้องกระทำภารกิจเหล่านั้นจนบรรลุผลสำเร็จ ไม่หลีกเลี่ยงภารกิจ และยอมรับผลของการกระทำของตนเอง (เสาวภา ไพทยวัฒน์, 2538: 206)

5.1.5 ค่านิยมเกี่ยวกับการมีจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม

ในกรณีที่บุคคลบางกลุ่มกระทำบางอย่างที่ทำให้สังคมส่วนรวมเสียผลประโยชน์ บุคคลควรพึ่งพาทางความคิดระหว่างคนในกลุ่มเพื่อร่วมแก้ปัญหาของสังคมส่วนรวม (เสาวภา ไพทยวัฒน์, 2538: 71) และควรมีจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม คือ ไม่ยึดถือประโยชน์ของตนเองเป็นที่ตั้ง แต่ตระหนักถึงประโยชน์ของส่วนรวม นอกจากนี้ต้องมีสำนึกรับผิดชอบต่อสังคมที่จะไม่ประพฤติดำเนินทางที่ก่อผลเสียต่อสังคมภาพรวมทั้งในทางตรงและทางอ้อม รวมถึงการมีความพร้อมและเต็มใจที่จะเสียสละเวลาและผลประโยชน์ส่วนตัวเพื่อประโยชน์ให้แก่สังคมส่วนรวม (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2547: 110)

5.1.6 ค่านิยมเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ

กรณีที่บุคคลนั้นทำหน้าที่ผู้นำ บุคคลควรกล้าที่จะตัดสินใจในสิ่งที่เป็นประโยชน์ของคนหมู่มาก สามารถจัดลำดับความสำคัญก่อนหลัง เป็นที่ปรึกษาของกลุ่มคนที่ต้องการให้ความช่วยเหลือ การแก้ไขปัญหา มีความสามารถในการสื่อสารการสร้างสรรค์สิ่งที่ดีให้แก่องค์กร กลุ่ม หรือชุมชน

ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น มีการรับฟัง มีการผ่อนผันในเรื่องที่สามารถกระทำได้ (พจน ใจชาญสุขกิจ, 2548: 127 - 129)

5.1.7 ค่านิยมเกี่ยวกับการให้อภัย

บุคคลไม่ควรผูกพยาบาท อาฆาต และจองเวรต่อกัน (สุพัตรา สุภาพ, 2543: 13) ในทางพระพุทธศาสนา การให้อภัยเป็นทานอย่างหนึ่ง คือ อภัยทาน ซึ่งหมายถึง การยกโทษให้ การไม่ถือความผิด หรือล่วงเกินกระทบกระทั่งว่าเป็นโทษ ปราภฏ 3 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก การให้อภัยโทษ คือ ยอมรับการขมาโทษ ลักษณะที่สอง ไม่เบียดเบียน ไม่กระทบกระทั่ง ไม่ประทุษร้ายใคร และ ลักษณะที่สาม คือ การแผ่เมตตาจิตเป็นปกติทุกวันทุกคืน (สถาบันบันลือธรรม, 2550: 11, 35 - 37)

5.1.8 ค่านิยมเกี่ยวกับความกตัญญู

คนไทยมักไม่ชอบถือตัวเองเป็นศูนย์กลางของความสำคัญ มักถือว่ามีคนอื่นหรือสิ่งอื่นสำคัญอยู่เหนือตนเสมอ เมื่อไม่ถือตัวเองเป็นใหญ่ ยอมรับว่ามีผู้ที่เหนือกว่าตน ก็มักจะให้ความเกรงใจผู้อื่น และยอมรับการพึ่งพาผู้อื่นที่เหนือกว่าตน และเมื่อระบบอุปถัมภ์พึ่งพาเป็นที่ยอมรับในวิถีชีวิตของคนไทย ความกตัญญูทวนเวียนต่อผู้มีคุณให้ความอุปถัมภ์ก็ย่อมได้รับการเน้นให้มีความสำคัญ ดังนั้น การไม่ถือตนเองเป็นใหญ่จึงมักแสดงออกมาในรูปแบบของการเคารพอาวุธ การอ่อนน้อมถ่อมตน ยอมรับระบบอุปถัมภ์พึ่งพาผู้อื่นที่เหนือกว่าตน และเน้นความกตัญญูทวนเวียนต่อผู้มีคุณ (รุ่งธรรม ศุจิธรรมรักษ์, 2559: 625 - 626) ซึ่งเป็นการรู้บุญคุณผู้มีพระคุณ ผู้ที่มีคุณสมบัติเป็นผู้กตัญญูรู้คุณคนเป็นผู้ที่ประเสริฐในสังคมไทย (เสาวภา ไพทยวัฒน์, 2538: 193)

5.1.9 ค่านิยมเกี่ยวกับการทำความดี

ตามหลักศาสนาพุทธที่คนไทยยึดถืออยู่นั้น บุคคลควรละเว้นความชั่ว ทำความดี ทำจิตใจให้บริสุทธิ์ (สุพัตรา สุภาพ, 2543: 26) หนึ่งในการทำความดี คือ การประกอบบุญกุศล ซึ่งมีอิทธิพลมาจากความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม และการเวียนว่ายตายเกิด กล่าวคือ กฎแห่งกรรม คือ ผู้ใดทำกรรมดี ย่อมได้รับผลดี ผู้ใดทำกรรมชั่วย่อมได้รับผลชั่ว (เสาวภา ไพทยวัฒน์, 2526: 111) การทำบุญกุศลนั้นเป็นกรรมดีที่จะสะสมสร้างไว้ จะส่งผลถึงอนาคตทั้งชาตินี้และชาติหน้า (ฉวีวรรณ วรรณประเสริฐ, 2522: 44) ส่วนการเวียนว่ายตายเกิดนั้นเป็นเพราะกรรมอันได้แก่ผลของการกระทำทั้งกรรมดีหรือบุญและกรรมชั่วหรือบาป (เสาวภา ไพทยวัฒน์, 2526: 111)

ค่านิยมในสังคมไทยข้อที่ 5.1.2 – 5.1.9 เป็นค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนในสังคม ซึ่งทำให้บุคคลต่าง ๆ ดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข และทำให้สังคมเกิดความสงบสุข ค่านิยมดังกล่าวเป็นค่านิยมที่คนในสังคมปรารถนา และเห็นควรว่า สมาชิกในสังคมควรกระทำหรือแสดงออกอย่างไร ซึ่งถ้าบุคคลสาธารณะตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งให้อยู่ในกรอบของค่านิยมนี้ จะทำให้

ภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะเป็นภาพลักษณ์ที่พึงประสงค์ของคนในสังคม และได้รับการยกย่องและยอมรับจากคนในสังคม

ในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้ง บุคคลสาธารณะจะเลือกใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาในการนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองให้สอดคล้องกับค่านิยมดังกล่าวที่คนในสังคมปรารถนา เพื่อให้ได้รับการชื่นชม ยอมรับ และการสนับสนุนจากคนในสังคม

5.2 การนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ โดยใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา

เมื่อบุคคลสาธารณะนำเสนอภาพลักษณ์ สิ่งที่บุคคลสาธารณะจำเป็นต้องคำนึงถึง คือ ความต้องการของบุคคลสาธารณะเอง กล่าวคือ บุคคลสาธารณะต้องพิจารณาว่า ต้องการนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองออกมาอย่างไร แล้วปรุงแต่งภาพลักษณ์ให้เป็นไปอย่างที่ต้องการ (พรทิพย์ พิมลสินธุ์, 2540: 76) ซึ่งอาจสร้างความประทับใจเมื่อได้พบเห็นหรือนึกถึง หรือทำให้จดจำ ทั้งแง่มุมที่มีทั้งด้านบวกและด้านลบ (พจน์ ใจชาญสุขกิจ, 2548: 24) แต่บุคคลสาธารณะก็ไม่สามารถที่จะนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเอง โดยคำนึงถึงความต้องการของตนเองเป็นที่ตั้งได้ เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานขึ้นกับการได้รับการสนับสนุนของคนในสังคม จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงความต้องการของคนในสังคมอีกด้วย กล่าวคือ ภาพลักษณ์นั้นต้องเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน (พจน์ ใจชาญสุขกิจ, 2548: 24) และจำเป็นต้องเป็นภาพลักษณ์ที่คนในสังคมต้องการ (ดวงพร คำณูวัฒน์และวาสนา จันทร์สว่าง, 2541: 70) หรือเป็นภาพลักษณ์ที่พึงปรารถนาของคนในสังคม นอกจากนี้ภาพลักษณ์นั้นจะเป็นที่ต้องการ ยอมรับ และพึงปรารถนาของคนในสังคมได้ จำเป็นต้องนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองภายในกรอบของค่านิยมของสังคมที่ตนเองเป็นสมาชิกอีกด้วย

ในการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะพบว่า หลักการความร่วมมือในการสนทนาที่บุคคลสาธารณะเลือกใช้สามารถนำเสนอภาพลักษณ์ให้กับบุคคลสาธารณะได้ แต่ในบางกรณีเราอาจพบว่า การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเอื้อให้ใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นภาพลักษณ์นั้น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการนำเสนอด้วย เช่น บุคคลสาธารณะใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ เพื่อให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่ต้องการให้นักข่าวรับทราบ ซึ่งไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ การให้ข้อมูลรายละเอียดในลักษณะดังกล่าวทำให้สามารถใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประนีประนอม บุคคลที่มีเหตุผล หรือบุคคลที่ให้เกียรติบุคคลอื่นได้ เป็นต้น ดังนั้น การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาไปพร้อมกับการใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นภาพลักษณ์จะทำให้การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเดียวกันปรากฏการนำเสนอภาพลักษณ์ที่แตกต่างกัน นอกจากนี้บุคคลสาธารณะจำเป็นต้องเลือกใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา หรือเลือกใช้

หลักการความร่วมมือในการสนทนาไปพร้อมกับการใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นภาพลักษณ์เพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองให้สอดคล้องกับค่านิยมใดค่านิยมหนึ่งที่คนในสังคมปรารถนาอีกด้วย

ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนากับภาพลักษณ์และค่านิยมของสังคมไทย ผู้วิจัยจะนำแนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมของสังคมไทยที่รวบรวมมาจากนักสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มาวิเคราะห์ร่วมกับการนำเสนอภาพลักษณ์ด้วยการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา เพื่อให้เห็นอิทธิพลของค่านิยมของสังคมไทยกับการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ เมื่อตอบคำถามเกี่ยวกับบริบทความขัดแย้ง และจากการศึกษาการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้งพบว่า บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา นำเสนอภาพลักษณ์อย่างหลากหลาย และภาพลักษณ์เหล่านั้นสอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทย ดังนี้

5.2.1 บุคคลที่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชน

บุคคลที่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชน คือ บุคคลที่สร้างความสัมพันธ์อันดีกับสื่อมวลชน โดยการให้ความร่วมมือในการให้ข่าว และให้ความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารที่สื่อมวลชนต้องการทราบ

บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมด ยกเว้นการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา เพื่อนำเสนอภาพลักษณ์นี้ กล่าวคือ เมื่อนักข่าวถามคำถาม นักข่าวต้องการให้บุคคลสาธารณะตอบคำถาม การตอบคำถามจึงเป็นการแสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะพยายามที่จะให้ความร่วมมือกับนักข่าวในการให้ข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวต้องการทราบ โดยอาจใช้การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการให้ข้อมูลรายละเอียดที่ชัดเจนถูกต้องตามความเป็นจริงที่รับทราบมา พอเหมาะกับความต้องการของนักข่าว และสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบในการตอบคำถาม การให้ข้อมูลรายละเอียดในลักษณะดังกล่าวเป็นการให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชน โดยตอบสนองความต้องการของสื่อมวลชนที่ต้องการทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะกับคู่กรณีโดยตรงไปตรงมาและครบถ้วนทุกประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ หรืออาจใช้การละเมิดหลักการ (Violating a maxim) โดยข้อมูลรายละเอียดน้อยหรือมากกว่า ความต้องการของนักข่าวในรูปแบบของการละเมิดหลักปริมาณ ให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้สื่อมวลชนทราบ ซึ่งไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่สื่อมวลชนต้องการทราบในรูปแบบของการละเมิดหลักความสัมพันธ์ และให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่สื่อมวลชนทราบอย่างคลุมเครือและไม่ชัดเจนในรูปแบบของการละเมิดหลักวิธีการ การให้ข้อมูลรายละเอียดในลักษณะดังกล่าวเป็นความพยายามที่จะให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชน โดยให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งเท่าที่ตนเองจะสามารถให้สื่อมวลชนได้ ซึ่งแม้ว่าสื่อมวลชนจะไม่ได้รับข้อมูลรายละเอียดอย่างชัดเจน ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมาย และตรงกับความต้องการของตนเอง แต่นักข่าวก็ยังคงได้รับ

ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะกับคู่กรณี หรืออาจใช้การละเมิดหลักแบบมินัย (Flouting a maxim) ซึ่งเป็นการละเมิดหลักแบบมินัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ ปริมาณ ความสัมพันธ์ และวิธีการในการให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่สื่อมวลชนต้องการทราบในรูปแบบของความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งการให้ข้อมูลรายละเอียดในรูปแบบดังกล่าวเป็นความพยายามอย่างที่สุดที่จะให้ความร่วมมือในการตอบคำถามกับสื่อมวลชน โดยพยายามให้ข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองสามารถให้กับสื่อมวลชนได้ผ่านความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งเมื่อสื่อมวลชนแปลความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทณาก็จะทราบข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะต้องการให้

การนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชน โดยใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาดังกล่าวเป็นการนำเสนอภาพลักษณ์ที่สอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับ การสื่อสาร คือ บุคคลจำเป็นที่จะต้องให้ความร่วมมือในการสื่อสารเพื่อให้การสื่อสารดำเนินไป อย่างราบรื่นและบรรลุวัตถุประสงค์ของทั้ง 2 ฝ่าย โดยเฉพาะบุคคลสาธารณะ การให้ความร่วมมือ ในการสื่อสารกับสื่อมวลชนสามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีกับสื่อมวลชนได้

5.2.2 บุคคลที่ยึดถือความถูกต้อง

บุคคลที่ยึดถือความถูกต้อง คือ บุคคลที่พยายามชี้แจงหรือนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้อื่นเข้าใจผิดหรือคลาดเคลื่อนไปจากความรู้ของบุคคลสาธารณะให้ถูกต้องตามที่บุคคลสาธารณะต้องการ

ในการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ยึดถือความถูกต้อง บุคคลสาธารณะจะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา โดยมีวัตถุประสงค์แก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาเป็นประเด็นถามบุคคลสาธารณะ ซึ่งอาจได้รับมาจากการคาดการณ์ของนักข่าวเอง หรือจากคู่กรณี เพื่อแสดงว่าข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นไม่ถูกต้องตามความรู้ของบุคคลสาธารณะ

บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาในการนำเสนอบุคคลที่ยึดถือความถูกต้อง 5 รูปแบบ ได้แก่ การละเมิดหลักปริมาณ การละเมิดหลักความสัมพันธ์ การละเมิดหลักแบบมินัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ หลักความสัมพันธ์ และหลักวิธีการ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1

นักข่าว: รัฐบาลออกมาบอกว่าเป็นกบฏ

นายสุเทพ: รัฐบาลนี่จะเป็นกบฏ กบฏต่อคนไทยทุกคน ไม่ใช่ผมเป็นกบฏ รัฐบาลนี้เป็นกบฏตั้งแต่วันที่ปฏิเสภกฎหมายรัฐธรรมนูญ ปฏิเสภคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญแล้ว รัฐบาลนี้เป็นกบฏไปแล้ว ไม่มีสิทธิ์จะมากล่าวหาผมว่าเป็นกบฏอีกแล้ว

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

ข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาถามคำถามเพื่อให้นายสุเทพแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ถ้อยคำของรัฐบาลว่า กลุ่มผู้ชุมนุมของนายสุเทพและนายสุเทพเป็นกบฏ เป็นข้อมูลรายละเอียดที่ผิด ไปจากความรับรู้ของนายสุเทพ นายสุเทพจึงแก้ไขข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นด้วยการใช้การละเมิด หลักปริมาณ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดที่มากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว กล่าวคือ นอกจากนายสุเทพ จะแก้ไขโดยใช้การปฏิเสธแล้วว่า นายสุเทพไม่ได้เป็นกบฏ รัฐบาลของนางสาวยิ่งลักษณ์เป็นกบฏต่อ คนไทยทุกคน ซึ่งพอเหมาะกับจุดมุ่งหมายที่นักข่าวต้องการ นายสุเทพยังกล่าวถึงสาเหตุที่ตนเองกล่าว เช่นนั้นอีกด้วยว่า รัฐบาลของนางสาวยิ่งลักษณ์ปฏิเสธกฎหมายและคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญ ดังนั้น รัฐบาลของนางสาวยิ่งลักษณ์ไม่มีสิทธิ์กล่าวหาว่าตนเองเป็นกบฏ ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียด นอกเหนือจากจุดมุ่งหมายของนักข่าว และสนับสนุนว่า ข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพแก้ไขนั้นถูกต้อง การแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาถามคำถาม โดยการให้ข้อมูลรายละเอียดที่ให้ นอกเหนือจากจุดมุ่งหมายของนักข่าวมาสนับสนุนว่า ข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพแก้ไขนั้นถูกต้อง นำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ยึดถือความถูกต้องของนายสุเทพ

ตัวอย่างที่ 2

นักข่าว: อะไรที่บอกว่าอยากจะพูดในรายการแล้วยังไม่ได้พูด

นางสาวไอริน: ก็หลายอย่างพอสมควรนะคะ อันดับแรกก็คือ ในรายการเราบอกว่า จริง ๆ แล้วทุกอย่างเกิดขึ้นนะเป็ลคิดว่าเป็นกรรมของเป็ลเอง เป็ลอาจจะเคยไปเบียดเบียนใครเค้าไว้ มัน เลยทำให้เป็ล ต้องรับกรรมนี้ถ้าอย่างนั้นเป็ลก็ขอโหสิกรรม กับเจ้ากรรมนายเวรอะไรต่าง ๆ จะได้ไม่ต้องจองเวรจองกรรมกันอีกเลย แต่ปรากฏว่า ทางเทปรายการตัดเฉพาะ ประโยคสุดท้าย เอาไปพูดหลาย ๆ รอบว่า อย่างจองเวรอีกเลย ๆ มันก็เลยกลายเป็นดูเหมือนเราเป็นคนเจ้าคิด เจ้าแค้น ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นเรากำลังโหสิกรรมอยู่ แล้วเรื่องที่สองที่อยากจะบอก แล้วก็ เป็นเรื่อง กลายเป็นลือเป็ลไปเลยก็คือว่า เรื่องห้องน้ำ เป็ลอยากจะบอกว่า ไม่มีอะไรที่เป็ลจะต้องโกหกเลย ตรงนั้น มีแค่สองอย่าง หนึ่งคือโรงพิมพ์ อยู่หน้าสตูดิโอ เป็ลไปตะโกนขอเค้า คือ เป็ลไปถึงตรงนั้น บ่ายสองแล้วตอนที่เป็ลไปขอเข้าห้องน้ำอะ เกือบจะห้าโมงเย็นแล้วอะคะ 3 ชั่วโมงแล้ว เราไป ตะโกนขอเข้าห้องน้ำได้ไหม โรงพิมพ์บอกว่า ห้องน้ำอยู่ในสตูดิโอ เป็ลก็เลยต้องขับรถในซอย นั้นนะ ปรากฏว่ามีร้านอาหารที่เปิดหกโมงเย็นอีก 3 ร้าน เราก้เข้าไม่ได้

(นางสาวไอริน ศรีแก้ว วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2557)

นางสาวไอรินตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวไอรินพูดในสิ่งที่นางสาวไอริน ต้องการพูดแล้วยังไม่ได้พูดตอนไปออกรายการของนายวุฒิชัยด้วยการละเมิดหลักความสัมพันธ์ โดย นางสาวไอรินให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่ต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดที่ นายวุฒิชัยและนางสาวสุธีวันได้ให้กับนักข่าวหรือคนในสังคม ซึ่งไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าว ต้องการทราบ เพื่อนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นมาแก้ไขให้ถูกต้องตามความรับรู้ของนางสาวไอริน

คือ ประเด็นแรก รายการของนายวุฒิชัยให้ข้อมูลรายละเอียดที่ผิดว่า นางสาวไอรินเป็นบุคคลที่เจ้าคิดเจ้าแค้น โดยทางรายการตัดเฉพาะประโยคสุดท้ายของนางสาวไอรินที่กล่าวว่า อย่างจงเวรกันอีกเลย และทำให้ดูเหมือนนางสาวไอรินพูดประโยคดังกล่าวหลายรอบ ซึ่งข้อมูลรายละเอียดที่ถูกต้อง คือ ขณะนั้นนางสาวไอรินกำลังขอโทษกรรมกับเจ้ากรรมนายเวรอยู่ เพื่อไม่ให้เจ้ากรรมนายเวรจงเวรกันอีกต่อไป และประเด็นที่สอง เรื่องห้องน้ำ ซึ่งนางสาวสุธวี้นให้ข้อมูลรายละเอียดที่ผิดว่า นางสาวไอรินโกหกว่า นางสาวไอรินไม่สามารถหาห้องน้ำได้จนต้องปัสสาวะข้างทาง ซึ่งข้อมูลรายละเอียดที่ถูกต้อง คือ นางสาวไอรินไม่ได้โกหกตามที่นางสาวสุธวี้นได้กล่าวอ้าง และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น คือ นางสาวไอรินไปถึงสตูดิโอถ่ายทำภาพยนตร์ตอนบ่ายสอง แล้วโดนทีมงานไล่ออกมาจากสตูดิโอ ทำให้ไม่สามารถเข้าห้องน้ำได้ จนเกือบห้าโมงเย็นนางสาวไอรินก็ยังไม่เข้าห้องน้ำ ต้องไปตะโกนขอเข้าห้องน้ำที่โรงพิมพ์ ซึ่งโรงพิมพ์ก็บอกว่าห้องน้ำอยู่ในสตูดิโอ นางสาวไอรินจึงต้องขับรถเข้าไปในซอยเพื่อหาห้องน้ำ แต่ไม่มี เนื่องจากร้านอาหารในซอยนั้นเปิดตอนหกโมงเย็น ทำให้ตนเองไม่สามารถเข้าห้องน้ำได้

การให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวไอรินต้องการให้นักข่าวรับทราบ ซึ่งไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ โดยมีวัตถุประสงค์แก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวหรือคนในสังคมได้รับจากนายวุฒิชัยและนางสาวสุธวี้นั้นนั้นแสดงให้เห็นว่า นางสาวไอรินพยายามแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวหรือคนในสังคมเข้าใจผิดให้ถูกต้องตามความรู้ของนางสาวไอริน ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ยึดถือความถูกต้องให้กับนางสาวไอริน

ตัวอย่างที่ 3

นักข่าว: ประเด็นของคุณอรุณี ชำนาญญาติน่าจะสนใจคะคุณรังสิมา คุณอรุณี ชำนาญญาติกับบรรดา ส.ส.หญิงพรรคเพื่อไทยบอกว่า พรรคประชาธิปัตย์เนี่ยเล่นเกมลีกเกมร้าย ใช้ผู้หญิงขึ้นมาเอาความเป็นผู้หญิงขึ้นมาเหยียบย่ำนายกรัฐมนตรีผู้หญิงคนแรกของประเทศไทย และก็เป็นคนแรกของเรา

นางสาวรังสิมา: (1) ดิฉันคิดว่านะ อ้อ ส.ส.ผู้หญิงพรรคประชาธิปัตย์มันไม่ค่อยเป็นผู้หญิงเท่าไรหรอก ก็ดูก็แล้วกันว่า (2) แต่ละคนมันเหมือนผู้หญิงไหม (1) ผู้หญิงผู้ชายสิทธิก็เท่าเทียมกัน (2) ทำไมที่เวลานั้น เราเรียกร้องความเสมอภาค แต่ที่มาอย่างนี้บอกว่า รังแกผู้หญิงรังแกตรงไหน (1) แล้วดิฉันถามเนี่ยะ ไม่ได้ถามเรื่องส่วนตัวเลยนะ (2) แล้วมารู้ในใจดิฉันได้ไงว่า รู้อยู่แล้วว่าจะถามอะไรอ้าว ดันรู้ดีกว่าคนถามอีกนะแล้วที่ ส.ส.ถามไปเนี่ยะ ที่รังสิมาถามท่านรองประธานเนี่ยะ มีถามเรื่องส่วนตัวไหมเออถามเกี่ยวกับเรื่องนายกไหม ถามเรื่องเกี่ยวกับว่าไปประชุมอะไร ไปทำอะไร ใช้ไหม

(นางสาวรังสิมา รอดรัศมี วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555)

การตอบคำถามของนางสาวรังสิมาที่นักข่าวต้องการให้นางสาวรังสิมาแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่นางอรุณี ชำนาญญาภิสมัชชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้หญิงพรรคเพื่อไทยกล่าวว่าพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่นางสาวรังสิมาสังกัดอยู่ใช้ให้นางสาวรังสิมามาเหยียบย่ำความเป็นผู้หญิงของนางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งเป็นหัวหน้าพรรคเพื่อไทยเป็นการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดที่นางสาวรังสิมาทราบว่าไม่เป็นความจริง คือนางสาวรังสิมาใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ (rhetorical question) ซึ่งเป็นการละเมิดเงื่อนไขความจริงใจในการถาม (sincerity condition) และนางสาวรังสิมาไม่ได้มีเจตนาใช้คำถามนั้นถามคำถามให้นักข่าวตอบคำถาม แต่มีเจตนาให้ข้อมูลรายละเอียดกับนักข่าวเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักขาวนำมาเป็นประเด็นถามนางสาวรังสิมา ซึ่งได้รับมาจากการบอกกล่าวของคู่กรณี ไม่ว่าจะป็นประเด็นเกี่ยวกับความเป็นผู้หญิงของสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ที่ตนเองสังกัดอยู่ ประเด็นเกี่ยวกับที่นางอรุณี ชำนาญญาภิกล่าวว่าพรรคประชาธิปัตย์ส่งนางสาวรังสิมามาเหยียบย่ำความเป็นผู้หญิงของนางสาวยิ่งลักษณ์ ประเด็นเกี่ยวกับที่ฝ่ายของนางสาวยิ่งลักษณ์รับทราบเนื้อความคำถามของนางสาวรังสิมา และประเด็นเกี่ยวกับเจตนาของนางสาวรังสิมาที่ถามคำถามนางสาวยิ่งลักษณ์ในสภาผู้แทนราษฎรตามลำดับในรูปแบบของการให้ความหมายซึ่งป่งเป็นนัยในการสนทนา คือ “แต่ละคนมันเหมือนผู้หญิงใหม่” ให้ความหมายซึ่งป่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า แม้ว่าผู้หญิงในพรรคการเมืองของนางสาวรังสิมาจะไม่ค่อยมีความเป็นผู้หญิงแต่ก็ยังคงเป็นผู้หญิง “ทำไมที่เวลานั้น เราเรียกร้องความเสมอภาค แต่ทำไมอย่างนี้บอกว่า รังแกผู้หญิง รังแกตรงไหน” ให้ความหมายซึ่งป่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจมีนัยยะว่า ผู้หญิงเรียกร้องความเสมอภาคกับผู้ชาย ไม่ว่านายกรัฐมนตรีจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ตนเองก็จะตั้งคำถามถามในแบบเดียวกัน แต่ฝ่ายของนายกรัฐมนตรีรับไม่ได้และกล่าวหาว่าตนเองรังแกผู้หญิง ซึ่งตนเองไม่ได้รังแกผู้หญิง “แล้วมารู้ในใจดิฉันได้ไงว่า รู้อยู่แล้วจะถามอะไร” ให้ความหมายซึ่งป่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า ฝ่ายของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทยไม่ทราบเนื้อความที่ตนเองจะถามนางสาวยิ่งลักษณ์ และ “มีถามเรื่องส่วนตัวไหม เออ ถามเกี่ยวกับเรื่องนายกใหม่ ถามเรื่องเกี่ยวกับว่าไปประชุมอะไร ไปทำอะไร ใช้ไหม” ให้ความหมายซึ่งป่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจมีนัยยะว่า ตนเองไม่ได้มีเจตนาจะถามเกี่ยวกับเรื่องราวส่วนตัวของคู่กรณี แต่ตนเองมีเจตนาถามเกี่ยวกับเรื่องงานของคู่กรณีเท่านั้น

นอกจากนี้นางสาวรังสิมายังกล่าวว่า “อ้าว ดันรู้ดีกว่าคนถามอีกนะ” ซึ่งไม่ได้ให้ความหมายตรงตามถ้อยคำที่กล่าว กล่าวคือ นางสาวรังสิมาไม่ได้ต้องการหมายความว่า ฝ่ายของนางสาวยิ่งลักษณ์รู้ดีกว่าตนเอง ซึ่งเป็นบุคคลที่ถามคำถาม แต่ต้องการให้ความหมายซึ่งป่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า ฝ่ายของนางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ทราบเนื้อความที่นางสาวรังสิมา จะถามนางสาวยิ่งลักษณ์

การให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของนางสาวรังสิมาจากข้อมูลรายละเอียดที่นางสาวรังสิมาให้และทราบว่าไม่เป็นความจริงแสดงให้เห็นว่า ข้อมูลรายละเอียดที่ฝ่ายของนางสาวรังสิมาจึงแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ถูกต้องเหล่านั้นในรูปแบบของการให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนานักข่าวหรือคนในสังคม ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ยึดถือความถูกต้องของนางสาวรังสิมา

ตัวอย่างที่ 4

นักข่าว: แสดงว่าวันพรุ่งนี้คือจะไม่ยึดแบ่งกษัตริ

นายสุเทพ: (1) **รัฐบาลที่มั่นเป็นโมฆะรัฐบาลที่มั่นหลอกลวงประชาชนมั่นโกหกประชาชนทุกวัน** เมื่อกี้ก็ออกข่าวไปว่าจับกุมนายสุเทพ เทือกสุบรรณเรียบร้อยแล้ว (2) แล้วนี่ใครละที่นั่งแถลงอยู่เนี่ยะ แล้วที่ออกข่าวไปเนี่ยะที่ได้สัมภาษณ์ไปเนี่ยะ จะไปออกข่าวบอกประชาชนใหม่ว่า นายสุเทพยังอยู่ดีอยู่ยังเป็นแกนนำของประชาชนอยู่ ออกข่าวหรือเปล่า

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นายสุเทพตอบคำถามนักข่าวที่ต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าวเองกับนายสุเทพว่า แสดงว่าพรุ่งนี้นายสุเทพจะไม่เข้ายึดธนาคารแห่งประเทศไทยตามที่รัฐบาลของนางสาวรังสิมาอ้างลักษณะกล่าวไว้หรือไม่ด้วยการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ กล่าวคือ นายสุเทพไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าวว่า นายสุเทพจะไม่เข้ายึดธนาคารแห่งประเทศไทยตามที่รัฐบาลนางสาวรังสิมาอ้างลักษณะกล่าวไว้หรือไม่ ซึ่งสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ แต่ นายสุเทพกลับกล่าวถึงสถานภาพของรัฐบาลของนางสาวรังสิมาอ้างลักษณะว่า รัฐบาลเป็นโมฆะ และกล่าวหา รัฐบาลของนางสาวรังสิมาอ้างลักษณะว่า หลอกลวงและโกหกประชาชนทุกวัน พร้อมทั้งยกตัวอย่างเรื่องที่ว่า รัฐบาลของนางสาวรังสิมาอ้างลักษณะหลอกลวงและโกหกประชาชน คือ เรื่องที่รัฐบาลนางสาวรังสิมาอ้างลักษณะกล่าวว่า สามารถจับกุมนายสุเทพได้แล้ว ซึ่งประเด็นดังกล่าวไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาเป็นประเด็นถามนายสุเทพ ซึ่งได้รับมาจากคู่กรณี โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า รัฐบาลของนางสาวรังสิมาอ้างลักษณะให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการกระทำของฝ่ายนายสุเทพ

การให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาของนายสุเทพจากข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาถามคำถามนายสุเทพ ซึ่งได้รับมาจากคู่กรณีนั้นไม่ถูกต้องตามความรับรู้ของนายสุเทพ นายสุเทพจึงแก้ไขให้ถูกต้อง โดยการปฏิเสธข้อมูลรายละเอียดของนักข่าวดังกล่าวในรูปแบบของความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์ของบุคคลที่ยึดถือความถูกต้องของนายสุเทพ

ตัวอย่างที่ 5

นักข่าว: ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าพีเปิ้ลมาตั้งบริษัทหนังของตัวเองด้วยหรือเปล่าคะ เพราะว่าเขาก็มีหนังเหมือนกัน

นายนาคร: **(1) หลังจากนั้น** (2) การตั้งบริษัทหนังเองก็คือ จะบอกให้ก่อนว่าบริษัทที่พีเปิ้ลเปิดใหม่ไม่ใช่บริษัทผลิตภาพยนตร์นะฮะ เป็นบริษัทที่รับसानฝันทุกอย่างของพีเปิ้ล เพราะพีเปิ้ลเกิดมาจากรายการทีวี เกิดมาจากการทำละครเวที เกิดมาจากการทำภาพยนตร์ เกิดมาจากการเขียนหนังสือ ทุกอย่างเนี่ยะ มันเป็น มันเป็นฝันของพีเปิ้ลทั้งนั้น เพราะอย่างนั้นพีเปิ้ลก็รับงานส่วนตัวเป็นพิธีกร เป็นอะไรต่าง ๆ ผ่านบริษัทนี้ เพราะอย่างนี้บริษัทนี้เป็นงาน เป็นบริษัทที่เอ็นเตอร์เทนทุกอย่างที่เกี่ยวกับตัวพีเปิ้ล

(นายนาคร ศิลาชัย วันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2555)

นายนาครตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นายนาครตอบหรือปฏิเสธว่า สาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้นายนาครต้องออกจากบริษัทเพราะว่านายนาครมาตั้งบริษัทภาพยนตร์ด้วยตนเองใช่หรือไม่ด้วยการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการในถ้อยคำที่ (1) โดยให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ชัดเจนด้วยการละทิ้งถ้อยคำบางถ้อยคำว่า "หลังจากนั้นฮะ" ซึ่งทำให้เนื้อความไม่สมบูรณ์ว่า นายนาครตั้งบริษัทภาพยนตร์ด้วยตนเองหลังจากนายนาครทำสิ่งใด หรือหลังจากเกิดเหตุการณ์ใด เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาเป็นประเด็นถามนายนาคร ซึ่งได้รับมาจากการคาดการณ์ของนักข่าวเอง โดยให้ความหมายขี้งงเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า สาเหตุที่นายวิल्लीให้นายนาครออกจากบริษัทไม่ใช่การตั้งบริษัทภาพยนตร์ของนายนาคร ซึ่งผลิตงานทับทิมกับบริษัทของนายวิल्ली เนื่องจากนายนาครตั้งบริษัทภาพยนตร์หลังจากที่นายนาครได้ออกจากบริษัทนายวิल्लीแล้ว

การให้ความหมายขี้งงเป็นนัยในการสนทนาจากข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ชัดเจนของนายนาคร แสดงให้เห็นว่า ข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวนำมาเป็นประเด็นถามคำถาม ซึ่งได้รับมาจากการคาดการณ์ของนักข่าวเองผิดไปจากความรู้ของนายนาคร นายนาครจึงแก้ไขข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นให้ถูกต้องตามความรู้ของนายนาครในรูปแบบของความหมายขี้งงเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ยึดถือความถูกต้องของนายนาคร

การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของบุคคลสาธารณะดังกล่าวเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ยึดถือความถูกต้องสอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับการสื่อสาร คือ เมื่อบุคคลสื่อสารกัน บุคคลควรสื่อสารความจริง ซึ่งความจริงหนึ่งที่คุณควรสื่อสาร คือ ความจริงที่ต้องสร้างความเข้าใจ โดยแก้ไขความเข้าใจที่เกิดจากความเข้าใจผิด และความไม่ชัดเจนของข้อมูล และชี้แจงไม่ให้เกิดความสับสน

5.2.3 บุคคลที่เปิดเผย

บุคคลที่เปิดเผย คือ บุคคลที่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างตรงไปตรงมาชัดเจนไม่ปิดบังและถูกต้องตามความรู้ของบุคคลสาธารณะ

บุคคลสาธารณะนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าวด้วยการตอบคำถามในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบอย่างชัดเจนและเป็นความจริงตามความรู้ของบุคคลสาธารณะ และให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นเหล่านั้นอย่างเหมาะสมและตรงตามประเด็นที่นักข่าวต้องการ และหลักการความร่วมมือในการสนทนาที่สามารถนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่เปิดเผย เนื่องจากมีลักษณะการให้ข้อมูลรายละเอียดในรูปแบบดังกล่าว คือ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 6

นักข่าว: จะมีการไปคุยนอกรอบหรือไปคุยกันเพิ่มอีกไหม

นางมยุรา: **ไม่มี**

(นางมยุรา เศวตศิลา วันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2555)

การตอบคำถามของนางมยุรา โดยตอบปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าวว่า “ไม่ใช่” ในประเด็นที่นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าวเองกับนางมยุราว่า นางมยุราและนายปัญญาจะไปคุยนอกรอบหรือคุยกันเพิ่มเติมหรือไม่นั้นเป็นการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ นางมยุราให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบอย่างชัดเจนและเป็นความจริงตามความคิดเห็นของนางมยุรา และให้ข้อมูลรายละเอียดอย่างเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของนักข่าวและตรงตามประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ การให้ข้อมูลรายละเอียดในลักษณะดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดอย่างตรงไปตรงมา ไม่ปิดบัง และถูกต้องตามความรู้ของนางมยุรา ซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์ของบุคคลที่เปิดเผยของนางมยุรา

ตัวอย่างที่ 7

นักข่าว: คือจะขอให้มีการตั้งนายกคนกลางขึ้นมาจากกรมที่เป็นที่ยอมรับ แล้วก็โดยวุฒิสภา แล้วก็ปฏิรูปประเทศ

นายจาตุรนต์: อันนี้เป็นเรื่องของการทำโดยชั่วคราวอย่างชัดเจนนะ เมื่อยุบสภาแล้ว นายก ใหม่ รัฐบาลใหม่จะมาได้จากการเลือกตั้งเท่านั้น แต่ที่นี้ถ้ายังเห็นว่า การจะมาจากการเลือกตั้งแล้วยังไม่แก้ปัญหา จะมีเงื่อนไขอย่างไรอันนี้เราควรจะพูดกัน แต่ไม่ใช่ ให้นายกมาจาก วุฒิสภา มาจากคนนอกซึ่งมันขัดต่อรัฐธรรมนูญ และเราจะพบว่านายกและรัฐบาลที่มาจากคนนอกจะไม่ใช่ที่ยอมรับ และจะมีคนต่อต้าน อย่างมาก อย่างที่มาก ยิ่งกว่าที่ กปปส. และคุณสุเทพเคยทำกับรัฐบาลนี้

(นายจาตุรนต์ ฉายแสง วันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ. 2557)

เมื่อนักข่าวต้องการให้นายจาตุรนต์แสดงความคิดเห็นในประเด็นที่กลุ่ม กปปส. จะขอให้มีการตั้งนายกรัฐมนตรีคนกลางขึ้นมาจากคณะรัฐมนตรีที่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคมและวุฒิสภา แล้วจะปฏิรูปประเทศ นายจาตุรนต์แสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวด้วยการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา โดยแสดงความคิดเห็นอย่างชัดเจนและเป็นความจริงตามความคิดของนายจาตุรนต์ เหมาะสมและตรงตามประเด็นที่นักข่าวต้องการ ในที่นี้คือ การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำของกลุ่ม กปปส. ลักษณะการให้ข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดโดยตรงไปตรงมา ชัดเจน และถูกต้องตามความคิดของนายจาตุรนต์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์ของบุคคลที่เปิดเผยของนายจาตุรนต์

ภาพลักษณ์ของบุคคลที่เปิดเผยดังกล่าวสอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับการสื่อสาร คือ ในการสื่อสาร บุคคลควรสื่อสารความจริงของข้อมูล คือ ไม่หลอกลวงข้อมูลบุคคล องค์กร สินค้า ไม่สร้างข้อมูลขึ้น เพราะอาจจะมีผู้มาเปิดเผยภายหลังทำให้เกิดความเสียหาย

5.2.4 บุคคลที่ประนีประนอม

บุคคลที่ประนีประนอม คือ บุคคลที่หลีกเลี่ยงที่จะทำให้เกิดเรื่องราวความขัดแย้งเพิ่มมากขึ้น โดยยอมให้กัน ไกล่เกลี่ย และคลี่คลายความขัดแย้งให้ลดความรุนแรงลง

ภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประนีประนอมนั้น บุคคลสาธารณะจะแสดงออกด้วยการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา ได้แก่ การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ หลักความสัมพันธ์ หลักปริมาณ และหลักคุณภาพ การละเมิดหลักปริมาณและความสัมพันธ์ และการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะทำให้เกิดความขัดแย้งเพิ่มมากขึ้น หรือทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น และแสดงออกด้วยการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา ได้แก่ การละเมิดหลักปริมาณและความสัมพันธ์ร่วมกับการใช้คำที่ลดระดับความรุนแรงเพื่อไกล่เกลี่ยและคลี่คลายความขัดแย้งให้มีความรุนแรงที่ลดลง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 8

นักข่าว: คิดว่าเค้าจะมาเกาะกระแสเราไหม

นางสาวสุธีวัน: เออ อันนี้แล้วแต่วิจารณ์ญาณค่ะ

(นางสาวสุธีวัน ทวีสิน วันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2557)

เมื่อนักข่าวต้องการให้นางสาวสุธีวันตอบหรือปฏิเสธว่า นางสาวสุธีวันคิดว่า นางสาวไอรินจะมาเกาะกระแสนางสาวสุธีวันหรือไม่ นางสาวสุธีวันใช้การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาด้วยการใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งด้วยตนเองว่า “อันนี้แล้วแต่

วิจารณ์ญาณค่ะ” ซึ่งแสดงว่า นางสาวสุธีวันไม่ต้องการกล่าวถึงประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ โดยให้นักข่าวหรือคนในสังคมแต่ละคนพิจารณาประเด็นดังกล่าวด้วยตนเอง

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาของนางสาวสุธีวันใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนางสาวไอรินเกาะกระแสนางสาวสุธีวัน เนื่องจากการแสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวของนางสาวสุธีวัน อาจทำให้นางสาวไอรินตอบโต้นางสาวสุธีวันด้วยความไม่พอใจ และ ทำให้ความขัดแย้งระหว่างนางสาวสุธีวันและนางสาวไอรินทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นในที่สุด การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นางสาวสุธีวันพยายามเลี่ยงที่จะทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างตนเองกับนางสาวไอรินเพิ่มขึ้น ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประนีประนอมให้นางสาวสุธีวัน

ตัวอย่างที่ 9

นักข่าว: พี่นึกเขาคิดว่า กลุ่มคนที่ไล่ล่าพี่นึกเขาน่าจะเป็นกลุ่มไหนอะคะ

นายนิติธร: **คือผมยังไม่มั่นใจว่ากลุ่มไหนนะครับ แต่ผมคิดว่าการกระทำแบบนี้ได้เนี่ยะนะครับ มัน มันจำเป็นต้องมีอำนาจรัฐนะครับ หนุนหรือเปิดทางให้ทำได้ นะครับ รถจำนวนหลายคัน มีการจัดการเป็นกระบวนการ มีวิธีการ มีอาวุธสงครามนะครับ**

(นายนิติธร ล้ำเลิศ วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2556)

เมื่อคำถามของนักข่าวต้องการให้นายนิติธรระบุกลุ่มบุคคลที่พยายามจะทำร้ายนายนิติธร นายนิติธรได้ใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการในการตอบคำถามดังกล่าวของนักข่าว คือ นายนิติธรระบุกลุ่มบุคคลที่พยายามทำร้ายนายนิติธรอย่างไม่ชัดเจน โดยในถ้อยคำแรกนายนิติธรกล่าวว่า นายนิติธรไม่แน่ใจว่าเป็นกลุ่มใด แต่ในถ้อยคำหลังจากนั้นนายนิติธรกลับกล่าวว่า การกระทำที่กลุ่มบุคคลพยายามทำร้ายนายนิติธรต้องมีอำนาจรัฐมาสนับสนุน เนื่องจากมีการจัดการ มีกระบวนการ มีวิธีการ และมีอาวุธสงคราม ซึ่งทำให้นักข่าวสับสนว่า นายนิติธรสามารถระบุกลุ่มบุคคลที่มาทำร้ายนายนิติธรได้หรือไม่ เพื่อให้ความหมายชี้บ่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า นายนิติธรไม่สามารถระบุกลุ่มบุคคลที่พยายามจะทำร้ายตนเองได้ และไม่มั่นใจว่าเป็นฝ่ายของนางสาวอิงลักษณ์หรือไม่

การใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการของนายนิติธรในการตอบคำถามมีวัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะระบุกลุ่มบุคคลที่ทำร้ายนายนิติธรอย่างชัดเจน เนื่องจากการระบุว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือฝ่ายของนางสาวอิงลักษณ์ทำร้ายนายนิติธรอย่างชัดเจน อาจทำให้ความขัดแย้งระหว่างนายนิติธรกับฝ่ายต่าง ๆ หรือฝ่ายนางสาวอิงลักษณ์ทวีความรุนแรงมากขึ้น ถ้าฝ่ายนั้น ๆ ไม่พอใจข้อมูลรายละเอียดที่นายนิติธรให้ และตอบโต้นายนิติธร นายนิติธรจึงให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบโดยอ้อมด้วยการให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ชัดเจน และให้ความหมายชี้บ่งเป็นนัยในการสนทนาจากข้อมูลรายละเอียดดังกล่าว ซึ่งเป็นการเลี่ยงที่จะไม่ทำให้

ความขัดแย้งระหว่างตนเองกับฝ่ายต่าง ๆ รุนแรงมากขึ้น และนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคล ประณีประนอมให้กับนายนิติธรได้

ตัวอย่างที่ 10

นักข่าว: ก็คือยังไม่เลิกกันใช่ไหมคะหลังจากนี้ ก็คือยังคงไม่เลิกกันเนอะ

นางสาวอมลวรรณ: ถ้าส่วนตัวเอมีมีเธอ เอมีมี เอมีมีห่าง เอมีมีถอย แต่ไม่รู้ตัวว่าตัว ฮาร์เวิร์ดเค้าจะถอยไหมอันนี้เอมีมีไม่รู้

(นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ วันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2556)

เมื่อนางสาวอมลวรรณตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวอมลวรรณตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวอมลวรรณและนายฮาร์เวิร์ดยังไม่เลิกกันใช่หรือไม่ นางสาวอมลวรรณใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ในการตอบคำถาม คือ นางสาวอมลวรรณไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธว่า ตนเองกับนายฮาร์เวิร์ดยังไม่เลิกกันใช่หรือไม่ ซึ่งเป็นข้อมูลรายละเอียดที่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวอมลวรรณต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับการกระทำของนางสาวอมลวรรณว่า ตนเองห่างกับนายฮาร์เวิร์ด และถอยความสัมพันธ์กับนายฮาร์เวิร์ด แต่ตนเองไม่ทราบว่า นายฮาร์เวิร์ดจะถอยความสัมพันธ์กับตนเองหรือไม่ เพื่อให้ความหมายขี้งงเป็นนัยในการสนทนา และอาจมีนัยยะว่า นางสาวอมลวรรณไม่สามารถตอบได้ว่า ตนเองเลิกหรือยังไม่เลิกกับนายฮาร์เวิร์ด

นางสาวอมลวรรณตอบคำถาม โดยใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของนางสาวอมลวรรณกับนายฮาร์เวิร์ดโดยตรงไปตรงมา เนื่องจากข้อมูลรายละเอียดลักษณะดังกล่าวอาจทำให้ความขัดแย้งระหว่างนางสาวอมลวรรณกับนายฮาร์เวิร์ดเพิ่มมากขึ้นจากการตอบโต้ของนายฮาร์เวิร์ดที่อาจไม่พอใจ ข้อมูลรายละเอียดที่นางสาวอมลวรรณให้ นางสาวอมลวรรณจึงให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบโดยอ้อมด้วยการให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และให้ความหมายขี้งงเป็นนัยในการสนทนาจากข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้น ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประณีประนอมให้กับนางสาวอมลวรรณ เนื่องจากการใช้เพื่อเลี่ยงที่จะทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างนางสาวอมลวรรณกับนายฮาร์เวิร์ดเพิ่มขึ้น

ตัวอย่างที่ 11

นักข่าว: เริ่ม ที่ แอนนี่ก่อนที่เค้าออกมาได้ว่า ก็ฟิล์มทำผิดสัญญาก่อน

นายรัฐภูมิ: โห

(นายรัฐภูมิ โตคงทรัพย์ วันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2555)

การตอบคำถามของนายรัฐภูมิที่นักข่าวต้องการให้นายรัฐภูมิแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำพูดของนางแอนนี่ที่ตอบได้ว่านายรัฐภูมิทำผิดสัญญา ก่อน นางแอนนี่จึงออกมาสัมภาษณ์เกี่ยวกับความ

ขัดแย้งนั้นเป็นการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ คือ นายรัฐภูมิแสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าว โดยให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าวว่า “โห” ซึ่งไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่หรือเพิ่มเติมในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า นายรัฐภูมิรู้สึกประหลาดใจ ตกใจ หรือไม่พอใจกับข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งที่นางแอนนี่ได้ให้กับนักข่าว และมีแนวโน้มว่า ข้อมูลรายละเอียดที่นางแอนนี่ให้นักข่าวนั้นจะเป็นข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ถูกต้อง นายรัฐภูมิจึงรู้สึกประหลาดใจ ตกใจ หรือไม่พอใจกับการให้ข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวของนางแอนนี่

การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณของนายรัฐภูมิในการตอบคำถามดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นายรัฐภูมิต้องการหลีกเลี่ยงที่จะแสดงความคิดเห็นพาดพิงถึงคำพูดของนางแอนนี่อย่างตรงไปตรงมา จึงแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบดังกล่าวโดยอ้อมด้วยการให้ข้อมูลรายละเอียดที่น้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว และให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาจากข้อมูลรายละเอียดที่มีลักษณะดังกล่าว เนื่องจากถ้านายรัฐภูมิกล่าวแสดงความคิดเห็นพาดพิงถึงคำพูดของนางแอนนี่โดยตรง อาจทำให้นางแอนนี่เกิดความไม่พอใจ และเกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ เพิ่มขึ้น หรือทำให้ความขัดแย้งระหว่างนางแอนนี่กับนายรัฐภูมิทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นได้จากการตอบโต้ของนางแอนนี่ การละเมิดหลักแบบมีนัยในลักษณะดังกล่าวนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประนีประนอม เนื่องจากการเลี่ยงที่จะทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างนายรัฐภูมิและนางแอนนี่เพิ่มขึ้น

ตัวอย่างที่ 12

นักข่าว: คุณรังสิมาคะอย่างวันก่อนเนี่ยะคุณจิบรายกับคุณเสด็จพีเนี่ยะบอกว่า ท่านนายกรัฐมนตรีไปประชุมที่ชั้น 7 โฟชั่นที่ต๋องว. 5 เพราะว่าต้องคุยกับนักธุรกิจ นักวิชาการเพื่อที่จะคลอดนโยบายใหม่ ๆ ออกมาให้พี่น้องประชาชน

นางสาวรังสิมา: แล้วทำไม แล้วทำไมต้องไปคลอดที่โฟชั่นอะ ทำไมที่สภาไม่มี ที่ทำเนียบไม่มีหรือ เออ แล้วทำไมต้องเป็นราชการลับละ ทำไมจะต้องว.5 ละ มัน มันผิดปกติใจ ใช่ไหม

(นางสาวรังสิมา รอดรัศมี วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555)

ในประเด็นที่นักข่าวต้องการให้นางสาวรังสิมาตอบคำถาม โดยการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำพูดของนายจิบรายและนายพร้อมพงษ์ที่ชี้แจงการกระทำของนางสาวยิ่งลักษณ์ว่า นางสาวยิ่งลักษณ์ไปพบนักธุรกิจและนักวิชาการที่โรงแรมโฟชั่นเพื่อกำหนดนโยบายใหม่ ๆ ออกมาให้ประชาชนนั้น นางสาวรังสิมาตอบคำถามโดยใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ คือ นางสาวรังสิมาใช้คำถามวาทศิลป์ (rhetorical question) ซึ่งเป็นการละเมิดเงื่อนไขความจริงใจ ในการสนทนา (sincerity condition) โดยนางสาวรังสิมาไม่ได้มีเจตนาที่จะถามคำถามให้นักข่าวระบุสาเหตุที่ทำให้นางสาวยิ่งลักษณ์ต้องไปกำหนดนโยบายที่โรงแรมโฟชั่นไม่กำหนดนโยบายที่

สภาผู้แทนราษฎรหรือทำเนียบรัฐบาล และระบุสาเหตุที่ทำให้การกำหนดนโยบายของนางสาวยิ่งลักษณ์เป็นราชการลับ แต่มีเจตนาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับถ้อยคำของนายจिरायและนายพร้อมพงษ์ และให้ความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งอาจมีนัยยะว่า ตนเองไม่เชื่อถ้อยคำของนายจिरायและนายพร้อมพงษ์ เนื่องจากนางสาวยิ่งลักษณ์สามารถกำหนดนโยบายใหม่ที่สภาผู้แทนราษฎรหรือทำเนียบรัฐบาล ซึ่งเป็นที่ทำงานของนางสาวยิ่งลักษณ์ได้ แต่กลับไปกำหนดนโยบายนั้นที่โรงแรมโพซิชั่น ซึ่งไม่ได้เป็นสถานที่ทำงาน นอกจากนี้ยังใช้รหัสที่บ่งบอกว่า เรื่องที่นางสาวยิ่งลักษณ์ไปประชุมที่โรงแรมโพซิชั่นนั้นเป็นราชการลับอีกด้วย ซึ่งถ้าเป็นการกำหนดนโยบายใหม่ให้กับประชาชนจริงไม่จำเป็นต้องใช้รหัสนั้น เพราะฉะนั้นการไปประชุมที่โรงแรมโพซิชั่นของนางสาวยิ่งลักษณ์จึงเป็นการกระทำที่มีพิรุณ

นางสาวรังสิมาใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพในการตอบคำถามดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำพูดของนายจिरायและนายพร้อมพงษ์ อย่างตรงไปตรงมา โดยให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบในรูปแบบของความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนาจากข้อมูลรายละเอียดที่นางสาวรังสิมาทราบว่าไม่เป็นความจริง เนื่องจากถ้าแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมาออกไป อาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ เพิ่มขึ้นได้จากการตอบโต้ด้วยความไม่พอใจของนายจिरायและนายพร้อมพงษ์ การใช้หลักการความร่วมมือในการตอบคำถามดังกล่าวเป็นการเลี่ยงที่จะทำให้เกิดความขัดแย้งเพิ่มมากขึ้น ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประนีประนอมของนางสาวรังสิมา

ตัวอย่างที่ 13

นักข่าว: มองว่าเป็นขบวนการขัดขวางที่จะไม่ให้มีการเลือกตั้งหรือเปล่า

ร้อยตำรวจเอกเฉลิม: อาเค้าไม่ไปก็ไม่เป็นไรน่ะ ก็ กกต. ก็ อย่าไปสนใจ พรรคไหนไม่ไปก็ไม่ต้องประชุม แต่หน้าที่การเลือกตั้ง ไม่ใช่หน้าที่พรรคประชาธิปัตย์ เป็นหน้าที่ของ กกต. เป็นหน้าที่ของ กกต. ในการจัดการเลือกตั้ง อย่าเอาประชาธิปัตย์มาเป็นตัวตั้งจนกระทั่งจะต้องล้มการเลือกตั้ง

(ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง วันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2557)

ร้อยตำรวจเอกเฉลิมตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้ตอบรับหรือปฏิเสธว่า การที่นายอภิสิทธิ์ไม่เข้าร่วมหาหรือเรื่องวันเลือกตั้ง โดยให้เหตุผลเรื่องความไม่ปลอดภัยนั้นเป็นการขัดขวางที่จะไม่ให้มีการเลือกตั้งหรือไม่ด้วยการละเมิดหลักความสัมพันธ์ คือ ร้อยตำรวจเอกเฉลิมไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธว่า การกระทำของนายอภิสิทธิ์ดังกล่าวเป็นการขัดขวางไม่ให้มีการเลือกตั้งหรือไม่ ซึ่งเป็นข้อมูลรายละเอียดที่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ แต่ร้อยตำรวจเอกเฉลิมกลับให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการปฏิบัติตนและหน้าที่ของ กกต. ซึ่งไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ การละเมิดหลักความสัมพันธ์ดังกล่าวใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ

การกระทำของนายอภิสิทธิ์ เนื่องจากอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมาได้จากการแสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าว การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวของร้อยตำรวจเอกเฉลิมนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประนีประนอม ซึ่งพยายามเลี่ยงที่จะทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างตนเองกับนายอภิสิทธิ์เพิ่มมากขึ้น

ตัวอย่างที่ 14

นักข่าว: มีปัญหากันนานหรือยัง เออ

นางสาวศกธรัตน์: **มัน อย่าเรียกว่า มัน ไม่ได้คงเรียกว่าปัญหา มันคงจะเป็นเรื่องอะไร เข้าใจผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ อะคะ**

(นางสาวศกธรัตน์ วรอุไร วันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2555)

เมื่อนางสาวศกธรัตน์ตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้ตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวศกธรัตน์มีปัญหากับนางสาวณภัทรนานหรือยัง นางสาวศกธรัตน์ใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ คือ นางสาวศกธรัตน์ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ในที่นี้คือ ระยะเวลาที่นางสาวศกธรัตน์และนางสาวณภัทรมีปัญหากัน แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวศกธรัตน์ต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับปัญหาระหว่างตนเองกับนางสาวณภัทร ซึ่งไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และปรากฏใช้คำลดระดับความรุนแรงในข้อมูลรายละเอียดที่มีลักษณะดังกล่าว คือ ใช้คำว่า “เข้าใจผิด” มาแทนคำว่า “ปัญหา” และใช้คำว่า “เล็ก ๆ น้อย ๆ” ในถ้อยคำว่า “ไม่ได้คงเรียกว่าปัญหา มันคงจะเป็นเรื่องอะไรเข้าใจผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ อะคะ” เพื่อแสดงว่า ความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณีไม่ได้รุนแรงอย่างที่คนในสังคมรับทราบหรือคาดการณ์ไว้

การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวศกธรัตน์ต้องการให้นักข่าวทราบ ซึ่งไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบนั้นเป็นการหลีกเลี่ยงที่จะทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างนางสาวศกธรัตน์กับนางสาวณภัทรเพิ่มขึ้นจากการตอบคำถามในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และการใช้ถ้อยคำลดระดับความรุนแรงควบคู่ไปกับการให้ข้อมูลรายละเอียดในลักษณะดังกล่าวเป็นการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างนางสาวศกธรัตน์กับนางสาวณภัทรให้ลดความรุนแรงลง ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประนีประนอมของนางสาวศกธรัตน์

ตัวอย่างที่ 15

นักข่าว: แล้วเจอกันเป็นไงบ้างคะ ตกใจไหม

นางสาวกวีณา: **ไม่ตกใจคะ เจอกันได้อยู่แล้ว ทำงานร่วมกันได้คะ ถ้างานก็ถือว่าร่วมกันได้**

(นางสาวกวีณา โพธิจักร วันที่ 14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

นางสาวกวีณาตอบคำถามนักข่าวในประเด็นที่ต้องการให้นางสาวกวีณาอธิบายความเป็นไปของตนเองเมื่อพบนางสาวรฐา และต้องการให้นางสาวกวีณาตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาว

กวีนิพนธ์ตกใจหรือไม่ที่พบนางสาวรัฐาด้วยการละเมิดหลักปริมาณ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดที่น้อยกว่าความต้องการของนักข่าว คือ นางสาวกวีนิพนธ์ตอบคำถามนักข่าวในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความตกใจของนางสาวกวีนิพนธ์ เมื่อพบนางสาวรัฐาเพียงประเด็นเดียว เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะอธิบายความเป็นไปของตนเอง เมื่อพบนางสาวรัฐา เนื่องจากอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมาจากการให้ข้อมูลรายละเอียดของนางสาวกวีนิพนธ์ในประเด็นนั้นได้ การใช้การละเมิดหลักปริมาณของนางสาวกวีนิพนธ์ดังกล่าวเป็นการเลี่ยงไม่ให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างนางสาวกวีนิพนธ์กับนางสาวรัฐาเพิ่มเติม และนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประนีประนอมได้

ตัวอย่างที่ 16

นักข่าว: ตกลงเนี่ยะ ถูกตบหรือเปล่าอะ

นางชัตติยา: ไม่นอน ๆ ๆ ไม่ใช่ มันไม่ได้มีการตบกันเกิดขึ้นด้วย เดียร์ต้องขอพูดตรง ๆ คือมันมีการที่เพราะว่าทางท่าน ส.ส.รังสิมาเนี่ยะไปดึงเก้าอี้ของประธาน เออ ท่าน ส.ส. รังสิมาหนึ่งคนกับ ส.ส. ชายประชาธิปไตยคนนึงเดียร์ ๆ จำไม่ได้ว่าเป็นใครอะนะคะตั้ง ตั้ง เออ เก้าอี้ของประธานสภาเพื่อไปหลังบัลลังก์ คราวนี้เดียร์พร้อมกับ ส.ส. เปล่งมณี เร่งสมบุรณ์สุขเนี่ยะแล้วก็มี ส.ส. ชมพู จันทาทองคนนึงเนี่ยะ เรากี่ เรากี่ เรากี่เข้าไปพูดคุ้ยว่าไม่ควรทำแบบนี้พร้อมกับดึงเก้าอี้กลับมาเท่านั้นเอง ไม่มีอะไร

(นางชัตติยา สวัสดิผล วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555)

นางชัตติยาตอบคำถามนักข่าวที่ต้องการให้ตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางชัตติยาถูกนางสาวรังสิมาตบหรือไม่ในเหตุการณ์ที่นางชัตติยาเข้าไปยื้อแย่งเก้าอี้ของประธานสภาผู้แทนราษฎรกับนางสาวรังสิมา โดยใช้การละเมิดหลักปริมาณด้วยการให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ นอกจากนางชัตติยาจะตอบปฏิเสธว่า ตนเองไม่โดนนางสาวรังสิมาตบ ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่พอเหมาะ กับจุดมุ่งหมายของนักข่าวแล้ว นางชัตติยายังให้ข้อมูลรายละเอียดที่นอกเหนือไปจากจุดมุ่งหมายของนักข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นเพื่อนำมาสนับสนุนการตอบปฏิเสธของตนเองอีกด้วย โดยข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวปรากฏการใช้คำที่แสดงการลดระดับความรุนแรงของเหตุการณ์ คือ “เท่านั้น” และ “ไม่มีอะไร” ซึ่งหมายถึง เหตุการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นดังกล่าวไม่มีอะไรมา หรือไม่มีอะไรเป็นสาระ เพื่อแสดงให้เห็นว่า การดึงเก้าอี้ของประธานสภาผู้แทนราษฎรกลับมาจากนางสาวรังสิมาไม่ได้เป็นเหตุการณ์ความขัดแย้งที่รุนแรงตามที่คนในสังคมคิด

การให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าวและการใช้คำลดระดับความรุนแรงลงในข้อมูลรายละเอียดนั้นแสดงให้เห็นว่า นางชัตติยาพยายามที่จะคลี่คลายเหตุการณ์ความขัดแย้งระหว่างตนเองกับนางสาวรังสิมา ซึ่งเป็นคู่กรณีให้ลดความรุนแรงลง เพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประนีประนอมของตนเอง

ตัวอย่างที่ 17

นักข่าว: ไม่เปิดใจคุยกันถ้ามันอึดอัดจริง ๆ

นางสาวศกลรัตน์: ก็ยังไม่ เราก็กังไม่ได้แบบอะไรขนาดนั้นอะ เราก็กังไม่ได้แบบ เฮ้ยเธอไม่
ดีหรือเราไม่ดีอะไรอย่างเงี้ยะ แค่อึดอัดเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่มีอะไร

(นางสาวศกลรัตน์ วรอุไร วันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2555)

ในการตอบคำถามของของนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวศกลรัตน์ตอบรับหรือปฏิเสธว่านางสาวศกลรัตน์และนางสาวณภัทรไม่เปิดใจคุยกันหรือ ถ้าทั้งสองคนอึดอัดกันจริง ๆ นั้น นางสาวศกลรัตน์ใช้การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการไม่เปิดใจคุยกันของนางสาวศกลรัตน์และนางสาวณภัทรอย่างชัดเจน เป็นความจริงตามความคิดของนางสาวศกลรัตน์ พอเหมาะกับจุดมุ่งหมายของนักข่าว และสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ โดยในข้อมูลรายละเอียดลักษณะดังกล่าวปรากฏการใช้คำว่า “แค” “เล็ก ๆ น้อย ๆ” และ “ไม่มีอะไร” ในถ้อยคำว่า “แค่อึดอัดเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่มีอะไร” ซึ่งหมายถึง ความอึดอัดใจเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างนางสาวศกลรัตน์กับนางสาวณภัทรไม่ได้เป็นเหตุการณ์ความขัดแย้งที่รุนแรง เป็นเพียงความขัดแย้งนิดหน่อยเท่านั้น และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นดังกล่าวเป็นความขัดแย้งที่ไม่มีสาระ

การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการตอบคำถามของนางสาวศกลรัตน์ที่ใช้ร่วมกับการใช้คำลดระดับความรุนแรงของเหตุการณ์สะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประนีประนอมของนางสาวศกลรัตน์

การนำเสนอภาพลักษณ์บุคคลที่ประนีประนอมของบุคคลสาธารณะสอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับการสื่อสารที่เลี่ยงความขัดแย้งกับผู้อื่น เลี่ยงการทำให้เกิดความไม่เข้าใจระหว่งกันเพิ่มขึ้น และพยายามที่จะคลี่คลายความไม่เข้าใจนั้นให้ลดลง

5.2.5 บุคคลที่ให้เกียรติบุคคลอื่น

บุคคลที่ให้เกียรติบุคคลอื่น คือ บุคคลที่คำนึงถึงชื่อเสียงและเกียรติยศของบุคคลอื่น และคำนึงว่า บุคคลนั้นจะได้รับการยอมรับยกย่องจากผู้อื่น หรือการนับถือจากผู้อื่น

ภาพลักษณ์ของบุคคลที่ให้เกียรติบุคคลอื่นเป็นภาพลักษณ์ที่บุคคลสาธารณะนำเสนอในรูปแบบของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาที่มีวัตถุประสงค์ในการหลีกเลี่ยงที่จะทำให้บุคคลอื่น ซึ่งหมายถึง บุคคลที่บุคคลสาธารณะนั้น ๆ ตกเป็นข่าวด้วย เสียชื่อเสียงและเกียรติยศ โดยไม่ทำให้บุคคลนั้นมีคุณสมบัติที่น่าชื่นชม ซึ่งได้แก่ การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ และความสัมพันธ์ และการละเมิดหลัก

วิธีการและหลักความสัมพันธ์ และใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ร่วมกับการใช้คำที่แสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะปกป้องชื่อเสียงและเกียรติยศของบุคคลอื่น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 18

นักข่าว: จริง ๆ แล้วมีอีกเรื่องหนึ่งเนอะที่บอกว่า คำออกมาแฉประมาณว่าพีแแมนไปขอหลับนอนอะไรกับเค้าอะไรอย่างงี้

นางสาวสุธีวัน: **เออ อันนี้ต้องไปถามพีแแมนคะ ว่า เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า**

(นางสาวสุธีวัน ทวีสิน วันที่ 11 เมษายน พ.ศ.2557)

นางสาวสุธีวันตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวสุธีวันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นที่นางสาวไอรินออกมากล่าวอ้างว่า นายพัฒนาพล กุญชร ณ อยุธยา ซึ่งเป็นคู่รักของนางสาวสุธีวันขอไปหลับนอนกับนางสาวไอรินด้วยการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา โดยใช้ถ้อยคำบังชี้ให้บุคคลที่ 3 ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวแทนตนเอง การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาของนางสาวสุธีวันดังกล่าวใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับถ้อยคำของนางสาวไอริน เนื่องจากอาจทำให้บุคคลที่ 3 ซึ่งเป็นฝ่ายของตนเอง คือ นายพัฒนาพล เสียชื่อเสียงจากการมีคุณสมบัติที่ไม่น่าชื่นชมจากการแสดงความคิดเห็นของนางสาวสุธีวันได้ การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวของนางสาวสุธีวันนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ให้เกิดกับบุคคลอื่น

ตัวอย่างที่ 19

นักข่าว: ใบเตยกลัวไหมว่าเค้าจะมีหลักฐานอย่างอื่นออกมาแฉอะไรประมาณนี้คะ

นางสาวสุธีวัน: (1) ไม่กลัวเลยคะ ไม่กลัวเลย ก็ ก็มันไม่มีอะไรต้องกลัวอะเนอะ (2) ก็ เราก็อารู้สึกว่า การคบกันเนี่ยะ มันเป็นเรื่องของคนสองคนคะ เรื่องอื่นนี่ ก็คือเรื่องของคนอื่นและ เราไม่เคยสนใจ

(นางสาวสุธีวัน ทวีสิน วันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2557)

นางสาวสุธีวันตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวสุธีวันตอบรับหรือปฏิเสธว่านางสาวสุธีวันกลัวหรือไม่ว่านางสาวไอรินจะมีหลักฐานอื่นมาเปิดเผยด้วยการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ คือ ในถ้อยคำที่ (2) นางสาวสุธีวันใช้ถ้อยคำว่า “คนสองคน” และ “คนอื่น” ซึ่งเป็นถ้อยคำที่คลุมเครือว่า นางสาวสุธีวันหมายถึงบุคคลใดบ้าง เพื่อให้ความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนา โดยอาจตีความหมายได้ว่า การคบกันเป็นเรื่องของตนเองและนายพัฒนาพล ซึ่งเป็นคนรัก ตนเองและนายพัฒนาพลไม่เคยใส่ใจเรื่องของนางสาวไอริน

นางสาวสุธีวันใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยในลักษณะดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะระบุชื่อบุคคลที่ 3 ซึ่งเป็นฝ่ายของตนเองอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา เนื่องจากถ้านางสาวสุธีวันระบุชื่อของบุคคลที่ 3 ซึ่งเป็นฝ่ายของตนเองอย่างชัดเจนว่า คือนายพัฒนาพล อาจทำให้นักข่าวถามคำถามในประเด็นอื่น

ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับความขัดแย้ง ซึ่งนายพัฒนาพลเข้าไปเกี่ยวข้อง และอาจทำให้นายพัฒนาพลเสียชื่อเสียงจากการให้ข้อมูลรายละเอียดของนางสาวสุธีวันในประเด็นนั้น ๆ ที่นักข่าวต้องการทราบได้ นางสาวสุธีวันจึงตอบคำถามของนักข่าวโดยอ้อมด้วยการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับนายพัฒนาพลอย่างคลุมเครือ และให้ความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนาในข้อมูลรายละเอียดดังกล่าว การใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยในลักษณะดังกล่าวในการตอบคำถามของนักข่าวที่ไม่ทำให้นายพัฒนาพลเสียชื่อเสียงนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ทำให้เกียรติบุคคลอื่นของนางสาวสุธีวัน

ตัวอย่างที่ 20

นักข่าว: ถ้ามองจาก ผบ.เหล่าทัพในปัจจุบันคิดว่าอยู่ในเงื้อมมือทางการเมืองของรัฐบาลชุดนี้หรือยัง เบ็ดเสร็จอย่างที่เค้าคาดหวังหรือเปล่า

นายอภิสิทธิ์: (1) ผมเห็นท่าน ผมเห็นท่าน ผบ.ท่านก็ให้สัมภาษณ์นะครับว่า กฎหมายก็คุ้มครองอยู่ในแง่ที่ว่า ก็วางโครงสร้างเองไว้ในลักษณะที่ไม่ให้เกิดการแทรกแซงทางการเมืองได้ (2) ก็ต้องดูอะไรต่อไป

(นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ วันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ. 2556)

เมื่อนายอภิสิทธิ์ตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นายอภิสิทธิ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า ผู้บัญชาการเหล่าทัพในปัจจุบันอยู่ในการควบคุมของรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์หรือยัง และต้องการให้นายอภิสิทธิ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่ารัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ได้รับอำนาจอย่างครบถ้วนในด้านต่าง ๆ ตามที่รัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์คาดหวังหรือไม่ นายอภิสิทธิ์ใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ คือ นายอภิสิทธิ์ไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดที่สัมพันธ์กับประเด็นดังกล่าวที่นักข่าวต้องการทราบ กลับให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นายอภิสิทธิ์ต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับเนื้อหาของการให้สัมภาษณ์ของผู้บัญชาการเหล่าทัพว่า มีกฎหมายคุ้มครอง โดยวางโครงสร้างไม่ให้การเมืองแทรกแซงกองทัพได้ เพื่อให้ความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจมีนัยยะว่า ผู้บัญชาการเหล่าทัพไม่ได้อยู่ในการควบคุมของรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ และรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ยังไม่ได้รับอำนาจในด้านต่าง ๆ อย่างครบถ้วน

นายอภิสิทธิ์ใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ในการตอบคำถามของนักข่าว เพื่อหลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสถานะภาพของผู้บัญชาการเหล่าทัพอย่างตรงไปตรงมาด้วยการให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และให้ความหมายขี้บ่งเป็นนัยในการสนทนาจากข้อมูลรายละเอียดดังกล่าว เนื่องจากการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสถานะภาพของผู้บัญชาการเหล่าทัพโดยตรงอาจทำให้ผู้บัญชาการเหล่าทัพมีคุณสมบัติที่น่าชื่นชมจากการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมือง และรัฐบาลของนางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติยศ การละเมิดหลักแบบมีนัยดังกล่าวที่นายอภิสิทธิ์นำมาใช้ในการตอบคำถามสะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์ของบุคคลที่ทำให้เกียรติบุคคลอื่นของนายอภิสิทธิ์

ตัวอย่างที่ 21

นักข่าว: ท่านคะ เห็นพันตำรวจเอกประกาศระบุม่ามีการพูดคุยในทางลับกับท่าน ไม่ทราบว่าเป็นยังไง ในประเด็นไหน

นายสุเทพ: (1) เออ พลตำรวจเอกประกาศไม่ได้พูดคุยกับผม (2) **แต่ว่ามีผู้หลักผู้ใหญ่บางคน**

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

เมื่อนักข่าวต้องการให้นายสุเทพอธิบายลักษณะการพูดคุยกันแบบลับ ๆ ระหว่างนายสุเทพและพันตำรวจเอกประกาศ และต้องการให้นายสุเทพระบุประเด็นที่นายสุเทพพูดคุยกับพันตำรวจเอกประกาศ นายสุเทพตอบคำถามของนักข่าวดังกล่าวโดยใช้การละเมิดหลักวิธีการ คือ หลังจากที่นายสุเทพได้ปฏิเสธแล้วว่า ตนเองไม่ได้พูดคุยกับพันตำรวจเอกประกาศแล้วในถ้อยคำที่ (1) ในถ้อยคำที่ (2) นายสุเทพได้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลที่พูดคุยกับนายสุเทพอย่างคลุมเครือว่า “มีผู้หลักผู้ใหญ่บางคน” มาพูดคุยกับตนเอง ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่า นายสุเทพพูดคุยกับบุคคลใด

นายสุเทพใช้การละเมิดหลักวิธีการเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะระบุตัวบุคคลที่พูดคุยกับตนเองอย่างชัดเจน ซึ่งการระบุตัวบุคคลที่พูดคุยกับนายสุเทพอย่างชัดเจนนั้น นอกจากจะทำให้ฝ่ายของนายสุเทพเสียผลประโยชน์จากการเปิดเผยบุคคลที่นายสุเทพพูดคุยด้วยในทางลับให้ฝ่ายของนางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งเป็นคู่กรณีได้รับทราบแล้ว ยังทำให้บุคคลที่นายสุเทพระบุอย่างชัดเจนว่าพูดคุยกับตนเองเสียหายจากการเป็นบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องในเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างตนเองและนางสาวยิ่งลักษณ์ ซึ่งเป็นคู่กรณีอีกด้วย การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาในรูปแบบดังกล่าวของ นายสุเทพแสดงให้เห็นว่า นายสุเทพคำนึงถึงชื่อเสียงและเกียรติยศของบุคคลที่นายสุเทพกล่าวถึง โดยไม่ทำให้บุคคลนั้นมีคุณสมบัติที่น่าชื่นชม ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ให้เกียรติบุคคลอื่นของนายสุเทพ

ตัวอย่างที่ 22

นักข่าว: เรียนถามท่านนายกนะคะว่า ในสถานการณ์แบบนี้อะคะ มีกลุ่มที่สนับสนุน รัฐบาล ได้จัดเวทีปราศรัย แล้วก็มีบุคคลในรัฐบาล อย่างรัฐมนตรีอะคะ ขึ้นเวทีปราศรัย มันจะเป็นการช่วยของกลุ่มผู้ชุมนุมอีกฝั่งหรือเปล่านั้น ในฐานะที่นายกเป็นผู้บังคับบัญชาเห็นว่า เหมาะสมไหมคะ

นางสาวยิ่งลักษณ์: **จริง ๆ ก็ต้องเรียนว่า วันนี้ถ้าเราพูดอะนะคะ จริง ๆ แล้วไม่ว่าจะเป็นกลุ่มที่สนับสนุนหรือกลุ่มที่ไม่สนับสนุนก็จะเห็นว่านักการเมืองก็เข้าไปร่วมทั้งสองเวที ทั้งเรื่องสนับสนุนและไม่สนับสนุน แต่ดิฉันก็เชื่อว่า ผู้ที่ดำรงตำแหน่งทางการเมืองก็จะต้องรู้ในส่วนของลิมิตของตนเองว่า จะอยู่ในลิมิตที่ส่วนไหน แล้วก็การที่จะพูดทำให้ประชาชน อ่า..ไปในลักษณะไหน อันนี้ก็คงต้องเป็นมุมของผู้ที่จะขึ้นเวทีเป็นผู้พิจารณาเองค่ะ**

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

ภายหลังจากที่นักข่าวถามคำถามนางสาวยิ่งลักษณ์ที่ต้องการให้นักข่าวยิ่งลักษณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า การที่กลุ่มสนับสนุนรัฐบาลได้จัดเวทีปราศรัย แล้วบุคคลในรัฐบาลอย่างรัฐมนตรีได้ขึ้นเวทีปราศรัยนั้นจะเป็นการยั่วยุกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. หรือไม่ และในฐานะที่นางสาวยิ่งลักษณ์เป็นผู้บังคับบัญชาของบุคคลเหล่านั้นมีความคิดเห็นว่า การกระทำของบุคคลเหล่านั้นเหมาะสมหรือไม่แล้วนั้น นางสาวยิ่งลักษณ์ได้ตอบคำถามนักข่าวด้วยการละเมิดหลักความสัมพันธ์ คือ นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นทั้ง 2 ประเด็นในข้างต้น แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวยิ่งลักษณ์ต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับการร่วมขึ้นเวทีปราศรัยของนักการเมือง ซึ่งเป็นข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ การละเมิดหลักความสัมพันธ์ดังกล่าวที่นางสาวยิ่งลักษณ์นำมาใช้ในการตอบคำถามนั้น ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงการขึ้นเวทีปราศรัยของบุคคลในรัฐบาล ซึ่งเป็นฝ่ายเดียวกับตนเองว่า เป็นการกระทำที่ยั่วยุ กลุ่ม กปปส. และเหมาะสมหรือไม่ เนื่องจากถ้าให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นนั้นกับนักข่าว อาจทำให้บุคคล ซึ่งเป็นฝ่ายเดียวกับตนเองเสียชื่อเสียงและเกียรติยศจากการมีคุณสมบัติที่ไม่น่าชื่นชมได้ การปกป้องชื่อเสียงและเกียรติยศโดยการให้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ของนางสาวยิ่งลักษณ์ดังกล่าวนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ทำให้เกียรติบุคคลอื่นของนางสาวยิ่งลักษณ์

ตัวอย่างที่ 23

นักข่าว: เอามาเป็นกังวล

พลเอกประยุทธ์: ท่านก็ฟังคนโน้นคนนี้มา อะไรต่าง ๆ ผู้ใหญ่เป็นห่วงเด็กอะนะโอเค ไม่เป็นไรอย่าไปโกรธท่าน ผมเองก็ไม่โกรธ

(พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา วันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ.2557)

พลเอกประยุทธ์ตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าวเองกับพลเอกประยุทธ์ว่า พลเอกประยุทธ์นำข้อมูลที่พลเอกชวลิตกล่าวว่าจะมีปฏิวัติซ้อนมาเป็นกังวลใช้หรือไม่ด้วยการละเมิดหลักความสัมพันธ์ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่พลเอกประยุทธ์ต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับการได้รับข้อมูลการปฏิวัติซ้อนของพลเอกชวลิต สาเหตุที่พลเอกชวลิตกล่าวถึงการปฏิวัติซ้อน กล่าวห้ามไม่ให้คนในสังคมโกรธพลเอกชวลิต และกล่าวถึงความรู้สึกของตนเอง ซึ่งข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ แต่ในข้อมูลรายละเอียดที่พลเอกประยุทธ์กล่าวถึงสาเหตุที่พลเอกชวลิตกล่าวถึงการปฏิวัติซ้อนนั้น ปรากฏการใช้คำที่แสดงให้เห็นคุณสมบัติที่น่าชื่นชมของพลเอกชวลิตว่า “ห่วง” ในถ้อยคำว่า “อะไรต่าง ๆ ผู้ใหญ่เป็นห่วงเด็กอะนะโอเค” ซึ่งหมายถึง พลเอกชวลิตเป็นห่วงพลเอกประยุทธ์เหมือนผู้ใหญ่เป็นห่วงเด็ก การใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ร่วมกับคำดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า พลเอกประยุทธ์พยายามที่จะไม่ทำให้พลเอกชวลิตเสียการยอมรับหรือสนับสนุนจากคนในสังคม ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ทำให้เกียรติบุคคลอื่นของพลเอกประยุทธ์

ภาพลักษณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับการสื่อสารที่บุคคลพึงคำนึงถึงชื่อเสียงเกียรติยศ และการยอมรับยกย่องของอีกฝ่ายหนึ่งที่สื่อสารกับตนเองด้วย ในที่นี้คือ การรักษาหน้าผู้ที่เราสื่อสารด้วย ซึ่งชื่อเสียง เกียรติยศ และการยอมรับยกย่องจากผู้อื่นเป็นเรื่องนามธรรมที่คนไทยให้ความสำคัญมาก

5.2.6 บุคคลที่มีเหตุผล

บุคคลที่มีเหตุผล คือ บุคคลที่สามารถหาที่มา และคำนึงถึงผลที่จะเกิดตามมา ก่อนที่จะตัดสินใจกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

บุคคลสาธารณะนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีเหตุผลด้วยการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา ได้แก่ การละเมิดหลักปริมาณและความสัมพันธ์ร่วมกับการใช้คำที่แสดงเหตุผล และนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าวเมื่อบุคคลสาธารณะต้องการระบุงสาเหตุที่ตนเองตัดสินใจกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยที่นักข่าวไม่ได้ถามคำถามเกี่ยวกับประเด็นนั้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 24

นักข่าว: ตอนนี้ที่บอกว่าจะลาออกเนี่ยะ คือ ลาออกจากการเป็นส.ส.ด้วยไหมคะ

นายสุเทพ: **อา ตอนนี้เราจะไม่ลาออกจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรครับ เพราะเรายังมีหน้าที่ที่จะต้องต่อสู้ในสภาผู้แทนราษฎรอยู่ ฟุ้งนี้พวกผมก็ยังคงต้องอภิปรายคัดค้านพระราชบัญญัติ นิรโทษกรรมนี้ในสภาผู้แทนราษฎร และก็ต้อง ลงมติ แสดงความไม่เห็นด้วย แสดงการคัดค้านตามกระบวนการของรัฐสภาต่อไป**

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2556)

การตอบคำถามของนายสุเทพในคำถามที่นักข่าวต้องการให้นายสุเทพตอบรับหรือปฏิเสธว่าการที่นายสุเทพกล่าวว่านายสุเทพและฝ่ายของนายสุเทพจะลาออกนั้น จะลาออกจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรด้วยหรือไม่เป็นการละเมิดหลักปริมาณ โดยนายสุเทพให้ข้อมูลรายละเอียดที่มากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ นายสุเทพนอกจากตอบปฏิเสธว่า ตอนนี้ตนเองและฝ่ายของตนเองจะไม่ลาออกจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่พอเหมาะกับนักข่าวแล้ว นายสุเทพยังให้ข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติมในประเด็นดังกล่าวเกี่ยวกับสาเหตุที่นายสุเทพและฝ่ายของนายสุเทพไม่ลาออกจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกด้วย ซึ่งนอกเหนือจากจุดมุ่งหมายของนักข่าว โดยปรากฏใช้คำว่า “เพราะ” ในข้อมูลรายละเอียดที่นายสุเทพให้นักข่าวเพิ่มเติม และตามด้วยสาเหตุที่นายสุเทพและฝ่ายของนายสุเทพไม่ลาออกจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร การให้ข้อมูลรายละเอียดที่มากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าวร่วมกับการใช้คำที่แสดงเหตุผลแสดงให้เห็นว่า นายสุเทพตัดสินใจกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยมีที่มาแห่งการกระทำนั้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า นายสุเทพเป็นบุคคลที่มีเหตุผล

ตัวอย่างที่ 25

นักข่าว: หลายคนบอกว่าตัวเจมส์เองไม่รู้จักพินัยหรือไปถึงไม่ให้อายรูปอะไรอย่างเงี้ยอะ ครับ

นายจิริยา: คือ มันด้วยความที่ผมใส่บ็อกเซอร์แหละ เพราะกลัว กลัว รูปออกไปแล้ว แล้วติดบ็อกเซอร์ แล้วพินัยจะเป็นยังเงี้ยอะไรอย่างเงี้ย ไซ้ ก็กลัว กลัวว่าผมแบบทำไม่สุภาพกับพี่เค้าอะไรอย่างเงี้ยครับ

(นายจิริยา ตั้งศรีสุข วันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2556)

เมื่อนักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าวเองกับนายจิริยาว่า หลายคนบอกว่าตัวนายจิริยาเองไม่รู้จักนางสาวสุจิตราหรืออย่างไรถึงไม่ให้นางสาวสุจิตราถ่ายรูปพร้อมกับนายจิริยา นายจิริยาได้ตอบคำถามของนักข่าว โดยใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ คือ นายจิริยาให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นายจิริยาต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับสาเหตุที่ตนเองไม่ได้ถ่ายรูปพร้อมกับนางสาวสุจิตรา ซึ่งเป็นข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ โดยใช้คำว่า “เพราะ” และตามด้วยสาเหตุที่นายจิริยาไม่ได้ถ่ายรูปพร้อมกับนางสาวสุจิตรา การใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ร่วมกับการใช้คำที่แสดงเหตุผลแสดงให้นักข่าวเห็นว่า การตัดสินใจของนายจิริยาที่ไม่ถ่ายรูปพร้อมกับนางสาวสุจิตราในขณะที่นายจิริยาใส่กางเกงในขาสั้นผู้ชายมาจากการคำนึงถึงผลที่จะตามมากับนางสาวสุจิตรา คือ อาจเป็นการกระทำที่ไม่สุภาพกับนางสาวสุจิตรา ซึ่งการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยเหตุผลของนายจิริยาดังกล่าวนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีเหตุผลกับคนในสังคม

การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาในการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีเหตุผลสอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับการมีเหตุผล คือ บุคคลควรตัดสินใจกระทำด้วยเหตุผล โดยคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้นอย่างรอบคอบ

5.2.7 บุคคลที่เห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวม

บุคคลที่เห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวม คือ บุคคลที่ไม่ยึดเอาประโยชน์ของตนเองเป็นที่ตั้ง แต่ตระหนักถึงประโยชน์ของบุคคลอื่นที่อยู่ในสังคมเดียวกับตนเอง การมีสำนึกรับผิดชอบที่จะไม่ประพฤติไปในทางที่จะก่อผลเสียต่อสังคมภาพรวมทั้งในทางตรงและทางอ้อม รวมถึงการมีความพร้อมและเต็มใจจะเสียสละเวลาและผลประโยชน์ส่วนตัวเพื่อทำประโยชน์ให้แก่สังคมส่วนรวม

ในการนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าวนี้ บุคคลสาธารณะจะนำเสนอโดยใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาพร้อมกับการใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะทำประโยชน์ของสังคมส่วนรวม และจะปรากฏเมื่อบุคคลสาธารณะต้องการแสดงคุณสมบัติดังกล่าว โดยที่นักข่าวไม่ได้ถามคำถามที่ต้องการให้แสดงคุณสมบัตินั้น

บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา ได้แก่ การละเมิดหลักความสัมพันธ์ และการละเมิดหลักปริมาณร่วมกับการใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่า ทำเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 26

นักข่าว: ท่านหมายความว่า วันพรุ่งนี้จะเป็นวันที่ประชาธิปไตยจะไม่เข้าร่วมประชุมใช่ไหมครับ

นายสุเทพ: (1) ขอให้ท่านทั้งหลายได้ระลึกและจำไว้ ไม่ต้องมาถามผมอีก (2) **นี่คือ** กระบวนการของประชาชน ไม่ใช่กระบวนการของพรรคประชาธิปัตย์ เราไม่ได้กระทำการเพื่อผลประโยชน์ของพรรคประชาธิปัตย์ เรากระทำการเพื่อผลประโยชน์ของประเทศไทย และมวลมหาประชาชนชาวไทยทั่วประเทศ **ไม่เกี่ยวกับพรรคประชาธิปัตย์**

(นายสุเทพ เทือกสุบรรณ วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

ในการตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นายสุเทพตอบรับหรือปฏิเสธว่า นายสุเทพหมายความว่า พรรคประชาธิปัตย์จะไม่เข้าร่วมประชุมในวันพรุ่งนี้ใช่หรือไม่ นายสุเทพใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ คือ นายสุเทพไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการเข้าร่วมประชุมของพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งเป็นประเด็นที่นักข่าวถาม แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับกระบวนการของประชาชน ซึ่งเป็นข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวถาม และในข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นนายสุเทพได้ใช้ถ้อยคำว่า “เราไม่ได้กระทำการเพื่อผลประโยชน์ของพรรคประชาธิปัตย์” และ “เรากระทำการเพื่อผลประโยชน์ของประเทศไทย” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการกระทำของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. นั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว คือ พรรคประชาธิปัตย์ แต่เป็นไปเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม คือ ประเทศไทย การใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ควบคู่ไปกับการใช้ถ้อยคำดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นายสุเทพทำเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม ซึ่งสะท้อนภาพลักษณ์ของบุคคลที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมของนายสุเทพ

ตัวอย่างที่ 27

นักข่าว: การที่บอกว่าไม่สนใจภาพลักษณ์ของพรรคแล้ว

นายอภิสิทธิ์: **ผมไม่ได้บอกว่าไม่สนใจนะครับ ผมก็อยากให้ภาพลักษณ์ของพรรคเป็นภาพลักษณ์ที่ดีครับ แต่ถ้าหากว่าภาพลักษณ์ของพรรคจะต้องได้รับผลกระทบบ้าง แต่ผมสามารถหยุดยั้งความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในบ้านเมืองได้บ้างเนี่ยะ ผมก็ยอม ผมพูดอย่างนี้ครับ**

(นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ วันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2555)

การตอบคำถามของนายอภิสิทธิ์ในประเด็นที่นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าวเองกับนายอภิสิทธิ์ว่า นายอภิสิทธิ์กล่าวว่าไม่สนใจภาพลักษณ์ของพรรคประชาธิปัตย์แล้วใช่หรือไม่ เป็นการละเมิดหลักปริมาณ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ นอกจาก

นายอภิสิทธิ์จะปฏิเสธสมมติฐานแล้วว่า ตนเองไม่ได้กล่าวว่าไม่สนใจภาพลักษณ์ของพรรคประชาธิปัตย์ นายอภิสิทธิ์ยังให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ เพิ่มเติมไปจากจุดมุ่งหมายของนักข่าวอีกด้วย และในข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นนายอภิสิทธิ์ได้ใช้ถ้อยคำว่า “ภาพลักษณ์ของพรรคจะต้องได้รับผลกระทบบ้าง แต่ผมสามารถหยุดยั้งความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในบ้านเมืองได้บ้างเนี่ยะ ผมก็ยอม” ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นายอภิสิทธิ์ยอมเสียสละผลประโยชน์ของตนเอง คือ ให้ภาพลักษณ์ของพรรคการเมืองตนเองได้รับผลกระทบ เพื่อผลประโยชน์ของสังคมส่วนรวม คือ หยุดความเสียหายของประเทศไทย การที่นายอภิสิทธิ์ใช้การละเมิดหลักปริมาณร่วมกับการใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่า นายอภิสิทธิ์ทำเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวมดังกล่าวแสดงให้เห็นภาพลักษณ์ของบุคคลที่เห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวม

การนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่เห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวมดังกล่าวสอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับการมีจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม ซึ่งไม่ยึดถือประโยชน์ของตนเองเป็นที่ตั้ง แต่ตระหนักถึงประโยชน์ของส่วนรวมด้วย นอกจากนี้ต้องมีสำนักรับผิดชอบทางสังคมที่จะไม่ประพฤติไปในทางที่ก่อผลเสียต่อสังคมภาพรวมทั้งในทางตรงและทางอ้อม รวมถึงการมีความพร้อมและเต็มใจที่จะเสียสละเวลาและผลประโยชน์ส่วนตัวเพื่อประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม

5.2.8 บุคคลที่มีความรับผิดชอบ

บุคคลที่มีความรับผิดชอบ คือ บุคคลที่สามารถปฏิบัติหน้าที่หรือการงานของตนเองจนประสบผลสำเร็จ และยอมรับผลการกระทำของตนเองทั้งที่ดีและไม่ดีที่ตนเองได้กระทำลงไปหรืออยู่ในความดูแลของตนเอง

ภาพลักษณ์ดังกล่าวนำเสนอเมื่อบุคคลสาธารณะต้องการแสดงให้เห็นว่า ตนเองมีความรับผิดชอบต่อการทำ ทั้งในเหตุการณ์ที่นักข่าวถามคำถามเพื่อให้บุคคลสาธารณะแสดงความรับผิดชอบ และเหตุการณ์ที่นักข่าวไม่ได้ถามคำถามเกี่ยวข้องกันประเด็นนั้น และนำเสนอโดยใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา 3 รูปแบบ ได้แก่ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา การละเมิดหลักความสัมพันธ์ และการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณร่วมกับถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะยอมรับว่าตนเองได้กระทำการที่ไม่ดีกับบุคคลอื่น และไม่นำเรื่องอื่น ๆ มาเป็นปัจจัยที่ทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของตนเองเสียหาย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 28

นักข่าว: ถ้าเป็นการเข้าใจผิด อยากฝากขอโทษอะไรที่นี่ยุ้ยครับ

นายจิรายุ: **ครับ ก็อยากจะฝากขอโทษจริง ๆ ครับที่ ที่คือ ด้วยความที่ผมกลัวว่า ภาพ บล็อกเชอร์ออกไปแล้วถ่ายคู่กับที่นี่ยุ้ยแล้วจะดูไม่ดี ใช่ครับ ผมก็เลย ก็เลย ขอโทษด้วย ที่ที่ไม่มี โอกาสถ่ายรูปด้วยกัน**

(นายจิรายุ ตั้งศรีสุข วันที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2556)

นายจิรายุตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นายจิรายุฝากข้อความขอโทษนางสาวสุจิตรา ถ้าเหตุการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นการเข้าใจผิด โดยใช้การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ นายจิรายุได้ฝากข้อความขอโทษนางสาวสุจิตราอย่างชัดเจน เป็นความจริงตามความคิดของนายจิรายุ พอเหมาะกับจุดมุ่งหมายของนักข่าว และสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวทราบ และในข้อมูลรายละเอียดลักษณะดังกล่าวที่นายจิรายุให้นักข่าวปรากฏการใช้ถ้อยคำว่า “ขอโทษ” ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นายจิรายุยอมรับการกระทำของตนเองที่ไม่ให้ออกาสนางสาวสุจิตราถ่ายรูปร่วมกับตนเองเป็นการกระทำที่ผิดหรือไม่สมควรกับนางสาวสุจิตรา นายจิรายุแสดงความรับผิดชอบกับการกระทำนั้นด้วยการกล่าวถ้อยคำว่า “ขอโทษ” กับนางสาวสุจิตรา การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนายาร่วมกับการใช้ถ้อยคำดังกล่าวสะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อของนายจิรายุ

ตัวอย่างที่ 29

นักข่าว: มีประโยชน์ไหนที่ทำให้เรารู้สึกว่าต้องดำเนินคดีแล้ว

นางสาวอมลวรรณ: **จริงๆถามว่าเอ็มมีโกรธไหม ตอนนี้เอ็มมีแข็งแรงมาก ตั้งแต่ทุกคน ออกมาชุดคู้ยหนังไปที่เอ็มมีเล่นอะไรอย่างเงี้ย แต่เอ็มมีก็บอกแล้ว ขอโทษคุณแม่ด้วย คุณแม่ไม่รู้ ว่าเอ็มมีเล่น คุณแม่ไม่รู้จริงๆ แต่เอ็มมีบอกแล้ว หัวอกคนเป็นแม่ เค้าก็บอกว่าเค้ารักพ่อ เอ็มมีก็มี พ่อมีแม่ คุณแม่เอ็มมีก็เสียใจเหมือนกันว่า ทำไม ทำไม ลูกตัวเองต้องมาโดนขนาดนี้ แม่รู้ว่าลูก ตัวเองอะ ช่วยแม่ได้ทุกอย่าง ตอนที่แม่เอ็มมีติดหนี้ เอ็มมีก็ช่วยทุกอย่าง ทำไปเพื่อคุณแม่ วันนี้ก็ เอาคุณแม่มา**

(นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

เมื่อนักข่าวต้องการให้นางสาวอมลวรรณระบุประโยชน์ที่ทำให้นางสาวอมลวรรณรู้สึกที่ต้องดำเนินคดีกับนายภริณยู นางสาวอมลวรรณใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นดังกล่าวที่นักข่าวต้องการทราบ คือ นางสาวอมลวรรณไม่ได้ระบุประโยชน์ที่ทำให้นางสาวอมลวรรณรู้สึกที่ต้องดำเนินคดีกับนายภริณยู แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวอมลวรรณต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับสภาพจิตใจของนางสาวอมลวรรณ การขอโทษ มารดาของตนเอง ความรู้สึกของนายภริณยูต่อบิดาของนายภริณยู และความรู้สึกและความคิดเห็น

ของมารดาของตนเองที่ตนเองถูกนายภริณยูทำร้ายทางจิตใจ ข้อมูลรายละเอียดลักษณะดังกล่าว ปรากฏการใช้ถ้อยคำว่า “ขอโทษ” ร่วมอยู่ด้วยในขณะที่นางสาวอมลวรรณกำลังให้ข้อมูลรายละเอียด เกี่ยวกับการขอโทษมารดาของนางสาวอมลวรรณ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นางสาวอมลวรรณยอมรับ การกระทำของตนเองที่เล่นภาพยนตร์โป๊เป็นการกระทำที่ผิดกับมารดาของตนเอง นางสาวอมลวรรณ แสดงความรับผิดชอบกับการกระทำนั้นด้วยการกล่าวถ้อยคำ “ขอโทษ” กับมารดาของตนเอง ซึ่ง แสดงให้เห็นภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีความรับผิดชอบของนางสาวอมลวรรณ

ตัวอย่างที่ 30

นักข่าว: มันไม่เหนื่อยใจเธอ มด แบบ มันไม่เคลียร์กันลงตัวสักทีนี่แต่ต้องทำงานด้วยกัน

นางสาวณปภัทร: ก็ อย่างที่หนูบอกล่ะค่ะเวลาคนเราทำงานเนี่ยเราก็ต้องแยกแยะเนาะว่า อันไหนเป็นเรื่องส่วนตัวอันไหนเป็นเรื่องงานค่ะ โตะ ๆ กันแล้วก็ต้องแยกแยะกันได้อะค่ะ

(นางสาวณปภัทร วัฒนาภุมลุดดี วันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2555)

นางสาวณปภัทรตอบคำถามนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวณปภัทรตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวณปภัทรไม่เหนื่อยใจหรือไม่สามารถแก้ไขปัญหาคัดแย้งกับนางสาวศกลรัตน์ได้ แต่ต้อง ทำงานด้วยกันกับนางสาวศกลรัตน์ โดยละเมียดหลักความสัมพันธ์ คือ นางสาวณปภัทรไม่ได้ตอบรับ หรือปฏิเสธในประเด็นดังกล่าวที่นักข่าวต้องการทราบ ซึ่งเกี่ยวกับความเหนื่อยใจของนางสาวณปภัทร กลับให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่นางสาวณปภัทรต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับลักษณะ การทำงานของตนเอง ซึ่งปรากฏการใช้คำว่า “แยกแยะ” ร่วมกับคำว่า “เรื่องส่วนตัว” และ “เรื่องงาน” ในถ้อยคำว่า “เราก็ต้องแยกแยะเนาะว่าอันไหนเป็นเรื่องส่วนตัวอันไหนเป็นเรื่องงาน” การแยกเรื่องส่วนตัวออกจากเรื่องงาน เมื่อนางสาวณปภัทรทำงานดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า แม้ว่า นางสาว ณปภัทรจะมีความขัดแย้งกับนางสาวศกลรัตน์ แต่ในการทำงาน นางสาวณปภัทรจะไม่นำ เรื่องความขัดแย้งส่วนตัวมาปะปนกับเรื่องงาน ซึ่งอาจทำให้งานเสียหาย และแสดงให้เห็นภาพลักษณ์ ของบุคคลที่มีความรับผิดชอบของนางสาวณปภัทร

ตัวอย่างที่ 31

นักข่าว: ตอนนี้ทำงานด้วยกันทุกวัน

นางสาวณปภัทร: งานคืองานค่ะ เราแยกแยะว่า เวลาทำงานก็คืองาน เวลาส่วนตัวก็เรื่อง ส่วนตัว

(นางสาวณปภัทร วัฒนาภุมลุดดี วันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2555)

คำตอบของนางสาวณปภัทรที่ตอบคำถามนักข่าวในประเด็นที่นักข่าวต้องการตรวจสอบ สมมติฐานของนักข่าวเองกับนางสาวณปภัทรว่า นางสาวณปภัทรและนางสาวศกลรัตน์ทำงานด้วยกันทุก วันใช่หรือไม่เป็นการละเมียดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ คือ นางสาวณปภัทรให้ ข้อมูลรายละเอียดที่น้อยกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว โดยใช้คำซ้ำความ (tautologies) ว่า “งานคือ

งานค่ะ” “เวลาทำงานก็คืองาน เวลาส่วนตัวก็เรื่องส่วนตัว” ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่หรือเพิ่มเติมในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซบเซาเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า ตอนนี้นางสาวณภัทรและนางสาวศกกรรัตน์ยังคงทำงานด้วยกันทุกวัน แม้ว่าจะมีความขัดแย้งกัน โดยนางสาวณภัทรไม่นำเรื่องความขัดแย้งส่วนตัวมาปะปนกับการทำงาน ความหมายซบเซาเป็นนัยในการสนทนาที่นางสาวณภัทรให้ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นางสาวณภัทรมีความรับผิดชอบ โดยไม่นำประเด็นความขัดแย้งส่วนตัวมาทำให้การทำงานของนางสาวณภัทรเสียหาย ซึ่งทำให้นางสาวณภัทรยังคงทำงานร่วมกับนางสาวศกกรรัตน์ได้ และนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีความรับผิดชอบ

การนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีความรับผิดชอบ ซึ่งยอมรับผลการกระทำของตนเองทั้งดีและไม่ดีในสิ่งที่ตนเองได้ทำลงไปของบุคคลสาธารณะ โดยใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนานั้น สอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับการมีความรับผิดชอบที่ต้องกระทำภารกิจจนบรรลุผลสำเร็จ ไม่หลีกเลี่ยงภารกิจ และยอมรับผลของการกระทำของตนเอง

5.2.9 บุคคลที่พึ่งพาตนเอง

บุคคลที่พึ่งพาตนเอง คือ บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในการกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จได้ด้วยความสามารถตนเอง สามารถดำรงชีพได้โดยราบรื่น ไม่เดือดร้อน สามารถหาปัจจัยในการดำรงชีพมาได้ด้วยความสามารถของตนเองไม่เป็นภาระของผู้อื่น

การนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่พึ่งพาตนเองดังกล่าวจะนำเสนอด้วยการใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ร่วมกับการใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะสามารถทำงานด้วยความสามารถของตนเองจนประสบความสำเร็จ และจะปรากฏเมื่อบุคคลสาธารณะต้องการแสดงว่าตนเองสามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยนักข่าวไม่ได้ถามคำถามที่ต้องการให้บุคคลสาธารณะแสดงคุณสมบัตินั้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 32

นักข่าว: กลัวไหมครับที่คนอื่นจะว่าเกาะกระแสฮาร์เวิร์ดดังอะครับ

นางสาวอมลวรรณ: เอ็มมีไม่เคยคิดว่าเอ็มมีเกาะกระแสฮาร์เวิร์ดดังเพราะฮาร์เวิร์ดไม่มีอะไรให้เอ็มมีเกาะเค้าดังเลย ชีวิตเอ็มมี เป็นเอ็มมีสิริยาทุกวันเนี่ยะ เป็นเอง เกิดเอง ทำเองทุกอย่าง ไม่เคยเกาะใครดัง หล่อชั้นเทพกว่านี้เอ็มมีก็คบมาแล้วเอ็มมีเคยบอกเค้า เอ็มมีไม่ใช่คนสวยนะคะแต่แบบ เอ็มมีเป็นคนใจดีมากกว่าเอ็มมีบอกแล้ว เวลาที่ ถ้าใครคุยด้วยเอ็มมีเป็นคนแบบเป็นคนแบบ ใจดีอะ เป็นคนไม่ ไม่ ไม่ดูไม่อะไรอย่างเงี้ยอะคะ

(นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ วันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2556)

ในการตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวอมลวรรณตอบรับหรือปฏิเสธว่า นางสาวอมลวรรณกลัวหรือไม่ที่คนอื่นจะว่านางสาวอมลวรรณว่าเกาะกระแสนายฮาร์เวิร์ดตั้งนั้น นางสาวอมลวรรณใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ในการตอบคำถาม คือ นางสาวอมลวรรณไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธนักข่าวว่า ตนเองกลัวหรือไม่กลัวที่คนอื่นจะมองว่าเกาะกระแสนายฮาร์เวิร์ดตั้ง ซึ่งเป็นประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ แต่ตอบคำถามของนักข่าว โดยให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบเกี่ยวกับการมีชื่อเสียงของตนเอง และการคบผู้ชายของตนเอง ซึ่งในขณะที่นางสาวอมลวรรณให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการมีชื่อเสียงของตนเองนั้น ปรากฏใช้ถ้อยคำว่า “เป็นเอง” “เกิดเอง” และ “ทำเองทุกอย่าง” ซึ่งแสดงให้เห็นความมั่นใจของนางสาวอมลวรรณที่ใช้ความสามารถของตนเองทำงานจนมีชื่อเสียง และนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่พึ่งพาตนเอง

นางสาวอมลวรรณนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าวได้สอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับการพึ่งพาตนเอง ซึ่งบุคคลควรมีความเชื่อมั่นในความสามารถที่จะกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง สามารถดำรงชีพได้โดยราบรื่น ไม่เดือดร้อน สามารถหาปัจจัยในการดำรงชีพมาได้ด้วยความสามารถของตนเองไม่เป็นภาระของผู้อื่น

5.2.10 บุคคลที่ยอมรับฟังความคิดเห็น

บุคคลที่ยอมรับฟังความคิดเห็น คือ บุคคลที่ยินดีรับความคิดเห็น ข้อวินิจฉัยหรือความเชื่อของผู้อื่นที่แสดงออกตามที่ผู้นั้นเห็นหรือรู้ไว้พิจารณา

บุคคลสาธารณะนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าวด้วยการละเมิดหลักความสัมพันธ์ร่วมกับการใช้ถ้อยคำที่แสดงว่า บุคคลสาธารณะไม่ปฏิเสธความคิดของบุคคลอื่น ๆ ที่นำเสนอ และดีใจที่บุคคลอื่น ๆ ช่วยกันนำเสนอความคิดเห็นในประเด็นนั้น ๆ และจะปรากฏใช้เมื่อบุคคลสาธารณะต้องการแสดงว่า ตนเองยอมรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น โดยที่นักข่าวไม่ได้ถามคำถามให้บุคคลสาธารณะแสดงคุณสมบัตินั้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 33

นักข่าว: รัฐบาลจะเป็นฝ่ายเริ่มไหมคะ ฝ่ายเริ่มในการ เพื่อที่จะทำให้มันเกิดการเจรจาเกิดขึ้นนะคะ

นางสาวยิ่งลักษณ์: อย่างที่เรียนว่าเราเปิดทุก ๆ ออปชั่นนะคะ แล้วเราก็มินตี ในการที่แต่ละท่านช่วยกันในการที่จะแก้ปัญหาเพราะว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาของบ้านเมือง นะคะ ก็ ไม่ว่าแนวทางเราก็มินตีที่จะเปิดรับ แล้วก็ทุกวันนี้ที่มีนักวิชาการหรือหลาย ๆ ท่านที่เสนอความคิดเห็นก็รับฟังคะ แต่บางอย่างก็ปฏิบัติไม่ได้ทั้งหมด ก็เลยต้อง เออ ต้องมีการ ให้ทุกคนนั้นช่วยกันพูดคุยกัน แล้วหาแนวทางร่วมกันคะ

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร วันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557)

นางสาวยิ่งลักษณ์ตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นางสาวยิ่งลักษณ์ตอบรับหรือปฏิเสธว่านางสาวยิ่งลักษณ์ยังเป็นฝ่ายเริ่มเพื่อที่จะทำให้เกิดการเจรจากับกลุ่ม กปปส. ขึ้นหรือไม่ โดยละเมียดหลักความสัมพันธ์ คือ นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นฝ่ายเริ่มที่จะทำให้เกิดการเจรจากับกลุ่ม กปปส. แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการรับฟังความคิดเห็นของตนเอง ซึ่งเป็นข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และในข้อมูลรายละเอียดที่มีลักษณะดังกล่าวนั้น นางสาวยิ่งลักษณ์ได้ใช้ถ้อยคำที่แสดงว่า นางสาวยิ่งลักษณ์ไม่ปฏิเสธความคิดเห็นของบุคคลอื่น ๆ ที่นำเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้ประเทศว่า “เปิดรับ” และ “รับฟัง” และถ้อยคำที่แสดงว่า นางสาวยิ่งลักษณ์ตั้งใจที่บุคคลอื่น ๆ ช่วยกันนำเสนอความคิดเห็นที่จะแก้ไขปัญหาให้ประเทศว่า “ยินดี” ซึ่งการใช้การละเมียดหลักความสัมพันธ์ร่วมกับถ้อยคำดังกล่าวนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่รับฟังความคิดเห็นของนางสาวยิ่งลักษณ์

ภาพลักษณ์ดังกล่าวของนางสาวยิ่งลักษณ์สอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ ซึ่งบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำควรยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และผ่อนผันในเรื่องที่สามารถกระทำได้

5.2.11 บุคคลที่ให้อภัยบุคคลอื่น

บุคคลที่ให้อภัยบุคคลอื่น คือ บุคคลที่ไม่ถือโทษโกรธบุคคลอื่น และไม่ผูกอาฆาตพยาบาทคิดจะแก้แค้นหรือทำร้ายบุคคลอื่นที่ทำให้ตนเองเจ็บช้ำน้ำใจ

ภาพลักษณ์ดังกล่าวนำเสนอเมื่อนักข่าวถามคำถามในประเด็นที่ต้องการให้บุคคลสาธารณะกล่าวเนื้อความบางอย่างถึงคู่กรณี และบุคคลสาธารณะใช้การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาร่วมกับถ้อยคำที่แสดงว่า บุคคลสาธารณะยกโทษ หรือไม่ถือโทษกับการกระทำของคู่กรณีในการตอบคำถาม ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 34

นักข่าว: มีอะไรจะฝากถึงพี่ผู้ดีไหมคะ

นางสาวไอริน: ก็อยากจะบอกว่า อย่าไปจองเวรอย่างนี้กับใครอีกเลยนะคะ ให้มันจบสิ้นกันตรงเนี่ยะแล้วตัวเป็ลเองเนี่ยะ ไม่โกรธถือโทษโกรธอะไรแล้ว ณ ตอนนีเป็ลถือว่า เหยียญก็มี 2 ด้านจริง ๆ ตอนนีเป็ลได้รับพลังใจมหาศาลจากรายการของคุณนั่นแหละคะ แล้วทำให้หลาย ๆ คนรู้จักเป็ลมากขึ้น เป็ลไม่ยอมมีศัตรูกับใครอีกแล้ว แล้วก็ เป็ลก็ อภัยให้นะคะ ไม่โกรธคะ

(นางสาวไอริน ศรีแก้ว วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2557)

การตอบคำถามของนางสาวไอรินในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบว่า นางสาวไอรินต้องการจะฝากข้อความไปถึงนายวุฒิชัยหรือไม่นั้นเป็นการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา กล่าวคือ นางสาวไอรินให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับข้อความที่นางสาวไอรินฝากไปถึงนายวุฒิชัยอย่างชัดเจน ตามความเป็นจริงที่นางสาวไอรินคิดและรู้สึก พอเหมาะกับจุดมุ่งหมายของนักข่าว และสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือใน

การสนทนาในการตอบคำถามของนางสาวไอริณดังกล่าวนอกจากจะทำให้ให้นักข่าวรับทราบข้อความที่นางสาวไอริณฝากไปถึงนายวุฒิชัยแล้ว ยังแสดงภาพลักษณ์ของบุคคลที่ให้อภัยบุคคลอื่นอีกด้วยจากการใช้ถ้อยคำที่แสดงว่า นางสาวไอริณไม่ถือโทษและยกโทษให้การกระทำของนายวุฒิชัยว่า “ไม่โกรธถือโกรธอะไรแล้ว” และ “อภัยให้”

ภาพลักษณ์ของบุคคลที่ให้อภัยบุคคลอื่นสอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับการให้อภัยที่บุคคลพึงมีความเมตตา ไม่ผูกพยาบาท อาฆาต จองเวรต่อกัน

5.2.12 บุคคลที่ประกอบบุญกุศล

บุคคลที่ประกอบบุญกุศล คือ บุคคลที่ประกอบกรรมดีตามหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนา ทั้งทางกาย วาจา และใจ และเชื่อว่าผลของการกระทำความดีในปัจจุบันจะส่งผลในอนาคตหรือชาติหน้า

การแสดงภาพลักษณ์ดังกล่าวของบุคคลสาธารณะจะกระทำเมื่อบุคคลสาธารณะตอบคำถามในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และให้ข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติมที่แสดงว่า บุคคลสาธารณะกระทำดีตามหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนา และจะปรากฏใช้การละเมิดหลักปริมาณร่วมกับถ้อยคำที่แสดงว่า ตนเองประกอบกรรมดีกับบุคคลหรือองค์กรของผู้ที่ด้อยโอกาสในสังคม ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 35

นักข่าว: เรียกว่า ไม่ยอมความแน่นอน

นางสาวอมลวรรณ: ไม่ยอมความ ก็เมื่อก็บอกแม่แล้ว ขอศักดิ์ศรีคืน แล้วถ้าสมมติว่าชนะก็เอาเงินไปทำบุญ คุณแม่บอกแล้ว ก็ไปบ้านเด็กกำพร้า

(นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นางสาวอมลวรรณตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการตรวจสอบสมมติฐานของตนเองกับนางสาวอมลวรรณว่า นางสาวอมลวรรณจะไม่ยอมความกับนายภรณ์ยูแน่นอนใช่หรือไม่ โดยละเมิดหลักปริมาณด้วยการให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ นอกจากนางสาวอมลวรรณจะตอบรับสมมติฐานของนักข่าว ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดที่พอเหมาะกับนักข่าวแล้วว่า ตนเองไม่ยอมความ นางสาวอมลวรรณยังให้ข้อมูลรายละเอียดที่เพิ่มเติมในประเด็นดังกล่าวเกี่ยวกับสาเหตุที่นางสาวอมลวรรณไม่ยอมความอีกด้วย ซึ่งในขณะที่นางสาวอมลวรรณกล่าวถึงสาเหตุที่ตนเองไม่ยอมความ นางสาวอมลวรรณได้ใช้คำว่า “ทำบุญ” ในถ้อยคำว่า “ถ้าสมมติว่าชนะก็เอาเงินไปทำบุญ คุณแม่บอกแล้ว ก็ไปบ้านเด็กกำพร้า” ด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เงินที่นางสาวอมลวรรณได้จากการชนะการฟ้องร้องนายภรณ์ยูนั้น นางสาวอมลวรรณไม่ได้นำมาใช้เพื่อตนเอง แต่นำไปให้องค์กรของผู้ที่ด้อยโอกาสในสังคม ในที่นี้คือ บ้านเด็กกำพร้า ซึ่งเป็นการประกอบกรรมดี และนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ประกอบบุญกุศล

ภาพลักษณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับการทำความดี ซึ่งการประกอบบุญกุศลเป็นหนึ่งใน การทำความดี และจะส่งผลถึงอนาคตทั้งชาตินี้และชาติหน้า ทำกรรมดีย่อมได้รับผลดี ทำกรรมชั่วย่อมได้รับผลชั่วตามความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม และกรรมอันได้แก่ผลของการกระทำทั้งกรรมดีหรือบุญและกรรมชั่วหรือบาปมีผลกับการเวียนว่ายตายเกิดของมนุษย์

5.2.13 บุคคลที่สำนึกบุญคุณผู้อื่น

บุคคลที่สำนึกในบุญคุณผู้อื่น คือ บุคคลที่รู้สึกตระหนักหรือซาบซึ้งกับสิ่งที่ผู้อื่นทำให้กับตน และยอมรับที่จะตอบแทนการกระทำของผู้นั้น

บุคคลสาธารณะจะนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าวเมื่อบุคคลสาธารณะยอมรับว่า บุคคลอื่นมีบุญคุณกับตนเอง โดยนักข่าวไม่ได้ถามคำถามที่ต้องการให้บุคคลสาธารณะแสดงคุณสมบัตินั้น และปรากฏใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ร่วมกับถ้อยคำที่แสดงว่า บุคคลอื่นมีบุญคุณกับบุคคลสาธารณะ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 36

นักข่าว: มันจะจบที่ไม่ศาลได้ไหม เราจะให้เป็นที่ศาลอย่างเดียว

นางสาวอมลวรรณ (1) ขอให้เป็นที่ศาลดีกว่าคะ (2) เพราะเอมีมีบอกแล้ว เอมีมีเคยบอกเค้าแล้วว่า เอมีมีเคยโพสต์อินสตาแกรมครั้งนึงว่า ขอบพระคุณและขอโทษพี่ที่เอมีมีไม่เคยเอ่ยชื่อด้วย เอมีมีมีพยาน เอมีมีขอบคุณเค้า เอมีมีก็พูดถึงหลักพระพุทธศาสนาตลอดว่า เอมีมีขอโทษเค้า ถ้าเกิดว่าเอมีมีทำให้เค้าต้องเสียชื่อเสียง แต่เอมีมีไม่เคยเอ่ยชื่อพี่เค้าเลย แต่ทางโน้นมาบอกว่า เอมีมีมาเอ่ยชื่อพี่เค้าก่อน ก็ตอนนี้เรากำลังรวบรวมทุกรายการที่เอมีมีไปถ่ายมา ไม่มีชื่อพี่เค้า

(นางสาวอมลวรรณ ศิริกิตติรัตน์ วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

เมื่อนักข่าวถามคำถามที่ต้องการให้นางสาวอมลวรรณเลือกตอบคำถามว่า นางสาวอมลวรรณจะไม่ยุติเรื่องราวความขัดแย้งกับนายภรณ์ยูที่ศาลได้หรือไม่ หรือนางสาวอมลวรรณต้องการให้เรื่องราวความขัดแย้งนั้นยุติที่ศาลเท่านั้น นางสาวอมลวรรณใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ในการตอบคำถามของนักข่าว คือ หลังจากที่นางสาวอมลวรรณตอบคำถามเกี่ยวกับการยุติเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างตนเองกับนายภรณ์ยูแล้ว นางสาวอมลวรรณได้ให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่ตนเองต้องการให้นักข่าวรับทราบเกี่ยวกับการกระทำของตนเอง ซึ่งไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ และข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นปรากฏการใช้ถ้อยคำที่แสดงว่า นายภรณ์ยูมีบุญคุณกับนางสาวอมลวรรณว่า “ขอบคุณ” ในถ้อยคำว่า “เอมีมีเคยโพสต์อินสตาแกรมครั้งนึงว่า ขอบพระคุณและขอโทษพี่ที่เอมีมีไม่เคยเอ่ยชื่อด้วย เอมีมีมีพยาน เอมีมีขอบคุณเค้า” ซึ่งแสดงให้เห็นว่า แม้ว่านางสาวอมลวรรณจะมีความขัดแย้งกับนายภรณ์ยู แต่นางสาวอมลวรรณก็โพสต์ขอบคุณนายภรณ์ยูผ่านอินสตาแกรมส่วนตัว ซึ่งการโพสต์ขอบคุณดังกล่าวเป็นการยอมรับว่า นางสาวอมลวรรณได้ซาบซึ้งกับการกระทำบางอย่างที่นายภรณ์ยูทำให้กับตนเอง และตอบแทนการกระทำนั้นด้วยการใช้

ถ้อยคำว่า “ขอบคุณ” กับนายภริณยู การใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ร่วมกับถ้อยคำดังกล่าว นำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่สำนึกในบุญคุณผู้อื่นของนางสาวอมลวรรณ

ภาพลักษณ์ของนางสาวอมลวรรณดังกล่าวสอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับความกตัญญูที่รู้บุญคุณของบุคคลอื่นที่ได้ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้กับตนเอง

5.2.14 บุคคลที่ไม่ให้เกียรติบุคคลอื่น

บุคคลที่ไม่ให้เกียรติบุคคลอื่น คือ บุคคลที่ชี้ให้เห็นพฤติกรรมที่บกพร่องของบุคคลอื่น โดยจงใจทำให้ชื่อเสียงและเกียรติยศของบุคคลนั้น ๆ เสียหาย

การนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าวปรากฏเมื่อบุคคลสาธารณะตอบคำถามในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ซึ่งในการตอบคำถามนั้น บุคคลสาธารณะได้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านลบของบุคคลอื่น และเมื่อบุคคลสาธารณะต้องการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านลบของบุคคลอื่น โดยที่นักข่าวไม่ได้ถามคำถามในประเด็นนั้น

บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาที่ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านลบของบุคคลอื่น ได้แก่ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้หลักคุณภาพและความสัมพันธ์ และใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา ได้แก่ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา การละเมิดหลักปริมาณ และการละเมิดหลักความสัมพันธ์ร่วมกับถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมของบุคคลอื่นไม่เป็นที่น่าชื่นชม ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 37

นักข่าว: เพราะฉะนั้นจะเปลี่ยนใจไหมอะ อาจจะไม่ลงเลยหรือเปล่าครับ

นายชววิทย์: (1) ก็ผมก็ทำได้แค่นี้อะ ผมมาสมัคร เมื่อไม่ ไม่ได้เข้า ผมก็กลับบ้าน เออ วันหลังก็วันหลังมีสมัครอีก ผมก็ไปสมัครอีก (2) คือ ผมเป็นนักสู้บนเวทีอะ ผมไม่ได้สู้ข้างถนน

(นายชววิทย์ กมลวิศิษฐ์ วันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557)

ในการตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการให้นายชววิทย์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า นายชววิทย์จะเปลี่ยนใจหรือไม่เกี่ยวกับการลงสมัครเป็นผู้ลงสมัครรับเลือกตั้ง และต้องการให้นายชววิทย์ตอบรับหรือปฏิเสธว่า นายชววิทย์อาจไม่ลงสมัครเป็นผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งหรือเปล่านั้น นายชววิทย์ใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ โดยให้ข้อมูลรายละเอียดที่นายชววิทย์ทราบว่าเป็นความจริงในถ้อยคำที่ (2) ว่า “คือ ผมเป็นนักสู้บนเวทีอะ ผมไม่ได้สู้ข้างถนน” ซึ่งเป็นการละเมิดความจริงใจในการสนทนา (sincerity condition) คือ นายชววิทย์ไม่ได้ให้ความหมายตรงตามถ้อยคำว่า นายชววิทย์เป็นนักสู้บนเวที นายชววิทย์ไม่ได้สู้ข้างถนน เพื่อให้ความหมายซึบงเป็นนัยในการสนทนา และอาจตีความหมายได้ว่า นางชววิทย์ต่อสู้ทางการเมืองตามกฎกติกาของบ้านเมือง แต่นายสุเทพไม่ได้ต่อสู้ทางการเมืองตามกฎกติกาของบ้านเมือง ซึ่งเป็นการต่อสู้ที่ไม่มีเกียรติ ความหมายซึบงเป็นนัยในการสนทนาดังกล่าวแสดงให้เห็นพฤติกรรมด้านลบของนายสุเทพ การให้ข้อมูลรายละเอียดดังกล่าว

เป็นการจงใจทำลายชื่อเสียงของนายสุเทพ และสะท้อนภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้เกียรติผู้อื่นของ นาย ชูวิทย์

การนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าวของนายชูวิทย์อาจทำให้นายชูวิทย์ไม่น่าชื่นชมในความคิดของคนในสังคม เนื่องจากเป็นการทำลายชื่อเสียงของนายสุเทพ แต่นายชูวิทย์ก็ยังคงนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าวกับคนในสังคม เนื่องจากสะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์อีกภาพหนึ่งของนายชูวิทย์ทดแทน คือ ภาพลักษณ์ของบุคคลที่ยึดถือความถูกต้องที่ทำตามกฎเกณฑ์ทางสังคม ซึ่งแตกต่างจากการกระทำของนายสุเทพที่ไม่ทำตามกฎเกณฑ์ทางสังคม

ตัวอย่างที่ 38

นักข่าว: มันแย่ มันแย่ ประธานมันแย่

นางสาวรังสิมา: **ประธาน มันไม่เป็นประธานของปวงชนชาวไทย มันเป็นลูกจ้างบริษัท**

ทักษิณ

(นางสาวรังสิมา รอดรัศมี วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555)

นางสาวรังสิมาละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ โดยไม่ตอบคำถามในประเด็นที่นักข่าวต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าวเองกับนางสาวรังสิมาเกี่ยวกับการทำงานของประธานสภาผู้แทนราษฎรว่า ประธานสภาผู้แทนราษฎรทำงานได้แย่ใช่หรือไม่ แต่กลับให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของประธานสภาผู้แทนราษฎรกับประชาชนและพันธมิตราจรวโททักษิณ ชินวัตร ซึ่งเป็นอดีตนายกรัฐมนตรีและเป็นพี่ชายของนางสาวยิ่งลักษณ์ นายกรัฐมนตรีในขณะนั้น เพื่อให้ความหมายซ้บ่งเป็นนัยในการสนทนา และอาจมีนัยยะว่า นายสมศักดิ์ ซึ่งเป็นประธานสภาผู้แทนราษฎรในขณะนั้นบกพร่องในการทำงาน โดยไม่ได้ทำประโยชน์เพื่อประชาชนแต่เอื้อประโยชน์และเข้าข้างฝ่ายของตนเอง คือ รัฐบาลของนางสาวยิ่งลักษณ์ นอกจากนี้ยังทำตามคำสั่งของพันธมิตราจรวโททักษิณอีกด้วย ซึ่งความหมายซ้บ่งเป็นนัยในการสนทนาที่นางสาวรังสิมาให้จากข้อมูลรายละเอียดที่มีลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นพฤติกรรมด้านลบของประธานสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นการจงใจทำลายชื่อเสียงของประธานสภาผู้แทนราษฎร และนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้เกียรติบุคคลอื่น

แม้ว่าภาพลักษณ์ดังกล่าวที่นางสาวรังสิมานำเสนออาจทำให้นางสาวรังสิมาเสียการสนับสนุนจากคนในสังคม เนื่องจากจงใจทำให้นายสมศักดิ์เสียชื่อเสียง แต่นางสาวรังสิมายังคงนำเสนอภาพลักษณ์นั้น เนื่องจากทำให้นางสาวรังสิมาได้รับภาพลักษณ์อีกภาพหนึ่งทดแทน คือ ภาพลักษณ์ของบุคคลที่เห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวมที่ยึดผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง จึงประณามพฤติกรรมของนายสมศักดิ์ที่ยึดผลประโยชน์ของฝ่ายนายสมศักดิ์มากกว่าส่วนรวมให้คนในสังคมได้รับทราบ

ตัวอย่างที่ 39

นักข่าว: คือจะขอให้มีการตั้งนายกคนกลางขึ้นมาจากกรมที่เป็นที่ยอมรับ แล้วก็โดยวุฒิสภา แล้วก็ปฏิรูปประเทศ

นายจาตุรนต์: อันนี้เป็นเรื่องของ การทำโดยการชั่วคราวรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจนนะ เมื่อยุบสภาแล้ว นายกใหม่ รัฐบาลใหม่จะมาได้จากการเลือกตั้งเท่านั้น แต่ที่นี้ถ้ายังเห็นว่า การจะมาจากการเลือกตั้งแล้วยังไม่แก้ปัญหา จะมีเงื่อนไขอย่างไรอันนี้เราควรจะพูดกัน แต่ไม่ใช่ ให้นายกมาจากวุฒิสภา มาจากคนนอกซึ่งมันขัดต่อรัฐธรรมนูญ และเราจะพบว่านายกและรัฐบาลที่มาจากคนนอกจะไม่ใช่ที่ยอมรับ และจะมีคนต่อต้าน อย่างมาก อย่างที่ มาก ยิ่งกว่าที่ กปปส. และ คุณสุเทพเคยทำกับรัฐบาลนี้

(นายจาตุรนต์ ฉายแสง วันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ. 2557)

นายจาตุรนต์ตอบคำถามของนักข่าวในประเด็นที่นักข่าวต้องการให้นายจาตุรนต์แสดงความคิดเห็นในประเด็นที่กลุ่ม กปปส. จะขอให้มีการตั้งนายกรัฐมนตรีคนกลางขึ้นมาจากคณะรัฐมนตรีที่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคมและวุฒิสภา แล้วจะปฏิรูปประเทศ โดยปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ นายจาตุรนต์แสดงความคิดเห็นอย่างชัดเจน ตามความจริงที่นายจาตุรนต์ได้รับมาจากประสบการณ์ พอเหมาะกับจุดมุ่งหมายที่นักข่าวต้องการให้นายจาตุรนต์แสดงความคิดเห็น และสัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ซึ่งการให้ข้อมูลรายละเอียดในลักษณะดังกล่าวของนายจาตุรนต์นอกจากจะนำเสนอความคิดเห็นของนายจาตุรนต์ในประเด็นเกี่ยวกับข้อเสนอของกลุ่ม กปปส. ในช่วงต้นแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่า นายสุเทพมีพฤติกรรมที่ไม่น่าชื่นชม โดยกระทำในสิ่งที่ผิดกฎหมายด้วยถ้อยคำว่า “การทำโดยการชั่วคราวรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจน” และ “มันขัดต่อรัฐธรรมนูญ” การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนายร่วมกับการใช้ถ้อยคำดังกล่าวเป็นการจงใจทำให้นายสุเทพเสียชื่อเสียง ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้เกียรติบุคคลอื่น

ภาพลักษณ์ของนายจาตุรนต์ที่นำเสนอดังกล่าวแม้ว่าจะเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่น่าชื่นชมในความคิดของคนในสังคม เนื่องจากเป็นภาพลักษณ์ที่นำเสนอมาจากการทำให้นายสุเทพเสียชื่อเสียง แต่นายจาตุรนต์ก็ยังนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าว เนื่องจากทำให้นายจาตุรนต์ได้รับภาพลักษณ์อีกภาพหนึ่งมาทดแทน คือ ภาพลักษณ์ของบุคคลที่ยึดถือความถูกต้องที่ทำโดยยึดกฎเกณฑ์ของสังคม ซึ่งการกระทำของนายสุเทพเมื่อพิจารณาตามกฎหมายเป็นการกระทำที่ผิดไปจากกฎเกณฑ์ของสังคม

ตัวอย่างที่ 40

นักข่าว: เอ็มมีชา หลังจากนี้จะมีการไกล่เกลี่ยกับทาง

นางสาวอมลวรรณ: ไม่มีการไกล่เกลี่ยค่ะ ก็เจอกันที่ศาลเลย เพราะว่า จริง ๆ เอ็มมีนี่มา 1 อาทิตย์หลังจากที่เกิดเรื่องของฮาร์เวิร์ดแล้ว แต่ที่เค้าบอกว่า โอเค หยุด หยุด แต่อีกไม่กี่ชั่วโมงให้หลัง ที่เค้าก็ยังมีโปรสตี้อีก ก็ พูดว่าหยุดแต่คำว่าขอโทษเอ็มมีสักคำยังไม่มีเลย แต่เอ็มมีทุก

รายการ เอ็มมีก็ขอโทษผ่านสื่อทุกรายการ แม้กระทั่งพิธีกรก็บอกว่า เฮ้ย ทำไมเอ็มมีมันไม่เคยเอ่ยชื่อมันเลย ซึ่งพี่เค้าก็พูด ถ้าเค้าจะขอโทษเอ็มมี เค้าควรจะขอโทษตั้งแต่ตอนโน้นแล้ว

(นางสาวอมลวรรณ ศรีกิตติรัตน์ วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2556)

นางสาวอมลวรรณตอบคำถามของนักข่าวที่ต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าวเองกับนางสาวอมลวรรณว่า หลังจากนั้นนางสาวอมลวรรณจะมีการใกล้ชิดกับนายภรณ์ยูหรือไม่ โดยละเมิดหลักปริมาณด้วยการให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของนักข่าว คือ นางสาวอมลวรรณนอกจากจะปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าว ซึ่งพอเหมาะกับความมุ่งหมายของนักข่าวแล้ว นางสาวอมลวรรณยังให้ข้อมูลรายละเอียดนอกเหนือจากจุดมุ่งหมายของนักข่าวเกี่ยวกับสาเหตุที่นางสาวอมลวรรณกล่าวปฏิเสธสมมติฐานของนักข่าวอีกด้วย ซึ่งข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวแสดงให้เห็นพฤติกรรมที่น่าชื่นชมของนายภรณ์ยูด้วยการใช้ถ้อยคำว่า “คำว่าขอโทษสักคำยังไม่มีเลย” ซึ่งหมายถึง นายภรณ์ยูไม่ยอมรับว่า ได้ทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับนางสาวอมลวรรณ และไม่แสดงความรับผิดชอบด้วยการกล่าวคำขอโทษ การละเมิดหลักปริมาณร่วมกับถ้อยคำดังกล่าวเป็นการจงใจทำให้นายภรณ์ยูเสียหาย ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้เกียรติบุคคลอื่นของนางสาวอมลวรรณ

นางสาวอมลวรรณยังคงนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าว ทั้ง ๆ ที่ทราบว่าเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่น่าชื่นชมในความคิดของคนในสังคม เนื่องจากแสดงให้เห็นภาพลักษณ์ของนางสาวอมลวรรณอีกภาพหนึ่ง คือ ภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อพร้อมยอมรับผลจากการกระทำของตนเองทั้งที่ดีและไม่ดี ซึ่งทำให้นางสาวอมลวรรณไม่สามารถยอมรับที่นายภรณ์ยูไม่กล่าวคำขอโทษกับนางสาวอมลวรรณได้ และแสดงออกให้คนในสังคมได้รับทราบ

ตัวอย่างที่ 41

นักข่าว: ถ้ากลุ่มผู้ชุมนุม ผู้ชุมนุมไปปิดล้อมนายกและรัฐมนตรีในแบบเมื่อวานนี้อีก ศอ.รส.จะทำยังไงคะ

ร้อยตำรวจเอกเฉลิม: (1) ดำเนินการป้องกัน เจอหน้าจับกุม ถ้ากำลังไม่พอ ล้อมจับ ผมไม่ถือว่าสลายม็อบ (2) โออย่างเนี่ยะทำผิดคดีอาญา ส่วนที่มีอบ อยู่ต่อไป อยู่จนกว่าไม่มีเงิน ผมไม่ยุ่งแยกให้ดีนะ อย่าไปบอกว่าเฉลิมหัวนะ หัวมานานแล้ว แต่ใจดี มากไป ต้องถือว่ามากไปนะ

(ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง วันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557)

เมื่อนักข่าวถามคำถามที่ต้องการให้ร้อยตำรวจเอกเฉลิมอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ถ้ากลุ่มผู้ชุมนุมไปปิดล้อมนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรี ร้อยตำรวจเอกเฉลิมตอบคำถาม โดยใช้การละเมิดหลักความสัมพันธ์ คือ หลังจากที่ร้อยตำรวจเอกเฉลิมได้อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ของนายสุเทพในสถานการณ์ดังกล่าวแล้ว ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่เกี่ยวข้องกันประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำผิดของ

กลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ของนายสุเทพ การยุ่งเกี่ยวกับผู้ชุมนุมของร้อยตำรวจเอกเฉลิม และลักษณะนิสัยของตนเอง ซึ่งข้อมูลรายละเอียดลักษณะดังกล่าวปรากฏการใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นพฤติกรรมของนายสุเทพที่ไม่น่าชื่นชมในข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำผิดของกลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ที่ร้อยตำรวจเอกเฉลิมได้ให้นักข่าวว่า “ทำผิดคดีอาญา” ซึ่งเป็นการจงใจทำลายชื่อเสียงของฝ่ายนายสุเทพให้กลายเป็นบุคคลที่ทำผิดกฎหมายอาญา และนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้เกียรติผู้อื่น

ภาพลักษณ์ของร้อยตำรวจเอกเฉลิมดังกล่าวแม้ว่าจะเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่น่าชื่นชมในความคิดของคนในสังคม เนื่องจากทำให้ฝ่ายของนายสุเทพเสียหาย แต่ร้อยตำรวจเอกเฉลิมก็ยังคงนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าว เนื่องจากทำให้ปรากฏภาพลักษณ์อีกภาพหนึ่งมาทดแทนให้กับร้อยตำรวจเอกเฉลิม คือ ภาพลักษณ์ของบุคคลที่ยึดถือความถูกต้องที่ทำโดยยึดกฎเกณฑ์ของสังคม ซึ่งเมื่อพิจารณาตามกฎหมายการกระทำของนายสุเทพเป็นการกระทำที่ผิดไปจากกฎเกณฑ์ของสังคม

ภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้เกียรติบุคคลอื่นที่นำเสนอด้วยการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนานั้นอาจเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทยที่ได้กล่าวถึงในตอนต้น แต่บุคคลสาธารณะก็นำเสนอภาพลักษณ์นั้น เนื่องจากต้องการทำให้คนในสังคมเห็นภาพลักษณ์อีกภาพหนึ่งของบุคคลสาธารณะ ซึ่งสอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทย

5.2.15 บุคคลที่ไม่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชน

บุคคลที่ไม่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชน คือ บุคคลที่ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับสื่อมวลชนเป็นไปในทางที่ไม่ดี โดยไม่ให้ความร่วมมือในการให้ข่าว และไม่ให้ความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารที่สื่อมวลชนต้องการทราบ

บุคคลสาธารณะนำเสนอภาพลักษณ์ดังกล่าวเมื่อนักข่าวถามคำถามในประเด็นที่ต้องการทราบ แต่บุคคลสาธารณะไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดใด ๆ ในประเด็นเหล่านั้นด้วยการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 42

นักข่าว: เราคิดว่าสาเหตุอะไรที่เค้าแบบเอาเรามาโยงเกี่ยวอีกเพราะอยากจะเกาะกระแสเราหรือเปล่า

นางสาวพนทิพย์: (1) อิม หนูว่าต้องถามพี่เค้ามากกว่า (2) ส่วนตัวหนูเองหนูไม่มีอะไร โดยส่วนตัวค่ะ

(นางสาวพนทิพย์ วัชรตระกูล วันที่ 2 กันยายน พ.ศ.2556)

การตอบคำถามนักข่าวของนางสาวพนทิพย์ที่ต้องการให้นางสาวพนทิพย์ระบุสาเหตุที่นางสาวนิดา นำเรื่องของนางสาวพนทิพย์มาเกี่ยวโยงในความขัดแย้งครั้งใหม่อีก และต้องการให้นางสาวพนทิพย์ตอบรับและปฏิเสธว่า สาเหตุดังกล่าวคือนางสาวนิดาต้องการเกาะกระแสของนางสาวพนทิพย์ดังใช้หรือไม่ นั้นเป็นการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นางสาวพนทิพย์ไม่ต้องการให้ความร่วมมือในการตอบคำถามของนักข่าว โดยไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ซึ่งนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชน ภาพลักษณ์ดังกล่าวที่นางสาวพนทิพย์นำเสนออาจไม่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม แต่นางสาวพนทิพย์ก็ยังคงนำเสนอภาพลักษณ์นั้น เนื่องจากทำให้นางสาวพนทิพย์ได้รับภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไ้เกียรติบุคคลอื่นจากการหลีกเลี่ยงที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดที่อาจทำให้นางสาวนิดาเสียการยอมรับหรือการสนับสนุนจากคนในสังคมได้

ภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชนที่นำเสนอด้วยการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนานั้นอาจเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทยที่ได้กล่าวถึงในตอนต้น แต่บุคคลสาธารณะก็นำเสนอภาพลักษณ์นั้น เนื่องจากทำให้คนในสังคมเห็นภาพลักษณ์อีกภาพหนึ่งของบุคคลสาธารณะที่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทย

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนากับภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะพบว่า บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา นำเสนอภาพลักษณ์สรุปดังตารางที่ 33

ตารางที่ 33 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนากับภาพลักษณ์
และค่านิยมของสังคมไทยของบุคคลสาธารณะ

ภาพลักษณ์	หลักการความร่วมมือในการสนทนา								
	การปฏิบัติ ตาม หลักการ ความร่วมมือใน การ สนทนา	การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา							การเลือกไม่ ปฏิบัติตาม หลักการ สนทนา (Opting out of a maxim)
		การละเมิดหลักการ (Violating a maxim)			การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์ จากหลักการ (Flouting a maxim)				
		ปริมาณ	ความ สัมพันธ์	วิธีการ	คุณภาพ	ปริมาณ	ความ สัมพันธ์	วิธีการ	
ค่านิยมเกี่ยวกับการสื่อสาร									
1. บุคคลที่ให้ ความร่วมมือกับ สื่อมวลชน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
2. บุคคลที่ยึดถือ ความถูกต้อง		✓	✓		✓		✓	✓	
3. บุคคลที่ เปิดเผย	✓								
4. บุคคลที่ ประนีประนอม	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓
5. บุคคลที่ให้ เกียรติบุคคลอื่น			✓	✓			✓	✓	✓
ค่านิยมเกี่ยวกับการมีเหตุผล									
6. บุคคลที่มี เหตุผล		✓	✓						
ค่านิยมเกี่ยวกับการมีจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม									
7. บุคคลที่เห็นแก่ ประโยชน์ของ ส่วนรวม		✓	✓						

ตารางที่ 33 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนากับภาพลักษณ์
และค่านิยมของสังคมไทยของบุคคลสาธารณะ (ต่อ)

ภาพลักษณ์	หลักการความร่วมมือในการสนทนา								
	การปฏิบัติ ตาม หลักการ ความร่วมมือใน การ สนทนา	การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา							การเลือกไม่ ปฏิบัติตาม หลักการ สนทนา (Opting out of a maxim)
		การละเมิดหลักการ (Violating a maxim)			การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์ จากหลักการ (Flouting a maxim)				
		ปริมาณ	ความ สัมพันธ์	วิธีการ	คุณภาพ	ปริมาณ	ความ สัมพันธ์	วิธีการ	
ค่านิยมเกี่ยวกับการมีความรับผิดชอบ									
8. บุคคลที่มีความ รับผิดชอบ	✓		✓				✓		
ค่านิยมเกี่ยวกับการพึ่งพาตนเอง									
9. บุคคลที่พึ่งพา ตนเอง			✓						
ค่านิยมเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ									
10. บุคคลที่ ยอมรับฟังความ คิดเห็น			✓						
ค่านิยมที่เกี่ยวกับการให้อภัย									
11. บุคคลที่ให้ อภัยบุคคลอื่น	✓								
ค่านิยมเกี่ยวกับการทำความดี									
12. บุคคลที่ ประกอบบุญกุศล		✓							
ค่านิยมเกี่ยวกับความกตัญญู									
13. บุคคลที่สำนึก บุญคุณผู้อื่น			✓						

ตารางที่ 33 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนากับภาพลักษณ์
และค่านิยมของสังคมไทยของบุคคลสาธารณะ (ต่อ)

ภาพลักษณ์	หลักการความร่วมมือในการสนทนา								
	การปฏิบัติ ตาม หลักการ ความร่วมมือใน การ สนทนา	การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา							การเลือกไม่ ปฏิบัติตาม หลักการ สนทนา (Opting out of a maxim)
		การละเมิดหลักการ (Violating a maxim)			การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์ จากหลักการ (Flouting a maxim)				
		ปริมาณ	ความ สัมพันธ์	วิธีการ	คุณภาพ	ปริมาณ	ความ สัมพันธ์	วิธีการ	
ไม่สอดคล้องกับค่านิยมใด ๆ									
14. บุคคลที่ไม่ให้ เกียรติบุคคลอื่น	✓	✓	✓	✓		✓			
15. บุคคลที่ไม่ให้ ความร่วมมือกับ สื่อมวลชน									✓

ตารางที่ 33 แสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาส่วนใหญ่ เพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชนและบุคคลที่ประนีประนอมมากที่สุด และพบว่า บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ที่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทยโดยเฉพาะค่านิยมเกี่ยวกับการสื่อสาร เนื่องจากเป็นค่านิยมที่ทำให้การสื่อสารระหว่างนักข่าวกับบุคคลสาธารณะเป็นไปอย่างราบรื่นและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ทั้งสองฝ่ายต้องการ

อนึ่ง การศึกษาดังกล่าวยังพบว่า ภาพลักษณ์บางภาพลักษณ์ที่บุคคลสาธารณะนำเสนอกับคนในสังคมนั้น ไม่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทยด้วย คือ ภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้เกียรติบุคคลอื่น และภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชนแต่บุคคลสาธารณะก็ยังคองนำเสนอภาพลักษณ์นั้นเนื่องจากได้รับภาพลักษณ์อีกภาพหนึ่งที่สอดคล้องกับค่านิยมในสังคมไทยทดแทน นอกจากนี้พบว่า บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาส่วนใหญ่ในการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลที่ไม่ให้เกียรติบุคคลอื่น อาจเนื่องมาจากปบริบทการตอบคำถามกรณีความขัดแย้ง

อาจเอื้อให้บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดโจมตีฝ่ายที่เป็นคู่กรณีได้ง่าย เพื่ออธิบายหรือแก้ไขว่าตนเองไม่ได้เป็นฝ่ายผิด ซึ่งการกล่าวโจมตีคู่กรณีทำให้บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดนำเสนอภาพลักษณ์ที่ไม่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทยดังกล่าว แต่ก็ยังคงนำเสนอภาพลักษณ์นั้น เนื่องจากการพูดโจมตีฝ่ายตรงข้าม มักเกิดขึ้นคู่กับการกล่าวถึงข้อดีของตนเอง ซึ่งทำให้ได้ภาพลักษณ์อีกภาพหนึ่งของบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดที่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทยมาทดแทน

บทที่ 6

ความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนาและ กลวิธีความสุภาพกับปัจจัยทางสังคม

ในเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกรณีความขัดแย้งพบว่า บุคคลสาธารณะที่ เป็นผู้ตอบคำถามปรากฏลักษณะที่แตกต่างกันไปตามปัจจัยทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นอาชีพ เพศของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งดียู ศรีนราวัฒน์ (2558: 199) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของ ปัจจัยทางสังคมต่อการใช้ภาษาของคนในสังคมไว้ว่า ผู้พูดจะเลือกใช้ภาษาแตกต่างกันไปตามแต่ละ บริบททางสังคม เช่น ตามสถานภาพ บทบาท และความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา ตามเวลาและ สถานที่ ตามวัตถุประสงค์ในการสนทนา และผู้พูดยังใช้ภาษาหลากหลายแตกต่างกันตามฐานะอาชีพ เพศ อายุ การศึกษา หรือตามถิ่นที่อยู่อีกด้วย นอกจากนี้อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2550: 19) ได้กล่าว ว่า ปัจจัยทางสังคมต่าง ๆ ถือเป็นตัวแปรอิสระ (independent variable) ซึ่งเป็นตัวแปรที่กำหนดให้ ภาษามีการแปรอีกด้วย เมื่อปัจจัยทางสังคมมีผลต่อการใช้ภาษาของคนในสังคมดังกล่าว ก็อาจมีผล ต่อการใช้ภาษาของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งด้วย ผู้วิจัยจึง ต้องการที่จะศึกษาและเปรียบเทียบว่า บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและ กลวิธีความสุภาพแปรไปตามอาชีพ เพศ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังอย่างไร ซึ่งการศึกษา ดังกล่าวเป็นวัตถุประสงค์หนึ่งในงานวิจัยนี้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

6.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความ สุภาพ

อาชีพเป็นสิ่งที่กำหนดสถานภาพ (status) และบทบาท (role) ของคนในสังคมให้มีความ แตกต่างกัน (สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2553: 10-24 – 10-25) เมื่อ อาชีพทำให้คนในสังคมมีสถานภาพและบทบาทที่แตกต่างกัน อาชีพอาจมีผลทำให้บุคคลเลือกใช้ ภาษาที่แตกต่างกันด้วย ซึ่งดียู ศรีนราวัฒน์ (2558: 226) ได้กล่าวว่า สถานภาพและบทบาทของผู้พูด ที่แตกต่างกันมีส่วนในการกำหนดการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาของบุคคลสาธารณะที่แตกต่างกันของ อาชีพ 2 อาชีพ ได้แก่ อาชีพนักการเมือง และอาชีพดารา ซึ่งทั้ง 2 อาชีพต่างก็มีสถานภาพและ บทบาทที่แตกต่างกัน ความแตกต่างดังกล่าวทำให้ปรากฏลักษณะการใช้ภาษา ซึ่งได้แก่ หลักการ ความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 34 และตารางที่ 35

ตารางที่ 34 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาที่แปรไปตามอาชีพของบุคคลสาธารณะ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	อาชีพ	
	นักการเมือง (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของนักการเมืองทั้งหมด)	ดารา (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของดาราทั้งหมด)
1. การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา	7.25	9.17
2. การละเมิดหลัก (Violating a maxim)	51.05	55.52
3. การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim)	30.81	25.80
4. การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out a maxim)	10.89	9.51
รวม	100	100

ตารางที่ 34 แสดงให้เห็นว่า อาชีพนักการเมืองและดาราต่างใช้การละเมิดหลักในจำนวนความถี่ที่สูงที่สุดเช่นเดียวกัน โดยนักการเมืองใช้ร้อยละ 51.05 ส่วนดาราใช้ร้อยละ 55.52 อาจเนื่องมาจากการละเมิดหลักเอื้อต่อการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพ กล่าวคือ การละเมิดหลักใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้ง ซึ่งข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมา หรือทำให้ประเด็นความขัดแย้งที่มีอยู่เดิมทวีความรุนแรงมากขึ้น และอาจทำให้ภาพลักษณ์ของตนเองที่มีอยู่เดิม ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ที่บุคคลสาธารณะได้เคยนำเสนอและเป็นที่ยอมรับของคนในสังคมเสียหายจากการเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างตนเองกับคู่กรณี การหลีกเลี่ยงดังกล่าวจึงเป็นกลวิธีที่ทำให้บุคคลสาธารณะสามารถดำรงภาพลักษณ์ของตนเองที่เคยนำเสนอแต่เดิมไม่ให้เสียหาย และทำให้ภาพลักษณ์นั้นยังคงเป็นที่ชื่นชมของคนในสังคมต่อไป นอกจากนี้การละเมิดหลักบางหลัก ได้แก่ การละเมิดหลักปริมาณ ซึ่งให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบมากกว่าจุดมุ่งหมาย

ของนักข่าว และการละเมิดหลักความสัมพันธ์ ซึ่งให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้นักข่าวได้รับทราบ ซึ่งไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบยังเปิดโอกาสให้บุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพได้สอดแทรกข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งที่ตนเองต้องการให้คนในสังคมได้รับทราบ และนำเสนอภาพลักษณ์อื่น ๆ ของตนเองที่คนในสังคมปรารถนาเพิ่มเติม นอกเหนือไปจากภาพลักษณ์ที่มีอยู่เดิมควบคู่ไปกับการให้ข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นด้วย เพื่อเสริมให้ภาพลักษณ์เดิมของตนเอง ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ที่คนในสังคมชื่นชมอยู่แล้ว ให้นำชื่นชมมากยิ่งขึ้น หรือเพื่อเสริมให้ภาพลักษณ์เดิมของตนเองที่อาจเสียไประหว่างการให้ข้อมูลรายละเอียดกับคนในสังคมให้เป็นภาพลักษณ์ที่น่าชื่นชมขึ้น

เมื่อสังเกตการใช้การละเมิดหลักของอาชีพนักการเมืองและดาราพบว่า อาชีพดาราใช้การละเมิดหลักในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งมากกว่าอาชีพนักการเมือง แต่ความแตกต่างของจำนวนความถี่ไม่มากนัก อาจเนื่องมาจากแม้ว่าอาชีพนักการเมืองและดาราจะมีบทบาทและสถานภาพในสังคมที่แตกต่างกัน แต่เป็นอาชีพที่จัดอยู่ในกลุ่มบุคคลเดียวกัน คือ บุคคลสาธารณะ ซึ่งนอกจากจะอยู่ในความสนใจของสาธารณะชนทั่วไป (อนุชา ทิรคานนท์, 2544 อ้างถึงใน รัตนวดี นาควานิช, 2554: 25) และมีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักของคนในสังคมจากการที่ได้ประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของส่วนรวมหรือเกิดจากสิ่งที่เขาได้กระทำขึ้นเป็นเรื่องที่ประชาชนทั่วไปให้ความสนใจหรือนิยมชมชอบแล้ว (พิสิษฐ์ วงศ์เจริญธนา, 2556: 52) อาชีพหรือกิจการงานยังต้องการการรับรองและการสนับสนุนจากสาธารณะชนอีกด้วย (พิสิษฐ์ วงศ์เจริญธนา, 2556: 53) การได้รับการสนับสนุนและยอมรับจากคนในสังคมจึงเป็นประเด็นสำคัญที่บุคคลสาธารณะคำนึงถึง และทำให้บุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพใช้การละเมิดหลักเพื่อให้ได้มาซึ่งการสนับสนุนจากคนในสังคม โดยหลีกเลี่ยงที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดที่อาจทำให้ภาพลักษณ์ของตนเองเสียหาย และให้ข้อมูลรายละเอียดที่นำเสนอภาพลักษณ์ที่พึงประสงค์ให้กับคนในสังคม ซึ่งส่งเสริมให้คนในสังคมยอมรับและสนับสนุนบุคคลสาธารณะ และส่งผลต่อความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานของบุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพต่อไป

การที่อาชีพนักการเมืองและดารา มีสถานภาพและบทบาทในสังคมที่เหมือนกัน คือ บุคคลสาธารณะ ซึ่งความเจริญก้าวหน้าในอาชีพขึ้นกับการรับรองและการสนับสนุนของสาธารณะชนดังกล่าวเป็นสาเหตุที่ทำให้ทั้ง 2 อาชีพปรากฏการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยมากเป็นอันดับที่ 2 เช่นเดียวกันและมีจำนวนความถี่ในการใช้ไม่แตกต่างกันอีกด้วย โดยอาชีพนักการเมืองใช้ร้อยละ 30.81 และอาชีพดาราใช้ร้อยละ 25.80 บุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยเพื่อทำให้สาธารณะชนสนับสนุนตนเอง โดยพยายามนำเสนอภาพลักษณ์ให้เป็นที่พึงประสงค์ของคนในสังคม กล่าวคือ การละเมิดหลักแบบมีนัยเป็นหลักการที่บุคคลสาธารณะใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำของตนเอง โดยให้นักข่าวแปลความหมายข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้

ด้วยตัวนักข่าวเอง ซึ่งถ้าการแปลความหมายและการนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นกับคนในสังคมของนักข่าวมีความสุ่มเสี่ยงที่จะทำให้ภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะเสียหาย บุคคลสาธารณะสามารถที่จะปฏิเสธได้ว่า ตนเองไม่ได้มีความหมายหรือเจตนาดังเช่นที่นักข่าวแปลความและนำเสนอ ซึ่งทำให้ภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพยังคงเป็นภาพลักษณ์ที่น่าชื่นชมของคนในสังคมต่อไป

ส่วนที่การละเมิดหลักมีนัยปรากฏใช้น้อยกว่าการละเมิดหลัก อาจเนื่องมาจากการให้นักข่าวแปลความหมายจากข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้ด้วยตัวนักข่าวเองมีความเสี่ยงที่จะทำให้คนในสังคมเข้าใจบุคคลสาธารณะผิด และแม้ว่าบุคคลสาธารณะจะมีโอกาสปฏิเสธว่า ตนเองไม่ได้มีความหมายและเจตนาดังที่นักข่าวแปลความและนำเสนอ แต่คนในสังคมมีสิทธิที่จะไม่เชื่อบุคคลสาธารณะ ซึ่งส่งผลให้ภาพลักษณ์ของตนเองเสียหายได้มากกว่าการละเมิดหลักที่นักข่าวไม่ต้องแปลความหมายจากข้อมูลรายละเอียดของบุคคลสาธารณะ

ตารางที่ 35 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพที่แปรไปตามอาชีพของบุคคลสาธารณะ

กลวิธีความสุภาพ	อาชีพ	
	นักการเมือง (ร้อยละของการใช้กลวิธี ความสุภาพของนักการเมือง ทั้งหมด)	ดารา (ร้อยละของการใช้กลวิธี ความสุภาพของดารา ทั้งหมด)
1. กลวิธีตรงประเด็นที่ไม่มีการ ตกแต่งถ้อยคำ (baldly)	6.5	13.92
2. กลวิธีตรงประเด็นที่มีการ ตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธี ความสุภาพเชิงบวก (positive politeness)	10.47	11.34

ตารางที่ 35 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพที่แปรไปตามอาชีพของบุคคลสาธารณะ (ต่อ)

กลวิธีความสุภาพ	อาชีพ	
	นักการเมือง (ร้อยละของการใช้กลวิธี ความสุภาพของนักการเมือง ทั้งหมด)	ดารา (ร้อยละของการใช้กลวิธี ความสุภาพของดารา ทั้งหมด)
3. กลวิธีตรงประเด็นที่มีการ ตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธี ความสุภาพเชิงลบ (negative politeness)	47.65	44.59
4. กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record)	35.38	30.15
รวม	100	100

ตารางที่ 35 แสดงให้เห็นว่า กลวิธีความสุภาพที่อาชีพนักการเมืองและดารา มีจำนวนความถี่ในการใช้มากที่สุดเช่นเดียวกัน คือ กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบ เพื่อรักษาหน้าด่านลบของตนเอง โดยอาชีพนักการเมืองปรากฏใช้ร้อยละ 47.65 และดาราปรากฏใช้ร้อยละ 44.59 อาจเนื่องมาจากประเด็นคำถามของนักข่าวส่วนใหญ่เป็นคำถามที่คุกคามหน้าด่านลบของบุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพ กล่าวคือ เป็นประเด็นคำถามที่ต้องการให้นักการเมืองและดาราให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวส่วนตัว ซึ่งไม่ต้องการเปิดเผยให้บุคคลอื่นในสังคมได้รับทราบ ทำให้บุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพรู้สึกว่าการตนเองถูกละเมิดความเป็นส่วนตัว จึงใช้กลวิธีดังกล่าวเพื่อลดการคุกคามหน้าด่านลบของตนเอง และรักษาหน้าด่านลบ หรือรักษาความเป็นส่วนตัวของตนเอง

นอกจากนี้เราจะพบว่า ในการใช้กลวิธีตรงประเด็นที่ตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบนั้น อาชีพนักการเมืองปรากฏการใช้ในจำนวนความถี่ที่มากกว่าอาชีพดารา แต่จำนวนความถี่การใช้ของทั้ง 2 อาชีพไม่มีความแตกต่างกันมากนัก อาจเนื่องมาจากอาชีพนักการเมืองและดาราต่างก็จัดอยู่ในกลุ่มบุคคลประเภทเดียวกัน คือ บุคคลสาธารณะที่ต้องการการการรับรองและการสนับสนุนจากสาธารณะชน และกลวิธีความสุภาพดังกล่าวก็เป็นกลวิธีหนึ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการดังกล่าวของบุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพได้ กล่าวคือ เป็นกลวิธีที่สามารถใช้รักษาหรือปกป้องหน้าด่านลบของตนเอง โดยลดการถูกคุกคามหน้าด่านลบของตนเองจากนักข่าวด้วยการให้ข้อมูล

รายละเอียดบางส่วนที่ไม่ลดทอนความเป็นส่วนตัวของตนเองไป และปกปิดข้อมูลรายละเอียดบางส่วนที่เป็นส่วนตัวไว้ ซึ่งถ้าเปิดเผยข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นออกไปนอกจากจะทำให้ตนเองเสียความเป็นส่วนตัวแล้ว อาจทำให้คนในสังคมเห็นพฤติกรรมด้านลบของตนเองได้ กลวิธีดังกล่าวจึงช่วยปกป้องหรือรักษาหน้าของตนเอง ซึ่ง “หน้า” นอกจากจะหมายถึง ชื่อเสียง เกียรติยศแล้ว (อุทุมพร มีเจริญ, 2542) ยังหมายถึง ภาพลักษณ์สาธารณะ อีกด้วย (กฤษดาภรณ์ หงส์ลดาธรรม์และธีรนุช โชคสุวณิช, 2551: 129) การปกป้องหรือรักษาหน้าจึงไม่ได้เป็นเพียงการรักษาชื่อเสียงและเกียรติยศของตนเองเท่านั้น แต่ยังเป็นการปกป้องหรือรักษาภาพลักษณ์สาธารณะของตนเองให้เป็นที่พึงประสงค์ของคนในสังคมอีกด้วย ซึ่งทำให้บุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพยังคงได้รับการยอมรับหรือการสนับสนุนจากคนในสังคมต่อไป

เมื่อสังเกตการใช้กลวิธีความสุภาพของบุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพยังพบอีกว่า อาชีพนักการเมืองและดาราปรากฎใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็นมากเป็นลำดับที่ 2 เช่นเดียวกันในการตอบคำถามของนักข่าว อาจเนื่องมาจากคำถามที่นักข่าวถามบุคคลสาธารณะนอกจากจะเป็นคำถามที่คุกคามหน้าด้านลบของบุคคลสาธารณะ โดยต้องการให้บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดที่เป็นส่วนตัวเกี่ยวกับความขัดแย้งแล้ว คำถามบางส่วนยังเป็นคำถามที่ทำให้บุคคลสาธารณะรู้สึกวุ่นวายด้านบวกและด้านลบของตนเองถูกคุกคามเป็นอย่างมากอีกด้วย ซึ่งไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบอย่างตรงไปตรงมาได้ บุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพจึงใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็นในการตอบคำถามของนักข่าว นอกจากนี้จะพบว่าอาชีพนักการเมืองใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็นมากกว่าอาชีพดารา โดยนักการเมืองใช้ร้อยละ 35.38 ส่วนอาชีพดาราใช้ร้อยละ 30.15 และไม่มี ความแตกต่างของจำนวนค่าความถี่มากนัก อาจเนื่องมาจากทั้ง 2 อาชีพมีสถานภาพและบทบาทเดียวกันในการเป็นบุคคลสาธารณะ ซึ่งต้องการการรับรองและการสนับสนุนจากสาธารณะชน บุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพจึงใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็นเพื่อตอบสนองความต้องการนั้น กล่าวคือเมื่อนักข่าวถามคำถามที่ทำให้บุคคลสาธารณะรู้สึกวุ่นวายด้านบวกและด้านลบของตนเองถูกคุกคามเป็นอย่างมาก และพิจารณาแล้วว่า ไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบอย่างตรงไปตรงมาได้ บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุภาพดังกล่าวเพื่อเลี่ยงการเสียหน้าด้านบวกและด้านลบของตนเอง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ทำให้คุณสมบัตินี้ของตนเองไม่น่าชื่นชม และไม่ทำให้ตนเองเสียความเป็นส่วนตัวกับนักข่าว ซึ่งการเปิดเผยความเป็นส่วนตัวของบุคคลสาธารณะนอกจากจะทำให้ตนเองเสียความเป็นส่วนตัวแล้ว ยังอาจทำให้คนในสังคมเห็นพฤติกรรมด้านลบของตนเองได้ กลวิธีความสุภาพดังกล่าวจึงเป็นกลวิธีที่สามารถรักษาหน้าด้านบวกและด้านลบของบุคคลสาธารณะทั้ง 2 อาชีพได้ และการรักษาหน้าดังกล่าวยังเป็นการรักษาภาพลักษณ์สาธารณะของตนเองให้เป็นที่น่าชื่นชมของคนในสังคมอีกด้วย เนื่องจาก “หน้า” นอกจากจะหมายถึงชื่อเสียง เกียรติยศแล้วยังหมายถึง ภาพลักษณ์สาธารณะด้วย

6.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของผู้พูดกับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธี

ความสุภาพ

ปัจจัยทางสังคมปัจจัยหนึ่งนอกจากอาชีพที่ทำให้คนในสังคมใช้ภาษาแตกต่างกัน คือ เพศ โดยอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2550: 42 - 43) ได้กล่าวว่า เพศทำให้คนในสังคมมีสถานภาพแตกต่างกัน ซึ่งทำให้เพศหญิงและเพศชายมีบทบาทที่แตกต่างกันด้วย บทบาทที่แตกต่างกันจะกำหนดพฤติกรรมต่าง ๆ ของเพศหญิงและเพศชายในสังคม พฤติกรรมทางภาษาก็ได้รับอิทธิพลจากบทบาทที่แตกต่างกันของหญิงและชายด้วย แต่ความแตกต่างระหว่างภาษาเพศหญิงและเพศชายจะมีมาน้อยเพียงใด ในแต่ละสังคมย่อมขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบทบาทของทั้งสองเพศในสังคมนั้น ๆ ในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้งนั้น บุคคลสาธารณะมีความแตกต่างกันทางเพศ ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง ซึ่งความแตกต่างดังกล่าวทำให้บุคคลสาธารณะปรากฏลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพแตกต่างกัน ดังตารางที่ 36 และตารางที่ 37

ตารางที่ 36 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาที่แปรไปตามเพศของบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูด

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	เพศของผู้พูด	
	เพศชาย (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศชายทั้งหมด)	เพศหญิง (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศหญิงทั้งหมด)
1. การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา	5.97	10.04
2. การละเมิดหลัก (Violating a maxim)	57.39	51.76
3. การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim)	24.14	29.75
4. การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out a maxim)	12.5	8.45
รวม	100	100

จากตารางที่ 36 แสดงให้เห็นว่า บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดเพศชายและเพศหญิงต่างก็ใช้การละเมิดหลักการในจำนวนความถี่ร้อยละที่มากที่สุด โดยเพศชายใช้ร้อยละ 57.39 และเพศหญิงใช้ร้อยละ 51.76 อาจเนื่องมาจากการละเมิดหลักการเป็นกลวิธีที่ทำให้บุคคลสาธารณะทั้งเพศชายและเพศหญิงสามารถหลีกเลี่ยงที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งที่ตนเองไม่ต้องการตอบได้ เนื่องจากการให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นเหล่านั้นอาจกระทบกระเทือนจนทำให้ภาพลักษณ์ของตนเองที่มีอยู่เดิม ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ที่เคยนำเสนอและเป็นที่พึงประสงค์ของคนในสังคมเสียหาย นอกจากนี้การละเมิดหลัก ไม่ว่าจะเป็นการละเมิดหลักปริมาณ ซึ่งให้ข้อมูลรายละเอียดที่นอกเหนือจากจุดมุ่งหมายของนักข่าว และการละเมิดหลักความสัมพันธ์ ซึ่งให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้นักข่าวทราบ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกันกับประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ ยังเป็นกลวิธีที่ทำให้บุคคลสาธารณะทั้ง 2 เพศมีโอกาสนำข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองต้องการให้กับคนในสังคม และนำเสนอภาพลักษณ์อื่น ๆ ของตนเองที่คนในสังคมต้องการนอกเหนือไปจากภาพลักษณ์ที่มีอยู่เดิมผ่านข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นอีกด้วย เพื่อเสริมให้ภาพลักษณ์เดิมของตนเองที่คนในสังคมชื่นชมอยู่แล้ว ให้นำชื่นชมยิ่งขึ้น หรือเพื่อเสริมให้ภาพลักษณ์เดิมของตนเองที่อาจเสียไประหว่างการให้ข้อมูลรายละเอียดกับคนในสังคมให้เป็นภาพลักษณ์ที่นำชื่นชมขึ้น

ในการใช้การละเมิดหลักการของบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดเพศชายและเพศหญิงจะพบว่า เพศชายจะใช้การละเมิดหลักการมากกว่าเพศหญิง แต่ปรากฏจำนวนความถี่ที่ไม่แตกต่างกันมาก อาจเนื่องมาจากเพศของผู้พูดมีความแตกต่างกัน แต่ทั้งสองเพศอยู่ในสถานภาพและบทบาทเดียวกัน คือ บุคคลสาธารณะ ซึ่งต้องการการรับรองและสนับสนุนจากสาธารณะชน การใช้การละเมิดหลักของบุคคลสาธารณะทั้ง 2 เพศจึงเป็นกลวิธีหนึ่งที่ทำให้ภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะเป็นที่นำชื่นชมในความคิดของคนในสังคม ส่งผลให้ได้รับการรับรองและสนับสนุนจากสาธารณะชน โดยใช้การละเมิดหลักในการหลีกเลี่ยงที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่อาจทำให้ภาพลักษณ์ของตนเองเสียหายและไม่นำชื่นชม และให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ตนเองต้องการให้คนในสังคมได้รับทราบ ซึ่งข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นได้สอดแทรกและแสดงให้เห็นคนในสังคมเห็นภาพลักษณ์ที่นำชื่นชมที่บุคคลสาธารณะทั้ง 2 เพศต้องการนำเสนอ

ในส่วนของการละเมิดหลักแบบมีนัยนั้นพบว่า บุคคลสาธารณะเพศชายและเพศหญิงต่างใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาดังกล่าวมากเป็นลำดับที่ 2 โดยเพศชายใช้ร้อยละ 24.14 ส่วนเพศหญิงใช้ร้อยละ 29.75 จากจำนวนความถี่ในการใช้ดังกล่าว แม้ว่าเพศชายและเพศหญิงจะมีจำนวนความถี่ในการใช้ใกล้เคียงกัน แต่เพศหญิงมีจำนวนความถี่ในการใช้หลักการดังกล่าวมากกว่าเพศชายเล็กน้อย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เพศหญิงมักใช้ภาษาที่อ่อนนุ่มนวลกว่าเพศชาย เนื่องจากมีความละเอียดอ่อนกว่าในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรู้สึกมากกว่าเพศชาย ความละเอียดอ่อนดังกล่าวเกิดจากสมองส่วนลิมบิก (Limbic brain) ของผู้หญิงมีรอยหยักลึกและมี

ขนาดใหญ่กว่าเพศชาย ซึ่งสมองส่วนนี้เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Emotional brain เป็นสมองส่วนที่ทำหน้าที่ด้านอารมณ์ความรู้สึก เพศหญิงจึงมีความรู้สึกละเอียด แสดงอารมณ์ได้ลึกซึ้งมากกว่าเพศชาย (จรัญวิไล จรุงุโรจน์, 2557: 101)

นอกจากนี้การที่บุคคลสาธารณะทั้ง 2 เพศใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยน้อยกว่าการละเมิดหลัก อาจเนื่องมาจากการละเมิดหลักแบบมีนัยอาจทำให้ภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะทั้ง 2 เพศมีโอกาเสียหายมากกว่าการละเมิดหลัก กล่าวคือ การละเมิดหลักแบบมีนัยนั้น นักข่าวต้องแปลความหมายจากข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้ด้วยตัวนักข่าวเองก่อนที่จะนำเสนอกับคนในสังคม ซึ่งการแปลความหมายที่ผิดไปจากความหมายและเจตนาของบุคคลสาธารณะอาจทำให้คนในสังคมเข้าใจบุคคลสาธารณะผิด และแม้ว่าบุคคลสาธารณะจะมีโอกาสปฏิเสธว่า ตนเองไม่ได้มีความหมายและเจตนาดังเช่นที่นักข่าวนำเสนอไป แต่คนในสังคมก็มีโอกาสที่จะไม่เชื่อ ซึ่งจะทำให้ภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะมีความเสี่ยงที่จะเสียหายได้มากกว่าการละเมิดหลักที่นักข่าวไม่ต้องแปลความหมายจากข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้ก่อนนำเสนอ

ตารางที่ 37 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพที่แปรไปตามเพศของบุคคลสาธารณะ

กลวิธีความสุภาพ	เพศของผู้พูด	
	เพศชาย (ร้อยละของการใช้กลวิธี ความสุภาพของเพศชาย ทั้งหมด)	เพศหญิง (ร้อยละของการใช้กลวิธี ความสุภาพของเพศหญิง ทั้งหมด)
1. กลวิธีตรงประเด็นที่ไม่มีการ ตกแต่งถ้อยคำ (baldly)	6.12	13.57
2. กลวิธีตรงประเด็นที่มีการ ตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธี ความสุภาพเชิงบวก (positive politeness)	11.84	10.48

ตารางที่ 37 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพที่แปรไปตามเพศของบุคคลสาธารณะ (ต่อ)

กลวิธีความสุภาพ	เพศของผู้พูด	
	เพศชาย (ร้อยละของการใช้กลวิธี ความสุภาพของเพศชาย ทั้งหมด)	เพศหญิง (ร้อยละของการใช้กลวิธี ความสุภาพของเพศหญิง ทั้งหมด)
3. กลวิธีตรงประเด็นที่มีการ ตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธี ความสุภาพเชิงลบ (negative politeness)	51.84	42.38
4. กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record)	30.20	33.57
รวม	100	100

ตารางที่ 37 พบว่า บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดทั้งเพศชายและเพศหญิงปรากฏใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบมากที่สุด เพื่อรักษาหน้าด้านลบของตนเอง โดยเพศชายใช้ร้อยละ 51.84 และเพศหญิงใช้ร้อยละ 42.38 อาจเนื่องมาจากคำถามที่นักข่าวนำมาถามบุคคลสาธารณะทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่เป็นคำถามที่ต้องให้ข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวส่วนตัว ทำให้บุคคลสาธารณะทั้ง 2 เพศรู้สึกที่ตนเองถูกกลั่นกรองสิทธิในความเป็นส่วนตัว ซึ่งเป็นการคุกคามหน้าด้านลบ จึงใช้กลวิธีความสุภาพดังกล่าวในการลดการถูกคุกคามหน้าด้านลบจากนักข่าว โดยให้ข้อมูลรายละเอียดในบางประเด็นที่พิจารณาแล้วว่า ไม่ทำให้ตนเองเสียความเป็นส่วนตัวไป ซึ่งสามารถรักษาหน้าด้านลบหรือความเป็นส่วนตัวของตนเองไว้ได้

นอกจากนี้ยังพบว่า บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดเพศชายปรากฏการใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบมากกว่าเพศหญิง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เพศชายอาจตระหนักถึงการปกป้องความเป็นส่วนตัวมากกว่าเพศหญิง อาจเนื่องมาจากประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบเกี่ยวกับความขัดแย้งเป็นประเด็นที่ทำให้บุคคลสาธารณะเพศชายเปิดเผยข้อมูลรายละเอียดที่เป็นส่วนตัว ซึ่งนอกจากจะทำให้เสียความเป็นส่วนตัวไป ยังอาจทำให้เสียคุณสมบัติของเพศที่คนในสังคมคาดหวังจากการเปิดเผยข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นด้วย ซึ่งสำหรับเพศชายในสังคมไทย

การปฏิบัติตนให้มีคุณสมบัติตามที่คนในสังคมคาดหวังเป็นเรื่องสำคัญ เนื่องจากเป็นเพศที่มีความสำคัญในการควบคุมความเป็นไปของสังคม ไม่ว่าจะเป็นในระดับครอบครัว ซึ่งต้องเป็นผู้นำ เป็นใหญ่ เป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นผู้ตัดสินใจในกิจการของครอบครัว และเป็นผู้ปกครองภรรยาและลูก (สุพัตรา สุภาพ, 2543: 81 -84) หรือในระดับของสังคมที่เพศชายครอบงำและผูกขาดอำนาจในระบบการเมืองการปกครองและเศรษฐกิจมาทุกยุคทุกสมัย (ยศ สันตสมบัติ, 2556: 183 – 184, 186) ซึ่งคุณสมบัติดังกล่าวทำให้เพศชายมีสถานภาพและบทบาทในสังคมสูงกว่าเพศหญิง (สุพัตรา สุภาพ, 2543: 81 -84) การปฏิบัติตนที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังจึงทำให้บุคคลสาธารณะที่เป็นเพศชายรู้สึกเสื่อมเสียเกียรติยศ เนื่องจากแสดงว่า บุคคลนั้น ๆ ไม่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมในฐานะเพศชาย นอกจากนี้การเสื่อมเสียเกียรติยังหมายถึงการเสียหายและเสียศักดิ์ศรีอีกด้วย กล่าวคือ คนไทยเปรียบเทียบ “เกียรติ” กับ “หน้า” (อุทุมพร มีเจริญ, 2542) การเสื่อมเสียเกียรติจึงหมายถึงการเสียหาย และ “หน้า” ยังมีคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ที่เรียกว่า “ศักดิ์ศรี” ซึ่งถ้ารู้สึกว่ามีคุณค่าเชิงสัญลักษณ์มากขึ้น ก็จะทำให้ความรู้สึกมีหน้ามีตา หากตรงกันข้ามก็จะรู้สึกเสียหายและอับอาย (ธีรยุทธ บุญมี, 2535: 275) ดังนั้น การปฏิบัติตนของเพศชายที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของคนในสังคมนอกจากจะทำให้เพศชายเสื่อมเสียเกียรติแล้ว ยังทำให้เสียหาย และเสียศักดิ์ศรีอีกด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่เพศชายไม่สามารถยอมรับได้ บุคคลสาธารณะเพศชายจึงใช้กลวิธีความสุภาพดังกล่าวในการปกป้องความเป็นส่วนตัวของตนเองมากกว่าเพศหญิง

ในส่วนของการใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็นนั้นพบว่า บุคคลสาธารณะทั้งเพศชายและเพศหญิงใช้กลวิธีความสุภาพดังกล่าวมากเป็นลำดับที่ 2 โดยเพศชายใช้ร้อยละ 30.20 ส่วนเพศหญิงใช้ร้อยละ 33.57 แม้ว่าเพศชายและเพศหญิงจะมีจำนวนความถี่ในการใช้กลวิธีดังกล่าวใกล้เคียงกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า เพศหญิงปรากฏการใช้มากกว่าเพศชายเล็กน้อย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เพศหญิงใช้ภาษาแบบอ้อมเพื่อแสดงความสุภาพมากกว่าเพศชาย ซึ่งลักษณะภาษาดังกล่าวแสดงให้เห็นลักษณะของความ เป็นเพศหญิงที่ไม่มั่นใจและขาดความมั่นใจ (Talbot, 2010: 34 - 42)

6.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังกับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพ

การใช้ภาษานอกจากจะแปรไปตามลักษณะของผู้พูด ได้แก่ อาชีพ และเพศของผู้พูดตามที่ได้ นำเสนอไปใน 6.1 และ 6.2 แล้วนั้น ภาษายังอาจแปรไปตามบริบทในการใช้ภาษาอีกด้วย โดยผู้พูดคนเดียวกันอาจใช้ภาษาหลายแบบตามแต่ละสถานการณ์ และปัจจัยด้านเพศของผู้สนทนาที่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการแปรภาษา (ดิยู ศรีนราววัฒน์, 2558: 226) กล่าวคือ ในการใช้ภาษา ผู้พูดต้องคำนึงว่าผู้ฟังเป็นเพศอะไร เนื่องจากแต่ละสังคมได้กำหนดบทบาทของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน ซึ่งมีผลให้ผู้พูดใช้ภาษาแตกต่างกันตามเพศของผู้ฟังด้วย

การศึกษาการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้งปรากฏลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งเป็นเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง 4 ลักษณะ ได้แก่ เพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน เพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศ เพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน และเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศ ปัจจัยทางสังคมดังกล่าวทำให้ปรากฏการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 38 – 40

ตารางที่ 38 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา เมื่อบุคคลสาธารณะพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง (เพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง)			
	เพศชายเมื่อพูดถึงเพศเดียวกัน (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศชายเมื่อพูดถึงเพศเดียวกันทั้งหมด)	เพศชายเมื่อพูดถึงต่างเพศ (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศชายเมื่อพูดถึงต่างเพศทั้งหมด)	เพศหญิงเมื่อพูดถึงเพศเดียวกัน (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศหญิงเมื่อพูดถึงเพศเดียวกันทั้งหมด)	เพศหญิงเมื่อพูดถึงต่างเพศ (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศหญิงเมื่อพูดถึงต่างเพศทั้งหมด)
1. การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา	6.99	5.26	7.86	12.80
2. การละเมิดหลัก (Violating a maxim)	67.14	50.72	48.73	55.60
3. การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim)	18.18	28.23	33.03	25.60
4. การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out a maxim)	7.69	15.79	10.38	6
รวม	100	100	100	100

ตารางที่ 38 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศจะปรากฏการใช้การละเมิดหลักมากที่สุด โดยเมื่อพูดถึงบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันใช้ร้อยละ 67.14 และเมื่อพูดถึงบุคคลต่างเพศใช้ร้อยละ 50.72 นอกจากนี้เมื่อเพศหญิงพูดถึงกรณีความ

ขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและบุคคลต่างเพศก็จะปรากฏใช้การละเมิดหลักมากที่สุด เช่นเดียวกัน โดยเมื่อเพศหญิงพูดถึงบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันใช้ร้อยละ 48.73 และเมื่อพูดถึงบุคคลต่างเพศใช้ร้อยละ 55.60 อาจเนื่องมาจากการละเมิดหลักทำให้บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดทั้งเพศชายและเพศหญิงสามารถหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศได้ ซึ่งจะไม่ทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างกันเพิ่มเติม หรือไม่ทำให้ความขัดแย้งระหว่างกันทวีความรุนแรงมากขึ้นกว่าเดิม และทำให้สามารถระงับความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นระหว่างกันได้

ในด้านของการละเมิดหลักแบบมีนัยพบว่า บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดทั้งเพศชายและเพศหญิงเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและบุคคลต่างเพศจะปรากฏใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยมากเป็นอันดับที่ 2 รองลงมาจากการละเมิดหลัก โดยเมื่อเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันใช้ร้อยละ 18.18 และเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศใช้ร้อยละ 28.23 ส่วนเมื่อเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันใช้ร้อยละ 33.03 และเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศใช้ร้อยละ 25.60 อาจเนื่องมาจากหลักการความร่วมมือในการสนทนาดังกล่าวทำให้บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดทั้ง 2 เพศสามารถหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำของตนเอง ซึ่งการหลีกเลี่ยงดังกล่าวจะไม่ทำให้เกิดความขัดแย้งกับบุคคลสาธารณะที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศที่ตนเองพูดถึง กล่าวคือ ในการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยนั้น บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดจะพูดหรือให้ข้อมูลรายละเอียดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่ตนเองพูดถึง โดยนักข่าวจะทราบเนื้อความดังกล่าวได้จากการแปลความหมายของข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้และนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นกับคนในสังคม ซึ่งถ้าการแปลความหมายและการนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นของนักข่าวมีความเสี่ยงที่จะทำให้บุคคลสาธารณะที่เป็น ผู้พูดเกิดความขัดแย้งกับบุคคลที่ตนเองพูดถึง บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดสามารถปฏิเสธได้ว่า ตนเองไม่ได้มีความหมายหรือเจตนาตั้งเช่นที่นักข่าวแปลความและนำเสนอ ซึ่งอาจยับยั้งความขัดแย้งระหว่างกันที่กำลังเกิดขึ้นหรือจะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคตได้

นอกจากนี้ยังพบว่า บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดทั้งเพศชายและเพศหญิง เมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยน้อยกว่าการละเมิดหลัก อาจเนื่องมาจากการละเมิดหลักแบบมีนัยที่ให้นักข่าวแปลความหมายจากข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะให้อาจมีความเสี่ยงที่จะทำให้บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดกับบุคคลที่ถูกพูดถึงเกิดความเข้าใจผิดกันได้จากการแปลความหมายที่ผิดพลาดของนักข่าว แม้ว่าบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดจะสามารถปฏิเสธได้ว่า ตนเองไม่ได้มีความหมายและเจตนาอย่างที่นักข่าวนำเสนอ แต่บุคคลที่ถูกพูดถึงอาจมีสิทธิที่จะไม่เชื่อ ทำให้มีโอกาสที่จะเกิดความขัดแย้งในประเด็นอื่น ๆ ระหว่างกัน หรือความขัดแย้งที่กำลังดำเนินอยู่ระหว่างกันทวีความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับการใช้การละเมิดหลักจะพบว่ามีโอกาสที่จะเกิดความขัดแย้งระหว่างกันน้อยกว่า เนื่องจากข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะ

ให้ไม่ได้ผ่านการแปลความหมายจากนักข่าว นักข่าวจะทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งจากบุคคลสาธารณะโดยตรง

จากตารางที่ 38 พบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการละเมิดหลักและการละเมิดหลักแบบมีนัย ซึ่งเป็นหลักการความร่วมมือในการสนทนา 2 รูปแบบที่บุคคลสาธารณะเพศชายใช้มากที่สุดเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและบุคคลต่างเพศ ดังตารางที่ 39

ตารางที่ 39 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา เมื่อบุคคลสาธารณะเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง (เพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง)	
	เพศชายเมื่อพูดถึงเพศเดียวกัน (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศชายเมื่อพูดถึงเพศเดียวกันทั้งหมด)	เพศชายเมื่อพูดถึงต่างเพศ (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศชายเมื่อพูดถึงต่างเพศทั้งหมด)
1. การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา	6.99	5.26
2. การละเมิดหลัก (Violating a maxim)	67.14	50.72
3. การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim)	18.18	28.23
4. การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out a maxim)	7.69	15.79
รวม	100	100

ตารางที่ 39 พบว่า เมื่อบุคคลสาธารณะเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันใช้การละเมิดหลักร้อยละ 67.14 ซึ่งมากกว่าเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศที่ใช้เพียงร้อยละ 50.72 อาจเนื่องมาจากบุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดใช้หลักการดังกล่าวใน

การหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน ซึ่งอาจทำให้ความขัดแย้งระหว่างกันมีความรุนแรงมากกว่าการพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศ กล่าวคือ บทบาทของเพศชายในสังคมที่กำหนดให้เป็นใหญ่ทั้งในบ้านและในสังคมได้หล่อหลอมบุคลิกภาพของเพศชายให้มีลักษณะของความแก่นกล้า ความก้าวร้าว ความแข็งแกร่ง และความเป็นอิสระอยู่ในตัว (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2550: 43) การตอบคำถามที่ต้องพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศชายด้วยกันจึงอาจทำให้ความขัดแย้งระหว่างกันที่กำลังดำเนินอยู่ทวีความรุนแรงมากขึ้นกว่าเดิมได้ เนื่องจากต่างก็มีลักษณะบุคลิกภาพทางเพศที่เหมือนกัน ส่วนการตอบคำถามที่พูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศหญิงซึ่งมีบุคลิกภาพที่ด้อยกว่าเพศชาย ไม่ว่าจะเป็นการขาดความมั่นใจ การไม่มั่นคงในอารมณ์ และความอ่อนแอ (ติญ ศรีนราวัฒน์, 2558: 214) ก็อาจมีโอกาที่จะทำให้เกิดความขัดแย้งที่กำลังดำเนินอยู่รุนแรงขึ้นได้น้อยกว่า บุคคลสาธารณะเพศชายจึงไม่ต้องหลีกเลี่ยงการพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศหญิงโดยใช้การละเมิดมากเท่ากับเมื่อต้องกล่าวถึงเพศเดียวกัน

นอกจากนี้ในการปฏิสัมพันธ์ เพศชายมักจะมองว่าเป็นเหมือนการวัดสถานภาพระหว่างกัน (ศิริพร ภักดีมาสุข: 2561, 159) การละเมิดหลักการจึงเป็นกลวิธีหนึ่งที่ทำให้เกิดความเท่าเทียมกันทางสถานภาพของเพศเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อบุคคลสาธารณะเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศชายด้วยกัน หากพูดมากเกินไปก็อาจทำให้มีโอกาที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดที่แสดงให้เห็นภาพลักษณ์ที่ไม่เหมาะสมของตนเองกับคนในสังคมได้ ซึ่งจะทำให้ภาพลักษณ์ของตนเองไม่น่าชื่นชมหรือด้อยกว่าบุคคลที่เป็นคู่กรณี การละเมิดหลักการจึงเป็นกลวิธีที่ช่วยให้บุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดไม่ต้องกล่าวถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับคู่กรณีที่เป็นเพศเดียวกันมากนัก ซึ่งอาจทำให้ตนเองยังคงมีภาพลักษณ์ที่น่าชื่นชม และทำให้สถานภาพระหว่างผู้พูดและคู่กรณีที่เป็นเพศเดียวกันซึ่งถูกพูดถึงยังคงมีความเท่าเทียมกัน

นอกจากนี้จะพบว่า เมื่อบุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศปรากฏการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยมากกว่าพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน อาจเนื่องมาจากบุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการเกิดความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศ กล่าวคือ เพศชายเป็นเพศที่มีสถานภาพสูงกว่าเพศหญิง เนื่องจากเป็นเพศที่ควบคุมความเป็นไปของสังคม และมีบุคลิกภาพที่แก่นกล้า ก้าวร้าว และแข็งแกร่งมากกว่าเพศหญิงซึ่งมีบุคลิกภาพขาดความมั่นใจ ไม่มั่นคงในอารมณ์ และอ่อนแอ และอยู่ในความคุ้มครองหรือควบคุมของเพศชาย การมีความขัดแย้งกับเพศหญิงที่มีสถานภาพทางสังคมด้อยกว่า อาจทำให้เพศชายถูกตำหนิ และส่งผลให้ภาพลักษณ์ของเพศชายเป็นภาพลักษณ์ที่น่าชื่นชมจากการใช้สถานภาพที่สูงกว่าของตนเองข่มเหงเพศหญิง ทำให้เมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศหญิง บุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดใช้การละเมิดหลักแบบมีนัย เพื่อหลีกเลี่ยงการรับผิดชอบกับคำพูดของตนเอง ซึ่งจะไม่ทำให้เกิดความขัดแย้งกับบุคคลสาธารณะเพศหญิงที่ตนเองพูดถึงตามมา กล่าวคือ เมื่อบุคคล

สาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดหรือให้ข้อมูลรายละเอียดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลสาธารณะเพศหญิง นักข่าวจะทราบเนื้อความดังกล่าวได้จากการแปลความหมายของข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดให้ ซึ่งถ้าการแปลความหมายและการนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นกับคนในสังคมของนักข่าวมีความเสี่ยงที่จะทำให้บุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดเกิดความขัดแย้งกับบุคคลสาธารณะเพศหญิงที่ตนเองกล่าวถึง ก็สามารถปฏิเสธได้ว่า ตนเองไม่ได้มีความหมายหรือเจตนาดังเช่นที่นักข่าวแปลความและนำเสนอ ซึ่งอาจทำให้ไม่เกิดความขัดแย้งระหว่างกันได้

จากตารางที่ 38 ยังพบอีกว่า ประเด็นเกี่ยวกับการละเมิดหลักและการละเมิดหลักแบบมีนัย ซึ่งเป็นหลักการความร่วมมือในการสนทนา 2 รูปแบบที่บุคคลสาธารณะเพศหญิงใช้มากที่สุดเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและบุคคลต่างเพศมีความน่าสนใจ ดังตารางที่ 40

ตารางที่ 40 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา เมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง (เพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง)	
	เพศหญิงเมื่อพูดถึงเพศเดียวกัน (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศหญิงเมื่อพูดถึงเพศเดียวกันทั้งหมด)	เพศหญิงเมื่อพูดถึงต่างเพศ (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศหญิงเมื่อพูดถึงต่างเพศทั้งหมด)
1. การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา	7.86	12.80
2. การละเมิดหลัก (Violating a maxim)	48.73	55.60
3. การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim)	33.03	25.60

ตารางที่ 40 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา เมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ (ต่อ)

หลักการความร่วมมือในการสนทนา	ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง (เพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง)	
	เพศหญิงเมื่อพูดถึงเพศเดียวกัน (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศหญิงเมื่อพูดถึงเพศเดียวกันทั้งหมด)	เพศหญิงเมื่อพูดถึงต่างเพศ (ร้อยละของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของเพศหญิงเมื่อพูดถึงต่างเพศทั้งหมด)
4. การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out a maxim)	10.38	6
รวม	100	100

ตารางที่ 40 พบว่า เมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันใช้การละเมิดหลักร้อยละ 48.73 และเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศใช้ร้อยละ 55.60 ซึ่งจำนวนความถี่ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก อาจเนื่องมาจากสำหรับเพศหญิง การสนทนาจะมุ่งแสดงความเป็นมิตรและสร้างมิตรภาพ (Talbot, Mary, 2011: 92) ซึ่งการละเมิดหลักสามารถสร้างมิตรภาพระหว่างเพศเดียวกันและต่างเพศได้ กล่าวคือ การละเมิดหลักใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศ ทำให้ไม่เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างกันเพิ่มเติม หรือประเด็นความขัดแย้งที่มีอยู่เดิมระหว่างกันไม่รุนแรงมากขึ้น และอาจส่งผลให้ความขัดแย้งระหว่างกันสามารถยุติลงได้

แนวคิดที่การสนทนาของเพศหญิงมุ่งแสดงความเป็นมิตรและสร้างมิตรภาพทำให้ปรากฏจำนวนความถี่ในการใช้การละเมิดหลักแบบมีนัย เมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศใกล้เคียงกันด้วย โดยเมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันใช้ ร้อยละ 33.03 และเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศใช้ร้อยละ 25.60 อาจเนื่องมาจากการละเมิดหลักแบบมีนัยเป็นการใช้เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำของตนเอง โดยนักข่าวจะทราบข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะเพศหญิง

ที่ เป็นผู้พูดพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศได้ นักข่าวจะต้องแปลความหมายของข้อมูลรายละเอียดที่บุคคลสาธารณะเพศหญิงที่ เป็นผู้พูดให้ ซึ่งถ้าการแปลความหมายและการนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นกับคนในสังคมของนักข่าวมีความเสี่ยงที่จะทำให้บุคคลสาธารณะเพศหญิงที่ เป็นผู้พูดเกิดความขัดแย้งกับเพศเดียวกันหรือต่างเพศ อาจสามารถปฏิเสธได้ว่าตนเองไม่ได้มีความหมายหรือเจตนาดังเช่นที่นักข่าวแปลความและนำเสนอ ซึ่งทำให้ไม่เกิดความขัดแย้งระหว่างกัน และทำให้มีมิตรภาพระหว่างบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศกับผู้พูดยังคงมีอยู่

เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งพิจารณาเฉพาะเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟังทำให้ปรากฏการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาที่แตกต่างกันแล้ว ปัจจัยดังกล่าวยังทำให้ปรากฏการใช้กลวิธีความสุภาพที่แตกต่างกันด้วย ดังตารางที่ 41 - 43

ตารางที่ 41 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพ เมื่อบุคคล
 สาธารณะพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ

กลวิธีความสุภาพ	ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (เพศของผู้พูดเมื่อสัมพันธ์กับผู้ฟัง)			
	เพศชายเมื่อพูดถึง เพศเดียวกัน (ร้อยละของการใช้ กลวิธีความสุภาพ ของเพศชายเมื่อ พูดถึงเพศเดียวกัน ทั้งหมด)	เพศชายเมื่อพูดถึง ต่างเพศ (ร้อยละของการใช้ กลวิธีความสุภาพ ของเพศชายเมื่อ พูดถึงต่างเพศ ทั้งหมด)	เพศหญิงพูดถึง เพศเดียวกัน (ร้อยละของการใช้ กลวิธีความสุภาพ ของเพศหญิงพูด ถึงเพศเดียวกัน ทั้งหมด)	เพศหญิงเมื่อพูดถึง ต่างเพศ (ร้อยละของการใช้ กลวิธีความสุภาพ ของเพศหญิงเมื่อ พูดถึงต่างเพศ ทั้งหมด)
1. กลวิธีตรงประเด็นที่ ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly)	11.90	3.1	10.08	18.60
2. กลวิธีตรงประเด็นที่มี การตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งใช้ กลวิธีความสุภาพเชิง บวก (positive politeness)	3.57	16.15	13.71	5.81
3. กลวิธีตรงประเด็นที่มี การตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งใช้ กลวิธีความสุภาพเชิงลบ (negative politeness)	57.15	49.07	39.11	47.10
4. กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record)	27.38	31.38	37.10	28.49
รวม	100	100	100	100

จากตารางที่ 41 เป็นที่น่าสังเกตว่า เมื่อบุคคลสาธารณะเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและบุคคลต่างเพศปรากฏการใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบมากที่สุด เพื่อรักษาหน้าด้านลบของตนเอง โดยเมื่อบุคคลสาธารณะเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันใช้ร้อยละ 57.15 และเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศใช้ร้อยละ 49.07 นอกจากนี้เมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศก็ปรากฏการใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบมากที่สุด เพื่อรักษาหน้าด้านลบของตนเองเช่นเดียวกัน โดยเมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงที่เป็นผู้พูดพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันใช้ร้อยละ 39.11 เมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศใช้ร้อยละ 47.10 อาจเนื่องมาจากคำถามของนักข่าวส่วนใหญ่เป็นคำถามที่ต้องการให้บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดทั้งเพศชายและเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศ ซึ่งเป็นประเด็นส่วนตัว และบางประเด็น ถ้าเปิดเผยออกไปนอกจากจะทำให้เสียความเป็นส่วนตัวแล้ว ยังอาจทำให้ความขัดแย้งระหว่างกันไม่ยุติ หรืออาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งใหม่เพิ่มระหว่างกัน หรืออาจทำให้ประเด็นความขัดแย้งระหว่างกันที่มีอยู่เดิมรุนแรงมากยิ่งขึ้น จึงใช้กลวิธีความสุภาพดังกล่าวในการพูดหรือให้ข้อมูลรายละเอียดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศในประเด็นที่ไม่เสี่ยงต่อการเสียความเป็นส่วนตัว ซึ่งปกป้องหน้าด้านลบของตนเอง และไม่ทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างกันได้

ในส่วนของการใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็นพบว่า บุคคลสาธารณะเพศชายและเพศหญิงที่เป็นผู้พูดต่างใช้กลวิธีความสุภาพดังกล่าวมากเป็นอันดับที่ 2 เช่นเดียวกัน โดยเมื่อบุคคลสาธารณะเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันใช้ร้อยละ 27.38 และเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศใช้ร้อยละ 31.38 ส่วนเมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันใช้ร้อยละ 37.10 และเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศใช้ร้อยละ 28.49 อาจเนื่องมาจากประเด็นคำถามของนักข่าวส่วนใหญ่นอกจากต้องการให้บุคคลสาธารณะทั้งเพศชายและเพศหญิงที่เป็นผู้พูดพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศ ซึ่งเป็นการคุกคามหน้าด้านลบของบุคคลสาธารณะแล้ว ยังมีประเด็นคำถามบางประเด็นที่ทำให้บุคคลสาธารณะรู้สึกว่ หน้าด้านบวกและด้านลบของตนเองถูกคุกคามเป็นอย่างมาก ซึ่งไม่สามารถพูดหรือให้ข้อมูลรายละเอียดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลเพศเดียวกันและต่างเพศได้อย่างตรงไปตรงมา เนื่องจากถ้าให้ข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวโดยตรงนอกจากจะทำให้ตนเองเสียหน้าด้านลบและหน้าด้านบวกแล้ว อาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างกันเพิ่มเติม หรือประเด็นความขัดแย้งระหว่างกันที่มีอยู่เดิมรุนแรงมากยิ่งขึ้น จึงใช้กลวิธีความสุภาพดังกล่าวในการพูดหรือให้ข้อมูลรายละเอียดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศโดยอ้อม เพื่อเลี่ยงการเสีย

หน้าด้านบวกและด้านลบของตนเอง ทำให้สามารถรักษาหน้าด้านบวกและด้านลบของตนเอง รวมทั้งไม่ทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างกันได้

เมื่อสังเกตการใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบ และกลวิธีไม่ตรงประเด็น ซึ่งเป็นกลวิธีความสุภาพ 2 กลวิธีที่บุคคลสาธารณะเพศชายใช้มากที่สุดเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและบุคคลต่างเพศในตารางที่ 41 มีประเด็นที่น่าสนใจ ดังตารางที่ 42

ตารางที่ 42 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพ เมื่อบุคคลสาธารณะเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ

กลวิธีความสุภาพ	ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (เพศของผู้พูดเมื่อสัมพันธ์กับผู้ฟัง)	
	เพศชายเมื่อพูดถึงเพศเดียวกัน (ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพของเพศชายเมื่อพูดถึงเพศเดียวกันทั้งหมด)	เพศชายเมื่อพูดถึงต่างเพศ (ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพของเพศชายเมื่อพูดถึงต่างเพศทั้งหมด)
1. กลวิธีตรงประเด็นที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly)	11.90	3.1
2. กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงบวก (positive politeness)	3.57	16.15
3. กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบ (negative politeness)	57.15	49.07
4. กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record)	27.38	31.38
รวม	100	100

ตารางที่ 42 แสดงให้เห็นว่า เมื่อบุคคลสาธารณะเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันจะใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบ เพื่อรักษาหน้าด้านลบของตนเองร้อยละ 57.15 ซึ่งมากกว่าเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศที่ใช้ร้อยละ 49.07 อาจเนื่องมาจากไม่ต้องการให้สถานภาพของตนเองด้อยกว่าบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน กล่าวคือ การพูดหรือให้ข้อมูลรายละเอียดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันนอกจากจะทำให้บุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดเสียความเป็นส่วนตัวแล้ว ข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างกันได้ ซึ่งทำให้ภาพลักษณ์ของตนเองไม่เป็นที่น่าชื่นชมและด้อยกว่าบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันที่ตนเองพูดถึงจากการเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างกัน การมีภาพลักษณ์ที่ด้อยกว่าดังกล่าวนี้ ทำให้สถานภาพของบุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดด้อยกว่าบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันที่ตนเองพูดถึงด้วย กลวิธีความสุภาพดังกล่าวจึงช่วยให้บุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดสามารถให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่รบกวนความเป็นส่วนตัวของตนเอง และปกปิดข้อมูลบางส่วนที่อาจทำให้ภาพลักษณ์และสถานภาพของตนเองด้อยกว่าบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันที่พูดถึง ซึ่งทำให้เกิดความเท่าเทียมกันทางสถานภาพระหว่างบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดเพศชายและบุคคลเพศเดียวกันที่พูดถึง

นอกจากนี้เมื่อสังเกตการใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็นของบุคคลสาธารณะเพศชายเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศ ปรากฏใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็นร้อยละ 31.38 มากกว่าเมื่อพูดถึงบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน ซึ่งใช้ร้อยละ 27.38 แต่จำนวนความถี่ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก อาจเนื่องมาจากกลวิธีดังกล่าวทำให้บุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดมีสถานภาพที่ไม่ด้อยไปกว่าบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศที่ตนเองพูดถึง กล่าวคือ กลวิธีไม่ตรงประเด็นดังกล่าวสามารถทำให้บุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดเลี่ยงการเสียหน้าด้านบวกและด้านลบได้ โดยไม่พูดหรือให้ข้อมูลรายละเอียดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศอย่างตรงไปตรงมา เนื่องจากการพูดหรือให้ข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นโดยตรงไม่เพียงแต่จะทำให้บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดเสียความเป็นส่วนตัว อาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างกันตามมาได้ ซึ่งอาจทำให้ภาพลักษณ์ของตนเองเสียหายและด้อยกว่าบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศที่ตนเองพูดถึงจากการเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างกัน ภาพลักษณ์ที่ด้อยกว่าดังกล่าวทำให้สถานภาพของบุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดด้อยกว่าบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศที่ตนเองพูดถึงด้วย การใช้กลวิธีความสุภาพดังกล่าวจึงช่วยให้บุคคลสาธารณะเพศชายที่เป็นผู้พูดมีภาพลักษณ์และสถานภาพที่ไม่ด้อยไปกว่าบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศที่ตนเองพูดถึง

จากตารางที่ 41 ยังพบประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบ และกลวิธีไม่ตรงประเด็น ซึ่งเป็นกลวิธีความสุภาพ 2 กลวิธีที่

บุคคลสาธารณะเพศหญิงใช้มากที่สุดเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศอีกด้วย ดังตารางที่ 43

ตารางที่ 43 ตารางแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพ เมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ

กลวิธีความสุภาพ	ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (เพศของผู้พูดเมื่อสัมพันธ์กับผู้ฟัง)	
	เพศหญิงเมื่อพูดถึงเพศเดียวกัน (ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพของเพศหญิงเมื่อพูดถึงเพศเดียวกันทั้งหมด)	เพศหญิงเมื่อพูดถึงต่างเพศ (ร้อยละของการใช้กลวิธีความสุภาพของเพศหญิงเมื่อพูดถึงต่างเพศทั้งหมด)
1. กลวิธีตรงประเด็นที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly)	10.08	18.60
2. กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงบวก (positive politeness)	13.71	5.81
3. กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบ (negative politeness)	39.11	47.10
4. กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record)	37.10	28.49
รวม	100	100

ตารางที่ 43 พบว่า เมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศจะใช้กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบร้อยละ 47.10 ซึ่งมากกว่าเมื่อพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน อาจเนื่องมาจากบุคคลสาธารณะเพศหญิงที่

เป็นผู้พูดต้องการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลต่างเพศที่ตนเองพูดถึง กล่าวคือ การพูดหรือให้ข้อมูลรายละเอียดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศนอกจากจะทำให้บุคคลสาธารณะเพศหญิงที่เป็นผู้พูดเสียความเป็นส่วนตัวไปแล้ว ยังอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างกันอีกด้วย กลวิธีความสุภาพดังกล่าวจึงช่วยให้บุคคลสาธารณะเพศหญิงที่เป็นผู้พูดให้ข้อมูลรายละเอียดในบางประเด็นที่ไม่ลิดรอนความเป็นส่วนตัว และปกปิดข้อมูลรายละเอียดบางส่วนที่อาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะเพศหญิงที่เป็นผู้พูดกับบุคคลต่างเพศที่ตนเองพูดถึงได้ ซึ่งทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างทั้ง 2 เพศเป็นไปได้ด้วยดี สาเหตุที่บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดเพศหญิงต้องสร้างความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลต่างเพศที่พูดถึง เนื่องจากบุคลิกภาพของเพศหญิงที่ขาดความมั่นใจ ไม่มั่นคงในอารมณ์ และอ่อนแอทำให้เพศหญิงมีสถานภาพที่ด้อยกว่าเพศชายที่มีความแก่นกล้า ความก้าวร้าว ซึ่งการมีความขัดแย้งกับเพศชายที่มีสถานภาพที่สูงกว่าอาจทำให้เพศหญิงเสียเปรียบเพศชายได้

นอกจากนี้เมื่อสังเกตการใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็นพบว่า เมื่อบุคคลสาธารณะเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันจะปรากฏการใช้ร้อยละ 37.10 ซึ่งมากกว่าเมื่อพูดถึงบุคคลต่างเพศที่ใช้อ้อยละ 28.49 อาจเนื่องมาจากกลวิธีความสุภาพดังกล่าวช่วยให้บุคคลสาธารณะเพศหญิงที่เป็นผู้พูดเลี่ยงการเสียหายหน้าด้านบวกและด้านลบของตนเอง โดยพูดหรือให้ข้อมูลรายละเอียดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลเพศเดียวกันโดยอ้อม เนื่องจากถ้าให้ข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นโดยตรงไปตรงมาอาจทำให้บุคคลสาธารณะเพศหญิงที่เป็นผู้พูดเสียความเป็นส่วนตัว และอาจทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันได้ ซึ่งทำให้ภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะเพศหญิงที่เป็นผู้พูดเสียหายและด้อยกว่าบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันที่พูดถึง การมีภาพลักษณ์ที่ด้อยกว่าดังกล่าวอาจทำให้บุคคลสาธารณะเพศหญิงที่เป็นผู้พูดถูกตำหนิจากคนในสังคมได้จากการเป็นเพศเดียวกันกับบุคคลที่ตนเองพูดถึง แต่มีภาพลักษณ์ที่น่าชื่นชมไม่เท่ากับเพศเดียวกันที่ตนเองพูดถึง

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพกับปัจจัยทางสังคม ซึ่งได้แก่ อาชีพ เพศของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งเป็นเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟังพบว่า อาชีพและเพศของผู้พูดมีผลต่อการแปรภาษาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น อาจเนื่องมาจากไม่ว่าผู้พูดจะมีอาชีพนักการเมืองหรือดารา หรือเป็นเพศชายหรือเพศหญิง ผู้พูดต่างก็มีสถานภาพและบทบาทในสังคมไม่แตกต่างกัน คือ บุคคลสาธารณะ ซึ่งมีชื่อเสียง เป็นที่รู้จัก และต้องการการได้รับการยอมรับหรือการสนับสนุนจากคนในสังคมในการประกอบอาชีพของตนเอง ทำให้บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพนำเสนอภาพลักษณ์ที่เป็นที่น่าชื่นชมของคนในสังคม เพื่อตอบสนองความต้องการดังกล่าว

ส่วนปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการแปรภาษาอย่างเห็นได้ชัดกว่าอาชีพและเพศของผู้พูด คือความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งเป็นเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง อาจเนื่องมาจากเมื่อบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันกับตนเองหรือต่างเพศ บุคคลสาธารณะจะเลือกใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามบุคลิกภาพและสถานภาพของบุคคลที่ตนเองพูดถึง เพื่อไม่ให้เกิดความขัดแย้งที่เพิ่มขึ้นหรือรุนแรงระหว่างกัน นอกจากนี้จุดมุ่งหมายของการปฏิสัมพันธ์ของบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดเพศชายและเพศหญิงต่างเป็นตัวกำหนดให้การใช้ภาษาของบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดมีความแตกต่างกันเมื่อพูดถึงบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศกับตนเอง กล่าวคือ บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดเพศชายจะมุ่งการวัดสถานภาพระหว่างกัน ซึ่งทำให้เลือกใช้ภาษาที่หลีกเลี่ยงที่จะทำให้สถานภาพของตนเองต่ำกว่าเพศเดียวกันหรือต่างเพศที่ตนเองพูดถึง หรือทำให้สถานภาพของตนเองเท่าเทียมกับเพศเดียวกันหรือต่างเพศที่ตนเองพูดถึง ส่วนบุคคลสาธารณะที่เป็นผู้พูดเพศหญิงจะมุ่งแสดงมิตรภาพระหว่างกัน ซึ่งทำให้เลือกใช้ภาษาที่ทำให้เกิดมิตรภาพระหว่างบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศ

บทที่ 7

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “กลวิธีการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะในการตอบคำถามของสื่อมวลชน: กรณีความขัดแย้ง” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อมวลชนประเภทสื่ออินเทอร์เน็ต เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพของบุคคลสาธารณะที่แปรไปตามอาชีพ เพศ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพกับการนำเสนอภาพลักษณ์ และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของภาพลักษณ์กับค่านิยมในสังคมไทย โดยศึกษาจากคลิปวิดีโอที่บุคคลสาธารณะตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งของตนเองกับคู่กรณีในปีพ.ศ. 2555 – 2557 ซึ่งปรากฏในฐานข้อมูลของเว็บไซต์ www.youtube.com ในสถานการณ์การสัมภาษณ์สด จำนวน 69 คลิปวิดีโอ ได้แก่ คลิปวิดีโอสัมภาษณ์นักการเมือง 43 คลิปวิดีโอ และคลิปวิดีโอสัมภาษณ์ดารา 26 คลิปวิดีโอ

ผลการศึกษสามารถจำแนกออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ บริบทของสถานการณ์ความขัดแย้งที่ใช้ในการวิจัย หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพเพื่อตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ และความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนากับภาพลักษณ์และค่านิยมของสังคมไทย และความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพกับปัจจัยทางสังคม ดังรายละเอียดดังนี้

7.1.1 บริบทของสถานการณ์ความขัดแย้งที่ใช้ในการวิจัย

ในงานวิจัยชิ้นนี้ ได้นำกรอบแนวคิดชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสารของเดลล์ ไฮม์ส์ (Dell Hymes) มาใช้เพื่อให้เห็นภาพกว้าง ๆ ของบริบทการสื่อสารในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเท่านั้น และพบว่า การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต คือ สถานการณ์การสื่อสาร (speech situation) ซึ่งปรากฏเหตุการณ์การสื่อสาร (speech event) 2 เหตุการณ์ คือ เหตุการณ์การถามคำถามของ

นักข่าวเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะกับคู่กรณี และเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณี ลักษณะการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งตามหลัก SPEAKING ปรากฏดังนี้

7.1.1.1 กาลเทศะ หรือฉาก (Setting หรือ Scene)

ลักษณะของกาลเทศะหรือฉากของการสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้ง และการนำเสนอหรือเผยแพร่เกี่ยวกับความขัดแย้งจากการสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะกับคนในสังคมไม่สามารถกำหนดเวลาและสถานที่ได้ เนื่องจากนักข่าวสามารถสัมภาษณ์บุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้ง เมื่อนักข่าวพบ หรือสามารถเข้าถึงตัวบุคคลสาธารณะได้ และนักข่าวจะนำเสนอข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองได้สัมภาษณ์บุคคลสาธารณะมาผ่านสื่อหลายประเภท รวมทั้งสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งทำให้คนในสังคมสามารถเข้าถึงข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวต้องการนำเสนอได้ตลอดเวลาและสถานที่ ลักษณะดังกล่าวทำให้บุคคลสาธารณะมีโอกาสในการเตรียมตัวที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งได้น้อย และทำให้นักข่าวไม่ได้เป็นผู้ร่วมเหตุการณ์ที่ได้รับข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งโดยตรงจากบุคคลสาธารณะเพียงบุคคลเดียวเท่านั้นแต่คู่กรณีและคนในสังคม ซึ่งได้รับข้อมูลรายละเอียดจากการนำเสนอของนักข่าวผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตยังเป็นผู้ร่วมเหตุการณ์อีกด้วย บุคคลสาธารณะจึงต้องระมัดระวังในการตอบคำถาม เนื่องจากการตอบคำถามไม่ได้เป็นการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างตนเองและคู่กรณีเพียงเท่านั้น แต่ยังส่งผลกับภาพลักษณ์ในอนาคตของบุคคลสาธารณะ และส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้าและความมั่นคงในหน้าที่การงานต่อไปอีกด้วย

7.1.1.2 ผู้ร่วมสนทนา (Participants)

ผู้ร่วมสนทนาในสถานการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ได้แก่

(1) นักข่าวและบุคคลสาธารณะ โดยนักข่าวทำหน้าที่ถามคำถาม และบุคคลสาธารณะมีหน้าที่ตอบคำถาม ซึ่งมีทั้งเพศชายและเพศหญิง มีอาชีพเป็นนักการเมืองและดารา และมีความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ได้แก่ เพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ และเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ ซึ่งความแตกต่างเหล่านั้นอาจทำให้ปรากฏการใช้ภาษาในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งที่แตกต่างกัน นักข่าวและบุคคลสาธารณะสามารถสลับหน้าที่กันเป็นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร และนักข่าวมีสถานภาพที่เหนือกว่าบุคคลสาธารณะ ทำให้บุคคลสาธารณะต้องเลือกใช้ภาษาในการตอบคำถามเพื่อให้นักข่าวเกิดความพึงพอใจ ซึ่งส่งผลดีต่อภาพลักษณ์ของตนเอง

(2) บรรณาธิการข่าว คนในสังคม และคู่กรณี โดยบรรณาธิการมีหน้าที่พิจารณาและคัดเลือกข้อมูลรายละเอียดของนักข่าวก่อนที่จะนำเสนอกับคนในสังคม ซึ่งอาจเป็นข้อมูลรายละเอียด

ทั้งหมดหรือบางส่วนจากการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ ทำให้บุคคลสาธารณะต้องระมัดระวังในการตอบคำถาม เพื่อให้ข้อมูลรายละเอียดที่ตนเองให้ นั้นไม่บิดเบือน และไม่ทำให้ภาพลักษณ์ของตนเองเสียหาย ไม่ว่าสำนักข่าวหรือนักข่าวจะนำเสนอข้อมูลรายละเอียดในรูปแบบใด ส่วนคนในสังคมและคู่อรินั้นเป็นผู้รับทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งตามที่สำนักข่าวนำเสนอ ซึ่งทำให้บุคคลสาธารณะต้องระมัดระวังในการตอบคำถาม เนื่องจากอาจถูกคู่อริฟ้องร้อง ส่งผลให้ภาพลักษณ์ของตนเองเสียหาย และคนในสังคมไม่ยอมรับหรือสนับสนุนบุคคลสาธารณะได้ ซึ่งส่งผลต่อความก้าวหน้าและความมั่นคงในหน้าที่การงานของบุคคลสาธารณะ

7.1.1.3 จุดมุ่งหมาย (End)

จุดมุ่งหมายของเหตุการณ์การถามคำถามของนักข่าว คือ ต้องการได้รับคำตอบจากบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างบุคคลสาธารณะกับคู่อริ โดยปรากฏรูปแบบของประโยคคำถามที่นักข่าวใช้ถาม 4 รูปแบบ ได้แก่ ประโยคคำถามที่ต้องการการตอบรับหรือปฏิเสธ ประโยคคำถามที่ต้องการให้เลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง ประโยคคำถามที่ต้องการตรวจสอบสมมติฐานของนักข่าว และประโยคคำถามที่ต้องการข้อมูลรายละเอียด

ส่วนจุดมุ่งหมายของเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ คือ ให้ข้อมูลรายละเอียดในประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ แก่ใจข้อมูลรายละเอียดที่นักข่าวได้รับมาจากแหล่งข่าวต่าง ๆ คู่อริ หรือบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง หลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวกับตนเอง คู่อริ บุคคลที่ 3 และเรื่องราวความขัดแย้ง และการนำเสนอภาพลักษณ์ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้บุคคลสาธารณะเลือกที่จะปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา

7.1.1.4 การลำดับวาทกรรม (Act sequence)

เริ่มต้นด้วยการใช้วาทกรรมกล่าวชี้แนะ (directive) เสมอในเหตุการณ์การถามคำถามของนักข่าว โดยใช้การถาม (questioning) ทั้งลักษณะที่รูปประโยคตรงตามเจตนาของผู้พูดและไม่ตรงตามเจตนาของผู้พูด หลังจากวาทกรรมกล่าวชี้แนะ จะปรากฏการใช้วาทกรรมหลายประเภทในเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ ได้แก่ วาทกรรมการบอกกล่าว (representative) วาทกรรมกล่าวชี้แนะ (directive) วาทกรรมกล่าวผูกพัน (comminssive) วาทกรรมกล่าวแสดงออก (expressive) ซึ่งไม่มีการเรียงลำดับวาทกรรมที่แน่นอนขึ้นกับการเลือกใช้ของบุคคลสาธารณะที่มีความแตกต่างทางด้านเวลาและสถานที่ที่ให้สัมภาษณ์ ปัจจัยทางสังคมของผู้พูด และจุดมุ่งหมาย นอกจากนี้ประเภทวาทกรรมที่ปรากฏในการตอบคำถามเสมอ คือ วาทกรรมบอกกล่าว และใช้วาทกรรมทั้งที่ตรงและไม่ตรงการสื่อเจตนาของตนเอง

7.1.1.5 น้ำเสียง(Key)

ในเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ จะปรากฏการใช้น้ำเสียงที่แตกต่างกันไป ตามเนื้อความที่บุคคลสาธารณะมุ่งที่จะบอกกล่าวกับผู้รับสาร ได้แก่ น้ำเสียงประนีประนอม น้ำเสียง

โอ้อวด น้ำเสียงทำท่าย น้ำเสียงกระทบกระเทียบเหน็บแนม และน้ำเสียงตำหนิ ซึ่งการใช้ น้ำเสียงเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ผู้รับสารเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนเจตนาของผู้พูด

7.1.1.6 เครื่องมือ (Instrumentalities)

บุคคลสาธารณะเลือกใช้วัจนลีลาแบบเป็นกันเองในเหตุการณ์การตอบคำถาม เนื่องจากวัจนลีลาดังกล่าวเหมาะกับกาลเทศะหรือฉากที่ไม่เป็นทางการ และแสดงว่า ตนเองและคู่กรณีสนิทสนมกัน และเป็นบุคคลในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งทำให้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลสาธารณะและคู่กรณีกลายเป็นความขัดแย้งที่ไม่จริงจัง และปรากฏลักษณะการใช้ 7 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำอุทาน การใช้คำแทนตัวผู้พูดและผู้ฟัง การใช้คำลงท้าย การใช้ภาษาอังกฤษ การกร่อนเสียงของคำ การตัดคำ และคำย่อ และการละส่วนของประโยค

7.1.1.7 บรรทัดฐานของการปฏิสัมพันธ์ และการตีความ (Norms of Interaction and Interpretation)

บรรทัดฐานของการปฏิสัมพันธ์ คือ เมื่อนักข่าวถามคำถามบุคคลสาธารณะ บุคคลสาธารณะต้องตอบคำถามของนักข่าว ถ้าไม่ทำตามบรรทัดฐานของการปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวอาจทำให้นักข่าวไม่พอใจและไม่ให้การสนับสนุนบุคคลสาธารณะต่อไป ซึ่งส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ และความก้าวหน้าในอาชีพการงานของบุคคลสาธารณะในอนาคตได้ นอกจากนี้ในการตอบคำถามของนักข่าว ปัจจัยที่มีผลกับการเลือกใช้ภาษาของบุคคลสาธารณะ คือ ความสุภาพ โดยบุคคลสาธารณะต้องคำนึงถึงความสุภาพในการใช้ภาษาเพื่อรักษาหน้าทั้งของตนเอง และนักข่าว ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของตนเองในอนาคต และปัจจัยทางสังคม

ในด้านของบรรทัดฐานของการตีความนั้น ปัจจัยที่มีผลต่อการตีความถ้อยคำของบุคคลสาธารณะในเหตุการณ์การตอบคำถาม คือ ประสบการณ์ของผู้รับสาร และค่านิยมของสังคม ซึ่งทำให้บุคคลสาธารณะเลือกใช้ภาษาเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ให้อยู่ในกรอบของค่านิยม ทำให้ภาพลักษณ์นั้นเป็นภาพลักษณ์ที่พึงประสงค์ของคนในสังคม และคนในสังคมยอมรับและสนับสนุนบุคคลสาธารณะต่อไป

7.1.1.8 ประเภทของการสื่อสาร (Genre)

ประเภทของการสื่อสารที่ปรากฏในเหตุการณ์การถามของนักข่าวและเหตุการณ์การตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ คือ การสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ ทำให้บุคคลสาธารณะต้องระมัดระวังในการตอบคำถาม โดยเลือกใช้ภาษาที่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งที่นักข่าวต้องการทราบ และนำเสนอภาพลักษณ์ที่ดีของตนเองไปพร้อมกัน เพื่อให้คนในสังคมสนับสนุนหรือยอมรับบุคคลสาธารณะ ซึ่งมีผลต่อความก้าวหน้าและมั่นคงในหน้าที่การงานของบุคคลสาธารณะในอนาคต

7.1.2 หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพเพื่อตอบคำถามของบุคคล สาธารณะ

จากการศึกษาพบว่า บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพเพื่อตอบคำถาม ดังนี้

7.1.2.1 ลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา

บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนา 2 รูปแบบ ได้แก่ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาปรากฏใช้ร้อยละ 8.48 ของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมด และการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาปรากฏใช้ร้อยละ 91.52 ของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมด ดังนี้

(1) การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ การที่บุคคลสาธารณะปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Conversational maxims) ซึ่งประกอบด้วยหลักการ 4 หลัก ได้แก่

(1.1) หลักคุณภาพ (the maxim of Quality) คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดในสิ่งที่เป็นความจริงตามความรู้ของตนเอง ซึ่งอาจได้รับการสัมผัส หรือจากประสบการณ์ของตนเองเกี่ยวกับความขัดแย้งนั้น ๆ โดยไม่ให้ข้อมูลรายละเอียดในสิ่งที่ตนเองเชื่อว่ามีหรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ

(1.2) หลักปริมาณ (the maxim of Quantity) คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งเท่าที่จำเป็นและพอเหมาะกับจุดมุ่งหมายของการสนทนานั้น

(1.3) หลักความสัมพันธ์ (the maxim of Relevance) คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดที่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นความขัดแย้งในการสนทนานั้น หรือสัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ

(1.4) หลักวิธีการ (the maxim of Manner) คือ ผู้พูดให้ข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้งที่มีความชัดเจน กระชับ และเป็นลำดับ ไม่กำกวมหรือคลุมเครือ

บุคคลสาธารณะใช้การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งในประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ และเพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดใหม่กับผู้รับสาร

(2) การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ การที่บุคคลไม่เคารพหลักการสนทนา (Conversational Maxims) ซึ่งปรากฏ 3 ลักษณะ ได้แก่

(2.1) การละเมิดหลัก (Violating a maxim) คือ การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาที่บุคคลสาธารณะตั้งใจก่อให้เกิดความเข้าใจผิด ปกปิดบางอย่าง เบี่ยงเบนความสนใจ หรือโกหก ซึ่งปรากฏใช้ร้อยละ 58.91 ของการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมด และปรากฏ 3 ลักษณะ คือ

(2.1.1) การละเมิดหลักปริมาณ (violating the maxim of quantity) คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดมากกว่าจุดมุ่งหมายของผู้รับสาร โดยให้ นอกเหนือไปจากที่ผู้รับสารต้องการ หรือให้ข้อมูลรายละเอียดน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของผู้รับสาร โดยให้ผู้รับสารบางส่วน และทำให้ผู้รับสารไม่ได้รับข้อมูลรายละเอียดที่เพียงพอ หรือครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายนั้น ปรากฏการใช้ร้อยละ 59.68 ของการละเมิดหลักการทั้งหมด

(2.1.2) การละเมิดหลักความสัมพันธ์ (violating the maxim of relevance) คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลและรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ หรือไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ตนเองและผู้รับสารกำลังสนทนาในขณะนั้น ปรากฏใช้ร้อยละ 39.11 ของการละเมิดหลักการทั้งหมด

(2.1.3) การละเมิดหลักวิธีการ (violating the maxim of manner) คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลไม่ชัดเจน คลุมเครือ หรือกำกวม ปรากฏใช้ร้อยละ 1.21 ของการละเมิดหลักการทั้งหมด

การละเมิดหลักการปรากฏวัตถุประสงค์ในการใช้ 3 วัตถุประสงค์ คือ วัตถุประสงค์แรก เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ วัตถุประสงค์ที่สอง เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลรายละเอียดกับผู้รับสาร และ วัตถุประสงค์สุดท้าย เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ

(2.2) การละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) คือ การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาที่บุคคลสาธารณะให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา (Implicature) ปรากฏใช้ร้อยละ 30.17 ของการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมด และใช้ในรูปแบบของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลัก 4 ลักษณะ คือ

(2.2.1) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ (flouting the maxim of quality) คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลและรายละเอียดในสิ่งที่ตนเองรู้ว่าไม่เป็นความจริง เนื่องจากถ้อยคำละเมิดเงื่อนไขความจริงใจ (sincerity condition) ในการสนทนา หรือให้ความหมายไม่ตรงตามถ้อยคำ หรือตรงข้ามกับความรู้เบื้องหลังที่บุคคลสาธารณะมีประสบการณ์ เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ปรากฏใช้ร้อยละ 36.61 ของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการทั้งหมด

(2.2.2) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักปริมาณ (flouting the maxim of quantity) คือ บุคคลสาธารณะให้รายละเอียดเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งน้อยกว่าจุดมุ่งหมายของผู้รับสารในการสนทนานั้น โดยไม่ได้ให้ข้อมูลใหม่หรือข้อมูลเพิ่มเติมกับผู้รับสารอย่างเพียงพอ เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาแก่ผู้รับสาร ปรากฏใช้ร้อยละ 3.55 ของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการทั้งหมด

(2.2.3) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักความสัมพันธ์ (flouting the maxim of relevance) คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่กำลังสนทนาในขณะนั้น หรือไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบ เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ปรากฏใช้ร้อยละ 23.23 ของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการทั้งหมด

(2.2.4) การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักวิธีการ (flouting the maxim of manner) คือ บุคคลสาธารณะให้ข้อมูลรายละเอียดที่ไม่ชัดเจน คลุมเครือหรือกำกวมแก่ผู้รับสาร เพื่อให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ปรากฏใช้ร้อยละ 36.61 ของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการทั้งหมด

บุคคลสาธารณะใช้การละเมิดหลักแบบมีนัยในรูปแบบของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักเพื่อวัตถุประสงค์ 7 ประการ คือ วัตถุประสงค์แรก เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวพาดพิงเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ วัตถุประสงค์ที่สอง เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะรับผิดชอบกับถ้อยคำที่ตนเองได้กล่าว วัตถุประสงค์ที่สาม เพื่อนำเสนอข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ ที่บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารทราบ โดยให้ผู้รับสารนำข้อมูลรายละเอียดเหล่านั้นมาตีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา วัตถุประสงค์ที่สี่ เพื่อเน้นย้ำประเด็นที่บุคคลสาธารณะต้องการนำเสนอกับผู้รับสาร วัตถุประสงค์ที่ห้า เพื่อแก้ไขข้อมูลรายละเอียดที่ผู้รับสารได้รับเกี่ยวกับความขัดแย้ง โดยให้ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดใหม่กับผู้รับสาร วัตถุประสงค์ที่หก เพื่อกระทบกระเทียบเหน็บแนมคู่กรณี และ วัตถุประสงค์ที่เจ็ด เพื่อทำลายคู่กรณี

(2.3) การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out of maxim) คือ บุคคลสาธารณะปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมดหรือไม่เต็มใจจะให้ความร่วมมือในการสนทนา โดยปฏิเสธหรือไม่เต็มใจที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้ง ซึ่งปรากฏการใช้ร้อยละ 10.92 ของการไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาทั้งหมดและปรากฏ 5 ลักษณะ คือ

(2.3.1) การใช้ถ้อยคำปฏิเสธการให้ข้อมูลรายละเอียด คือ บุคคลสาธารณะจะใช้ถ้อยคำในการปฏิเสธการให้ข้อมูลรายละเอียดหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับความขัดแย้ง เช่น ขอไม่ตอบเรื่องนี้ ขอไม่ให้ข้อมูลผ่านสื่อ ขอไม่พูดถึง ไม่ขอแสดงความคิดเห็น ขอไกล่เกลี่ยกันเอง

ไม่อธิบาย ไม่บอก บอกไม่ได้ พูดตรง ๆ ไม่ได้ จำไม่ได้ ขี้เกียจตอบ ไม่ใช่เรื่องของตนเองเป็นเรื่องของ
คู่กรณี ไม่ให้รายละเอียด เป็นต้น ปรากฏใช้ร้อยละ 31.96 ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนา
ทั้งหมด

(2.3.2) การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่าไม่ทราบและไม่สามารถให้ข้อมูล
รายละเอียด คือ บุคคลสาธารณะใช้ถ้อยคำที่แสดงว่า ตนเองไม่มีข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นที่
ผู้รับสารต้องการทราบ เช่น “ไม่รู้” “ไม่ทราบ” “ตอบไม่ได้” เป็นต้น ปรากฏใช้ร้อยละ 16.49 ของการเลือกไม่
ปฏิบัติตามหลักสนทนาทั้งหมด

(2.3.3) การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้บุคคลอื่นเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียด
คือ บุคคลสาธารณะต้องการให้คู่กรณี หรือบุคคลที่ 3 ทั้งที่เป็นฝ่ายเดียวกับตนเองหรือฝ่ายเดียวกับ
คู่กรณีเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับความขัดแย้งแทนตนเอง ปรากฏใช้ร้อยละ 19.59 ของการ
เลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนาทั้งหมด

(2.3.4) การใช้ถ้อยคำที่บ่งชี้ให้ผู้รับสารติดตามเหตุการณ์ที่จะ
เกิดขึ้นในอนาคต คือ บุคคลสาธารณะใช้ถ้อยคำบ่งชี้ว่า ตนเองจะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับ
ประเด็นที่ผู้รับสารต้องการทราบในอนาคต เช่น “รอฟัง” “รอดูก่อน” “ติดตามต่อไป” “รอชี้แจง”
 เป็นต้น ปรากฏใช้ร้อยละ 28.87 ของการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักสนทนาทั้งหมด

(2.3.5) การใช้ถ้อยคำบ่งชี้ให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็น
ความขัดแย้งด้วยตนเอง คือ บุคคลสาธารณะต้องการให้ผู้รับสารพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นที่ผู้รับสาร
ต้องการทราบด้วยตนเอง เช่น “แล้วแต่พิจารณาเถิด” เป็นต้น ปรากฏใช้ร้อยละ 3.09 ของการเลือกไม่
ปฏิบัติตามหลักสนทนาทั้งหมด

การเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนาใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวหาพิงเกี่ยวกับ
ความขัดแย้งที่ผู้รับสารต้องการทราบ

7.1.2.2 การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อความสุขภาพ

บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุขภาพในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้ง ซึ่งแสดงด้วย
หลักการความร่วมมือในการสนทนา และใช้เพื่อรักษาหน้าของนักศึกษา และของตนเอง ดังนี้

(1) การรักษาน้ำนักข่าว

เมื่อบุคคลสาธารณะต้องการแสดงความสุขภาพกับนักข่าว ซึ่งเป็นคู่สนทนาของตนเอง บุคคล
สาธารณะจะใช้กลวิธีความสุขภาพในรูปแบบของการใช้ถ้อยคำตรงประเด็น (on record) ซึ่งไม่มี
การตกแต่งถ้อยคำ (baldly) และแสดงด้วยการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา ซึ่ง
เป็นการตอบคำถามของนักข่าวเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งอย่างชัดเจน ตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น
และครบถ้วนตรงตามประเด็นที่นักข่าวต้องการทราบ กลวิธีดังกล่าวเป็นการให้สิทธินักข่าวใน

การรับทราบข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งของบุคคลสาธารณะ ซึ่งเป็นการรักษาหน้า
ด้านลบของนักข่าวตามแนวความคิดของบราวน์และเลวินสัน

(2) การรักษาหน้าตนเอง

บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุภาพด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อรักษาหน้า
ตนเองตามแนวความคิดของเจิน 2 ด้าน คือ หน้าด้านบวกและหน้าด้านลบ ดังนี้

(2.1) การรักษาหน้าด้านบวกของตนเอง

บุคคลสาธารณะจะรักษาหน้าด้านบวกของตนเอง เมื่อคำถามของนักข่าวทำให้บุคคล
สาธารณะมีคุณสมบัติไม่น่าชื่นชม บุคคลสาธารณะจึงต้องทำให้คุณสมบัติของตนเองเป็นที่น่าชื่นชม
หรือยอมรับของคนในสังคม หรือรักษาหน้าด้านบวกของตนเอง โดยใช้กลวิธีความสุภาพด้วยหลักการ
ความร่วมมือในการสนทนา คือ

(2.1.1) กลวิธีตรงประเด็น (on record) ที่มีการตกแต่งถ้อยคำ
(with redress) ซึ่งเป็นกลวิธีความสุภาพเชิงบวก (positive politeness) และแสดงด้วยหลักการ
ความร่วมมือในการสนทนา ได้แก่ การปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา การละเมิด
หลักการ (Violating a maxim) และการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out of
maxim) เพื่อลดการเสียหายด้านบวกจากคำถามที่คุกคามหน้าของนักข่าว และรักษาหน้าด้านบวก
ของตนเองไว้ได้ ซึ่งทำให้คนในสังคมยอมรับหรือสนับสนุนบุคคลสาธารณะต่อไป กลวิธีดังกล่าว
สอดคล้องกับกลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าตนเองของเจิน คือ การอธิบาย (Justify)

(2.1.2) กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) และแสดงด้วยการ
ละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) ในรูปแบบของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์
จากหลักการ ได้แก่ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ หลักปริมาณ
หลักความสัมพันธ์ และหลักวิธีการ โดยบ่งบอกเป็นนัยมากกว่าพูดตรง เพื่อเลี่ยงการเสียหายด้านบวก
ของตนเองจากคำถามของนักข่าวที่บุคคลสาธารณะรู้สึกว่าเป็นคำถามที่คุกคามหน้าด้านบวกของ
ตนเองเป็นอย่างมาก และรักษาหน้าด้านบวกของตนเองได้ กลวิธีดังกล่าวสอดคล้องกับกลวิธีความ
สุภาพเพื่อรักษาหน้าตนเองของเจิน คือ กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record)

(2.2) การรักษาหน้าด้านลบของตนเอง

เมื่อคำถามของนักข่าวเป็นคำถามที่ต้องการทราบเรื่องราวส่วนตัวของบุคคลสาธารณะ ทำให้
บุคคลสาธารณะต้องเปิดเผยความเป็นส่วนตัว และทำให้เสียความเป็นส่วนตัวไป บุคคลสาธารณะจึง
ต้องปกป้องความเป็นส่วนตัวของตนเอง หรือรักษาหน้าด้านลบของตนเอง โดยใช้กลวิธีความสุภาพ
ด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนา คือ

(2.2.1) กลวิธีตรงประเด็น (on record) ที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly) และแสดงด้วยการปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา ซึ่งสอดคล้องกับกลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าตนเองของเจิน คือ กลวิธีที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly)

(2.2.2) กลวิธีตรงประเด็น (on record) ที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ซึ่งเป็นกลวิธีความสุภาพเชิงลบ (negative politeness) และแสดงด้วยหลักการความร่วมมือในการสนทนา ได้แก่ การละเมิดหลักการ (Violating a maxim) และการเลือกไม่ปฏิบัติตามหลักการสนทนา (Opting out of maxim) เพื่อลดการเสียหายด้านลบจากคำถามที่คุกคามหน้าของนักข่าว และรักษาหน้าด้านลบของตนเอง ซึ่งทำให้สามารถรักษาความเป็นส่วนตัวไว้ได้

(2.2.3) กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) และแสดงด้วยการละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) ในรูปแบบของการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักการ ได้แก่ การละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ หลักความสัมพันธ์ และหลักวิธีการ โดยบ่งบอกเป็นนัยมากกว่าพูดตรง เพื่อเลี่ยงการเสียหายด้านลบของตนเองจากคำถามของนักข่าวที่บุคคลสาธารณะรู้สึกว่าเป็นคำถามที่คุกคามหน้าด้านลบของตนเองเป็นอย่างมาก และรักษาหน้าด้านลบของตนเอง ซึ่งปกป้องความเป็นส่วนตัวไว้ได้ กลวิธีดังกล่าวสอดคล้องกับกลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าตนเองของเจิน คือ กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record)

การศึกษาการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้งแสดงให้เห็นว่าบุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุภาพที่เป็นกลวิธีตรงประเด็น (on record) ร้อยละ 67.67 ของการใช้กลวิธีความสุภาพทั้งหมด และใช้กลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) ร้อยละ 32.33 ของการใช้กลวิธีความสุภาพทั้งหมด

ในด้านของกลวิธีไม่ตรงประเด็น (on record) ปรากฏ 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตรงประเด็นที่ไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ (baldly) ร้อยละ 16 ของกลวิธีตรงประเด็นทั้งหมด และกลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) ร้อยละ 84 ของกลวิธีตรงประเด็นทั้งหมด

ในด้านของกลวิธีตรงประเด็น (on record) ที่มีการตกแต่งถ้อยคำ (with redress) นั้น ปรากฏ 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงบวก (positive politeness) ร้อยละ 19.31 ของกลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำทั้งหมด และกลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งใช้กลวิธีความสุภาพเชิงลบ (negative politeness) ร้อยละ 80.69 ของกลวิธีตรงประเด็นที่มีการตกแต่งถ้อยคำทั้งหมด

7.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนากับภาพลักษณ์และค่านิยมของสังคมไทย

บุคคลสาธารณะเลือกใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาในการนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองให้สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่คนในสังคมยึดถือและปรารถนา เพื่อให้ได้รับ

การยอมรับหรือการสนับสนุนจากคนในสังคม ค่านิยมของสังคมไทยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ปรากฏ 9 ประการ ได้แก่ ค่านิยมเกี่ยวกับการสื่อสาร ค่านิยมเกี่ยวกับการพึ่งพาตนเอง ค่านิยมเกี่ยวกับการมีเหตุผล ค่านิยมเกี่ยวกับการมีความรับผิดชอบ ค่านิยมเกี่ยวกับการมีจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม ค่านิยมเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ ค่านิยมเกี่ยวกับการให้อภัย ค่านิยมเกี่ยวกับความกตัญญู และค่านิยมเกี่ยวกับการทำความดี

ในการนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะพบว่า หลักการความร่วมมือในการสนทนาที่บุคคลสาธารณะเลือกใช้สามารถนำเสนอภาพลักษณ์ให้กับบุคคลสาธารณะได้ แต่ในบางกรณีการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเอื้อให้ใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นภาพลักษณ์ที่บุคคลสาธารณะต้องการนำเสนอด้วย บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาแนะนำภาพลักษณ์ 15 ภาพลักษณ์ ซึ่งสอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทย 13 ภาพลักษณ์ ได้แก่ บุคคลที่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชน บุคคลที่ยึดถือความถูกต้อง บุคคลที่เปิดเผย บุคคลที่ประนีประนอม บุคคลที่ให้เกียรติบุคคลอื่น บุคคลที่มีเหตุผล บุคคลที่เห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวม บุคคลที่มีความรับผิดชอบ บุคคลที่พึ่งพาตนเอง บุคคลที่ยอมรับฟังความคิดเห็น บุคคลที่ให้อภัยบุคคลอื่น บุคคลที่ประกอบบุญกุศล บุคคลที่สำนึกบุญคุณผู้อื่น และไม่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทย 2 ภาพลักษณ์ ได้แก่ บุคคลที่ไม่ให้เกียรติผู้อื่น และบุคคลที่ไม่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชน ซึ่งแม้ว่าบุคคลสาธารณะจะทราบภาพลักษณ์เหล่านี้ไม่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทย แต่ก็ยังคงนำเสนอภาพลักษณ์นั้น เนื่องจากได้รับภาพลักษณ์อีกภาพหนึ่งที่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทยทดแทน

7.1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างหลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพกับปัจจัยทางสังคม

บุคคลสาธารณะที่เป็นผู้ตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งปรากฏปัจจัยทางสังคมที่แตกต่างกัน 3 ด้าน ได้แก่ อาชีพ ซึ่งประกอบด้วยอาชีพนักการเมืองและดารา เพศของผู้พูด ซึ่งประกอบด้วยเพศชายและเพศหญิง และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งเป็นเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง และประกอบด้วยเพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลเพศเดียวกัน เพศชายพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศ เพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลเพศเดียวกัน และเพศหญิงพูดถึงกรณีความขัดแย้งกับบุคคลต่างเพศ

เมื่อศึกษาปัจจัยทางสังคมดังกล่าวกับการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพพบว่า อาชีพและเพศของผู้พูดมีผลต่อการแปรของการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพเพียงเล็กน้อย ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งเป็นเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟังเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแปรของการใช้กลวิธีทางภาษาดังกล่าวได้ชัดเจนกว่าอาชีพและเพศของผู้พูด

7.2 อภิปรายผล

การศึกษาวิจัยดังกล่าว นอกจากจะทำให้เห็นลักษณะการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะเกี่ยวกับบรรณความขัดแย้ง และเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการใช้ภาษาดังกล่าวกับปัจจัยทางสังคม และการนำเสนอภาพลักษณ์และค่านิยมของสังคมไทยแล้ว ยังมีบางประเด็นที่น่าสนใจเพิ่มเติม ดังนี้

7.2.1 บรรทัดฐานของการปฏิสัมพันธ์ที่กำหนดให้บุคคลสาธารณะต้องตอบคำถามของนักข่าว เมื่อนักข่าวถามคำถามบุคคลสาธารณะทำให้นักข่าวมีอำนาจเหนือบุคคลสาธารณะที่สามารถบังคับให้บุคคลสาธารณะตอบคำถามของนักข่าวได้ แม้ว่าคำถามนั้นจะเป็นคำถามที่บุคคลสาธารณะไม่ต้องการตอบก็ตาม เนื่องจากอาจทำให้ภาพลักษณ์เสียหายจากการมีคุณสมบัติที่ไม่เหมาะสม หรือเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมา การที่นักข่าวมีอำนาจเหนือบุคคลสาธารณะดังกล่าว ส่งผลกับการเลือกใช้ภาษาในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ กล่าวคือ เมื่อบุคคลสาธารณะต้องตอบคำถามของนักข่าว ประเด็นที่บุคคลสาธารณะสามารถให้ข้อมูลรายละเอียดกับนักข่าวได้ บุคคลสาธารณะจะปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา แต่ถ้าบุคคลสาธารณะไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดกับนักข่าวได้ บุคคลสาธารณะจะไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา นอกจากนี้บุคคลสาธารณะยังต้องเลือกใช้การปฏิบัติและไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อรักษาน้ำหนักข่าวอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อให้นักข่าวเกิดความพอใจให้มากที่สุด ซึ่งส่งผลให้บุคคลสาธารณะได้รับการสนับสนุน และมีความก้าวหน้าในอาชีพการงานต่อไปในอนาคต

7.2.2 รูปแบบคำถามของนักข่าวอาจเป็นตัวกำหนดรูปแบบการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะ กล่าวคือ ถ้ารูปแบบคำถามของนักข่าวเป็นคำถามปลายเปิดที่ให้โอกาสบุคคลสาธารณะได้อธิบาย หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งที่นักข่าวต้องการทราบ บุคคลสาธารณะจะเลือกปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนา เพื่อให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวความขัดแย้ง หรือความคิดเห็นของตนเอง แต่ถ้ารูปแบบคำถามของนักข่าวเป็นคำถามแบบกระตุ้นที่จะทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งอื่น ๆ ตามมา บุคคลสาธารณะจะเลือกใช้การไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อหลีกเลี่ยงที่จะทำให้เกิดประเด็นความขัดแย้งกับคู่กรณี หรือทำให้ประเด็นความขัดแย้งกับคู่กรณีที่มีอยู่เดิมทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ซึ่งส่งผลให้ภาพลักษณ์ของตนเองเสียหายจากการเป็นบุคคลที่เป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดความขัดแย้งหรือเป็นต้นเหตุที่ทำให้ประเด็นความขัดแย้งทวีความรุนแรงมากขึ้น

7.2.3 ลักษณะภาษาที่บุคคลสาธารณะนำมาใช้ ไม่ว่าจะเป็นหลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพในการตอบคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งปรากฏการใช้เพื่อวัตถุประสงค์เดียวกัน คือ การนำเสนอและปกป้องภาพลักษณ์ของตนเองให้เป็นภาพลักษณ์ที่น่าชื่นชม

ในความคิดของคนในสังคม กล่าวคือ ในการนำเสนอภาพลักษณ์ที่น่าชื่นชมนั้น ปัจจัยที่มีบทบาทในการกำหนดให้ภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะเป็นภาพลักษณ์ที่น่าชื่นชม คือ ค่านิยมในสังคมไทย เนื่องจากเป็นสิ่งที่คนในสังคมกำหนด ยึดถือ และปรารถนาให้สมาชิกในสังคมประพฤติปฏิบัติตาม และเมื่อบุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนานำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองได้ สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทย ภาพลักษณ์เหล่านั้นจึงกลายเป็นภาพลักษณ์ที่คนในสังคมชื่นชมด้วย ส่วนการปกป้องภาพลักษณ์ของตนเองนั้น บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุภาพในการปกป้องหรือรักษาหน้าทั้งของตนเองและนักข่าว ซึ่งเป็นคู่สนทนาในขณะนั้น การปกป้องหรือรักษาหน้าดังกล่าวไม่ได้เป็นเพียงการปกป้องหรือรักษาชื่อเสียงและเกียรติยศให้นักข่าวและตนเองเท่านั้น แต่เป็นการปกป้องหรือรักษาภาพลักษณ์สาธารณะให้กับนักข่าวและตนเองอีกด้วย ซึ่งทำให้ภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะเป็นภาพลักษณ์ที่น่าชื่นชมในความคิดของคนในสังคม เมื่อภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะเป็นที่ชื่นชมของคนในสังคม คนในสังคมก็จะยอมรับและสนับสนุนบุคคลสาธารณะบุคคลนั้น ซึ่งส่งผลกับความมั่นคงและความเจริญก้าวหน้าในอาชีพการงานของบุคคลสาธารณะอีกด้วย

7.2.4 เมื่อศึกษาการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ก็พบว่า ภาพลักษณ์บางภาพลักษณ์แสดงให้เห็นความเป็นตัวตนของนักการเมืองได้อย่างชัดเจน คือ ภาพลักษณ์ของบุคคลที่เห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวม และภาพลักษณ์ของบุคคลที่ยอมรับฟังความคิดเห็น ซึ่งภาพลักษณ์ทั้ง 2 ภาพลักษณ์นี้จะไม่ปรากฏในการนำเสนอของดารา อาจเนื่องมาจากการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเป็นจริยธรรมอย่างหนึ่งของนักการเมืองที่ควรปฏิบัติ โดยปรากฏอยู่ในพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 ซึ่งกำหนดวิธีการทำงานของข้าราชการของรัฐ ทั้งข้าราชการประจำและนักการเมืองที่มีเป้าหมายหนึ่ง คือ การบริหารงานเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน หมายถึง การปฏิบัติราชการเพื่อให้เกิดความผาสุกและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน ความสงบและปลอดภัยของสังคมส่วนรวม ตลอดจนประโยชน์สูงสุดของประเทศ (วีรวิท คงศักดิ์, 2555: 160 - 161) นอกจากนี้รัฐได้กำหนดข้อบังคับว่าด้วยประมวลจริยธรรมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและกรรมาธิการ พ.ศ. 2553 ให้นักการเมืองที่ทำหน้าที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ปฏิบัติอีกด้วย และหนึ่งในนั้นคือ การปฏิบัติหน้าที่โดยยึดประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชนเป็นสิ่งสูงสุด (วีรวิท คงศักดิ์, 2555:59) เมื่อนักการเมืองใช้ภาษาเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเองได้สอดคล้องกับหลักการดังกล่าว จะทำให้คนในสังคมสนับสนุนและยอมรับบุคคลสาธารณะ และมีความมั่นคงในหน้าที่การงานของตนเองตามมา ส่วนการยอมรับฟังความคิดเห็นที่ไม่ปรากฏในการนำเสนอของดารานั้น อาจเนื่องมาจากความขัดแย้งที่เกิดขึ้นของนักการเมืองเป็นความขัดแย้งระหว่างกลุ่มบุคคล และมีผลกระทบต่อความเป็นไปของประเทศ เมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งจะทำสิ่งใดจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคนในกลุ่มหรือต่างกลุ่มเสียก่อน ทำให้นักการเมืองใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นภาพลักษณ์ดังกล่าว ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับ

ดารา ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นความขัดแย้งระหว่างบุคคล ซึ่งมีผลกระทบต่อตนเองเท่านั้น ทำให้ไม่ปรากฏการใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นภาพลักษณ์ดังกล่าว

7.2.5 การศึกษาวิจัยดังกล่าวพบว่า ผลการศึกษาส่วนใหญ่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

7.2.5.1 บุคคลสาธารณะไม่ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนามากกว่า ปฏิบัติตามหลักการความร่วมมือในการสนทนาในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง

7.2.5.2 บุคคลสาธารณะใช้กลวิธีความสุภาพในรูปแบบของการกล่าวถ้อยคำตรงประเด็นที่มีการตักแตงถ้อยคำมากกว่ารูปแบบอื่นในการตอบคำถามเกี่ยวกับกรณีความขัดแย้ง

7.2.5.3 บุคคลสาธารณะใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพร่วมกันในการนำเสนอภาพลักษณ์

7.2.5.4 บุคคลสาธารณะส่วนใหญ่นำเสนอภาพลักษณ์ที่เป็นไปตามกรอบของค่านิยมของสังคมไทย

7.2.6 การศึกษาวิจัยดังกล่าวมีเพียงสมมติฐานเดียวเท่านั้นที่มีผลการวิจัยแตกต่างไปจากสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ตัวแปรทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นอาชีพ เพศของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังจะทำให้รูปแบบการใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาและกลวิธีความสุภาพมีความแตกต่างกัน แต่ผลการศึกษาปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งเป็นเพศของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟังนั้นเป็นปัจจัยเดียวที่มีผลทำให้รูปแบบการใช้ภาษาดังกล่าวมีความแตกต่างกัน ส่วนอาชีพและเพศของผู้พูดไม่ได้เป็นปัจจัยที่ทำให้รูปแบบการใช้ภาษาดังกล่าวมีความแตกต่างกันมากนัก แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า เพศหญิงมีจำนวนความถี่ในการใช้รูปแบบภาษาแบบอ้อมมากกว่าเพศชาย ทั้งการละเมิดหลักแบบมีนัย (Flouting a maxim) และกลวิธีไม่ตรงประเด็น (off record) ซึ่งแสดงให้เห็นรูปแบบของภาษาเพศหญิงที่มีความอ้อมค้อมและนุ่มนวลกว่าเพศชาย

7.3 ข้อเสนอแนะ

7.3.1 ในการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะกลวิธีการใช้ภาษาในกรณีเกี่ยวกับความขัดแย้งเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของบุคคลสาธารณะ จึงน่าจะศึกษาต่อไปอีกว่า เมื่อเกิดกรณีความขัดแย้งขึ้นระหว่างบุคคลทั่วไปด้วยกัน บุคคลเหล่านั้นมีกลวิธีการใช้ภาษาในรูปแบบใดบ้างเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของตนเอง

7.3.2 ปัจจัยทางสังคมที่นำมาศึกษาการแปรของการใช้ภาษาของบุคคลสาธารณะในกรณีความขัดแย้งทั้ง 3 ปัจจัย ได้แก่ อาชีพ เพศของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง แสดงให้เห็นการแปรของภาษาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จึงควรเพิ่มปัจจัยทางสังคมอื่น ๆ อีก เช่น อายุ เรื่องที่พูด และกาลเทศะ เป็นต้น เพื่อให้เห็นการแปรของการใช้ภาษาของบุคคลสาธารณะได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

- กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์ และธีรบุช โชคสุวรรณิช. (2551). **วัจนปฏิบัติศาสตร์**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2547). **คุณลักษณะสำคัญของคนไทยตามแต่ละช่วงวัย**. กรุงเทพฯ: องค์การค้ำของคुरुสภา.
- จรัลวิไล จรุงญโรจน์. (2557). **ภาษาในบริบทสังคมและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ฉวีวรรณ วรรณประเสริฐ. (2522). **สังคมไทย**. กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา.
- ชิตาภา สุขพลำ. (2548). **การสื่อสารระหว่างบุคคล**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ดารณี ใจเย็น. (2551). “การวิเคราะห์บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่อง “สามก๊ก” ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ดิฏฐ ศรีนราวัฒน์. (2558). “ภาษากับสังคม.” ใน **ภาษาและภาษาศาสตร์**, 197 – 230. ดิฏฐ ศรีนราวัฒน์ และชลธิชา บำรุงรักษ์, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดวงพร คำณวัฒน์ และวาสนา จันทร์สว่าง. (2541). **สื่อสาร.....ประชาสัมพันธ์**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สามเจริญพาณิชย์.
- ดวงมน จิตต์จำนง. (2541). **สุนทรียภาพในภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ศยาม.
- ทัศนีย์ เมฆถาวรวัฒนา. (2554). “ปัจจัยที่ใช้ในการตัดสิน “ความสุภาพ” ในการสนทนาของเพศชาย และเพศหญิงในกลุ่มตัวอย่างระดับอุดมศึกษาของไทย.” **พัฒนบริหารศาสตร์** 51, 3: 141 – 166.
- ทรงธรรม อินทจักร. (2550). **แนวคิดพื้นฐานด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Fundamental Concepts of Pragmatics)**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธีรยุทธ บุญมี. (2535). “ศักดิ์ศรี – หน้าตา.” ใน **ความคิดและภูมิปัญญาไทย คำ: ร่องรอยความคิด ความเชื่อไทย**, 265 – 275. สุวรรณ สภาอานันท์และเนื่องน้อย บุญยเนตร, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ธีระ รุ่งธีระ และอินธิสาร ไชยสุข. (2552). “ซ่อนอยู่ในคำทุกคำเสมอ แวดวงฉันพูดอะไร: วจนปฏิบัติศาสตร์กับการถอดรหัสรักของคุณหญิงกิริติในข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล.” ใน **ละคร ระคน ตัวตนมนุษย์: วรรณกรรมกับนาฏกรรม**, 19 – 37. นัทรนัย ประสานนาม, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวรรณคดี และคณะกรรมการฝ่ายวิจัย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิจจาภา วงษ์กระจ่าง. (2545). “กลวิธีการรักษาหน้าในการตอบคำถามของนักการเมืองไทย.” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิญญา ประจงจิต. (2553). “การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อรักษาหน้า.” วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิโลบล นาคพลังกุล. (2546). “ภาพลักษณ์ของพระสงฆ์ในเรื่องสั้นไทยระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2543.” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บันเทิง พาพิจิตร. (2549). **ประเพณี วัฒนธรรมไทย และคติความเชื่อ**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปัทมา ฑีฆประเสริฐกุล. (2547). “ภาพลักษณ์พระมหากษัตริย์ไทยในวรรณคดีสมัยอยุธยา.” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิสิษฐ์ วงศ์เชียรธนา. (2556). “ความรับผิดชอบทางอาญาฐานหมิ่นประมาทที่กระทำต่อบุคคล สาธารณะในแวดวงการเมืองการปกครองและระบบราชการ.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขากฎหมายอาญา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พจน์ ใจชาญสุขกิจ. (2548). **Image is power: พลังแห่งภาพลักษณ์**. กรุงเทพฯ: ฐานมีเดีย เน็ตเวิร์ค.
- พรทิพย์ พิมลสินธุ์. (2540). **ภาพพจน์นั้นสำคัญยิ่ง: การประชาสัมพันธ์กับภาพพจน์**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ประกายพริก.
- ไพฑูรย์ มีกุล. (2553). “สถานภาพและบทบาทของบุคคลในการจัดระเบียบสังคม.” ใน **เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมมนุษย์ (Human Behaviour) หน่วยที่ 9 – 15 สาขาวิชา ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช**, 10-23 – 10-25. นนทบุรี: สำนักพิมพ์สุโขทัยธรรมาธิราช.
- ยศ สันตสมบัติ. (2556). **มนุษย์กับวัฒนธรรม**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- รัชนิกร เศรษฐโช. (2532). **โครงสร้างสังคมและวัฒนธรรมไทย**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- รัตน์วดี นาควาณิช. (2554). “ดารา บุคคลสาธารณะ: เส้นบาง ๆ ระหว่าง “ข่าว” กับ “การรุกร้าสิทธิ” โดยสื่อมวลชนในธุรกิจบันเทิง.” **มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย** 31, 1 (เดือนมกราคม – มีนาคม พ.ศ. 2554: 50 – 80.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). **พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์: ภาษาศาสตร์ประยุกต์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วิจิตร ภาณุพงศ์ และคณะ. (2552). **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3: ชนิดของคำ วลี ประโยค และสัมพันธสาร**. หนังสือชุดบรรทัดฐานภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. (2529). “ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการแสดงความสุภาพในภาษาไทย กรุงเทพฯ.” ใน **ภาษาไทยกับสังคมไทย**. 343 – 357. สำนักงานเสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี. กรุงเทพฯ: ประกายพริก.
- วีรวิทย์ คงศักดิ์. (2555). **คุณธรรมกับสังคมไทย**. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด.
- วรวรรณา เพ็ชรกิจ. (2549). “กลวิธีตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกับการรักษาหน้าตนเอง.” ใน **พลวัตของภาษาไทยปัจจุบัน**, 187 – 214. กฤษดาวรรณ หงส์ลดารมภ์ และจันทิมา เอี่ยมานนท์, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณา ชินวิทย์. (2546). “ความหมายเปรียบ “หน้า” เปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาญี่ปุ่น.” **วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาญี่ปุ่นศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**.
- ศิริพร ภัคดีผาสุก. (2561). **ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอัตลักษณ์ และแนวทางการนำมาศึกษาภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภจิตา เทียมสมบูรณ์. (2541). “กลไปทางภาษาในการตอบคำถามของนักการเมืองไทยในการให้สัมภาษณ์สื่อมวลชน.” **วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**.
- สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2533). **สังคมและวัฒนธรรม (Thai society and culture)**. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เสรี วงษ์มณฑา. (2541). **108 ประชาสัมพันธ์ A – Z**. กรุงเทพฯ: ดวงกลมสมัย.
- สถาบันบันลือธรรม. (2550). **อภัยทาน: การให้ที่ยากและยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์**. กรุงเทพฯ: สถาบันบันลือธรรม

สุจริตลักษณ์ ตีพิมพ์. (2549). **วจนปฏิบัติศาสตร์เบื้องต้น (Introduction to Pragmatics).**

นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

สุนันทา คงประโคน. (2544). “กลวิธีการกลบเกลื่อนในการสนทนาเรื่องเพศของคนไทย.”

วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพัตรา สุภาพ. (2543). **สังคมและวัฒนธรรมไทย (ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี).**

(พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุพิชญา มั่นคง. (2551). “กลวิธีการกล่าวเสียงในหัวข้อสนทนาที่อ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้พูด

ภาษาไทยและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุพิทวง ธรรมพันทา. (2540). **มนุษย์กับสังคม.** กรุงเทพฯ: ดี. ดี. บุ๊คส์ไตร์.

เสาวภา ไพทยวัฒน์. (2538). **พื้นฐานวัฒนธรรมไทย: แนวทางอนุรักษ์และการพัฒนา.** กรุงเทพฯ:

หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานสภาพัฒนาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา.

ไพฑูริย์ มีกุศล. (2553). “สถานภาพและบทบาทของบุคคลในการจัดระเบียบสังคม.” ใน **เอกสารการ**

สอนชุดวิชาพฤติกรรมมนุษย์ (Human Behaviour) หน่วยที่ 9 – 15 สาขาวิชา

ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 10-23 – 10-25. นนทบุรี:

สำนักพิมพ์สุโขทัยธรรมาธิราช.

อภิสิทธิ์ พุกสวัสดิ์. (2556). **ประชาสัมพันธ์เพื่อการสร้างภาพลักษณ์.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

อรจิรา อัจฉริยไพบุลย์. (2550). “กลวิธีสร้างภาพลักษณ์ตัวละครชายในผู้ชนะสิบทิศ.” วิทยานิพนธ์

ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2550). **ภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics).** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุทุมพร มีเจริญ. (2542). “การศึกษาความหมายเปรียบของคำศัพท์อวัยวะร่างกายในภาษาไทย.”

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เอกฉัท จารุเมธีชน. (2548). **ภาษาไทยธุรกิจ.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

Brown, Penelope and Levinson, Stephen C. (1999). **Politeness: Some universals in**

language usage. New York: Cambridge university.

- Dittrich, Winand H., Johansen, Thomas and Kulinskaya, Elena. (2011). "Norms and situational rules of address in English and Norwegian speakers." **Journal of Pragmatics** 43, 15 (December): 3807 – 3821.
- Eelen, Gino. (2001). **A critique of politeness theories**. Manchester: St. Jerome.
- Fracchiolla, Beatrice. (2011). "Politeness as a strategy of attack in a gendered political debate- The Royal – Sarkuzy debate." **Journal of Pragmatics** 43, 10 (August): 2480 – 2488.
- Grice, Paul H. (1975). "Logic and conversation." In **Syntax and semantics**, 41 – 58. Edited by Peter Cole and Jerry Morgan. New York: Academic Press.
- Hobbs, Pamela. (2003). "The medium is the message: politeness strategies in men's and women's voice mail messages." **Journal of Pragmatics** 35, 2 (February): 243 – 260.
- Hymes, Dell. (1974). **Foundations in sociolinguistic: an Ethnographic Approach**. London: Tavistock.
- Johnstone, Barbara, Ferrara, Kathleen and Bean, Judith Mattson. (1992). "Gender, politeness, and discourse management in same-sex and cross-sex opinion-poll interview." **Journal of Pragmatics** 18, 5 (November): 405 – 430.
- Johnstone, Barbara and Marcellino, William M. (2011). "Dell Hymes and the Ethnography of Communication." In **The SAGE Handbook of Sociolinguistics**, 57 – 61. Edited by Wodak, Ruth, Johnstone, Barbara and Kerswill, Paul. Los Angeles: SAGE.
- Rong Chen. (2001). "Self – politeness; A proposal." **Journal of Pragmatics** 33, 1 (January): 87 – 106.
- Rundquist, Suellen. (1992). "Indirectness: A gender study of flouting Grice's maxims." **Journal of Pragmatics** 18, 5 (November): 431 – 449.
- Schiffrin, Deborah. (1994). **Approaches to discourse**. Cambridge: Blackwell.
- Tabol, Mary M. (2010). **Language and Gender**. 2nd ed. Cambridge: Polity.
- Thomas, Jenny. (1995). **Meaning in interaction: an Introduction to Pragmatics**. New York: Longman.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ฐิติภา คุประเสริฐ
วัน เดือน ปี เกิด	23 สิงหาคม พ.ศ. 2523
สถานที่เกิด	อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
วุฒิการศึกษา	อักษรศาสตรบัณฑิต (อ.บ.) (เกียรตินิยมอันดับ 2) สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส มหาวิทยาลัยศิลปากร ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ที่อยู่ปัจจุบัน	89/407 ลุมพินีเพลสปิ่นเกล้าคอนโด 2 แขวงอรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
ผลงานตีพิมพ์	1. การศึกษาวิเคราะห์การใช้คำเชื่อม: ไตรภูมิโลกวิจิตร วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ปีที่ 6 ฉบับที่ 10 ปีการศึกษา 2552 – 2553 2. ทศนคติเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยถิ่น: กรณีศึกษาจากละครเรื่อง “น้องใหม่ร้ายบริสุทธิ์: เนื้อคู่ในน้ำเน่า ตอนที่ 1 – 3” วารสารศรีปทุมปริทัศน์ ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2555. หน้า 180 - 185 3. พัฒนาการของคำว่า “เอา” “นำ” และ “พา” ในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และสมัยรัตนโกสินทร์ วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ปีที่ 9 – 10 ฉบับที่ 16 – 17 มกราคม – ธันวาคม 2557 หน้า 19 - 37 4. การใช้วัจนกรรมตรงและวัจนกรรมอ้อมในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์ ใน รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceeding) การประชุมวิชาการระดับชาติที่ทรศน์ภาษา วรรณกรรมวัฒนธรรม การสื่อสารในยุคเปลี่ยนผ่าน ระหว่างวันที่ 3 – 4 พฤษภาคม 2555 ณ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย 5. การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการสร้างคำ ความหมาย และความสัมพันธ์ของประเทศไทยและประเทศลาวผ่านภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาว ใน รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceeding) การ

ประชุมวิชาการระดับนานาชาติกลุ่มน้ำโขงศึกษา ครั้งที่ 2 ระหว่างวันที่ 16 – 18 พฤศจิกายน 2555 ณ แขวงสาละวัน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

6. การศึกษาภาษาไทยที่ใช้ในการเขียนข้อความเพื่อแสดงสถานะของผู้ใช้ในเครือข่ายสังคมประเภทเฟสบุ๊ก (Facebook) ใน รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceeding) การประชุมวิชาการระดับชาติพะเยาวิจัย ครั้งที่ 2: นักวิจัยกับการพัฒนาประเทศ ระหว่างวันที่ 17 – 18 มกราคม 2556 ณ มหาวิทยาลัยพะเยา

7. กลวิธีการรักษาหน้าตนเองของนักการเมืองเพศหญิงกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อประเภทอินเทอร์เน็ต ใน รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceeding) การประชุมวิชาการระดับชาติ SMARTS ครั้งที่ 6 วันที่ 17 มิถุนายน 2559 ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา

8. กลวิธีการรักษาหน้าตนเองของนักการเมืองเพศชายและเพศหญิงกรณีความขัดแย้งผ่านสื่อประเภทอินเทอร์เน็ต ใน รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceeding) International conference commemorating the 50th anniversary of the department of Thai “Thai Language Education and Thai Studies In Asia in the 21st Century” วันที่ 27 ตุลาคม 2559 ณ International Conference Room, Obama Hall มหาวิทยาลัยฮันกุก (Hankuk University) ประเทศเกาหลีใต้

9. การใช้หลักการความร่วมมือในการสนทนาของตัวละครในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์ ใน รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceeding) การประชุมวิชาการระดับชาติมนุษยศาสตร์: ความจริงกับพลังแห่งความฝัน ระหว่างวันที่ 14 – 15 พฤศจิกายน 2559 ณ สำนักบริการวิชาการ (UNISERV) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

รางวัลที่ได้รับ

ทุนพัฒนาอาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล

ทุนอุดหนุนการทำกิจกรรมส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัย ประเภททุน

บัณฑิตศึกษา จากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ประจำปี 2560